ÎN INTERIORUL PĂMÂNTULUI

al doilea tunel

RADU CINAMAR

RADU CINAMAR

ÎN INTERIORUL PĂMÂNTULUI – AL DOILEA TUNEL

CUPRINS

NOTA EDITORULUI

Nu aduce anul, ce aduce ceasul, spune un proverb românesc, căruia i-am înțeles cu adevărat semnificația în luna februarie 2017. Speranța continuării „seriei Radu Cinamar” era la cota de avarie, după mulți ani de liniște desăvârșită în această privință din partea autorului. Toate solicitările noastre în acest sens, exprimând de asemenea nenumăratele apeluri și întrebări din partea cititorilor, pe care le-am primit la redacție, au rămas fără niciun răspuns.

Și totuși, sunt unele momente în viață când surpriza face să te gândești mai profund la ceea ce Einstein a spus acum un secol: Există două moduri de a-ți trăi viața: ca și cum nu ar exista miracole sau ca și cum totul ar fi un miracol. Poate că e prea mult să considerăm revenirea autorului ca fiind un „miracol”, dar în orice caz ea constituie o mare surpriză pentru toți cititorii seriei, mai ales că acest volum conține o mină de informații tulburătoare. Probabil el va da naștere la controverse, argumente și opinii, dar dincolo de toate acestea vom putea să ne explicăm mai bine unele mistere pe care până acum le consideram de nerezolvat.

În cele câteva rânduri pe care ni le-a trimis, Radu Cinamar a lăsat să se înțeleagă faptul că acesta este momentul potrivit pentru a continua revelațiile în legătură cu Sala Proiecțiilor din Munții Bucegi. De asemenea, el a făcut mențiunea că seria volumelor nu se va opri aici, ci prin intermediul viitoarelor apariții va aduce în atenția cititorilor și a comunității științifice elemente uluitoare despre trecutul omenirii și despre posibilitățile pe care ea le are în viitor.

Noi am parcurs cu emoție manuscrisul, ca o regăsire a „magiei” extraordinare ce răzbate din primele patru volume și am solicitat doar câteva ajustări minore ale textului, deoarece informațiile respective ar fi putut avea urmări nedorite asupra editurii, precum și asupra unui eșalon din cadrul Ministerului de Interne. Autorul a acceptat imediat aceste modificări, iar noi dorim să îi mulțumim cu căldură pentru înțelegerea și promptitudinea cu care a acționat. Considerăm că ne aflăm în pragul unei etape fundamentale, care este deschisă prin cartea de față. Acest volum reprezintă piatra de temelie pentru o nouă paradigmă a cunoașterii Pământului și totodată oferă o cale ezoterică și chiar fizică de

acces către lumile misterioase dinlăuntrul planetei noastre. Oricare ar fi viziunea cititorului asupra elementelor prezentate în această carte, un lucru este cert: concepția noastră despre Terra trebuie să fie reevaluată din temelii.

ARGUMENT

După publicarea celui de-al patrulea volum am considerat că ceea ce a fost dezvăluit în această serie de cărți era suficient. Nu aveam în intenție o prezentare rocambolească, cu atât mai mult cu cât noua mea poziție în cadrul Departamentului Zero îmi răpea mult timp, iar responsabilitatea era cu mult mai mare.

I-am explicat lui Cezar punctul meu de vedere și într-o anumită măsură el a fost de acord, dar a specificat că ar fi bine să am în vedere posibilitatea de a continua seria dezvăluirilor, deoarece lumea are nevoie să cunoască realitatea dincolo de aparențe. La vremea respectivă eram prea entuziasmat și uluit de cursul evenimentelor din viața mea, pentru a acorda atenția cuvenită celor spuse de el. Abia după mai mulți ani am început să-mi dau seama de necesitatea de a reveni în spațiul livresc, pentru a face cunoscute lumii noile evenimente care s-au petrecut.

O contribuție majoră la această hotărâre au avut-o cititorii cărților pe care le-am scris. Editorul m-a înștiințat că în cei șapte ani de „liniște totală” din partea mea au existat nenumărate apeluri, întrebări și îndemnuri de la cei interesați să afle dacă există sau va exista o continuare a seriei. Acest volum răspunde așteptării lor îndelungate și sper să îi bucure în mod deosebit.

Pe de altă parte trebuie să fac anumite precizări: de câțiva ani au apărut pe internet unele site-uri sau blog-uri sub denumiri identice sau inspirate din cărțile mele care aduc la cunoștința publicului diverse fapte, mistere, supoziții sau întâmplări mai mult sau mai puțin legate de cele scrise de mine în primele patru volume ale seriei. Apreciez aceasta ca fiind un fapt pozitiv, iar aspirația și entuziasmul manifestate de cei care postează acele articole și informații pot deschide noi orizonturi pentru cititorii care sunt interesați de domeniu,

condiția fiind aceea de a selecta cu atenție informația prezentată.

Într-o notă diferită sunt conturile false de Facebook care îmi poartă numele și care induc în mod deliberat ideea că eu aș fi titularul lor. Este libertatea fiecăruia să-și numească blog-ul, site-ul sau contul de rețea de socializare după cum dorește, dar vreau să mă folosesc de acest prilej pentru a lua o poziție radicală și a transmite într-un mod cât se poate de clar și direct cititorilor mei: nu am avut și nu am vreo legătură cu aceste modalități de informare de pe internet și nici cu ceea ce se prezintă acolo. De fapt, nu am nici cea mai mică legătură cu diferitele supoziții care există în spațiul alternativ virtual sau în mass-media în ceea ce privește persoana mea și subiectele pe care le-am tratat în volumele precedente; toate cele care au fost spuse în această direcție reprezintă felurite postări, analize, opinii personale sau articole ale celor care au vrut să aducă în discuție subiectul cărților mele. Singura modalitate prin care m-am făcut „cunoscut" până în acest moment au fost cele patru volume, trimise la și publicate de editura Daksha, care deține drepturile exclusive atât pentru volumele precedente, cât și pentru cele care vor apărea de acum înainte.

Cu totul altfel se pune problema în cazul domnului Peter Moon, directorul editurii Sky Books din New York, care a adus o contribuție elegantă, inventivă și chiar tenace la popularizarea subiectului principal al volumelor scrise de mine. Un om corect, integru și bine pregătit în domeniul ezoterismului, căruia îi mulțumesc pentru efortul de a fi venit de mai multe ori în România pentru a se informa la fața locului, atât cât i-a fost în putință, prin legăturile pe care și le-a format. Una dintre aceste „piese de rezistență" ale lui Peter Moon este genialul fizician David Anderson, o persoană care înțelege foarte bine necesitatea ocultării aproape totale, din poziția de consultant științific și chiar de subcontractor pentru Pentagon și alte agenții guvernamentale ale SUA, pentru care a lucrat. Subiectul volumului de față ar putea fi un excelent „studiu de caz" pentru David.

Opiniile despre identitatea mea, exprimate pe forumuri sau în alte părți sunt uneori amuzante atunci când se încearcă cu orice chip să fiu „asimilat" cu un alt scriitor român, care a dobândit la un moment dat o anumită faimă prin publicarea

cărților sale beletristice. Pentru mine este un mare semn de întrebare cum pot fi făcute astfel de afirmații sau presupuneri care sfidează logica, bunul simț, precum și analiza comparativă ce poate fi făcută cu ușurință în ceea ce privește stilul, conținutul cărților și modul de tratare a subiectului în cazul acelui autor și în cazul meu. Dar, pentru ca lucrurile să fie cât se poate de clare, afirm aici cu putere că nu sunt nicidecum acea persoană și de asemenea nu sunt nici „un grup” sau „o organizație” care ar fi scris (sic!) cele patru volume.

Revenind la volumul de față, pot spune că s-au făcut chiar anumite „presiuni” din partea unor factori de putere, atât din Servicii cât și din politica autohtonă, care să mă determine să continuu seria dezvăluirilor. A existat și un revers al medaliei: interesele mai mult sau mai puțin oculte s-au îmbinat cu avertizări și chiar amenințări din partea anumitor poziții importante în eșalonul statal, pentru ca publicarea acestor dezvăluiri să înceteze.

Pentru a înțelege complexitatea acestor intrigi de interese și țeluri trebuie să fii implicat chiar în „afacerea stupului”. Dificultatea majoră constă în faptul că nu ai voie să spui nimic sau aproape nimic despre toate acestea. Chiar dacă Departamentul Zero este un „caz particular” și are o integrare foarte specială în aparatul de stat, fapt care îi asigură o anumită independență, totuși a fost nevoie de multă diplomație, precum și de numeroase discuții și intervenții din partea generalului Obadea și a lui Cezar pentru ca primele patru volume să apară pe piață.

Din nefericire, generalul Obadea nu mai este printre noi. În luna mai, 2011 el s-a stins din viață, în urma unui atac cerebral. Nu doresc să fac speculații asupra acestui aspect, care este clasificat. Vreau doar să amintesc cititorilor că în opinia mea generalul a fost unul dintre cei mai mari patrioți pe care i-a avut această țară. Chiar dacă influența lui a fost mereu ocultată, totuși ea a fost decisivă în momente cheie pentru siguranța statului.

Moartea lui a însemnat o lovitură puternică pentru Departament, care a fost clătinat din temelii, iar la începutul lui 2012 a fost chiar în pericol de a fi dizolvat și asimilat unei alte structuri din Servicii. Totuși, poziția și influența puternică pe care o dobândise Cezar, precum și extraordinara lui

abilitate de a rezolva situații foarte delicate au contribuit decisiv nu doar la menținerea Departamentului, dar și la întărirea lui. Relațiile la nivel foarte înalt pe care Cezar le are și respectul de care se bucură în structurile similare din străinătate au contribuit mult la păstrarea status quo-ului.

În baza noilor evenimente și necesități, structura și funcționarea Departamentului Zero au fost regândite. Așa cum era firesc, funcția generalului Obadea a fost preluată de Cezar, iar în locul acestuia a urcat locotenentul Nicoară. Eu am rămas la conducerea secțiunii de pregătire „neconvențională”, pe care unii o traduc ca fiind „paranormală”. În plus, în anul 2014 am primit sarcina de a înființa și dirija în cadrul Departamentului o direcție specială de legătură și colaborare cu Serviciile Secrete din străinătate, însă doar pe direcția informațiilor „sensibile”, cunoscute ca „operațiuni limită”. Acestea se referă la toate fenomenele de „tip K” ce se petrec atât la sol, cât și în spațiu, dar mai ales care au legătură cu Sala Proiecțiilor din Bucegi și cu cele trei tuneluri (*Despre evenimentele de tip K, vezi primul volum: Viitor cu cap de mort, Daksha, 2004, pg. 89 – n. ed.*). Hotărârea lui Cezar de a-mi încredința înființarea acestei secțiuni a avut la bază experiența pe care o acumulasem în relațiile cu unele agenții de informații americane, atât prin stadiul de pregătire la care am luat parte în urmă cu zece ani, cât și prin numeroase alte deplasări pe care le-am făcut mai apoi în Statele Unite sau în diverse alte locații, având legătură cu „operațiunile limită”. Aceasta mi-a permis să pun bazele unor relații și legături utile cu membrii unor Servicii din Occident, folosindu-mi printre altele cunoștințele în diplomație pe care deja le aveam.

Pentru mine, cel mai important avantaj al avansării în funcție a fost creșterea nivelului de autorizare, prin care aveam acces liber și direct în Sala Proiecțiilor. Nu este vorba doar despre nivelul de securitate guvernamentală, ci mai ales despre cel de securitate internă, un clearance special care nu putea fi emis decât de Departamentul Zero, în consultanță cu o secțiune din cadrul Pentagonului. Acest tip de înțelegere foarte specială a fost stabilit în anul 2005, pentru a reduce aproape complet imixtiunile politice. De exemplu, Departamentul Apărării din SUA și o anumită Comisie din Parlamentul României au făcut presiuni pentru o extindere

considerabilă a listei celor admiși în Sala Proiecțiilor și chiar pentru manifestarea unui anumit control asupra complexului secret din interiorul munților Bucegi.

La acea vreme, atât colonelul Obadea cât și Cezar și-au dat seama că le va fi foarte dificil să gestioneze avalanșa de forțe și interese ce vizau deja accesul în complexul secret din munții Bucegi. De aceea, printr-un joc foarte complicat de relații și intervenții, mai întâi ei au solicitat și pe urmă au aranjat o reuniune a părților română și americană, la care participarea politică a fost minimă: câte un reprezentant din fiecare Departament de Stat al Apărării. Nu aș vrea să se înțeleagă în mod greșit că în acest caz a fost sau este vorba despre un „complex industrial-militar", ci mai curând de unul militar-securizat, menit să păstreze un anumit echilibru de interese, care în cazul locației din Bucegi este foarte sensibil.

Discuțiile și aranjamentele prealabile au implicat multe tensiuni, s-au solicitat amânări și chiar au existat anumite amenințări voalate atât de o parte, cât și de cealaltă. În cele din urmă lucrurile au fost convenite de comun acord între partea militară și cea politică la masa tratativelor, invocându-se motivul „negării plauzibile". Pentru noi, aceasta a fost o cale diplomatică de a evita „contribuția" politicului, unde influențele și interesele sunt complicate. Dacă aceste interese ar fi reușit să aibă putere sau să controleze într-un fel sau altul complexul din Bucegi, lucrurile ar fi putut scăpa foarte repede „la vale", mai ales în contextul geopolitic actual. Prin urmare, s-a luat hotărârea unui control exclusiv militarizat. De fapt, lucrurile sunt cu mult mai complicate, dar mă voi opri deocamdată aici cu dezvăluirile în legătură cu acest aspect.

Pentru mine, accesul liber în Sala Proiecțiilor a reprezentat o „gură foarte mare de oxigen". Moartea generalului Obadea lăsase un gol sufletesc, fiind o mare pierdere pentru Departamentul nostru. O anumită perioadă a fost foarte dificil să menținem bunul mers al Bazei, datorită presiunilor mari din exterior, care vizau preluarea sub control atât a Departamentului, cât și a locației din Bucegi. Dar personalitatea, calmul și maturitatea lui Cezar, precum și devotamentul altor persoane remarcabile din cadrul Departamentului au făcut posibilă continuitatea activității lui.

Problema a fost pusă atât la nivelul Serviciilor Secrete românești și americane, cât și la nivelul celor două Departamente de Stat ale Apărării. Într-o anumită măsură, situația s-a asemănat cu cea din anul 2005, despre care am vorbit mai sus, dar acum ea era totuși mai simplu de rezolvat, datorită vastei experiențe acumulate, precum și a descoperirilor noi care fuseseră făcute.

Din partea americană, generalul Roddey a avut un cuvânt greu de spus și noi știm că aceasta s-a datorat în mare măsură legăturii foarte strânse de prietenie care a existat între acesta și generalul Obadea. La întâlnirea bilaterală care a avut loc în 2012, o intervenție benefică surprinzătoare a venit din partea trimisului special al Pentagonului, amiralul Ken Hudson, care se pare că avea un mandat special. Mai târziu, Cezar mi-a destăinuit că atunci a fost eliminată în mod definitiv influența nocivă a unei loje importante din Organizație, lucru care a nivelat multe tensiuni și neînțelegeri bilaterale, chiar dacă au mai rămas câteva de rezolvat.

„Apele învolburate” au fost liniștite: Departamentul nostru și-a continuat activitatea, structura lui a fost îmbunătățită, fondurile au crescut, iar parteneriatul cu americanii a fost fructuos, chiar dacă ar fi să privim lucrurile doar din perspectiva tehnologiei foarte avansate pe care ei au furnizat-o pentru a garanta securitatea zonei din Bucegi. Comparând cu ceea ce am văzut în anul 2003, când am venit pentru prima dată în locul respectiv, în prezent exteriorul este de nerecunoscut. Relieful în zona imediat înconjurătoare intrării în munte a fost ușor modificat, astfel încât să permită o supraveghere continuă Și un control eficient, iar în alte două zone s-a recurs la proiecția holografică. Totul acum este controlat din interiorul muntelui, care a fost special amenajat lângă intrarea în Marea Galerie. Într-o anumită măsură, tendința americanilor a fost aceea de a reproduce structura propriei lor baze din munții Cheyenne; totuși, tehnologia pe care au adus-o și au aplicat-o în cazul locației exterioare din Bucegi este cu mult mai avansată decât cea pe care am putut să o observ la baza Forțelor lor Aeriene din Cheyenne.

Chiar dacă până în 2014 am fost de mai multe ori în interiorul Sălii Proiecțiilor însoțit de Cezar, acum aveam acces liber și individual. Natura funcției pe care o dețin îmi permite să stabilesc lista cu persoanele care urmează să intre

în Sală, cine le însoțește și perioada de timp alocată vizitei. Protocolul este foarte strict și destul de complicat, deoarece pe lângă personalul militar care trebuie să existe, se pune problema echipelor de savanți care vizitează periodic locația. Chiar dacă aceste echipe nu sunt niciodată mai mari de trei persoane, totuși analiza documentelor arată că locul a fost vizitat de-a lungul anilor de câteva zeci de oameni de știință din toată lumea. Dintre aceștia, în cei treisprezece ani care s-au scurs de la realizarea descoperirii, doar nouă savanți au pătruns în Sala Proiecțiilor și au studiat ceea ce se găsește acolo. Restul echipelor au studiat probele aduse sau datele furnizate în laboratorul ce a fost construit în interiorul muntelui, lângă intrarea în locație, ori în cel care a fost detașat în capitală pentru o anumită perioadă de timp.

Probabil mulți cititori își imaginează că Marea Galerie și Sala Proiecțiilor reprezintă un fel de „muzeu" în care afluxul de oameni este continuu și destul de intens. Aici problema constă în a înțelege corect natura descoperirii care a fost făcută. Ea comportă o serie de caracteristici care de multe ori sunt bulversante pentru psihicul și mentalul ființei umane. Cred că cea mai potrivită redare a situației ar putea fi făcută prin expresia: „o neașteptată transformare de comportament și gândire", imediat după ce se pătrunde în Marea Galerie. O dată ce ajungi în Sala Proiecțiilor, mintea tinde să fie izolată de amintiri sau de gânduri secundare. Într-un fel care cu greu poate fi descris, ea este cumva „suspendată" și „liniștită". Gândurile sunt rare și ele se îmbină cu un gen de emoție foarte profundă, având aproape un caracter sacru. La început, atunci când am vizitat pentru prima dată locul, am crezut că această senzație este generată de măreția extraordinară a construcției și a spațiului de acolo, de tehnologia foarte avansată și de ineditul situației în care ești pus atunci. Totuși, în anii care au urmat mi-am dat seama că fenomenul se repetă identic, ceea ce înseamnă că el nu se datorează unor tendințe subiective, ci este o consecință a vibrației foarte speciale care există în acel loc.

Impresia generală este aceea de „altă lume" și aceasta nu doar prin specificul tehnologiei și al obiectelor din interior, ci mai ales printr-o „cunoaștere intuitivă", care apare și modifică natura gândurilor și acțiunilor. Impulsul meditativ și de relaxare este foarte accentuat, iar lăuntric apare un gen de

elan nedeslușit spre lucruri nobile, elevate, spre tot ceea ce este bun, frumos și plin de o aspirație înălțătoare.

Ne-am dat repede seama că accesul în acel loc special poate fi oferit doar unei anumite categorii de persoane, care trebuie să aibă o pregătire adecvată din punct de vedere psihic și mental. Chiar și persoanele care au asigurat sarcinile de rutină pentru un timp au trebuit alese din rândul ofițerilor superiori sau au trebuit să urmeze cursuri de pregătire speciale. Fără un antrenament psiho-mental adecvat nu se poate pătrunde în interiorul Sălii, decât cu riscul unor manifestări ulterioare bizare. Cezar mi-a Povestit că aceste aspecte au fost înțelese abia după ce s-a observat comportamentul straniu al unor soldați, care prin natura situației au fost prezenți în cadrul complexului din interiorul muntelui imediat după descoperirea lui. Acei oameni păreau rupți de realitate și nu au reușit să-și revină complet decât după câteva săptămâni. Funcțiile motorii sunt de asemenea afectate: mișcările devin rigide, trupul se mișcă greu, iar privirea rămâne ațintită într-un singur punct, chiar dacă există stimuli sonori și vizuali puternici.

Tocmai de aceea s-a pus în mod special problema stabilirii unui program de pregătire și a unor teste adecvate pentru persoanele care pătrund acolo. O dată cu înființarea secțiunii de contrainformații din cadrul Departamentului, pe care o conduc, am revizuit în mare parte acel protocol și l-am adecvat necesităților de moment.

Acesta a fost mereu unul dintre punctele sensibile în discuțiile cu partenerii noștri din alte state. Ei par să nu înțeleagă faptul că Sala Proiecțiilor reprezintă mai mult decât o simplă cavitate fizică în interiorul muntelui, fie ea și foarte tehnologizată. Într-adevăr, putem vorbi despre o altă concepție și viziune, despre o diferență colosală de tehnologie, dar spațiul respectiv este de asemenea o trecere, iar acest aspect pare să fie greu de conceput pentru știința modernă. Noi am ajuns destul de repede la concluzia că, pentru a înțelege corect ce reprezintă complexul subteran din munții Bucegi, este necesar să ne debarasăm în mare parte de principiile și gândirea strict materialistă a științei actuale. O dovadă în acest sens este că până în 2010 savanții care au fost implicați în studiul locației nu au putut furniza niciun

indiciu și nicio explicație la feluritele aspecte și semne de întrebare pe care le-a ridicat locația secretă din Bucegi.

Dar nu acesta reprezintă motivul principal. Cel mai important aspect este că, o dată ce se pătrunde în interiorul muntelui, în Marea Galerie și mai ales în Sala Proiecțiilor, frecvența de vibrație a ființei biologice se schimbă. Aici se află cheia înțelegerii tuturor proceselor aparent ciudate care se petrec cu psihicul și mentalul omului, precum și percepțiile adeseori stranii care intervin atunci când se pătrunde în cele trei tuneluri care pleacă din Sala Proiecțiilor. Nu vreau să anticipez, deoarece acesta este unul dintre subiectele principale despre care voi vorbi în acest volum.

Experiența pe care am trăit-o în prima expediție la care am luat parte, spre Camera Ocultă din subsolul Egiptului, m-a marcat în mod profund. Nu doar prin ineditul descoperirii, dar și prin specificul stărilor pe care le aveam în timpul călătoriei prin acel prim tunel. Am crezut că expedițiile prin celelalte două tuneluri vor fi asemănătoare cu cea din primul tunel, dar realitatea s-a dovedit a fi cu totul alta. Totuși, până spre sfârșitul anului 2014 am aflat aceasta doar din povestirile lui Cezar. Abia după ce am fost investit cu funcția de conducere a secțiunii speciale din cadrul Departamentului am avut prilejul și experiența extraordinară de a pleca în expediție spre celelalte două direcții.

Până atunci, Cezar a realizat mai multe deplasări, mai ales prin cel de al doilea tunel spre interiorul Pământului, iar unele perioade în care a lipsit au durat chiar și câteva luni. Am căutat să suplinesc lipsa lui printr-o pregătire temeinică în domeniul ezoterismului și paranormalului, iar după integrarea mea în structura Departamentului m-am dedicat organizării, antrenamentului și dobândirii experienței necesare în acest domeniu foarte dificil și alunecos al Serviciilor Secrete.

Din discuțiile pe care le-am avut cu Cezar, am înțeles pe deplin importanța pregătirii individuale, ca fiind o condiție esențială pentru a putea avea succes în expedițiile următoare. El mi-a spus că în cazul tunelului spre interiorul Pământului și al celui spre Irak lucrurile erau diferite și necesitau o anumită pregătire interioară, care trebuia să fie mult mai intensă decât pregătirea pentru accesul în complexul din Bucegi. Vorbele lui Cezar mi-au trezit și mai mult curiozitatea, dar am

așteptat răbdător și m-am străduit să fiu la înălțime, urmând propriile lui indicații, antrenamentele din cadrul Bazei și stagiile de pregătire specială remote-viewing din Statele Unite.

Totuși, după moartea generalului Obadea situația a devenit dificilă, iar perioadele în care Cezar lipsea erau foarte apăsătoare. Într-un anumit sens, rolul lui tindea să devină cel al unui „ambasador" în interiorul planetei, iar la una dintre discuțiile pe care le-am avut cu el, între două plecări, mi-a spus că s-a pus chiar problema rămânerii lui în interiorul Pământului. Moartea generalului a schimbat mersul lucrurilor și Cezar a revenit, conștient că în absența lui, munca de o viață a generalului, precum și toate secretele pe care le deținea Departamentul ar fi fost însușite, controlate și exploatate în moduri egoiste și foarte periculoase.

În acea perioadă foarte tensionată, o rază de lumină a fost revederea lui Elinor. La sfârșitul anului 2012 acesta a venit pe neașteptate în țară pentru câteva zile, care pentru mine au fost ca un izvor de apă în mijlocul deșertului, înfățișarea lui era neschimbată, chiar mi s-a părut puțin mai tânăr decât îl știam. A apărut în modul lui inconfundabil, intrând degajat și natural în camera din vila lui, în care se află biblioteca. Mă aflam acolo în unul dintre rarele momente libere pe care mi le permiteam, după ce am început activitatea în Departament, deoarece majoritatea timpului îl petreceam în cadrul Bazei Alpha sau în alte deplasări în țară sau străinătate, în interesul Departamentului. Fie a fost o sincronicitate remarcabilă, fie pur și simplu Elinor a știut că mă aflam în vila lui, în acel moment. Oricare ar fi răspunsul, surpriza a fost minunată, iar următoarele două zile au reprezentat un deliciu al discuțiilor și informațiilor complexe pe care ni le-am împărtășit. Mi-a mărturisit că vizitele lui se petrec în general vorbind cam o dată la 6-7 ani. Persoane ca el sau ca doctorul Xien au un statut special, iar misiunile lor se întind de obicei pe perioade foarte lungi. Dar, în timp ce doctorul Xien acționează prin legături guvernamentale, Elinor face parte dintr-o categorie „invizibilă" de ființe umane, care este „vânată" intens de anumite societăți oculte, în primul rând de Organizație. Tocmai de aceea, prezența lui trebuie să fie incognito, iar reședințele sale în lume, necunoscute.

Începând cu anul 2013, Cezar a rămas în majoritatea timpului în cadrul Bazei Alpha. Era ca o revenire la „vremurile bune”, atunci când petreceam ore în șir discutând cu el, notând cu atenție ceea ce îmi spunea, întrebând și lămurindu-mi diferite aspecte. Acum noviciatul era demult încheiat, iar experiența pe care o dobândisem era și ea destul de consistentă. Obișnuiam să vorbim mai ales despre uluitoarele lui deplasări în interiorul Pământului, despre acele lumi misterioase și fenomenele care le caracterizează, despre implicațiile unei astfel de cunoașteri și multe alte variante și planuri ce ar fi posibile, care să aibă un rezultat benefic pentru țară.

Cred că toamna anului 2014 a fost cea mai frumoasă pe care am trăit-o până în prezent; dacă cineva ar putea crede că într-o bază ultrasecretă, militarizată, nu pot exista și momente feerice, într-un peisaj de vis, atunci în mod sigur se înșală. Era bucuria nerostită a libertății de cunoaștere, care a venit odată cu noua funcție; erau descrierile uluitoare ale lui Cezar, prin care îmi revela o lume incredibilă, într-un loc incredibil; erau misterele extraordinare ale istoriei omenirii și biblioteca temporală la care se ajunge prin cel de-al treilea tunel.

În una dintre acele memorabile seri, în lumina unui apus sublim și calm, Cezar mi-a spus că în curând vom pleca într-o nouă expediție. Visul meu de ani de zile mi se împlinea: urma să pătrund pentru prima dată în interiorul Pământului, să aflu tainele care pentru majoritatea oamenilor rămân neștiute și neînțelese. Știam deja că în ceea ce privește cel de-al doilea tunel situația este mai complicată decât cea din tunelul spre Egipt și chiar bulversantă pentru capacitatea de înțelegere comună a omului obișnuit. Eram deja pus în temă cu o parte dintre aspecte, însă cel care avea să mă lămurească în detaliu în această privință a fost doctorul Xien, care și-a anunțat venirea la Bază în acea perioadă. Primisem notificarea venirii lui din partea serviciilor chineze. Doctorul Xien urma să fie însoțit de asistenta sa, enigmatica și tulburătoarea Shin Li.

Discuțiile, explicațiile și principalele evenimente care au urmat reprezintă în sinteză conținutul volumului de față și se referă la călătoriile în interiorul Pământului pe care le-am realizat împreună cu Cezar, în lunile noiembrie și decembrie 2014.

Radu Cinamar
10 ianuarie, 2017

Cap. 1 – UN ȘOC PUTERNIC: CE ÎNSEAMNĂ CU ADEVĂRAT CĂLĂTORIA SPRE CENTRUL PLANETEI

Noua expediție în interiorul Pământului, la care urma să particip și eu, s-a dovedit o dată în plus a fi o surpriză: Cezar mi-a spus că în călătorie urma să plecăm doar noi doi. Faptul în sine nu era chiar o noutate, deoarece știam că majoritatea deplasărilor prin cel de-al doilea tunel, mai ales în perioada 2008-2012, au fost făcute de el singur. Cezar a evitat să-mi dea informații cu privire la acest subiect, pe care îl considera foarte sensibil. Singura persoană cu care purta discuții în această direcție era generalul Obadea. Totuși, din unele aluzii pe care le-a făcut, mi-am dat seama că se pregătea ceva major și că în timpul expedițiilor sale reușise să stabilească niște legături foarte importante.

Cu minima cunoaștere pe care o aveam la acea vreme, nu mă puteam gândi decât la faptul că într-un fel sau altul Cezar a pătruns în miticul tărâm al Shambalei. Ceea ce am aflat în anii care au urmat, rod al propriei experiențe și din explicațiile pe care le-am primit, a oferit o perspectivă foarte complexă asupra subiectului, care nu poate fi judecat în mod simplist. Nu mă voi referi la principalele lucrări care au apărut pe această temă, începând cu scrierile lui Ossendovski, Roerich, Bernard sau la numeroasele articole care înfățișează felurite aspecte și fapte stranii despre interiorul gol al Pământului. Toate spun câte ceva, dar nicio descriere nu oferă tabloul de ansamblu și înțelegerea corectă a ceea ce este cu adevărat interiorul planetei noastre.

Pământul plin și Pământul gol La interior

Savanții afirmă pe bună dreptate că nu au posibilitatea să culeagă eșantioane sau mostre pentru studiu de la adâncimi de mii de kilometri și, prin urmare, ei nu pot să emită decât teorii pe baza unor măsurători indirecte. Pe de altă parte, relatările și cărțile care au fost publicate descriu subiectul interiorului gol al Pământului în termeni foarte generali, fără explicații, detalii sau concluzii pertinente.

Totuși, putem face o departajare clară între două idei sau concepții majore: știința contemporană afirmă că planeta este „plină" și are o anumită compoziție solidă, stratificată; pe de altă parte, există un segment al populației care crede că, în realitate, interiorul planetei este gol. Pornind de la această „dispută", cei din urmă sunt catalogați de știință și de mass-media ca fiind susținători ai unor „teorii conspiraționiste". Nu este deloc clar care sunt aceste „conspirații" și împotriva cui sunt ele îndreptate, dar frontul comun și dur al științei materialiste și al intereselor statale a reușit să arunce subiectul în derizoriu.

Credibilitatea unui subiect scade atunci când el este făcut să pară ca fiind o glumă și nu punctul de pornire pentru o discuție argumentați vă. La fel de bine am putea considera și teoria științei modeme despre structura internă a planetei noastre ca fiind „conspiraționistă", deoarece ea nu se sprijină pe date și măsurători concrete, ci doar pe aproximații, interpolări și ipoteze. De aceea, a respinge ideea că Pământul este gol la interior nu e o atitudine justă, mai ales atunci când există elemente care pot să o susțină. Unele dintre acestea sunt chiar de notorietate, cum ar fi misterioasa operațiune „Highjump" a Marinei americane în zona Antarcticii, din anul 1947, precum și declarațiile amiralului Byrd care a condus acea vastă expediție militară. Oricât de mult s-ar dori ignorarea sau discreditarea într-o formă sau alta a acelei expediții sau chiar a amiralului Byrd, faptele sunt totuși fapte și ele au rămas consemnate.

Problema cu interiorul gol al planetei este că acest subiect e considerat tabu de către toate armatele și serviciile secrete ale lumii. El este ridicat la rangul de înalt secret de stat, comparabil doar cu secretul despre civilizațiile extraterestre, datorită implicațiilor ideologice, economice și militare pe care le-ar putea avea dezvăluirea lui. În acest sens politica de negare,

de bagatelizare sau de ignorare a ideilor incomode, care exprimă totuși adevărul, a fost considerată cea mai potrivită. Această viziune de „ocultare” a subiectului despre Pământul gol la interior este valabilă mai ales în cazul marilor puteri ale lumii și în mod special al Statelor Unite ale Americii. Dar, dacă în cazul OZN-urilor și al civilizațiilor extraterestre lucrurile sunt clare, chiar dacă ele nu au fost dezvăluite omenirii, în cazul interiorului gol al Pământului nu se cunoaște aproape nimic. Această ignoranță, precum și incapacitatea de a controla fenomenul de pătrundere spre centrul planetei sau de a cunoaște ce se află acolo a dat fiori liderilor militari și politici de-a lungul ultimelor decenii.

În astfel de cazuri, incertitudinea este factorul care deranjează cel mai mult. Aparent, niciunul dintre liderii militari și politici ai lumii nu știe ce anume se găsește în interiorul planetei; cu alte cuvinte, ei nu știu la ce se pot aștepta, dar la un anumit nivel foarte înalt de securitate, unele dintre agențiile de informații cunosc foarte bine anumite „zone de acces” în interior, dintre care cele de la Polul Sud și de la Polul Nord sunt cele mai importante. Statele Unite, Canada și Rusia au programe speciale de monitorizare și studiu, dar ele nu au nicio posibilitate de a controla fenomenul și nici nu îl înțeleg. Pătrunderea în interiorul Pământului a reprezentat întotdeauna o piatră de încercare pentru posibilitățile tehnologice și conceptuale ale omenirii.

Fenomene enigmatice

Descoperirea complexului secret din munții Bucegi a însemnat un nesperat salt înainte, care părea să ofere o șansă extraordinară pentru elucidarea problemei despre interiorul planetei noastre. Ne-am convins însă destul de repede că lucrurile erau departe de a fi așa simple. Chiar de la început au existat tensiuni și neînțelegeri, deoarece locația se afla în România, deci americanii nu o puteau controla în mod direct.

Pe de altă parte, puțini sunt cei care înțeleg că pătrunderea în interiorul Pământului nu are legătură cu armamentul, cu strategia militară sau cu fondurile alocate.

Unul dintre aspectele importante este faptul că nu orice persoană poate să se deplaseze prin cel de-al doilea tunel spre interiorul gol al planetei, ceea ce a redus dramatic numărul membrilor care au realizat expediții prin acest tunel. În plus, nu toți rezistă la întregul parcurs al expediției; ceva nedeterminat pare să blocheze accesul pentru unele ființe umane. Acestea resimt subit o stare generală de rău, grețuri și manifestă accese de panică. Chiar și o pregătire individuală intensă nu asigură reușita necondiționată, pentru că într-un mod straniu acele persoane nu au posibilitatea să pătrundă dincolo de o anumită zonă a tunelului sau a regiunii din interiorul planetei, în care se ajunge.

Aceste situații neobișnuite au dat naștere la anumite frustrări, dar s-a realizat destul de repede că avem de-a face cu un fenomen pe care nu îl putem controla prin voință, arme sau tehnologie. Un fapt s-a evidențiat cu claritate atât pentru noi, cât și pentru americani: accesul în interiorul Pământului nu este ca pe maidan, iar fenomenele care însoțesc această deplasare prin cel de-al doilea tunel depășesc capacitatea de înțelegere a științei contemporane.

În ceea ce mă privește, am avut șansa să primesc explicații valoroase de la doctorul Xien și de la Cezar, care mi-au clarificat înțelegerea asupra structurii planetei noastre la interior. Într-un mod simplu și direct, doctorul Xien mi-a punctat elementele principale, atât cele de natură științifică, cât și cele ezoterice, pentru a avea o viziune clară asupra acestui subiect. Înainte de acea memorabilă discuție m-am documentat într-o anumită măsură asupra datelor științifice care există în prezent despre structura internă a Pământului și am realizat un tur al principalelor referințe legate de aceasta.

Concepția științifică modernă despre interiorul planetei noastre

În principiu, oamenii de știință cred că Pământul este solid și rigid la interior și au extins această concluzie la toate

corpurile telurice din Cosmos. Ei spun că dacă planeta noastră ar fi goală în interior, atunci și celelalte planete solide ar trebui să fie la fel. Asta înseamnă că toate planetele telurice sunt fie pline și solide la interior, fie goale la interior. În această idee, nu se poate ca unele planete să fie pline, iar altele să fie goale la interior, deoarece s-a observat că atunci când masele planetare sunt comparate, densitățile lor apar ca fiind similare. De aceea, savanții au tras concluzia că planetele telurice se formează și se structurează în mod asemănător, adică ele sunt fie pline, fie goale în interior.

Din nefericire, ei au ales varianta Pământului solid și rigid la interior, ceea ce ridică multe probleme ce au rămas nerezolvate. Structura internă a planetei a fost „elaborată" de știință pe baza unor presupuneri și extrapolări de rezultate și pe baza măsurătorilor care au fost realizate, dar adeseori acestea furnizează rezultate stranii sau chiar contradictorii, ce nu pot fi înțelese.

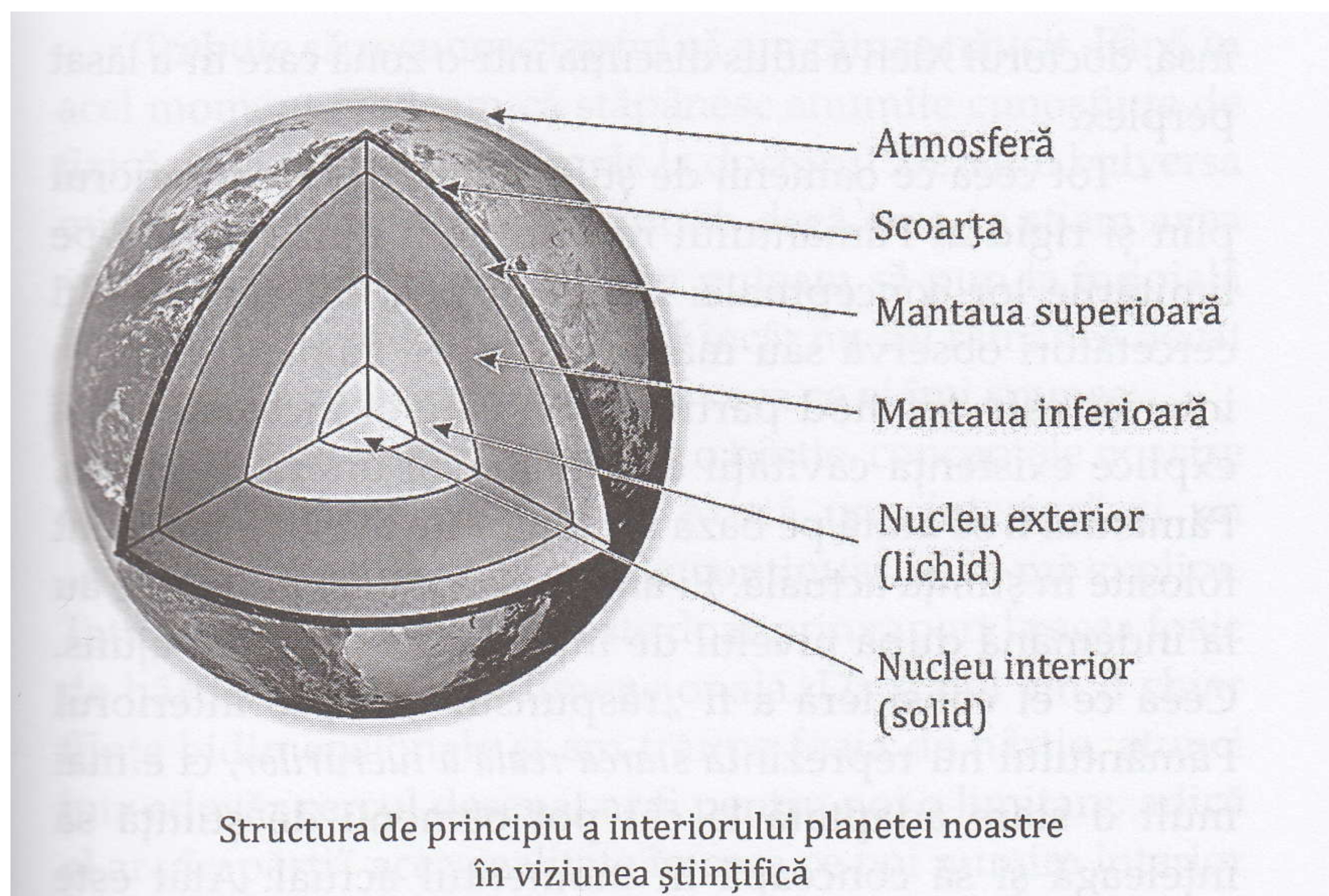
În prezent, concepția științifică acceptată este aceea că în centrul Pământului se află o sferă solidă, alcătuită în principal din fier și nichel, care sunt metale cu puternice proprietăți magnetice. Această sferă solidă de metal ar reprezenta, în viziunea oamenilor de știință, miezul sau nucleul interior al Pământului. Ea este înconjurată de un strat gros de magmă, care reprezintă așa-numitul nucleu exterior al Pământului. Savanții afirmă că, datorită mișcării de rotație a planetei și prin dinamismul intens dintre nucleul exterior și cel interior, care este solid, la care se adaugă energia termică ce este emanată de acesta spre suprafață, se generează câmpul magnetic al Pământului.

În continuare, știința ne spune că acest ansamblu din centrul planetei, format din nucleul interior și cel exterior este înconjurat de o manta groasă în stare semisolidă (materie vâscoasă, adică magmă de diferite tipuri), după care, la exterior urmează ceea ce numim scoarța terestră, care este solidă.

În realitate, pentru fizicieni și geologi nimic nu este clar din punctul de vedere al structurii interne a planetei. Există multe date și rezultate contradictorii, care nu suportă modelul științific realizat „pe nevăzute".

De pildă, care este sursa adevărată a câmpului magnetic al planetei noastre? Cum ia el naștere cu adevărat? În această

privință, ca și în celelalte vizavi de structura internă a Pământului, se emit doar supoziții, se susțin anumite concepte și se fac aproximări, având la bază un model ipotetic, pe care cercetătorii l-au încropit pentru a avea totuși o idee despre ceea ce se află în interiorul planetei noastre.

Structura de principiu a interiorului planetei noastre în viziunea științifică

Întreaga viziune este pur materialistă. Nimeni nu a făcut o „secțiune verticală” prin planetă pentru a se convinge de adevărul ipotezei pe care o emit savanții despre structura ei interioară. Cu tehnologia actuală nu s-a reușit să se foreze dincolo de 12 kilometri, dar cu toate acestea se emit păreri sigure despre ce se află în nucleul Terrei, la peste 6300 de kilometri adâncime.

Viziunea înșelătoare a „exteriorului” și „interiorului”

De aici înainte intervin explicațiile doctorului Xien. Mă aflam cu el și cu Shin Li în sala de protocol din incinta Bazei Alpha, așezați confortabil în jurul mesei ovale din mijlocul camerei. Întâlnirea avea scopul unui seminar de pregătire Pentru călătoria pe care urma să o realizez cu Cezar prin cel de-al doilea tunel.

Așa după cum mi se părea firesc, am început conversația remarcând faptul că știința modernă nu concepe ideea de interior gol al planetei. Foarte curând, însă, doctorul Xien a adus discuția într-o zonă care m-a lăsat perplex.

— Tot ceea ce oamenii de știință cred despre interiorul plin și rigid al Pământului reprezintă o iluzie bazată pe limitările lor conceptuale. De asemenea, tot ceea ce alți cercetători observă sau măsoară despre Pământul gol în interior este un mod particular în care ei încearcă să își explice existența cavității din mijloc. Și unora și altora, Pământul li se arată pe baza unităților de măsură care sunt folosite în știința actuală. Ei analizează datele pe care le au la îndemână după nivelul de înțelegere la care au ajuns. Ceea ce ei consideră a fi „răspunsul” despre interiorul Pământului nu reprezintă starea reală a lucrurilor, ci e mai mult o stare adaptată la cât pot oamenii de știință să înțeleagă și să conceapă în momentul actual. Atât este nivelul lor de conștiință, până aici au pătruns ei în misterul existenței unei planete.

Pentru o clipă m-am gândit că doctorul Xien își bătea joc de mine și căutam motivul pentru care ar fi vrut să o facă. Mi-am revenit totuși; la urma urmelor, aceasta era doar o reacție orgolioasă din partea mea.

— Bine, și atunci care e adevărul? Din câte înțeleg, nici unii, nici ceilalți nu au dreptate. Deci, există sau nu interiorul gol al Pământului?

— În mod cert există o realitate foarte specială în inima planetei, însă ea nu este „în interior”, ci doar există. Atunci când oamenii de știință spun că o planetă are un volum mare sau mic, asta nu reprezintă decât o aparență cantitativă, lipsită de aspectul calitativ al acelui corp ceresc. De aceea, fundamental vorbind nu există „interior” sau „exterior”, pentru că aceste denumiri sunt specifice doar unui limbaj limitat. El se datorează înțelegerii eronate pe care oamenii de știință o au asupra spațiului.

Trebuie să recunosc faptul că am rămas năucit. Până în acel moment credeam că stăpânesc anumite cunoștințe de fizică, însă ceea ce auzeam de la doctorul Xien îmi bulversa mintea, făcându-mă să mă întreb dacă ceea ce știam avea vreun sâmbure de adevăr. Nu puteam să pun la îndoială înțelepciunea doctorului, astfel încât nu-mi rămânea decât să încerc să înțeleg cât mai bine ceea ce el îmi spunea.

— Dacă desenăm un cerc pe o hârtie, conceptele noastre ne îndeamnă să gândim că există un „interior" și un „exterior" față de acel cerc, a continuat el să-mi explice. Totuși, această observație este doar prin raport la acea foaie de hârtie, care este bidimensională. Dacă noi am fi chiar ființe bidimensionale și am trăi pe foaia de hârtie, atunci într-adevăr cercul desenat ar fi pentru noi o limitare, adică el ar „împărți" acea realitate în ceea ce noi numim interior și exterior. Dar, dacă privim problema din punctul de vedere al cuiva care trăiește în lumea tridimensională, cum e cazul omenirii de pildă, cercul nu delimitează nimic la modul real. Pentru noi, „interiorul" și „exteriorul" de pe hârtie este irelevant. Acum mută exemplul de pe hârtie, din plan bidimensional, într-un plan superior, de exemplu în plan tridimensional. Nu mai ai un cerc, ci o sferă care delimitează un așa-zis „interior" și un „exterior". Totuși, pentru o ființă care trăiește într-o lume în patru dimensiuni sfera din planul tridimensional nu limitează deloc un volum „închis". Ea ar fi atunci pentru acea ființă așa cum Pentru noi a fost cercul desenat pe hârtie. Totul este o aparență, iar limitarea noastră ne face să considerăm că în interiorul Pământului există un așa-zis „gol".

Logica doctorului era perfectă și începeam să-mi dau Seama că discuția noastră avea în mod evident o Profunzime mult mai mare, pe care deocamdată nu o Puteam discerne. Faptul că propriul meu set de concepte și idei asupra lumii nu se „potrivea" cu ceea ce auzeam, nu însemna că el era corect, ci mai degrabă scotea în evidență dificultatea problemei și eforturile mele de înțelegere și procesare a informației. Doctorul Xien a continuat să-mi explice:

— Ca să faci o călătorie dintr-un loc de pe suprafața Pământului către lumea din „interior", nu este suficient să calculezi „distanța" de aici și până acolo. Trebuie să schimbi unitatea de măsură, pentru a putea să înțelegi cum trebuie să parcurgi acea distanță. Modul în care faci călătoria te

asigură că poți să ajungi de aici și până la ceea ce denumești generic „interiorul Pământului”. Asta pentru că în mod clar nu există un „gol” real și fizic în interiorul Pământului, ci există o lume misterioasă într-un plan superior de existență, care se află în zona din așa-zisul „interior” al planetei.

Începeam să întrevăd firul logic al subiectului.

— Vrei să spui că distanța dintre un punct de la suprafață și un alt punct din centrul Pământului este o aparență? Am întrebat, căutând să înțeleg mai bine punctul lui de vedere.

— Da, asta vreau să spun. La urma urmelor, ce înseamnă „distanță” pentru tine?

M-am gândit câteva clipe, încercând să-mi aleg cât mai bine cuvintele. Am spus:

— O măsură sau o „cantitate” a spațiului, pe care o parcurg de la un punct la alt punct.

— Într-adevăr, ea este o măsură, dar nu reflectă realitatea în ea însăși, ci doar modul tău de a vedea spațiul dintre două puncte. Însă dacă schimbi perspectiva, atunci conceptul tău despre spațiu devine irelevant. Din acest motiv, o distanță mică sau mare reprezintă doar modul în care spui că poți ajunge sau nu dintr-un loc în altul. De fapt, atunci tu adaugi o altă măsură pentru a putea desemna distanța, iar această nouă măsură este timpul. Cum exprimi tu distanța de la Pământ la Soare? Ai putea să dai mărimea ei în kilometri, dar în orice caz, nu o măsori cu metrul. În schimb, spui că lumina o parcurge în opt minute și asta pentru că tu ești conștient că nu poți acoperi cu pasul acea distanță. Timpul necesar ca să ajungi pe jos de la Pământ la Soare, presupunând că ai putea să faci asta, ar reprezenta un timp incomensurabil pentru tine. Deci, ai rezolvat problema.

— Ce rezolvare? Am replicat nedumerit. S-a schimbat doar sistemul de referință ca măsurătoare. Nu mai e spațiul, ci timpul.

— Așa este. Folosești unitățile de măsură ce corespund nivelului tău de înțelegere și cuprindere, pe care îl are conștiința ta. Atunci când măsori ceva, fie mare, fie mic, faci asta în funcție de capacitatea ta de a fi conștient.

Nu înțelegeam prea bine ce anume vroia să-mi spună.

— Indiferent de sistemul de măsurare, toți știu că distanța până la Soare e imensă! Am insistat.

— Vulturul știe? E o ființă. Ca și tine, el apreciază distanțele, mai ales atunci când vânează, dar o face în felul lui, după instinctul și experiența pe care o are. Ce ți-ar fi spus oamenii despre distanța asta prin anul 1200? Ce ți-ar spune un autist? Dar un imbecil?

Trebuia să recunosc că subiectul era mai delicat decât îmi imaginasem. Nu chiar așa dificil de înțeles, dar am realizat că trebuia să fiu mai atent. Am încuviințat că acum lucrurile îmi erau clare.

Doctorul Xien a readus discuția la subiectul nostru:

— În momentul în care privești sau analizezi problema centrului Pământului, tu doar ai senzația că acolo este ceva, Pentru că altfel nu-ți explici situația și nici nu poți să-ți dai răspunsuri. Te gândești că dacă sapi, atunci vei da de nisip, de pietriș, apoi de apă, apoi de lavă și alte asemenea straturi geologice. Omul nu-și poate imagina în legătură cu asta, decât ceea ce el deja știe și care se bazează pe ceea ce știința îi spune și îl învață.

— Acest lucru este valabil atât pentru un cerșetor, cât și pentru un intelectual care emite o teorie acceptabilă pentru ceea ce este în centrul Pământului, am completat eu, luându-i vorba din gură, bucuros că în sfârșit vedeam corelația cu subiectul adus de la început în discuție.

— Exact. Oamenii își imaginează că în centrul planetei trebuie să fie „ceva”, însă ei gândesc că acel ceva trebuie să fie tot palpabil, tot fizic, deoarece aceasta este pregătirea lor mentală, asta sunt ei pregătiți să știe și să înțeleagă. Existența lor se desfășoară pe suprafața unei planete sferice, iar această suprafață este asociată cu partea ei „exterioară”; mai apoi și în mod automat oamenii gândesc că, dacă există „exteriorul”, atunci trebuie să fie și „interiorul” planetei. Este deci o problemă de concept.

Ma gândeam intens la ceea ce tocmai aflasem. Eram uimit, dar în același timp fascinat de modul simplu și elocvent în care doctorul Xien îmi explica un adevăr la îndemâna tuturor, pe care noi, însă, îl ignorăm în mod sistematic.

— Unii oameni de știință își pun problema dacă acea bilă solidă din fier și nichel există cu adevărat în centrul Pământului, a continuat el. Alții se întreabă dacă există sau nu oameni în interiorul Pământului. Nici unii, nici alții nu

observă că punctul lor de vedere este parțial și limitat, pentru că își imaginează că acolo se află o lume care ar funcționa după aceleași legi fizice ca și cele de la suprafață. Totuși, dacă ar începe să sape spre centrul Pământului și ar înainta spre adâncimi din ce în ce mai mari, ei ar trebui să-și schimbe fără îndoială perspectiva și sistemul de măsură.

Am rămas câteva clipe pe gânduri. Doctorul Xien avea un mod de a prezenta lucrurile foarte direct, rapid și inteligent. Nu permitea breșe, nu te lăsa să „evadezi” mental fără sens. Trebuia să îți menții atenția mereu activă, mai ales atunci când subiectul era important. Procesarea informației trebuia să se petreacă în timp real, să aibă loc odată cu asimilarea ei, altfel riscai să pierzi șirul explicațiilor.

— Vrei să spui că apare o obișnuință mentală și de percepție a lucrurilor, am punctat eu. Un automatism mental, un reflex de gândire. Oamenii sunt tentați să judece lucrurile, chiar și pe acelea pe care nu le cunosc, după „modelul” a ceea ce ei știu deja. Asta înseamnă că, prin raport la interiorul Pământului, ei calculează mereu doar distanța de la suprafață până la centru și nu iau în calcul perspectiva calitativă a acestei „distanțe”.

Doctorul Xien a dat aprobator din cap:

— Da, acesta este procesul. Fiecare ia lucrurile așa cum s-a obișnuit, cum a fost învățat și cum a văzut toată viața. De aceea oamenii de știință își imaginează că nucleul Pământului este o sferă incandescentă de metal, pentru că în felul acesta ei au găsit o „soluție” care de fapt se bazează pe efectele care apar: gravitația, câmpul electric și câmpul magnetic al planetei. Ei răspândesc mai departe această cunoaștere, iar mulți oameni iau de bun ceea ce li se spune, repetând același lucru. Totuși, în esență nu există ceea ce ei își imaginează. Savanții doar au senzația că există un nucleu solid al planetei, pentru că s-au condiționat mental prin cunoștințele și experiențele pe care le-au avut până în acest moment. Ei cred, datorită limitării dată de percepția tridimensională, că planeta ar fi doar o sferă plină cu materie fizică. Apoi observă anumite particularități ale planetei și creează modele prin care să aproximeze observațiile de până acum ale științei. În felul acesta ei concep un model matematic tridimensional al Pământului, care limitează înțelegerea corectă a ceea ce planeta noastră este de fapt.

Cu alte cuvinte, savanții cred cu putere ceea ce de fapt nu există.

Deși simțeam că am prins firul ideii și al explicațiilor, mă gândeam totuși cât de dificil ar putea fi pentru alții să raționeze în acest mod. Văzusem și trecusem prin multe experiențe uluitoare până în acel moment și totuși îmi era destul de greu să mă adaptez noului „sistem de gândire”, pe care mi l-a prezentat doctorul Xien. Aflam brusc despre o perspectivă asupra realității înconjurătoare, la care nu mă gândisem niciodată până atunci și care era lipsită de „virusul” iluziei. Mă întrebam câți oameni puteau să înțeleagă așa ceva și câți ar dori cu adevărat să aprofundeze aceste aspecte. Eu însumi făceam eforturi să mă adaptez „în timp real” la noile idei, care deși nu erau foarte dificile, totuși loveau puternic în conceptele adânc înrădăcinate în minte.

Câmpul magnetic al planetei: Enigme și interpretări

Încă nelămurit pe deplin, l-am întrebat pe doctorul Xien:

— Atunci spune-mi, cum se pune de fapt problema în cazul centrului planetei? Ce este acolo în realitate?

— Momentan se afirmă că acolo este o sferă de metal solid, care se răcește treptat pentru că emană continuu căldură spre suprafață, dar, așa cum ți-am spus, această idee reprezintă doar interpretarea oamenilor de știință, care e preluată orbește de restul populației.

— Bine, dar există totuși măsurători, există niște efecte, niște determinări care au fost făcute, am spus destul de contrariat. Oamenii aceia de știință vorbesc în conformitate cu anumite evidențe.

Conceptele și rezistența manifestată de prejudecățile mentale erau puternice și creau în mintea mea un conflict dur. Mă aflam deja în etapa în care simțeam cum îmi „fuge pământul de sub picioare”. Începeam să mă frământ și am căutat să mă îmbărbătez singur:

— Nu se poate, ceva nu este în regulă. Este imposibil ca geologii și fizicienii să greșească în acest fel. Au folosit o anumită tehnologie, au determinat într-un fel existența sferei

metalice din centrul planetei sau cel puțin au extrapolat rezultatele pe care le aveau și a rezultat această concluzie, care este admisibilă. Undeva trebuie să existe o explicație care să unească atât observațiile lor, cât și ceea ce îmi explici tu acum.

Doctorul Xien mi-a răspuns cu mult calm:

— Nu poți să unești ceva fals cu ceva adevărat. E ca în iluzia creată de un magician într-un spectacol: el îți arată un efect și tu crezi că el rezultă în conformitate cu ceea ce ai văzut și știai până atunci, dar explicația din spate este cu totul alta. Ce vezi sau apreciezi tu este iluzie; ce face el este realul. Cercetătorii sunt precum spectatorii la un astfel de spectacol: ei văd niște efecte și interpretează rezultatul în conformitate cu ce văd și cu ce măsoară, dar realitatea este alta.

— Bine, și care e aceea? Am întrebat nerăbdător.

— În cazul nucleului din centrul Pământului trebuie să pornești de la ideea că în mod evident cercetătorii nu știu că acolo se află o sferă solidă de fier și nichel. Oamenii de știință doar bănuiesc asta. Ei gândesc cam așa: „La un astfel de câmp magnetic, pe care îl are Pământul... ce anume ar putea să îl producă? El nu poate fi provocat de scoarță, evident. Nici de lavă, care nu are forța să-l genereze la asemenea intensitate. Atunci de cine? Pentru ca un astfel de câmp magnetic să poată exista, trebuie ca în centrul planetei să fie o sferă de fier și nichel, care e înconjurată de lavă, iar acest tandem manifestă un dinamism puternic ce creează câmpul magnetic!”.

— Da, este o concluzie logică, deși recunosc că e doar teoretică.

— Precum spui: este doar o teorie a propriei lor interpretări. Ei nu își pot explica în alt mod faptul că există un câmp magnetic așa de intens al planetei. Savanții nu pot înțelege ce anume și cum este generat acest câmp magnetic, altfel decât prin prisma a ceea ce ei deja cunosc, cu legile și teoriile actuale ale fizicii.

— Adică ei greșesc și fac studii eronate? Am întrebat mirat.

— Nu neapărat, doar am specificat că ei interpretează în mod limitat ceea ce ei observă, prin prisma a ceea ce cunosc până acum ca fiind realitatea. Indiferent de „simulările” pe

care le realizează pe computer, ori de alte extrapolări, în final ei își servesc singuri rezultatul pe care îl doresc și pe care îl presupun că există. Apoi sunt mulțumiți că ideile lor „s-au verificat”. Adevărul este că ceea ce gândesc ei despre nucleul Pământului reprezintă singura teorie logică pe care au putut să o emită, pe baza cunoștințelor de până acum ale științei, care ar putea da o soluție pentru prezența câmpului magnetic terestru. Dar asta nu este suficient.

De ceva timp îmi ațintisem privirile asupra asistentei doctorului Xien, Shin Li. Stătea imobilă pe scaun, cu mâinile sprijinite elegant pe masă, ca o statuie de o tulburătoare frumusețe și un ales rafinament. Reflectam la faptul că ea însăși era pentru mine un mister de nepătruns și, într-un fel, regretam că doctorul Xien nu îmi dezvăluia și acea necunoscută, care mă fascina.

În acel moment mintea mi-a fost străfulgerată brusc de următoarele cuvinte: „Nu îți dispersa atenția. Aprofundează misterul.” Am tresărit ușor; Shin Li mă privea fix cu ochii ei parcă născuți din ape ancestrale, transmițându-mi cu putere acel mesaj telepatic. Deși nu eram sigur, totuși mi s-a părut că discern de asemenea o nuanță amuzată și chiar o fină ironie în privirea ei intensă. Am preferat să revin, focalizat, la discuția cu doctorul Xien. Trecuseră doar câteva secunde, dar Shin Li avea capacitatea extraordinară, la care recurgea uneori, de a crea impresia că spațiul și timpul se dilată. Nu era prima dată când mă confruntam cu așa ceva în prezența ei.

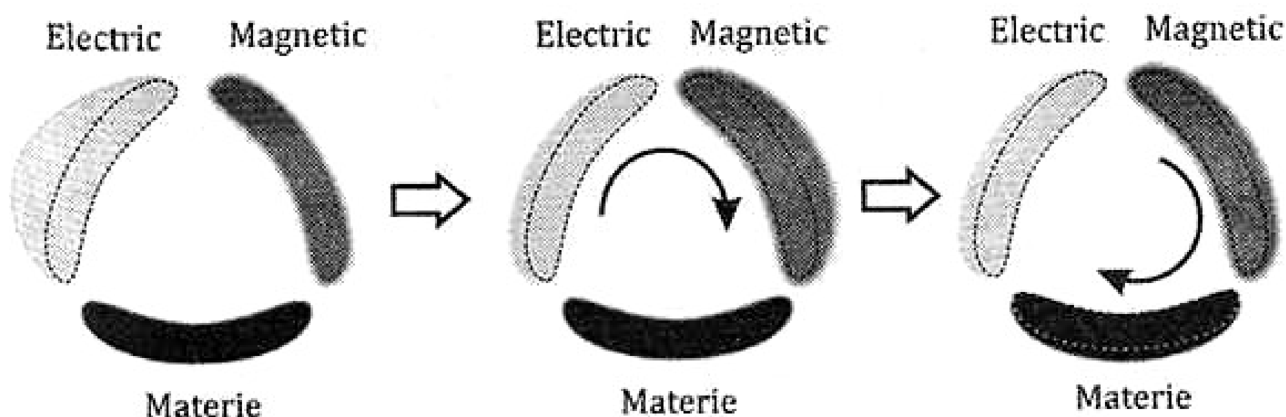
— Totuși, trebuie să existe o cauză care generează acest câmp magnetic al planetei, nu-i așa? Am pus eu întrebarea evidentă, pe care o aveam deja pregătită. Oamenii de știință au făcut observații, determinări, au interpretat undele seismice. Toate acestea se bazează pe ceva, nu poți spune că sunt doar vorbe în vânt.

Doctorul Xien a zâmbit din nou, abia perceptibil. Am înțeles atunci intuitiv că nu eram singurul care știam de transmisia telepatică a asistentei Shin Li. Mi-a răspuns însă ca și cum nimic nu s-ar fi petrecut; egal, profund, impactant la nivel de cunoaștere.

— Există un fel de „joc” al unui triunghi format din câmpul electric, câmpul magnetic și concentrarea lor în ceea ce numim noi „materie”. Este un triunghi al unor transformări

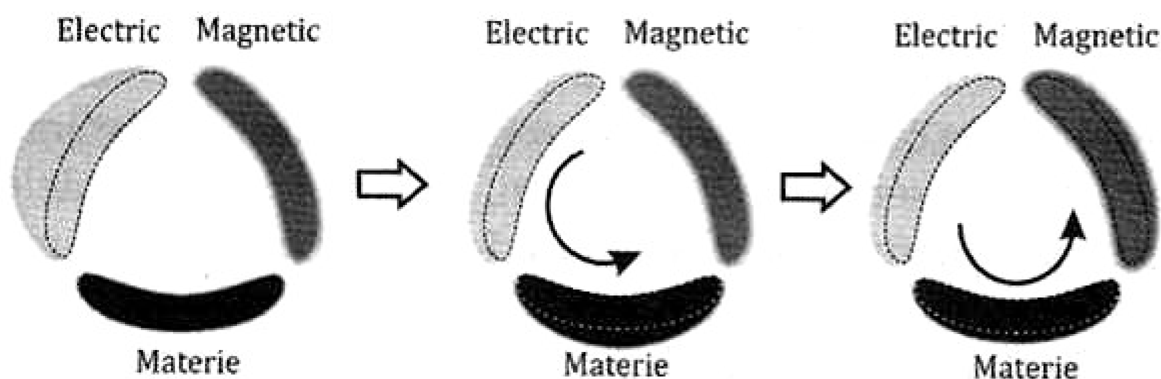
recurente. Cele trei forme de manifestare trebuie să fie într-un echilibru permanent.

Urmăream mâna doctorului Xien care desena cu dexteritate, în timp ce el explica, o schemă aproximativă a acestui proces. Mai apoi am rupt foaia din blocnotes și am împăturit-o cu grijă, știind că îmi va servi mai târziu când voi scrie despre aceste lucruri. Cele două schițe de mai jos sunt reprezentarea desenului său pe hârtie:

Conversia câmp electric – câmp magnetic – materie

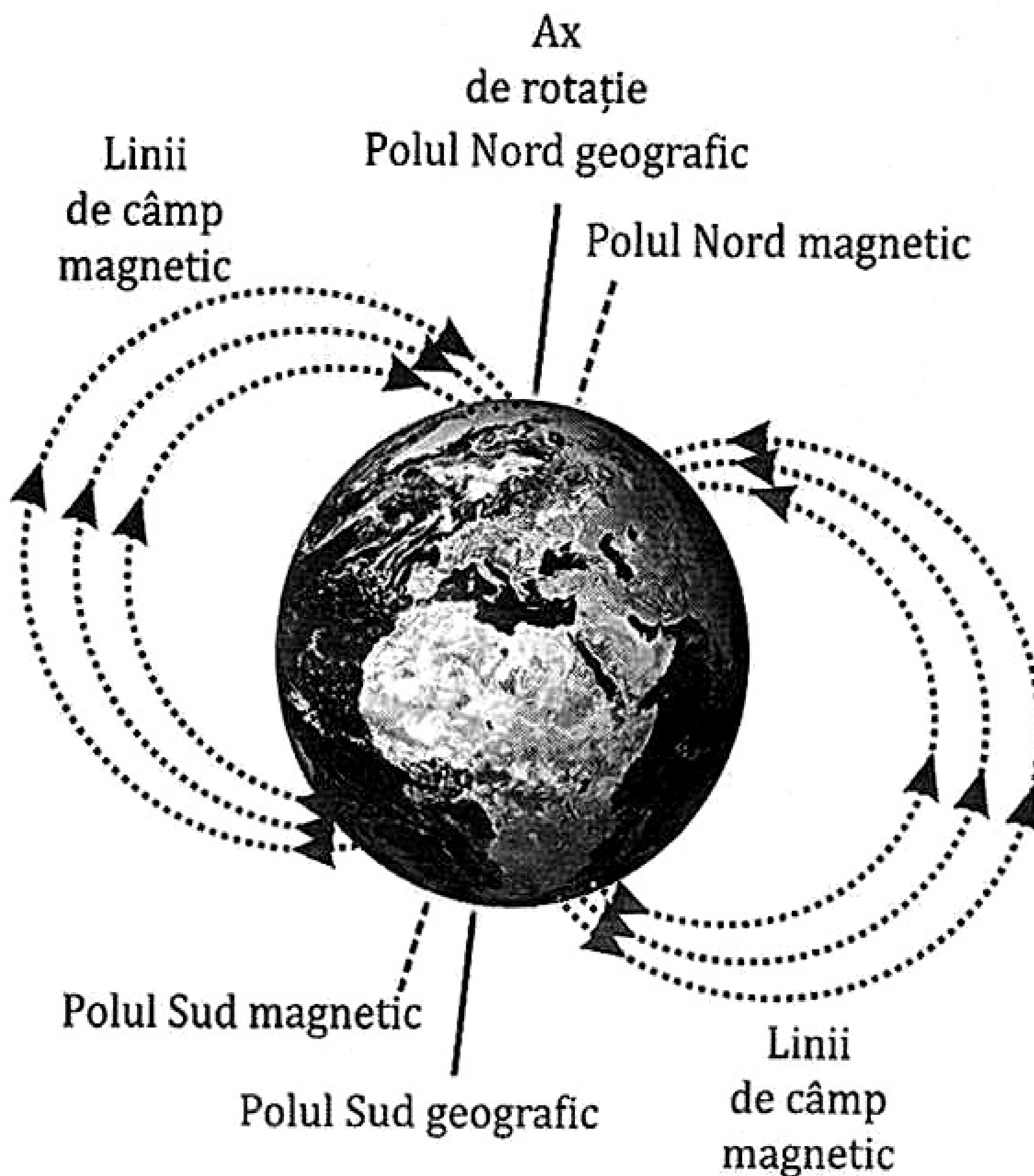
— Materia „naște” atunci un val, o undă în manifestare, care se desface în cele trei componente: masă, spațiu și timp, a continuat să explice doctorul Xien.

Conversia câmp electric – materie -câmp magnetic

— Asta înseamnă condensare, energie electrică și energie magnetică, pentru că masa corespunde materiei condensate, spațiul corespunde câmpului electric, iar timpul corespunde câmpului magnetic. De fapt, câmpul magnetic al Pământului nu este altceva decât „valul” prezenței fizice a planetei noastre în

Univers. Este „ecoul” prezenței fizice a planetei noastre în spațiul și timpul din Univers.

Liniile de câmp magnetic ale Pământului și polii săi magnetici

„Inima” unei planete

Lucrurile începeau să se clarifice din ce în ce mai mult. Totuși, unele aspecte păreau să nu se coreleze, așa că am întrebat:

— Dacă materia apare după cum spui, atunci înseamnă că ea există de asemenea și în centrul planetei. Ce m-ar putea face să cred că nu e așa? Cred că pe asta se bazează și oamenii de știință în teoria lor.

— O planetă, fie că este telurică sau gazoasă, nu reprezintă doar o sferă de materie amorfă în spațiul cosmic. Nimic din ceea ce se naște sau apare în Univers nu este aleatoriu sau gratuit. Pentru orice, chiar aparent neanimat în planul fizic, există o sursă superioară care a determinat apariția acelui obiect, a acelei forme. Ea nu apare „din neant”, doar prin concursul unor forțe așa-zis „aleatoare”, după cum susține știința.

Doctorul Xien se opri câteva clipe, apoi – fără îndoială că sub impulsul unei inspirații subite – a continuat plin de patos și simțire:

— Ia exemplul unei ființe umane: există o cauzalitate, o sursă de la care ea a pornit, există o concepție inițială, de la care apare embrionul, care mai apoi se dezvoltă tot mai mult. Urmărește etapele: nașterea, creșterea gradată, învățătura, grija părinților. Cei care l-au conceput și i-au dat naștere îi sunt în continuare o sursă de inspirație și dezvoltare, ca un fel de centru moral și emoțional. Ceea ce este sădit de părinți în copil, ca intenție și cunoaștere în viață, rămâne și se dezvoltă în etape, dar păstrează informația inițială, ca o sursă nevăzută, însă mereu prezentă. Este moștenirea părinților ce s-a transferat asupra copilului.

Văzând că nu reușeam să înțeleg pe deplin ce dorea să îmi spună, doctorul Xien mi-a oferit un alt exemplu:

— Consideră statuia unui sculptor, o adevărată operă de artă prin rafinamentul și frumusețea cu care a fost realizată. O stare de perfecțiune, ce transpare chiar dacă materia din care este alcătuită statuia e așa-zis amorfă.

Am devenit mai atent. Aveam vaga impresie că doctorul Xien se exprima aluziv la reveria mea față de misterioasa Shin Li.

— Nu te ghida după concepțiile pe care au vrut alții să le crezi despre frumusețe și armonie, deoarece ei te-au învățat într-un fel anume, având la bază propria lor percepere. A fost nivelul lor de necunoaștere. Trebuie să percepi forma și armonia atât ca aspect exterior, cât și ca ceea ce o generează. Tot așa, sculptura din marmură, deși aparent amorfă, este plină de spiritul creatorului ei. El este sursa, sculptorul care impregnează opera cu suflul și cu energia lui magnetică, iar acel magnetism transpare chiar și după mii de ani. De exemplu, Afrodita și creatorul ei, Fidias.

Acum nu mai aveam îndoieli despre „strategia” de o fină ironie a doctorului Xien; țineam ochii ațintiți asupra mesei, fără să mai spun ceva. Și totuși, ce subtil îmbina el aspectele ezoterice și învățătura prețioasă cu umorul fin și cu percepția clară a ceea ce se petrece în jurul lui! În prezența unor astfel de ființe te simți oarecum „dezgolit”, ca și cum nu poți să ascunzi nimic de ele. Ceea ce este și mai interesant e faptul că nici nu îți dorești atunci să faci așa ceva. Tendințele sunt paradoxale: pe de o parte îndemnul egotic de a te „ascunde”, pe de altă parte apare intuiția superioară a evoluției, a înțelegerii corecte despre ceea ce și cum ești tu de fapt. Am adoptat demult a doua variantă, iar Cezar mi-a fost un eminent profesor. Acum, Shin Li și doctorul Xien păreau să mă pregătească pentru un salt semnificativ în evoluția mea.

Subiectul adus în discuție era foarte interesant, însă doream să clarific un anumit aspect, astfel încât am intervenit:

— În ambele cazuri, al ființei umane și al sculpturii, avem totuși o sursă conștientă și chiar vizibilă a lor, ceva care le-a creat. Nu văd însă care ar fi această sursă în cazul unei planete. Unde este ea? Vezi, aici ar putea fi o problemă.

Răspunsul a fost șocant, chiar dacă doctorul Xien l-a rostit fără să clipească:

— Sursa se află în centrul planetei. Acolo este începutul, sâmburele de formare și de menținere a ei. Într-un fel, oamenii de știință intuiesc ceva în această privință, însă greșeala lor constă în faptul că vor să rezolve problema doar din punct de vedere al aspectului fizic. Acesta este pragul fundamental de gândire și cunoaștere a științei pe Pământ la

ora actuală. E un blocaj, pentru că deocamdată știința nu concepe un stadiu superior al realității fizice, ea este încă tributară unor concepții ruginite, pur materialiste. Nici chiar mecanica cuantică nu a reușit să desțelenească prea mult această „amorțeală” conceptuală. Cum să le explici savanților că mare parte din eșafodajul lor de gândire este eronat în felul în care concep ei materia și întregul Univers? Mai curând înțelege o minte neacademică, fără diplome și titluri onorifice, aspecte despre structura lumii și legile ei de manifestare. Inteligența de tip științific, încastrată în dogme și prejudecăți este nesemnificativă atunci când este comparată cu inteligența spirituală, a cunoașterii ezoterice, a flexibilității intelectuale în sensul adevărului. Apoi, firește, urmează înțelepciunea, care vine din experiența directă a realității diferitelor planuri de existență. Unul dintre acestea este cel care se referă la corpurile cosmice, la planete, stele și altele. Sunt ele doar fizice?

— Nicidecum, am spus repede. Cezar mi-a vorbit deja despre structura lor subtilă, despre felul în care ar trebui privite și înțelese, ca niște ființe vii, pentru că în cele din urmă ele chiar asta sunt: mari suflete în manifestare. Dar în discuțiile noastre nu am intrat în amănunte despre structura lor interioară sau despre centrul lor.

— Da, există o eșalonare pe niveluri de manifestare. O ființă umană se află pe un anumit nivel; o ființă planetară sau stelară, adică o planetă sau o stea se află pe alt nivel de evoluție. Însă atât omul, cât și planeta au în comun tendința lor către evoluție, indiferent de forma sau locul pe care îl ocupă pe această scară dimensională.

— Și ce rol are aici centrul unei planete? Ce este el de fapt?

— Este chiar „inima” acelei planete, rațiunea ei de a fi, așa cum omul nu poate trăi fără inimă. Ea este centrul ființei tale, dar fundamentul ei subtil este sufletul. Medicul, să zicem, poate să atingă cu mâna inima pacientului, dar el nu poate să atingă sufletul acestuia, deoarece este vorba despre o realitate subtilă, superioară, a ființei lui. Dar este tot ființa lui, numai că pe un nivel mai înalt de înțelegere, mai aproape de sursa universală. La fel este și cazul nucleului unei planete, care este centrul ființei ei subtile. Așa cum în inima ta se află legătura subtilă cu Realitatea Supremă, prin care poți

„atinge” Infinitul, tot astfel în centrul unei planete se află o realitate care oferă același tip de realizare și de evoluție uluitoare pentru ființa care este acea planetă. Diferența este că acel ceva nu este ceea ce își imaginează știința contemporană.

— Dar ce este? Dacă aș merge de la suprafață spre interiorul planetei, tot mai mult, ce aș vedea? Ce aș simți?

— Ar fi ca o călătorie spirituală pe un drum evolutiv. Pe orice planetă te-ai afla, indiferent de gradul ei de evoluție la suprafață, dacă înaintezi spre centrul ei și ajungi acolo, descoperi că realitatea este mult mai evoluată. Nu poți să te îndrepți spre centrul unei planete rămânând doar în planul fizic. Chiar și dacă privești lucrurile în mod simbolic, ele au sens: este ca o întoarcere acasă, o revenire la sursă, care este centrul spiritual. Mereu centrul, sursa, punctul de discontinuitate de la care pleacă totul. Aparent, el nu e nimic, dar cu toate acestea reprezintă totul pentru planetă. Atunci te afli mai aproape de esența acelei planete.

Simulare: călătorind spre centrul planetei

Simțeam cum întreaga ființă îmi fremăta de interes și nerăbdare, pentru că ceea ce aflam avea un enigmatic răspuns în sufletul meu, care mă îndemna să cunosc mai multe informații, într-un mod mai detaliat. Era dulceața unei intuiții plină de efervescență, care îmi spunea că toate acele informații nu îmi sunt date întâmplător, că sunt pregătit pentru a trăi în curând o astfel de experiență. Într-adevăr, aceasta s-a petrecut mai repede decât m-aș fi așteptat. Revin însă la explicațiile doctorului Xien, care sunt esențiale. Am sugerat o situație inedită:

— Să presupunem că sunt îndeplinite condițiile tehnologice pentru a fora un tunel suficient de larg pentru o capsulă cu echipaj uman. Să zicem că unghiurile de înaintare ale tunelului sunt reglate de așa natură, încât deplasarea să se facă în condiții normale. Tunelul urmează calea direct spre centrul Pământului. Ce ar vedea și ce ar întâlni oamenii de știință care sunt în acel echipaj?

— Un anumit timp ar vedea ceea ce se așteaptă: materie solidă, pământ, roci... iar la un moment dat, lavă vulcanică.

— Să zicem că ar avea posibilități tehnice de a trece și de stratul de lavă.

— Aici lucrurile devin mai complicate. Într-un fel, e ca atunci când te îndrepți cu o navă către Soare; ca să reziști, este necesar ca nava să aibă un scut magnetic foarte puternic, pentru a te apropia din ce în ce mai mult de stea și pentru a nu fi spulberat de forțele gigantice care se manifestă atunci, ori de radiația foarte intensă pe care Soarele o emană. Tot așa, să zicem că în drumul ei spre centrul Pământului nava echipajului este dotată cu tot ceea ce este necesar să străpungă stratul masiv de lavă și să reziste câmpului energetic pe care ea îl degajă. Membrii echipajului ar începe să treacă atunci prin acel strat de lavă, dar cu cât vor înainta mai mult, ei vor trebui să se protejeze din ce în ce mai bine, pentru a rezista presiunii, temperaturii și radiației uriașe. Tehnologic vorbind, ei vor trebui să creeze niște câmpuri magnetice atât de intense, încât acestea îi vor transforma chiar și pe ei înșiși, ca materie biologică, astfel încât percepția lor asupra lucrurilor ar deveni atunci mult schimbată.

— Ce vrei să spui? am întrebat, puțin nedumerit.

— E ca și cum ai pune un om din anul 1600 să lucreze cu un calculator. Ca să facă asta, tu trebuie să începi să-l înveți cum să procedeze, dar în momentul când va ajunge să știe cum să lucreze la calculator, acel om va fi deja la un nivel avansat de cunoaștere, net diferit de cel din lumea în care a trăit până atunci. Înțelegerea lui s-a schimbat, iar asta inevitabil dă naștere la transformări majore asupra corpului său biologic. Noi vorbim acum foarte strict, dar în exemplul cu deplasarea unei nave spre centrul Pământului se ajunge la un moment dat ca necesitatea de a avea o tehnologie foarte avansată să fie așa de mare, încât chiar acea tehnologie, prin efectele pe care ea le produce asupra organismului unei persoane care ar întreprinde o astfel de călătorie, transformă integral ființa și modul ei de a gândi.

— Bine, dar ce se întâmplă efectiv dacă se realizează această evoluție personală a fiecăruia dintre membrii echipajului?

Curiozitatea mea era legitimă, dar simțeam că aveam deja răspunsul. Îmi dădeam seama că atunci înaintarea spre centrul planetei nu mai avea neapărat un aspect cantitativ, ci mai ales unul de natură calitativă. Voiam să știu însă cum s-ar îmbina atunci elementele fizice cu cele subtile. Cum ar apărea realitatea înconjurătoare? Ce fel de percepții ar genera ea?

Doctorul Xien mi-a explicat cu răbdare ce fenomene au loc atunci:

— Membrii echipajului intră pe o altă frecvență de rezonanță energetică și dacă aceasta se întâmplă, atunci ei vor trece dincolo, adică pe un plan sau dimensiune care vibrează cu o frecvență superioară celei corespunzătoare planului fizic. Intrarea lor într-o astfel de lume nu se petrece însă pentru că au trecut de stratul de lavă, ci pentru că au reușit să treacă de limita condensării care era specifică materiei fizice întâlnită până atunci, adică sedimente, roci, lavă. Au depășit astfel frecvența de vibrație a acelui tip de condensare a energiei ce reprezintă materia așa cum o știm noi. Practic vorbind, au intrat într-o nouă realitate, care e superioară celei fizice. Ei intră atunci în planul eteric.

Eram uluit și total bulversat, dar concluzia era clară:

— Asta înseamnă că de fiecare dată când cineva se va îndrepta spre centrul fizic al Pământului, de fapt nu va ajunge niciodată acolo, pentru că înainte de asta va pătrunde deja în planul eteric, intrând într-o dimensiune superioară celei fizice.

— Da, ai înțeles. Chiar înaintarea fizică spre centrul planetei este condiționată de necesitatea evoluției personale ca frecvență de vibrație, deoarece intensitatea câmpului magnetic crește foarte mult. Odată cu apropierea din ce în ce mai mare de centru, ființa umană evoluează în mod obligatoriu; altfel, pur și simplu nu poate înainta, nu poate să treacă de pragul care corespunde frecvenței de vibrație limitată la planul fizic, de la care a început călătoria. În cele din urmă ajunge în centru, dar acolo este deja o altă lume, pentru că a pătruns gradat chiar cu mult timp înainte în planul eteric, iar mai apoi în celelalte planuri subtile din ce în ce mai elevate. Frecvența de vibrație a ființei sale, de la trup la minte, a evoluat. Acesta este un proces care se petrece automat, dar el respectă totuși anumite condiții. Trebuie ca

ființa să aibă o anumită pregătire psiho-mentală și o cunoaștere interioară adecvată, altfel transformările sunt prea intense pentru ca ea să reziste la evoluția accelerată ce are loc în timpul deplasării spre centrul planetei.

— Ce se petrece atunci? Am întrebat repede, gândindu-mă ușor înfiorat la apropiata mea plecare în expediție.

— Aparent, nimic deosebit. Se poate ca acel om pur și simplu să nu mai vrea să înainteze spre centru, dorind brusc să se întoarcă acasă. Ori s-ar putea să i se facă rău; acesta poate fi el însuși un motiv puternic pentru a reveni la suprafață. Într-o formă sau alta, pare că acelei ființe umane îi este interzis accesul spre sau în centrul planetei, pentru că deocamdată ea nu este suficient de pregătită pentru saltul vibrațional pe care trebuie să-l facă. Diferența între propria ei frecvență de vibrație și vibrația la care trebuie să ajungă este prea mare, iar trecerea nu se poate realiza. Pentru aceasta este necesară o pregătire atentă, o evoluție gradată a întregii ființe.

Interiorul Pământului și evoluția nivelului de conștiință

Doctorul Xien făcu o scurtă pauză și apoi vorbi cu un glas egal și detașat, privindu-mă în ochi:

— Din punctul de vedere al legilor de manifestare a Universului, nu există un centru geometric propriu-zis al planetei, așa cum îl concep oamenii de știință actuali.

Aceea a fost una dintre cele mai stranii afirmații pe care le-am auzit, dar începeam deja să-i intuiesc semnificația. Am profitat de faptul că Shin Li ieșise din cameră și am decis să pun o serie de întrebări scurte, pentru a-mi clarifica în minte cât se poate de bine noua viziune despre structura internă a planetei noastre. Nu doream ca Shin Li să creadă că nu am înțeles explicațiile ce mi-au fost date, așa că m-am adresat repede doctorului Xien, profitând de lipsa ei:

— Poate că a fost cam bruscă schimbarea paradigmei de la materialism la planurile subtile. Cred că intuiesc destul de bine fondul ei, dar aș vrea să-mi lămuresc din nou și cât mai clar poziția. Să o luăm de la început. Aș vrea să știu ce se

întâmplă dacă te deplasezi direct spre centrul Pământului, într-o capsulă care nu este dotată cu o tehnologie foarte avansată. Sunt aici, în planul fizic și pornesc în această călătorie spre nucleul planetei cu o astfel de mașinărie, care totuși rezistă la temperaturi ridicate. Am de gând să ajung chiar în centrul planetei, indiferent ce voi găsi acolo. Ce se întâmplă pe drum?

— La un moment dat vei începe să-ți pierzi mințile. Nu vei mai înțelege nimic.

Am mărit ochii de uimire.

— Din ce motiv? Doar pentru că se transformă mediul și frecvența lui de vibrație?

— Ți-am spus, iar acum îți repet. Pornești de aici, de la suprafață; prima parte a călătoriei nu-ți va pune probleme, pentru că vei depăși straturile succesive de pământ, rocă, pungi de lavă sau alte substanțe. Deocamdată ești în domeniul material, există materie ponderală, vibrația ei este similară cu cea a materiei corpului tău, iar mintea ta gândește în termenii cunoscuți ai legilor fizicii clasice. Vei ajunge, să zicem, după câteva sute de kilometri la limita dintre materia solidă și cea lichidă și vei dori să înaintezi, dar la un moment dat te vei opri, pentru că nu vei mai putea merge dacă rămâi la nivelul actual de vibrație a conștiinței. Ai ajuns la limita experienței tale fundamentale din planul fizic, în care trăiești. Doar până aici poți percepe, doar până aici poți rezista. Dincolo de această zonă sau „barieră” a frecvenței de vibrație vei simți că nu mai poți și, dacă insiști, îți vei pierde cunoștința. Realitatea aceea, la care tu ai ajuns, nu mai corespunde nivelului de vibrație a conștiinței tale, ci este mai înaltă. Atunci tu nu mai ai capacitatea de a înțelege ce se petrece acolo, nu mai poți să faci corelații. Ai fi în postura unui eschimos care vede un șarpe sau în situația de a observa cum cresc copaci pe Lună. În ambele cazuri înțelegerea mentală obișnuită este bulversată și probabil foarte șocată.

— Nu simt că aș leșina totuși din această cauză.

— Aceste exemple sunt menite doar pentru ca tu să ai o punte analogică de comparație. În realitate, dacă ai face această călătorie în condițiile date, nu ai putea rezista de la un anumit punct înainte. Însă asta nu e valabil doar pentru tine; capsula însăși, cu toate aparatele din ea se va bloca de

asemenea. Capacitatea ta de pătrundere și înțelegere se blochează și ea. Totul se blochează atunci, între realitatea fizică din care faci parte și această nouă realitate la care ai ajuns există o diferență de frecvență de vibrație, iar tu și tehnologia capsulei în care te afli nu rezonați cu această nouă frecvență.

Am întrebat, pentru a clarifica și mai mult:

— Este o problemă de devenire personală sau de stare a conștiinței?

— Una o slujește pe cealaltă. Atât tehnologia capsulei, cât și conștiința ta se află la un nivel de vibrație care este inferior frecvenței ce crește pe măsură ce te apropii de centrul planetei. Atunci ori ai capacitatea reală de înțelegere superioară și de rezonanță cu acele frecvențe înalte de energie, ori pur și simplu îți pierzi cunoștința, pentru că mintea ta nu poate procesa senzațiile și informațiile pe care le primește.

— Asta am înțeles. Dar mă interesează să știu cum apare o astfel de călătorie dacă ea ar fi urmărită de un observator extern.

L-am privit concentrat câteva clipe pe doctorul Xien. Ideea asta mă urmărea de ceva timp și eram foarte curios să aflu răspunsul. Am continuat, oferind chiar un cadru de acțiune:

— Să zicem că la suprafața Pământului, în centrul de comandă a misiunii, se află o echipă ce monitorizează ceea ce se petrece în capsulă. Echipa asta nu are de ce să leșine, pentru că ea rămâne la suprafață. Ce vor vedea cei din fața monitoarelor?

— La un moment dat nu vor mai vedea nimic pe ecranele lor.

Doctorul Xien tăcu un moment, cu privirea în pământ. Apoi continuă calm, cu voce egală:

— Îmi dau seama, totuși, că n-ai înțeles. Ai uitat deja că întreaga tehnologie de pe capsulă, precum și tot ce este conectat cu ea se blochează pentru că nu mai există compatibilitate între frecvențele de vibrație? Nu se mai transmite și nu se mai primește nimic, deoarece aparatele nu pot funcționa la acel regim de frecvențe, la care ajungi cu capsula atunci când începi să te apropii de centrul planetei. Frecvențele pe care le întâlnești acolo sunt mult mai

înalte decât cele la care este concepută tehnologia din Prezent. În acel loc nu mai există legături coerente între componentele electronice.

— Insist. Dacă frecvența crește așa mult, atunci ce se petrece cu materia solidă din interiorul Pământului?

Doctorul Xien a zâmbit fin, așa cum făcea de fiecare dată atunci când aprecia o observație de calitate. Am răsuflat cumva ușurat, zicându-mi în minte că după una rece, acum a urmat una caldă, suficient cât să revin pe „linia de plutire” în această discuție. Deși ceea ce mi se explica nu era chiar așa dificil de înțeles, aveam de luptat mai mult cu rezistența mentală datorată unor concepte de gândire materialistă, de programare îndelungată în spiritul materiei dense a planului fizic. În principiu lucrurile îmi erau clare, dar voiam totuși să le înțeleg mai în amănunt.

Deși atunci nu am bănuit nimic, acela a fost un punct important de inflexiune a discuției. Explicațiile care au urmat, m-au năucit. Până atunci reacționasem mai mult într-un spirit de noutate, pentru că analiza oferea un cadru relativ apropiat de planul fizic, cu variante și posibilități inedite. Acum, însă, doctorul Xien dorea să treacă pe un alt nivel cu explicațiile sale. Am sesizat aceasta încă de la primele cuvinte, astfel că am schimbat și eu registrul mental în care purtam conversația.

— Treci de scoarță și după ce ajungi la manta sau imediat după ce acest strat începe, noi doar aproximăm ce se află în acea zonă și apoi mai departe, spre centru.

— Ce fel de aproximare? am întrebat cu interes.

Doctorul Xien mi-a răspuns, privindu-mă în ochi:

— În principiu, de la acea zonă mai departe nu mai există materie fizică. De la acel nivel, datorită creșterii frecvenței de vibrație, deja se intră în planurile subtile. Pătrunzi în planul eteric, apoi în cel astral, apoi în planul mental și apoi ajungi în planul cauzal, care „învelește” chiar centrul planetei. Este o structură de manifestare care se regăsește la toate corpurile cosmice, dar de asemenea și la ființa umană. În tine este totul, perfect structurat pe frecvențe de vibrație din ce în ce mai elevate, pornind de la corpul fizic până la corpul subtil cauzal și la centrul ființei tale, în inimă, care este esența. Planeta este și ea o ființă, în felul ei. Este același tip de „organizare” a materiei și conștiinței, doar că tu ești o ființă umană, iar ea este o planetă.

— Este principiul corespondenței despre care se vorbește în tradițiile spirituale: ceea ce este jos este precum ceea ce este sus, pentru a săvârși miracolul Totului, am spus eu.

— Jos înseamnă „mic”, microcosmos, tu; „sus” înseamnă mare, Macrocosmos, de pildă planeta sau o galaxie. La orice scară de manifestare, principiul de structurare este același. Dacă înțelegi asta, înțelegi și ce se petrece atunci când cineva călătorește spre centrul Pământului. După învelișul material al planetei, te apropii și începi să pătrunzi în învelișurile ei subtile, adică în planul eteric, astral și așa mai departe. Însă vei merge doar până acolo unde îți va permite propriul tău nivel de vibrație a conștiinței, doar până acolo unde vei putea să îndeplinești condiția de rezonanță. Dacă ceva este mai elevat decât frecvența de vibrație a conștiinței tale individuale, nu vei putea vedea acel ceva, nu vei putea înțelege și nu vei putea pătrunde.

Singularitatea din centrul planetei

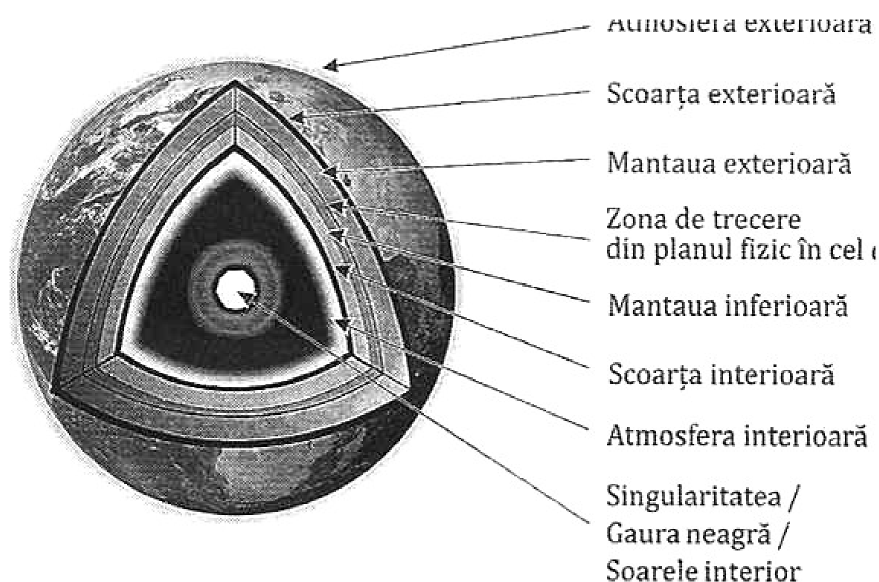
Lucrurile sunt mai clare acum. Dar în condițiile astea, ce se află totuși chiar în centrul planetei? Înțeleg că nu mai poate fi vorba despre materie solidă, nicidecum de vreo bilă de fier și alte structuri fizice în fricțiune. Ce se află totuși acolo? Trebuie să fie ceva, nu- i așa? Ce este acea sursă?

Doctorul Xien tăcu un timp mai îndelungat, cântărindu-și cuvintele. Simțeam că interesul lui era ca eu să preiau în mod corect toate acele informații. O deviație în această direcție din partea mea ar fi provocat anumite neplăceri sau întârzieri, probabil, în planurile sale. Nu aveam de unde să știu asta, dar nici nu eram îngrijorat, deoarece simțeam că asimilez destul de bine explicațiile pe care el mi le oferea. Într-un anumit fel intuiam că este vorba despre o revelație foarte importantă, dar nu m-am așteptat totuși să fie ceea ce mi-a spus.

— În mijlocul Pământului se află de fapt *o gaură neagră*.

Am tăcut din nou, îndelung, amândoi, însă din motive diferite. Eu căutam să-mi pun în ordine firavele mele noțiuni ezoterice și științifice, pentru a putea asimila în mod corect aceste explicații, fără să bănuiesc pe cineva că vrea să-și bată joc de mine, ori să mă facă să mă simt ridicol. Doctorul Xien,

pe de altă parte, era într-o așteptare relaxată, părând că dorea să-mi ofere timpul necesar pentru a „digera” informația și pentru a-mi pregăti întrebările.

Structura internă a Pământului așa cum este în realitate

Am hotărât să nu mă grăbesc și de aceea am solicitat o anumită înțelegere pentru recurența întrebărilor mele. În plus, voiam să câștig ceva timp pentru a mă adapta noului nivel la care discuția ajunsese.

— Simt nevoia să o luăm gradat și cât se poate de exact. Vreau să-mi clarific lucrurile, să știu că am umplut toate „golurile” înainte de a trece mai departe.

— Întreabă, zise doctorul Xien.

M-am grăbit să o fac, pentru a evita alte surprize sau modificări de intenție din partea lui:

— Am trecut de scoarță și am înaintat încă puțin. Deja frecvența de vibrație crește. Cum se face trecerea în planul subtil eteric?

Doctorul Xien se aplecă peste masă și rupse o foaie de hârtie. În timp ce desena, îmi explica păstrând aceeași voce egală, aproape hipnotică:

— Aici intervine o altă surpriză. Oamenii de știință deja au obținut date care le arată că dincolo de grosimea scoarței terestre există un ocean imens de apă, ce separă grosimea fizică a planetei, de partea subtila, care urmează de acolo spre

centru. Bineînțeles, și-au pus problema de unde provine acea cantitate imensă de apă.

— Impactul planetei noastre cu comete sau asteroizi din cosmos? Știu că asta este teoria agreată, deși nu e nimic cert în această privință.

— Într-un mic procent apa de pe planeta noastră a provenit și de la cometele care au lovit-o, dar în realitate apa care există, atât cea din oceanele și mările de la suprafață, cât și cea a imensului ocean din interiorul Pământului, provine în mare parte de la gaura neagră care există în centru.

Atunci chiar am rămas perplex.

— Asta e cireașa de pe tort, am spus. Nu știu cine va putea să o înghită.

— Cei care vor intui că acesta este adevărul și, de asemenea, cei care au avut deja experiența interiorului planetei. Unii dintre ei au văzut Soarele central, care este chiar gaura neagră. Aici, inteligența sterilă și diplomele sau onorurile academice nu înseamnă nimic prin comparație ai cunoașterea veritabilă și cu experiența directă. Lucrurile acestea pot fi verificate de către cei care au ajuns la un anumit nivel de cunoaștere spirituală sau chiar prin mijloace tehnologice foarte avansate.

— Totuși, noțiunea de gaură neagră în centrul Pământului este deja foarte greu de acceptat, darmite faptul că apa oceanului intermediar provine de la această gaură neagră!

Doctorul Xien a continuat să-mi explice cu răbdare:

— „Revolta” ta se datorează necunoașterii, dar ascultă-mă acum cu atenție și lasă deoparte prejudecățile. Astfel de chestiuni depășesc cadrul științific materialist actual; ele sunt ezoterice. Nu le poți judeca prin formule sau alte observații, așa cum ar vrea savanții. Mai degrabă au legătură cu alt gen de științe, care prin natura lor sunt discreditate în zilele noastre, așa cum este de exemplu alchimia. Ea nu îți vorbește despre oceanul imens de apă din interiorul Pământului, dar îți dă indicii despre umiditatea radicală și despre felul în care se formează mai apoi elementele, metalele și mineralele. Aproape toate sursele indică faptul că, la începuturi, totul a pornit de la apă, de la o umiditate. Este un mare mister, care are conotații atât metafizice, cât și științifice. Până și cercetătorii moderni au admis că, de fapt, viața a început în oceanele planetei.

— Crezi că este cineva dispus să admită că „stăm” pe o gaură neagră și că, în plus, aceasta „fabrică” apă, iar acea apă formează un ocean foarte mare în interiorul planetei? Am întrebat eu dintr-o suflare și cu un oarecare năduf.

— Este treaba cui vrea dacă admite sau nu adevărul acestor explicații. Pe noi nu ne interesează dacă lumea argumentează prin fel și fel de ipoteze ceea ce eu îți spun aici sau dacă pur și simplu neagă, ori nu crede. Asta ține de nivelul fiecăruia de înțelegere, de intuiție și mai ales de capacitatea de a verifica. Dar anumite elemente, ca dovezi, se adună totuși. Pornește, de exemplu, chiar de la noțiunile cosmogonice: noi vorbim în Orientul îndepărtat despre Apele Primordiale, din care mai apoi a apărut totul. Nu se spune niciodată că lumea a apărut din foc sau din aer.

Am făcut rapid o corelație:

— În Biblie se spune că am fost creați din „lut”, dar la urma urmei lutul e apă amestecată cu pământ. Dacă privim din perspectiva elementelor primordiale, este exact ceea ce se găsește la acel nivel din interiorul planetei: oceanul de apă și materia solidă a scoarței. Exprimarea este evident metaforică, dar eu cred că are totuși un sâmbure de consistență reală.

— Ai fi surprins să afli cât de literară este totuși această exprimare. Nu este deloc metaforică. Apa chiar există în spațiul cosmic, creată de dinamica găurilor negre. Mai bine zis, procesul este o „condensare a apei subtile” din planul eteric prin intermediul dinamicii și rotației unei găuri negre, iar această „condensare” face să apară în planul fizic, în spațiul cosmic, ca o „expulzare” din vortexul găurii negre sau în imediata lui apropiere, a apei sub forma gheții. Deci apa există în spațiul cosmic și chiar în cantități uriașe. Chiar și astrofizicienii au observat asta, cu mare uimire. Sigur, nu te aștepta să fie ca „apa de la robinet”, pentru că are totuși niște proprietăți speciale, dar este apă. Același proces îl întâlnești și în interiorul Pământului: apa este „condensată” acolo de dinamica găurii negre din centrul planetei.

— Este uluitor... noțiunile și dogmele științifice se bat cap în cap și totul pare să fie așa fantasmagoric, dar cu toate acestea este destul de simplu și evident, dacă faci un efort să depășești șocul inițial!

— Ar trebui să nu te mai miri de faptul că în centrul Pământului există de fapt o gaură neagră. Orice structură,

oricât de mică sau de mare ar fi, se bazează pe același principiu fundamental: în centrul ei există o gaură neagră, un vortex care este atât principiul ei creator, cât și cel al resorbției ei la sfârșitul existenței. Orice galaxie are în centrul ei o gaură neagră masivă; orice atom are în nucleul său o gaură neagră minusculă, care îi asigură existența și evoluția în manifestare. Nu te ghida după paradigma științei contemporane; ea este încă la un nivel foarte modest al felului în care concepe lumea, fie că este vorba despre universul cuantic, fie despre cel macrocosmic, pentru că se limitează doar la o înțelegere pur fizică a lucrurilor.

— Cred că omul reacționează la astfel de aspecte mai întâi prin respingere, datorită prejudecăților, iar apoi prin rezistență, datorită dogmelor științifice sau de altă natură, am spus eu.

— Da, aceasta pare să fie reacția în cazul celor mai multe persoane. Dar, după cum îți spuneam, asta nu e important pentru noi. Dacă ființa nu face efortul de a se depăși, de a înțelege intuitiv aceste realități, cum te aștepți să reacționeze pozitiv? Din ce resurse?

— Nu știu... mă gândeam totuși că astfel de informații sunt bulversante. Cine este așa dispus să creadă că în spațiul vid interstelar există apă care provine de la găurile negre cosmice? Dar, în primul rând, cum ar putea ca o gaură neagră să producă apă? Din câte știu, o gaură neagră doar absoarbe materia, nu o creează.

Doctorul Xien se îndreptă în scaun.

— Te pierzi în considerații așa-zis „științifice”. Până nu demult se considera că nimic nu trece de gravitația unei găuri negre. Recent s-a emis ipoteza „halucinantă” că parcă totuși ceva ar putea să fie eliberat de către o gaură neagră. Ai văzut de câte ori știința a considerat un aspect ca fiind definitiv, pentru ca peste câtva timp să modifice totul și să recunoască faptul că s-a înșelat. E irelevant să aduci în discuție ecuații, formule și concepte științifice, atâta timp cât viziunea generală a științei contemporane este fundamental greșită. Suntem în secolul 21, dar sunt destui cei care încă mai cred că particulele elementare se lovesc ca niște bile materiale între ele. Și acesta nu este decât un exemplu minor. Nu este însă locul și nici timpul să vorbim despre asta. Îți voi explica unele elemente foarte importante din acest domeniu mai târziu. Altele vei

putea să le studiezi chiar tu prin experiență directă, cu ajutorul tehnologiei avansate.

Am ridicat din sprâncene. Nu înțelegeam la ce se referea.

— Când? Unde? Cum?

— Răbdare. Ai văzut multe deja și ai avut anumite experiențe deosebite, dar încă păstrezi o doză de „recul” mental.

Evident, acum era vorba despre o neînțelegere de comunicare în cele ce amândoi am vrut să spunem, dar am tăcut din gură. Eram în schimb foarte interesat să aflu despre interiorul Pământului. Eu îmi imaginam că va fi o călătorie relativ ușoară, precum cea spre Camera Ocultă din Egipt, dar – așa după cum îmi specificase Cezar – lucrurile păreau a fi cu mult mai complicate.

Apa și modul real de formare A planetelor

Am reluat subiectul, accentuând asupra celui mai sensibil punct:

— Oricât aș fi de permisiv din punct de vedere științific, este foarte greu să concep că apa există în vidul cosmic în cantități uriașe și că „izvorăște”, așa cum ai spus, din dinamica găurilor negre.

— Procesul nu este așa de complicat, a răspuns doctorul Xien. Realitatea spațio-temporală este foarte distorsionată în preajma unei găuri negre, care semnifică un pasaj de trecere spre alte dimensiuni ale manifestării. Apa lichidă, așa cum o cunoști tu, este doar expresia fizică a unei energii subtile specifice, care este elementul subtil denumit „apă”. În jurul unei găuri negre sunt condiții energetice speciale, așa că în anumite circumstanțe această „apă” subtilă din planul eteric „condensează” în apa lichidă din planul fizic. Deja sunt observații clare în această privință.

— Dar cum se leagă această explicație de apa din interiorul planetei?

Doctorul Xien mi-a făcut un semn să am răbdare.

— În fazele inițiale, atunci când în spațiul vid există doar vortexul găurii negre ca nucleu de formare a viitoarei planete, apa condensează și este expulzată sub formă de gheață în

cosmos, unde se amestecă cu alte „tipuri de materie” și praf cosmic, după care „centura” de materie astfel formată începe să fie atrasă din nou de gaura neagră și se apropie de aceasta, formând un fel de „dop” în jurul vortexului. O parte din obiectele de gheață și materie amestecate scapă însă spre exterior și își încep periplul prin spațiul cosmic. Este cazul cometelor, de pildă. Restul centurii de materie și gheață revine spre vortexul găurii negre și se conglomerează ca o crustă, de la care se formează planeta. Crusta formată blochează oarecum acțiunea găurii negre centrale, cam la fel cum un dop blochează curgerea în spirală a apei într-o chiuvetă, prin sorbul acesteia. Sau dacă vrei, este ca atunci când construiești o arcadă, iar ultima bucată de materie, în vârful arcadei, susține tot restul în echilibru și îl împiedică să cadă la pământ.

Ascultam uluit aceste explicații și nu ma hotărâm ce să cred: luam cunoștință despre un proces real sau totul nu era decât produsul unei fantezii cu iz de science-fiction? I-am împărtășit atunci cu sinceritate doctorului Xien gândurile mele.

— Și Galilei ar fi gândit poate la fel ca tine, dacă i se explica la vremea respectivă despre teoria relativității. Știința și-a arogat de mai multe ori până acum „supremația” cunoașterii și de fiecare dată a trebuit să recunoască faptul că mereu apar elemente noi, care sunt praguri de evoluție.

— Dar este suficientă acea crustă pentru a asigura condițiile necesare vieții pe o planetă? Am întrebat eu, dorind să trec mai departe pentru a afla noi informații.

— Lucrurile nu se petrec „la întâmplare”, cum cred oamenii de știință, ci sunt rodul unor necesități. Elementele se combină, pornind de la destinul acelei planete ca suflet în manifestare și până la particularitățile regiunii din cosmos în care ea se află. În timp, se formează un „habitat interior”, care își urmează evoluția având în centru gaura neagră. Toate sunt echilibrate atunci prin activitatea conștientă a găurii negre centrale: materie, apă, lavă și toate celelalte.

— Singularitatea este și ea conștientă? Am întrebat, siderat.

— Desigur, este un spirit evoluat, care are grijă de ceea ce a creat. Dar nu vom discuta acum despre asta.

— Deci gaura neagră centrală are grijă de proporții.

— Ea reglează și elementele de la suprafață?

— Totul. La „exteriorul” planetei se creează de asemenea un habitat în decursul timpului. Suprafața poate fi lovită de alte corpuri cerești, își poate crește temperatura și își poate crea o atmosferă propice pentru susținerea vieții fizice, dar aceasta nu este ceva obligatoriu. Există mereu un echilibru de forțe și influențe între „exterior” și „interior”, marcat de destinul specific al acelui corp ceresc. De aceea întâlnim o varietate extraordinară de posibilități și moduri de manifestare, fie că vorbim de planete, sateliți naturali, asteroizi, comete sau alte corpuri cerești. În cazul stelelor procesul este asemănător, însă gaura neagră centrală fiind mult mai mare, condițiile de presiune și temperatură determină alte tipuri de manifestări ale clementelor din planul subtil; în acest caz predomină manifestarea elementului subtil „foc” și tocmai de aceea stelele „se aprind” și devin focare principale de susținere m planul fizic al sistemelor planetare. Menirea lor e alta, prin comparație cu cea a planetelor.

— Apa nu intervine în cazul lor?

— Doar în primele faze de creație, după care există o transmutare către elementul foc și steaua se aprinde. Însă ceea ce am vrut să scot în evidență este faptul că în cazul planetei noastre aproape toată apa care există provine din gaura neagră centrală, din interiorul planetei. Reține că în cea mai mare parte, apa vine din așa-zisul interior al planetei. Oceanul planetar interior, care a fost identificat și de oamenii de știință, conține apă creată în modul pe care ți l-am expus. În plus, există multe alte surse de apă, lacuri sau chiar mări, situate la diferite adâncimi și în diferite zone din interiorul Pământului.

— Ceea ce mi-ai spus tu contrazice tot ce se știe despre geneza cosmică a unei planete. Și, de asemenea, cam tot ce se știe despre felul în care „funcționează” o gaură neagră, am spus eu cu o anumită preocupare.

— Nu-ți face griji în legătură cu asta. Observă că nu poți avea deocamdată răspunsuri de la știința modernă, pentru că bazele ei de gândire și concepție a universului înconjurător sunt încă materialiste. E chiar obositor să vezi atâta limitare și uneori chiar prostie la niște oameni care pretind că sunt inteligenți și că au ajuns la niveluri academice. Știința nu înțelege nici măcar natura vidului, nu a stabilit încă în mod

real ce este Conștiința; cum ar putea ea să înțeleagă misterul naturii și al comportamentului unei găuri negre din Univers sau din orice altă parte a Creației? E ca și cum tu ai vorbi cu un copil de trei ani despre ecuații diferențiale și despre mecanica cuantică; indiferent că îi vei spune despre astea, ori despre un concurs de frumusețe, el îți va arăta mereu doar ce știe el și atât, adică săpăliga cu care se joacă în nisip.

— Bun, asta am înțeles, e clar că noțiunile actuale ale științei nu pot să străpungă semnificația unor astfel de revelații, dar totuși cum apare apa din găurile negre?! Nu am nevoie de formule, ci de o explicație naturală.

— Ți-am spus: este un fenomen de „conversie”, care poate fi înțeles ca o „condensare” din planul subtil în planul fizic, material. „Convertorul” este gaura neagră centrală a planetei. Apa este expulzată în diferite etape ale istoriei planetei și în diferite cantități. La început este expulzată ca gheață în cosmos, unde se combină cu praful cosmic și cu alte elemente materiale. După ce crusta planetei s-a format în jurul găurii negre centrale, apa creată din gaura neagră alimentează oceanul interior, apoi acesta prin fisuri alimentează oceanele și mările de la suprafață.

O paralelă cu știința modernă

Evident că afirmațiile doctorului Xien aveau prea puțin de a face cu teoria acreției din astrofizică, unde planetele se formează în timp îndelungat prin ciocnirea și adunarea laolaltă a numeroși „bolovani” de rocă și de gheață. Există însă și alte teorii, pe lângă teoria acreției la nucleu, ceea ce arată dorința oamenilor de a găsi un răspuns la anumite întrebări și realități din universul ce îi înconjoară. Din nefericire, ei caută răspunsuri care să fie în conformitate cu nivelul cunoștințelor și concepțiilor care deja există. Dacă se expune ceva care contravine acestor idei, teoria devine o „imposibilitate” sau o „prostie”. Așa după cum doctorul Xien a subliniat într-o discuție ulterioară, una dintre Principalele cauze ale eșecului lor de gândire și apreciere este că nu acordă suficientă atenție jocului celor cinci elemente în Univers, pe care îl consideră a fi mai mult o teorie filozofică cu nuanțe fanteziste, decât ceva pe deplin real.

Pe de altă parte, oamenii de știință nu iau în considerare decât fenomenele care au loc la nivelul planului fizic, în spațiul cosmic, uitând sau neștiind deloc că acestea nu reprezintă altceva decât manifestarea ultimă a unor influențe și energii superioare. Aici intră în discuție găurile negre, ce anume reprezintă și ce manifestă ele cu adevărat.

Până la un anumit punct, calculele și ecuațiile pot descrie o manifestare materială a fenomenelor din jurul unei găuri negre. De pildă, scoarța și mantaua terestră, care se formează prin acreție datorită atracției exercitată de gaura neagră din centrul planetei se aseamănă într-o anumită măsură cu discul de acreție din jurul unei găuri negre cosmice, care „suge" materia plasmatică de la o stea cu care formează un sistem binar, ori chiar materie din cosmosul apropiat, cum ar fi praf cosmic, particule sau roci și bolovani de felurite mărimi, atâta timp cât acestea rămân la o distanță adecvată.

Informațiile pe care le-am primit atunci de la doctorul Xien au fost echivalentul unui „trăznet" pentru ideile ce le aveam despre aceste aspecte. A fost o carbonizare destul de rapidă a prejudecăților pe care le aveam, totuși nu lipsită de anumite „tensiuni" interne. Am încercat să mă justific într-un anumit sens față de doctorul Xien:

— Este greu de depășit ideologia materialistă actuală. Îți mărturisesc că și pentru mine e dificil să accept această idee, despre găurile negre care emit apă și formează „stelele și planetele lichide", ca niște protostele sau protoplanete. Iar asta se petrece în condițiile în care eu, totuși, am avut ocazia să văd lucruri extraordinare și să mă conving de multe aspecte uluitoare până în acest moment, după cum tu însuți ai spus. Cu toate acestea, chiar și după ce mi-ai explicat procesul, îmi vine foarte greu să înțeleg cum poate apa să izvorască dintr-o gaură neagră și să stea la baza formării unei planete. Parcă nu pot să scap de întrebarea asta.

— Nu e chiar atât de dificil de înțeles precum ți se pare, mi-a răspuns doctorul Xien cu bunăvoință. Poți să ai un punct de referință dacă te gândești la compoziția cometelor, care conțin foarte multă gheață, deci apă. Toți astrofizicienii au în vedere o anumită „geneză", inclusiv a cometelor, dar totdeauna pornind de la o anumită etapă și o anumită zonă din Cosmos. Nimeni însă nu spune, de exemplu, de unde au luat cometele acea gheață sau cum a apărut gheața, deci

apa, în „vidul” cosmic. Doar teoria acreției nu stă în picioare, iar ei știu asta foarte bine, pentru că nu explică formarea planetelor gazoase. Nu poți spune că planetele telurice s-au format într-un fel, iar cele gazoase în alt fel. Dar dacă iei în considerare ceea ce ți-am explicat cu expulzarea gheții în fazele inițiale ale protoplanetei, dinspre gaura ei neagră centrală și ceea ce urmează după aceea, atunci poți să înțelegi mult mai simplu originea cometelor.

Următoarea întrebare am rostit-o în mod spontan:

— Atunci ce lipsește științei actuale pentru a înțelege aceste lucruri? Doar faptul că nu aplică teoria elementelor?

— Ăsta este doar un caz particular. În general vorbind, la savanții contemporani există un set de principii și concepții învechite, de natură materialistă, care se opune în mod sistematic unei înțelegeri largi, de ansamblu, a Universului. Doar puțini dintre ei au început să aibă o viziune holografică asupra funcționării creației. Celor mai mulți le lipsește deocamdată puterea de înțelegere, pentru ca mintea oamenilor de știință este blocată într-un cadru foarte limitat de evenimente spațio-temporale ce aparțin planului fizic.

Aceea a fost prima discuție pe care am avut-o cu doctorul Xien despre interiorul Pământului. Noaptea ce a urmat nu am dormit aproape deloc, analizând în minte din nou și din nou ceea ce tocmai aflasem. Nu am crezut că Problema despre interiorul planetei noastre poate fi așa complexă și începeam să am o stare tot mai mare de uimire, realizând cât de insignifianți în aparență suntem, ca ființe, prin raport la marile mistere ale Universului. În același timp avem acces total la aceste mistere, dacă știm să ne dezvoltăm capacitățile interioare și dacă înțelegem în mod corect lucrurile.

Abia așteptam zorii zilei pentru a mă întâlni cu Cezar și a dezbate cu el aceste noi elemente, care mi-au fost dezvăluite de doctorul Xien, cu atât mai mult cu cât în program era deja stabilită o deplasare a noastră la complexul din munții Bucegi, în vederea pregătirii expediției. Voiam să folosesc cât mai bine timpul pe care îl aveam la dispoziție, așa că am profitat de drumul până la locație pentru a vorbi în continuare despre acest subiect.

Cum pătrunzi în interiorul Pământului

După ce am pus la cale unele aspecte de ordin tehnic și administrativ din interiorul Bazei, am plecat împreună cu Cezar spre Bucegi. De această dată am preferat deplasarea cu mașina, pentru a putea discuta nestingheriți. Lui Cezar îi plăcea mult să șofeze, astfel că ori de câte ori avea posibilitatea, recurgea la această variantă.

I-am împărtășit cu mult entuziasm și în sinteză ceea ce aflasem de la doctorul Xien și mi-am exprimat speranța ca nivelul conștiinței mele să-mi permită să realizez cu succes călătoria care va urma. Cezar mi-a îndepărtat eventualele dubii:

— În această privință lucrurile sunt deja stabilite, deplasarea a fost programată. Îți pot spune chiar că suntem așteptați și, pentru această primă călătorie nu vor fi probleme.

Am rămas tăcut câteva clipe. Am întrebat apoi, nesigur:

— Ce vrei să spui cu „această primă călătorie”? Vor fi mai multe expediții?

Cezar aprobă din cap.

— Există mai multe niveluri de acces în interiorul pământului, iar acomodarea ta este necesară. Structura interioară a planetei e foarte complexă și dacă acum ești uimit cu cele aflate de la doctorul Xien, pregătește-te pentru ceea ce urmează. Lumile din interior sunt diverse și surprinzătoare.

Savuram acea stare de așteptare activă, plină de mister și cumva ruptă de realitatea cotidiană a omului obișnuit. Deși în interiorul Departamentului ea era destul de comună prin chiar specificul activității, totuși în unele momente speciale, cum ar fi acesta, de pregătire a unei noi expediții, senzațiile și percepțiile lăuntrice se amplificau.

Am deschis repede discuția cu Cezar, dorind să-mi lămuresc un semn mai vechi de întrebare pe care îl aveam, în legătură ai pătrunderea spre interiorul gol al Pământului:

— Am înțeles că nu oricine poate pătrunde în interiorul planetei, cel puțin la adâncimi mai mari. Dar locul pe unde se pătrunde este important? Are el vreo particularitate? De

exemplu, al doilea tunel respectă vreo regulă în această privință?

În timp ce rosteam întrebarea, l-am privit pe Cezar: concentrat, emanând o extraordinară încredere în sine și sinceritate, era după părerea mea una dintre puținele ființe umane care înțelegea situațiile complexe la justa lor valoare, fie că acestea aveau legătură cu intricațiile lumești, fie cu cele spirituale. Mi-a răspuns în modul lui direct și simplu, pe care îl cunoșteam prea bine de aproape douăzeci de ani:

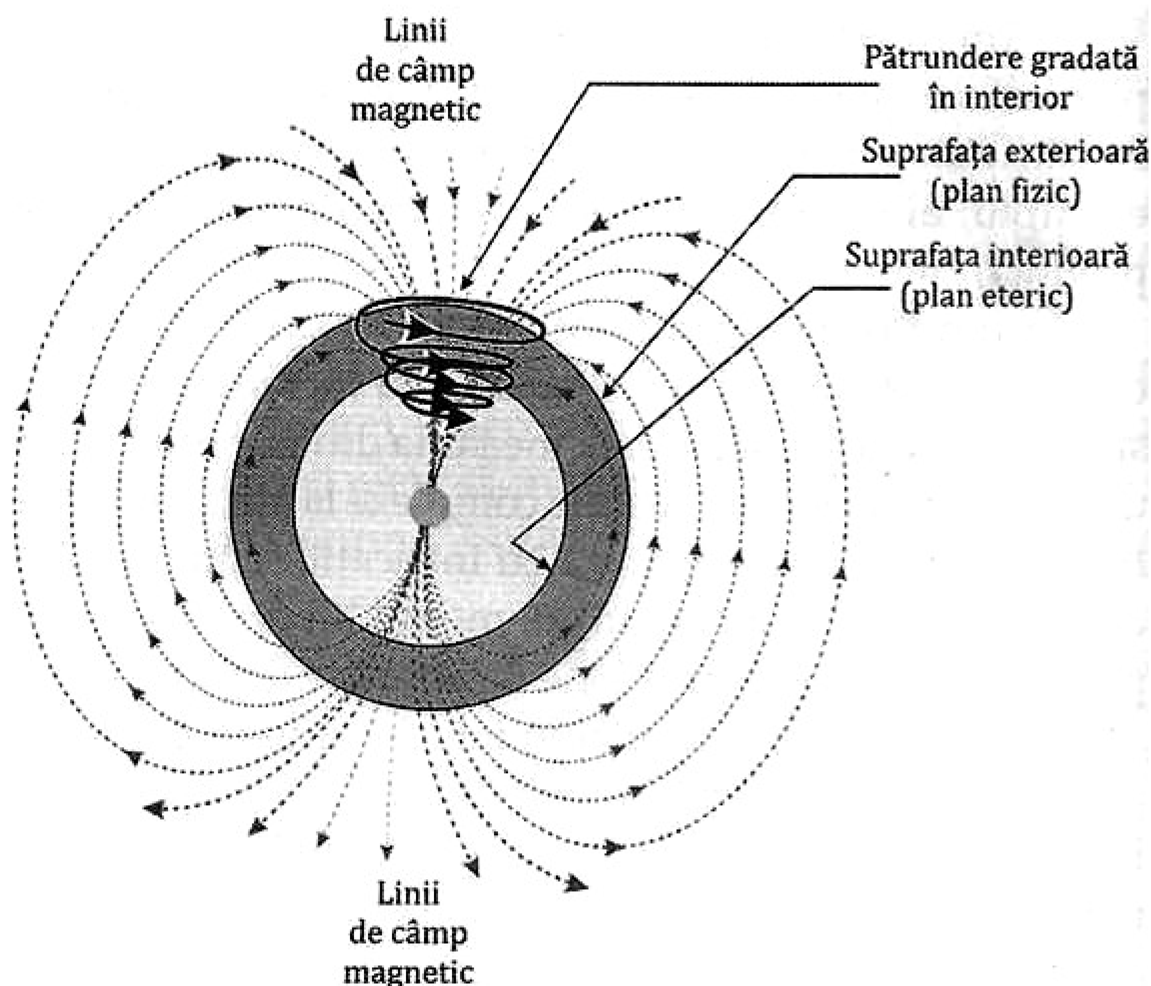
— Cel mai ușor pătrunzi în interiorul unui corp ceresc pe liniile lui de câmp magnetic. La fel e și în cazul Pământului. Dacă intri pe sus, de-a lungul liniilor de câmp Magnetic, atunci pătrunzi gradat în planurile subtile: eteric, astral, mental, cauzal, până în centru. Dacă vrei să mergi direct, la întâmplare, pătrunzi prin scoarța terestră, dar la un moment dat te oprești, deoarece nu mai ai capacitatea de a înțelege ce se petrece acolo și îți pierzi cunoștința. Totul se blochează, după cum ți-a spus și doctorul Xien: aparate, tehnologie, procese mentale. Și atunci, ori ai capacitatea reală de a pătrunde și poți să mergi mai departe, adică ființa ta este pregătită pentru acel salt vibrațional; ori te oprești acolo sau chiar înnebunești.

— Deci pe sus, pe la poli, este mai ușor de pătruns… Am rămas puțin gânditor, apoi am vrut să aplic cu Cezar aceeași „tehnică” precum în cazul doctorului Xien:

— Să spunem că cineva poate înainta fără probleme în interiorul planetei pe o astfel de linie de câmp magnetic. Ce va vedea atunci? Peisaje care se schimbă?

— Grosimea scoarței și a unei părți din manta este parcursă la nivel fizic, dar apoi nu mai există materie fizică, pentru că se intră în dimensiunile subtile: eterică, astrală și așa mai departe.

— Bine, dar oamenii de știință au dat o structură destul de clară a interiorului planetei. Greșesc ei așa mult în teoria pe care o expun?

Modul de pătrundere în interiorul Pământului
urmând liniile lui de câmp magnetic

Practic vorbind, nu voiam să-l „verific" pe Cezar întrebându-l cam aceleași lucruri ca pe doctorul Xien, ci doream mai mult să asimilez eu însumi problema, privind-o din mai multe unghiuri de vedere.

— Este doar aproximarea lor, bazată pe extrapolări și observații indirecte, dar realitatea este alta. Te vei convinge singur, m-a asigurat Cezar.

Așteptam și eu emoționat acele momente. Doream totuși să cunosc mai multe despre apropiata călătorie, așa că l-am întrebat:

— Trecerea de la materia fizică la planurile subtile se face brusc?

Înainte să-mi răspundă, Cezar a făcut o scurtă pauză, îl vedeam cum căuta să-și aleagă cuvintele cu grijă, pentru a mă face să înțeleg cât mai bine:

— Nu, nu se face brusc. Dacă respecți o anumită continuitate a deplasării, materia fizică începe să devină cumva mai „ușoară”, mai rarefiată, apoi apare o stare plasmatică a ei, apoi intri total în planurile subtile, unde „materia” este de fapt energie pe diferite frecvențe de vibrație, în funcție de dimensiunea sau planul de manifestare la care ai ajuns. Dar nu poți să treci mai departe de zona pentru care ești pregătit din punct de vedere energetic. Câmpul subtil de acolo acționează cumva elastic. Dacă la el ajunge o energie grosieră, aceasta „ricoșează” elastic, în sensul că nu poate pătrunde, deoarece nu este „recunoscută” ca frecvență de vibrație.

Am rămas tăcut un anumit timp, încercând să asimilez această informație.

— Deci nu poți să forțezi...

— Nu. Îți pierzi cunoștința sau pur și simplu ești deviat. Dacă cineva ar avea un mecanism adecvat și ar începe să foreze nebunește, direct spre centrul Pământului, la un moment dat dispozitivul de forare pur și simplu s-ar bloca, s-ar opri, n-ar mai putea să funcționeze, deoarece frecvența lui de vibrație, ca tehnologie și material din care este alcătuit, nu ar mai corespunde cu cea a stratului interior la care a ajuns. Mergi exact până acolo unde îți permite frecvența conștiinței tale individuale. Asta e valabil atât pentru ființe, cât și pentru obiecte din materie amorfă.

— Înțeleg asta, dar nu-mi pot imagina totuși cum ar putea fi blocat un astfel de dispozitiv în înaintarea lui...

Cezar se gândi puțin, după care îmi oferi un exemplu sugestiv:

— Este exact ca la pătrunderea unei navete cosmice în atmosferă: dacă ea vine într-un unghi prea abrupt și cu o energie mare, va fi consumată, se va aprinde datorită frecării intense; dacă unghiul este prea larg, atunci forța gravitației o va respinge, iar naveta va ricoșa pe lângă planetă. Doar sub un anumit unghi și pe o anumită direcție ea poate să intre în siguranță în atmosferă și să ajungă pe suprafața planetei. Principial vorbind, regula este aceeași și la pătrunderea în interiorul Pământului, unde vei intra pe liniile de câmp magnetic și vei parcurge dimensiunile subtile, intrând mai întâi în planul eteric, apoi din ce în ce mai subtil, până în

centru. Asta, firește, dacă nivelul individual de conștiință este adaptat unei astfel de călătorii.

Am intervenit, pentru că aici mi-am adus aminte despre un aspect pe care de asemenea doream să-l clarific:

— Eu știu că la om corpurile lui subtile învelesc corpul fizic, iar ultimul, la exterior, este corpul cauzal, care este cel mai rafinat. Dar, din cele aflate de la doctorul Xien și de la tine, în cazul planetei nu este la fel.

— Corpurile subtile ale ființei umane sunt prezentate ca învelind” corpul fizic și ele se extind din ce în ce mai mult în exteriorul acestuia, de la corpul eteric la corpul cauzal. Totuși, această extindere nu este doar pe o singură direcție, deoarece corpul fizic este de asemenea pătruns și în interiorul său de celelalte corpuri subtile. În cazul Pământului și al oricărei alte planete lucrurile sunt la fel, chiar dacă aparent este invers, adică se pornește de la corpul fizic și se merge spre centru unde este corpul cauzal. La fel de bine pot spune că și planeta noastră are un corp eteric care acoperă suprafața fizică, apoi cel astral care acoperă planul eteric și tot așa. Însă aceasta este doar o reprezentare dimensională a problemei, pe care mintea o atașează în nevoia ei de a înțelege „mecanismul”. Evoluția spirituală a unei ființe umane de exemplu, nu se face spre „exterior”, ci totdeauna mergând spre interiorul ființei, spre centrul spiritual. Din perspectiva faptului că o planetă este de fapt o ființă, faptul că în centrul spiritual al planetei găsești frecvența cea mai înaltă de vibrație este perfect justificat. Prin urmare, problema este „inversată” doar din perspectiva minții, care o interpretează dimensional, introducând ideile de „interior” și „exterior”. Din această cauză lucrurile par să fie opuse, dar în realitate ele sunt unitare. Acum înțelegeam foarte bine situația și i-am mulțumit lui Cezar pentru explicații.

Bariere conceptuale

Un timp am tăcut amândoi, el savurând șofatul, eu punând în ordine mentală noțiunile pe care le-am aflat în

ultimele ore. După mai multe minute am reluat discuția asupra unuia dintre punctele sensibile:

— Mie mi se pare foarte interesant acest proces de formare planetară, despre care mi-a vorbit doctorul Xien, care nu prea are legătură cu concepția științifică actuală, cea a acreției materiei la un nucleu.

Cezar înclină din cap, aprobator.

— Interesant, nu-i așa? Ce departe pot fi ei de adevăr în această privință și totuși cât de mult se zbat pentru a menține o idee retrogradă și limitată, pur materialistă, în câmpul conștiinței omenirii. În realitate, toate stelele și planetele se creează pornind de la acest principiu de gaură neagră, dar știința înțelege fenomenele doar prin prisma posibilităților ei actuale. Deși explicația lor cu bolovanii cosmici care se ciocnesc și, prin acreție, ajung să formeze planetele este în mod evident insuficientă, ea totuși funcționează într-un anumit context foarte limitat, al unei explicații teoretice, conceptuale. Oricâte erori ar fi, nepotriviri sau observații care contrazic această teorie, ei se încăpățânează să o mențină, deși își dau seama că nu are cum să funcționeze.

— Mă întreb ce îi face pe oamenii de știință să rămână la acest stadiu limitat de concepție..., am spus eu cumva retoric.

Știam răspunsul, dar voiam totuși să aud și părerea lui Cezar. Nu a trebuit să aștept prea mult.

— Orgoliul, aroganța și rutina; faptul că unii savanți s-au cantonat într-un sistem de concepții învechite, pur materialiste, iar asta îi privează să aibă o viziune mai largă asupra Universului. Nu poți să ceri la nesfârșit dovezi prin „măsurători", atâta timp cât însăși aparatele de măsură și tehnologia de măsurare sunt relativ limitate și modeste. În astfel de cazuri obții doar ceea ce vrei, adică atât cât îți pot oferi acele aparate. Nu fenomenele trebuie să-și coboare frecvența pentru ca tu să le observi și să devii conștient de existența lor prin intermediul aparatelor de măsurare, ci tu trebuie să-ți mărești frecvența personală de vibrație pentru a determina transformări în tehnologie, în modul de gândire și în comportamentul științific, ca să ajungi să percepi acele fenomene sau realități superioare așa cum trebuie. Principala barieră în fața progresului științei este concepția ei materialistă asupra lumii.

— În orice caz, mi se pare că e prea mult pentru ei să accepte ca sursă de formare planetară o gaură neagră de dimensiuni reduse.

— Ceva rudimente despre o astfel de concepție au avut și astrofizicienii moderni, atunci când au emis teoria formării stelelor printr-o mișcare gradată rotitoare a materiei din norul de praf stelar, doar că ei au încercat să „rezolve” totul din punct de vedere fizic și mergând cumva „de-a îndoaselea”. De fapt, mai întâi apare acest vortex fundamental, ca o singularitate, ce manifestă un câmp din ce în ce mai intens de forțe în rotație, până când încep să se manifeste primele rudimente ale materiei fizice, adică praful stelar; apoi, după o perioadă de timp apare și apa.

— Este foarte interesant și uluitor cum se petrec lucrurile de fapt în Cosmos, cum apare materia..., am spus eu, realmente fascinat de aceste mistere.

— Există câteva voci în știința actuală care presupun că elementele principale ale materiei, vorbind de electroni, protoni și neutroni, se formează în zonele intens magnetice din vecinătatea unor găuri negre care se rotesc foarte repede. Alți cercetători consideră că aceste elemente apar din „neant” și apoi se topesc în „neant”, adică în „vidul” cosmic. De fapt, vidul este real și există, chiar dacă energia lui pare să fie „magică”. Orice mini-vortex care există în cosmos reprezintă o mini-gaură neagră, iar energia vidului se „condensează” și se manifestă atunci prin intermediul lui ca o fină peliculă, ca un fel de „vid lichid”, ca o suprafață de lichid care se ondulează mereu.

— Eu înțeleg într-o anumită măsură, dar mă îndoiesc că cercetătorii moderni ar putea fie măcar să asculte așa ceva. Asta i-am spus și doctorului Xien.

— Am studiat problema, pentru că m-a interesat. Spre surprinderea ta, cercetătorii au descoperit deja acest adevăr, însă nu înțeleg ce să facă cu el. Faptul că ei se încăpățânează să spună că așa ceva nu apare în mod natural în Univers, e problema lor, nu a noastră. Tot așa, ei își imaginează că totul e o „întâmplare”, un haos mai mic sau mai mare din care „se întâmplă” să apară viața, o stea sau niște planete.

Eram amuzat că Cezar folosea aproape aceleași expresii și idei ca doctorul Xien, ceea ce însemna că învățăturile acestuia prinseseră rădăcini adânci și în el.

— Singurele care „guvernează”, în concepția oamenilor de știință contemporani, sunt legile Universului fizic, care se aplică la un domeniu limitat al realității. Mereu apar necunoscute, mereu sunt semne de întrebare, mereu sunt mistere nerezolvate, chiar dacă legile lor spun că un anumit obiect, fenomen sau manifestare n-ar trebui să existe acolo unde apare sau în forma în care apare. Nu poți să construiești un bloc doar cu dalta și ciocanul, pentru că riști să se surpe; nu ai elementele de legătură, nu cunoști esența proiectului. Într-un astfel de caz, savanții ar trebui să se documenteze, să cerceteze, să fie deschiși la alte posibilități mult mai vaste, pentru a realiza un salt semnificativ de concepție. Deocamdată aceasta nu s-a petrecut, dar poate că există șanse în viitorul apropiat. (*Probabil autorul se referă la „condensatul Bose-Einstein”, care este o stare a materiei diferită de cele cunoscute în natură, în care atomii ajung să se comporte corelat, la unison, atunci când temperatura este foarte apropiată de zero absolut – n. ed*).

Accesul în interior pe la Poli: Subtilități, repere, certitudini

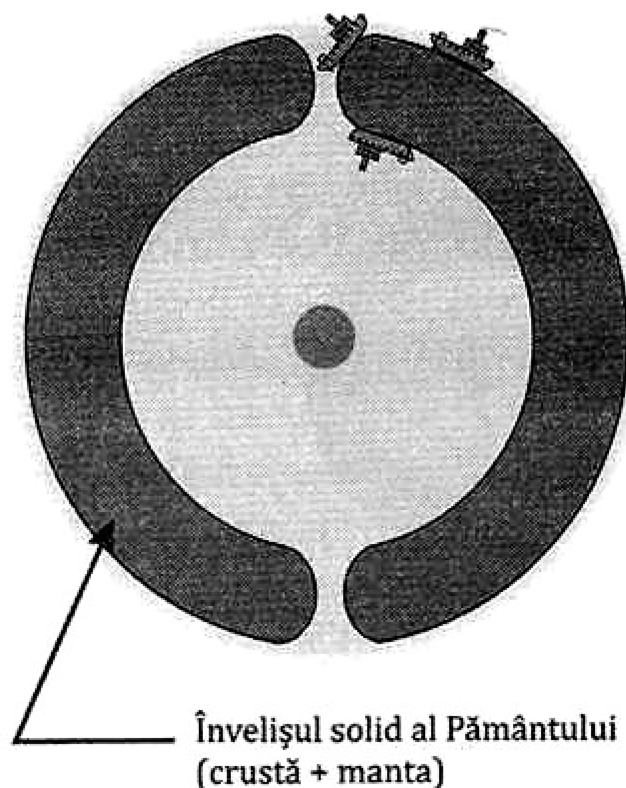
— Eu nu prea văd cum ar putea să facă asta, atâta timp cât ei nu pot concepe existența unei dimensiuni subtile de manifestare la o frecvență de vibrație superioară a materiei, am spus eu. Nu vor avea acces în interiorul planetei, nu vor ști cum să pătrundă în interior.

Cezar a preluat ideea și a spus:

— Într-adevăr, oamenii nu înțeleg cum se face trecerea spre dimensiunea subtilă. Toți își imaginează că Pământul gol la interior ar trebui să fie precum o nucă de cocos scobită. Asta se petrece datorită concepției pur materialiste pe care o au asupra lucrurilor. Uite, de exemplu, cei care au descris că au pătruns cu barca în lumea din interior. Ce crezi că s-a petrecut de fapt?

Știam prea bine relatările de această natură și acum le puteam reinterpreta pe baza noțiunilor aflate. Am spus:

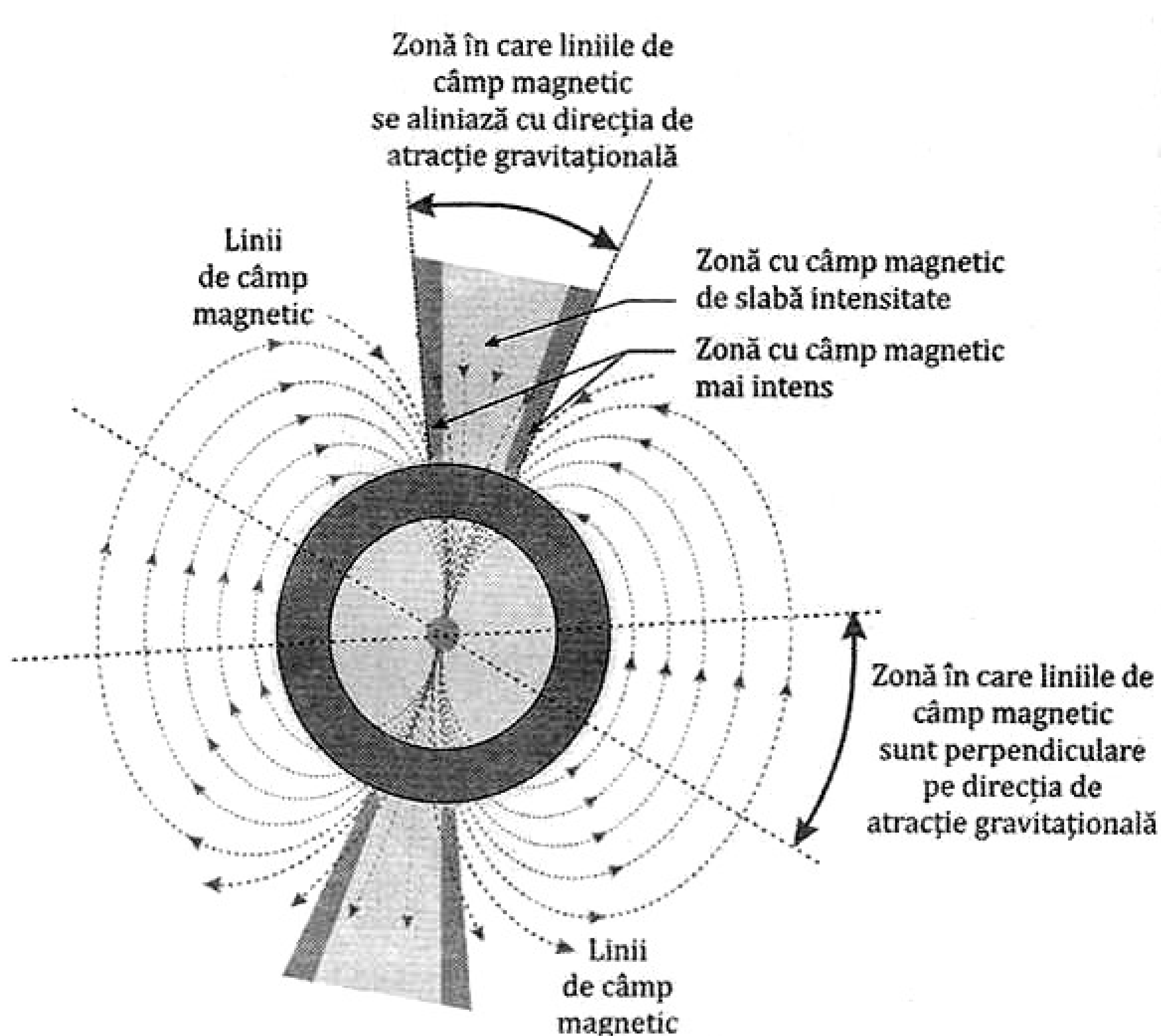
— Pluteau în regiunea cercului arctic și a fost șansa lor să se alinieze cu barca pe una dintre liniile de câmp magnetic și gravitațional, care duce spre interior.

Reprezentarea schematică a pătrunderii în interiorul Pământului pe la Polul Nord

— Întocmai. Pe la poli este cel mai ușor de pătruns, dacă există rezonanță între frecvența intrării în planul eteric și frecvența individuală a ființei. Depinde însă și de viteza de înaintare a bărcii, care întretaie liniile de câmp magnetic și gravitațional. Dacă ea este variabilă, atunci vei rata intrarea pe liniile de câmp magnetic, care sunt aliniate cu cele de câmp gravitațional în zona polilor. Important este ca viteza bărcii să fie constantă. Nu vei pătrunde spre interior pe la ecuator, pentru că acolo liniile de câmp magnetic sunt orientate perpendicular pe cele de câmp gravitațional, iar influența lor nu produce acest efect. În schimb, acolo diversitatea biologică este favorizată. Dar la marginea „conului magnetic” din zona

arctică, chiar la limita tranziției spre planul eteric, spre interiorul Pământului, câmpul magnetic este puternic și el se aliniază cu liniile de câmp gravitațional. Influența lor conjugată se transmite atomilor din corpul fizic și aceștia sunt puternic energizați. Apoi, pe măsură ce intri în „conul magnetic”, intensitatea câmpului magnetic scade, dar frecvența de vibrație a atomilor corpului a crescut și ea permite trecerea spre eteric de-a lungul liniilor de câmp magnetic.

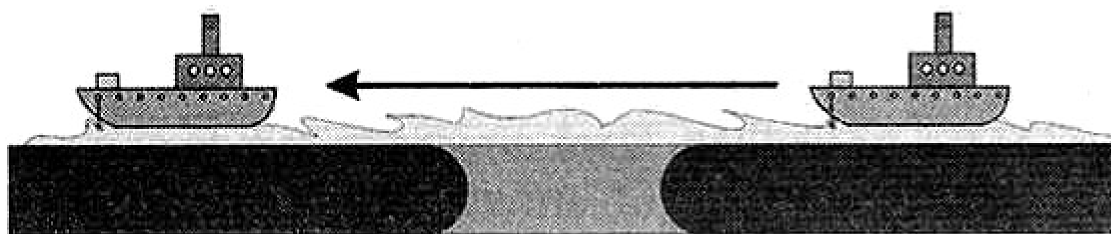
„Conul magnetic” și zona de aliniere a liniilor de câmp magnetic cu atracția gravitațională

— Am înțeles. Să zicem că sunt la marginea „conului magnetic” și respect condițiile pe care le-ai spus. Intru eu atunci în interiorul Pământului?

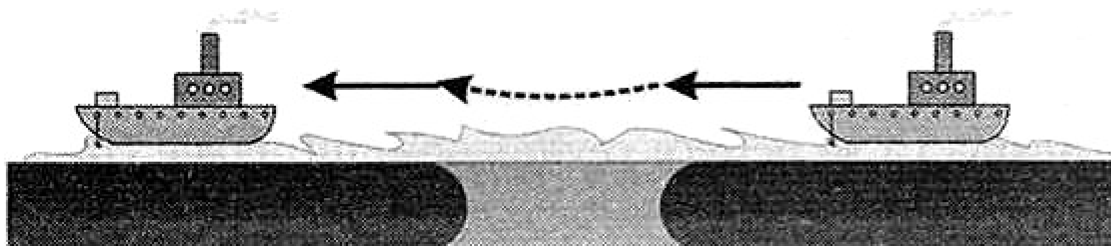
— Ai trei posibilități. Dacă direcția în care te deplasezi nu este orientată către pol, atunci îți continui drumul pe apele oceanului, plutind deasupra zonei de intrare. În acest caz rămâi în planul fizic; nu înțelegi ce reprezintă acea zonă, nu simți și nu pătrunzi în interiorul planetei. Dacă direcția ta este mai apropiată, dar nu coincide totuși cu cea către pol, atunci intri într-o anumită stare ca de transă, în care îți dai seama că se petrece ceva neobișnuit, poate chiar ai anumite informații, dar atât; este doar o trăire interioară. Fizic vorbind, tu treci însă cu barca peste zona de acces, fără să pătrunzi în interiorul Pământului. Dar dacă direcția de deplasare este către pol, există șanse mari ca tu să intri în planul eteric și prin aceasta în „interiorul” Pământului. Însă pentru asta e nevoie ca frecvența ta individuală să fie egală sau foarte apropiată de frecvența de trecere, cu alte cuvinte dacă nivelul tău de conștiință și de înțelegere este compatibil cu această trecere, adică este suficient de elevat și pur, atunci te aliniezi cu liniile de câmp magnetic și gravitațional și intri în următorul plan, care este planul eteric. Pătrunzi astfel în ceea ce este numit „interiorul Pământului”.

În timp ce Cezar îmi explica toate acestea, eu căutam să-mi reprezint mental o astfel de situație și, ca lucrurile să-mi fie mai clare, după ce am revenit la Bază am desenat câteva schițe. Mai jos este varianta finală, cu reprezentarea celor trei posibilități.

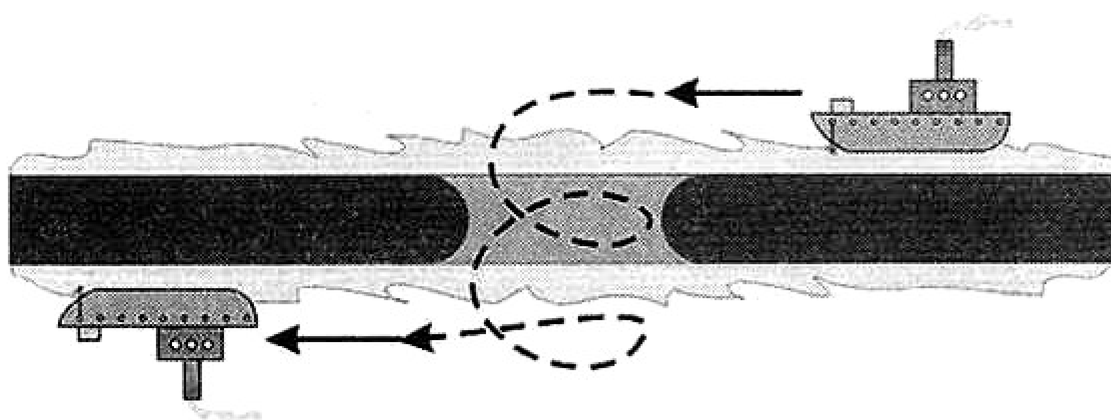
— Să nu uităm însă că este vorba doar despre un desen fizic, ce urmărește să reprezinte o realitate subtilă de la un anumit punct încolo. De pildă, desenul ne arată că aparent intrăm în interior și ne întoarcem cu barca pe partea inferioară a scoarței, urmând curbura din figură. În realitate, dacă cineva ar trăi această experiență în modul indicat, nu ar sesiza deloc o astfel de curbură sau „întoarcere” cu susul în jos. Aceasta nu din cauza razei mari de curbură, cum au încercat unii să sugereze, ci pentru că în realitate se intră în planul eteric subtil. Acolo nu vom percepe că ne „întoarcem” cu susul în jos, ci pur și simplu vom urma linia gravitațională și magnetică spre centrul Pământului, pe care am pătruns.

Vasul trece peste zona de intrare către interiorul Pamântului

Vasul trece parţial prin zona de intrare către interiorul Pamântulu

Vasul pătrunde în interiorul Pamântului pe liniile de câmp magnetic

— Cele trei situații care pot să apară în zona polilor, în legătură cu pătrunderea în interiorul Pământului.

— În jurul nostru va fi tot apă, în general vom vedea același cer, însă destul de repede vor începe să apară și alte elemente, despre care noi știm că nu ar avea motiv să fie acolo, în apele arctice. Cei care își descriu în acest fel experiența spun că au intrat „în interiorul Pământului”, dar ei gândesc așa pentru că se consideră în continuare în planul fizic. De fapt, ei au pătruns deja într-o altă dimensiune, care este cea eterică și corespunde planetei

noastre în zona respectivă. Neștiind despre o astfel de realitate subtilă, ei încearcă să o asocieze cu ceea ce cunosc din planul fizic și de aceea impresia lor este că, într-un anumit fel, au pătruns în „interiorul gol” al planetei.

Cezar mi-a explicat mai apoi ceva care poate să pară straniu și care face subiectul principal al neînțelegerii acestui fenomen: după puțin timp de la pătrunderea în dimensiunea eterică a Pământului, dacă privești bolta cerească din acest plan subtil eteric, la mijlocul ei poți vedea Soarele central al planetei, care nu este același cu Soarele nostru de pe cer, din planul fizic. Totuși, în cazuri foarte rare, pentru o scurtă perioadă de timp și dacă momentul pătrunderii este potrivit, atunci poți vedea pe cer doi Sori: unul este cel din planul fizic, care este astrul din spațiul cosmic, iar celălalt este Soarele din planul eteric, din interiorul planetei. Curând însă rămâne doar acesta din planul eteric, deoarece călătoria se continuă spre centru; el luminează mai slab și are o dimensiune mai mică.

— Nu prea îmi este clar cum e posibil ca Soarele din interior să reprezinte gaura neagră din centrul planetei, am spus eu. Aproape sigur că trebuie să fie o eroare în expunere. Ori este o singularitate, o gaură neagră ce absoarbe, ori este o stea, adică un Soare.

Aparent aveam dreptate. Totuși, intuitiv simțeam că pe undeva judecata mea era viciată de microbul necunoașterii.

— Nici eu, nici doctorul Xien nu ți-am spus că în mijlocul planetei se află o stea, mi-a răspuns Cezar. Ceea ce se vede ca fiind un Soare acolo reprezintă de fapt expresia luminoasă a găurii negre centrale în planul eteric. În mod normal, tu nu ai vedea nimic acolo, deoarece frecvența de vibrație a singularității este foarte înaltă, depășind spectrul de frecvențe din planul fizic.

— Și atunci de ce există totuși un Soare care luminează? am întrebat mirat.

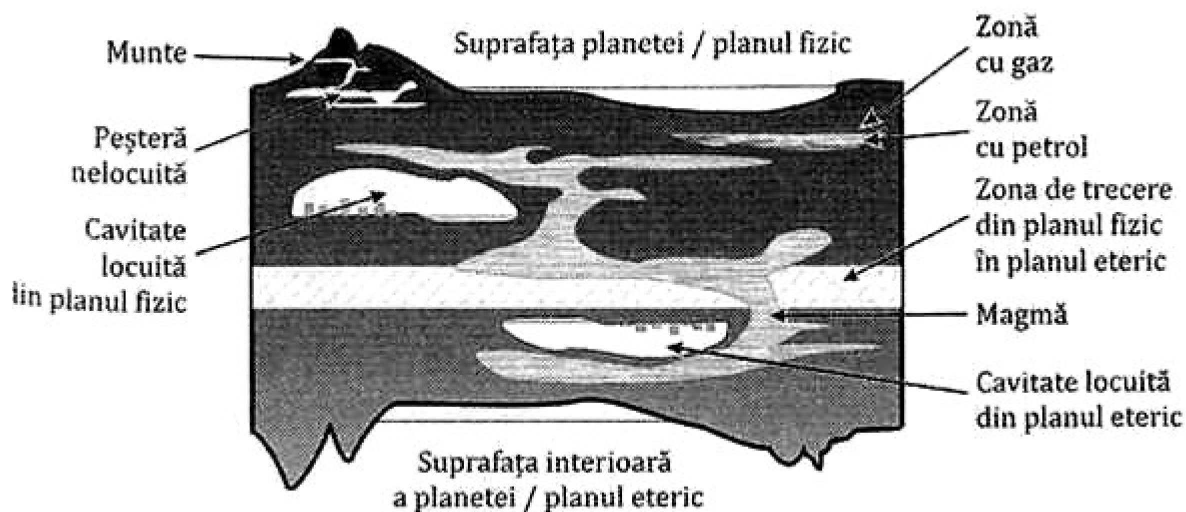
— El este de fapt radiația emisă de gaura neagră, care apare în urma procesului de absorbție a materiei. Tu vezi chiar acest fenomen care se traduce prin radiație luminoasă eterică, pentru că atunci ești deja în planul eteric. I se spune „Soare interior”, pentru că ne-am obișnuit să denumim generic „Soare” ceea ce luminează pe cer. Gaura neagră centrală, pe care o denumim „Soare interior” are

un câmp magnetic și gravitațional propriu; există de asemenea o viteză unghiulară a ei și aceste elemente determină gradul de absorbție a materiei, care se realizează lent, dar se realizează. Lumina Soarelui interior este sensibil mai slabă decât cea a Soarelui din planul fizic, vizibil pe cer. De aceea el mai este cunoscut ca fiind „Soarele Fumuriu”.

Am tăcut un timp, aproape amețit de acele explicații. Căutam să decantez această nouă cunoaștere valoroasă, de zgura unor informații false sau eronat înțelese, pe care le aveam până în acel moment, așa cum au fost și încă sunt furnizate de știința contemporană.

— Trecerea din planul fizic în planul eteric trebuie să mai îndeplinească o condiție, mi-a mai spus Cezar. Dacă ești pregătit lăuntric și dacă există rezonanță între frecvența de vibrație a conștiinței tale și frecvența de vibrație din planul eteric, atunci între cele două planuri există o anumită plajă comună de frecvențe, pe care tu atunci va trebui să o parcurgi rapid, fără să-ți pierzi conștiința. În acel scurt interval al trecerii tu trebuie să rămâi perfect conștient. Pătrunderea în planul eteric nu se face brusc, ci lin, într-un interval accesibil de timp. Cu cât ființa este mai bine pregătită, cu atât această trecere este mai puțin stânjenitoare, dar ea poate totuși să fie sesizată, mai ales prin faptul că ceva aparent ciudat se petrece. Lucrurile par să rămână la fel și totuși ele încep să fie diferite, până când elementele noi devin flagrante, cum ar fi vegetație în zona „arctică”, vânt cald, un soare nou, animale nemaivăzute, apă mai caldă.

— Și aceasta este lumea din interiorul Pământului? am întrebat eu curios.

Elemente structurale în scoarța și mantaua planetei

— Sunt multe astfel de „lumi” în interiorul planetei noastre. Depinde la care te referi. Există civilizații, într-un sens mai restrâns al termenului, care subzistă în cavități imense chiar în interiorul scoarței terestre. Scoarța planetei este fizică, dar la apropierea de „mantaua terestră” apare deja o zonă de tranziție spre planul eteric. Această porțiune fizică a planetei, care nu este prea groasă, apare ca un „fagure” în secțiune și prezintă multe cavități de diferite mărimi; unele sunt goale, în altele trăiesc ființe, sunt chiar orașe, comunități mai mici sau mai mari. Tipurile de ființe sunt de asemenea diferite. Alte astfel de „bule” din interiorul Pământului sunt pline cu lavă, cu petrol, iar în altele există lacuri imense. Le putem numi „lumi subterane” și ele sunt chiar foarte diverse. Unele dintre acele comunități de ființe, care sunt mai apropiate de suprafață, fac parte integrantă din planul fizic; altele, care se află la o adâncime mai mare trec deja în planul eteric sau se întrețes cu acesta.

Pe ape, prin peșteri sau prin păduri

— Dacă așa este structura interioară a scoarței Pământului, atunci cred că toate acele ființe care trăiesc acolo nu intră sau ies doar pe la poli. Probabil au și alte căi de acces, așa cum noi putem pătrunde prin al doilea tunel.

— Bineînțeles. De fapt, există trei feluri principale de acces spre centrul planetei. Primul dintre ele, pe la poli, este cel mai ușor și l-am descris. A doua posibilitate este prin

intermediul unor locuri speciale, de obicei peșteri sau caverne în interiorul munților, dar ele pot fi la fel de bine și la suprafața solului, în păduri sau chiar pe câmp. Oamenii de știință le denumesc distorsiuni spațio-temporale sau portaluri și într-un fel chiar asta sunt, adică ele reprezintă punctul de intersecție a unor vortexuri de energie din planurile fizic și eteric, în principal, iar uneori chiar și din planul astral. Acolo unde ele se intersectează, creează un fel de „filon” energetic, ce determină la suprafața fizică a Pământului o zonă specială. Unele dintre aceste „filoane energetice” durează mai mult timp, altele mai puțin. Cele puternice pot dura sute sau chiar mii de ani; altele pot fi scurte de numai câteva minute.

— Acesta este motivul pentru care preoții din vechime obișnuiau să realizeze ritualuri inițiatice sau de invocare în păduri?

— Este unul din motive. De aceea se și spune că sunt unele păduri în care oamenilor le este sau le era frică să intre. Nu pentru că acele păduri ar fi avut vreo problemă, ci pentru că în interiorul lor existau sau chiar există anumite zone care reprezintă treceri spre planul eteric, unde realitatea este diferită. Vegetația și ființele apar de cele mai multe ori într-un alt fel decât în planul fizic și asta îi sperie pe oameni. Ei devin confuzi, nu se mai regăsesc în spațiul și timpul cu care erau obișnuiți, nu înțeleg ce se întâmplă cu ei și nu realizează că de fapt se află deja în alt plan de manifestare, care este superior planului fizic. De exemplu, unele dintre aceste păduri speciale puteau fi relativ mici ca întindere și totuși, după ce intrau în ele, oamenii puteau merge zile întregi fără să le dea de capăt, pentru că deja ei pătrundeau într-o altă dimensiune, de obicei în planul eteric, iar acolo pădurea avea alte caracteristici. Se putea petrece însă și invers; totul depinde de specificul locului de trecere.

După o scurtă pauză, Cezar a continuat:

— Dacă pătrunzi sau treci pe acolo și dacă ești pregătit pentru așa ceva, atunci se produce trecerea ta în planul eteric și poți intra chiar în interiorul Pământului. Însă pentru asta, repet, trebuie să fii pregătit, să ai o stare interioară potrivită, să înțelegi aceste aspecte, să fii în locul respectiv la momentul potrivit. Dacă este necesar,

toate aceste elemente se „aranjează” exact așa cum trebuie. Tu mergi, de pildă, printr-o pădure și deodată apare o cărare ce este altfel decât celelalte; o urmezi și ajungi la o stâncă, unde vezi o intrare aparent banală într-o grotă. Acea grotă sau intrare în munte nu exista însă până atunci. Urmezi acea intrare și apoi te adâncești tot mai mult, dar pe măsură ce înaintezi în peșteră, ai senzația că pereții ei se îngustează din ce în ce mai mult și că ei „curg” cumva mai repede pe lângă tine, deși tu te deplasezi în mod normal.

— Există multe astfel de locuri speciale? am întrebat, fascinat de discuție.

— Dinamica lor este mare, însă unele dintre ele sunt „consacrate”, durând de mult timp și fiind foarte puternice. Chiar dacă ele au ajuns să fie cunoscute de unii oameni, totuși efectul pe care îl generează este în primul rând acela de frică și chiar panică. Instinctul de conservare acționează atunci foarte puternic în om. Frica de necunoscut, amplificată de „povești”, precum și de alte elemente stranii care se petrec împrejur creează o legendă adeseori terifiantă a locului respectiv. Tendința localnicilor, dar și a autorităților este aceea de a bloca accesul. Tensiunea care apare la schimbarea frecvenței de vibrație în apropierea unor astfel de locuri generează stări de confuzie, emoții puternice, haos mental și cel mai adesea sentimentul pregnant de frică.

Am intervenit cu o întrebare care mi se părea importantă:

— Dar, presupunând că intri pe un astfel de „filon energetic”, raportul spațiu-timp rămâne la fel cu cel din planul fizic? Eu aș spune că nu.

— Și chiar ai dreptate. O distanță relativ mică străbătută în interiorul unui astfel de „filon energetic” poate să însemne zeci sau chiar sute de kilometri în planul fizic. Călătoriile în interiorul Pământului sunt de obicei rapide, dacă ai mijloacele potrivite sau dacă nimerești „filonul energetic” potrivit.

După ce mi-a dat aceste explicații, Cezar mi-a vorbit despre a treia posibilitate de acces în interiorul planetei:

— Aceasta era folosită în antichitate și ea făcea parte din chiar setul lor de credințe, căci pentru ei era ceva foarte

natural pe atunci. În acest caz, pătrunderea spre centrul Pământului se face pe ape. Ești de exemplu pe lacul potrivit, cu o barcă; destul de repede apare o ceață stranie, intri în ea și apoi te pomenești în alt loc. Asta îți arată că ai intrat deja în planul eteric și, cel mai probabil, te afli în interiorul planetei.

— Ăsta poate fi cazul specific Triunghiului Bermudelor, am spus eu imediat.

— Chiar așa este. Singura problemă e că, în cazul avioanelor ce pătrund în ceața respectivă, deoarece se schimbă frecvența de rezonanță, aparatele de bord nu mai funcționează, nu știi unde te îndrepți și chiar motoarele tind să se oprească. Dar atâta timp cât ești pe o ambarcațiune, vei pluti pur și simplu în derivă prin acea ceață, până când la un moment dat ieși din ea, dar atunci deja te afli în interiorul Pământului, în plan eteric.

— Chestiile astea îmi par totuși cam întâmplătoare. E un grad mare de neprevăzut și chiar de risc.

— Doar aparent. Astfel de zone sunt precum niște „avanposturi energetice”, care sunt cunoscute foarte bine de locuitorii din interior și de aceea, în cele mai multe cazuri la ieșirea din ceața albă ești așteptat și întâmpinat. Asta e valabil nu doar pe apă, ci și în zonele de distorsiune pe uscat, în peșterile din interiorul munților sau la alte astfel de „treceri” spre interiorul Pământului. Te vei convinge de asta în curând. Un bun exemplu este și cel despre regele Arthur și cavalerii săi, care știau cum să meargă spre Tărâmul sau Insula înțelepților, ce nu aparținea de planul fizic, dar în care se putea ajunge trecând „o ceață” pe un tac. În gravurile care au rămas, barca lor era reprezentată Pe lac, iar sub ea, în apă, poți vedea un șarpe care își mușcă coada, realizând un cerc sau mai bine zis un oval. Este șarpele Uroboros din mai multe tradiții ezoterice, dar semnificația lui este aceeași: el semnifică legătura cu energia vidului, iar trecerea din planul fizic spre planul superior de manifestare, care este planul eteric, se face printr-un astfel de „vid”, în fapt o singularitate.

— Eu eram uluit că oamenii din acea vreme aveau cunoștințe deosebite despre planuri și dimensiuni subtile și chiar știau și puteau să le acceseze la voință. Cezar a făcut niște precizări suplimentare:

— Într-adevăr, asta arată anumite cunoștințe inițiatice, pe care Arthur și cei apropiați lui le aveau în acele vremuri. Știi bine că nici până în prezent nu au putut să identifice locul în care s-a aflat cetatea lui, Avalon. De aceea istoria și cultura preferă să-l treacă atât pe Arthur, cât și pe Merlin și cetatea lor în categoria miturilor și legendelor. E mai simplu și mai convenabil, iar justificarea este că nu s-au găsit „dovezi”. Însă lipsa acestor dovezi, care se datorează faptului că acele cetăți, orașe sau personaje nu au fost sau nu au mai rămas în planul fizic, ci au tranzitat în planul eteric, pot fi regăsite în multe alte cazuri. De exemplu, orașul incaș Eldorado, cetatea Troia și încă multe altele, despre care nu se știe mai nimic sau informațiile sunt contradictorii.

Ultimele 24 de ore fuseseră un adevărat „tur de forță ideologic”, în care concepția mea despre structura internă a planetelor a fost resetată în totalitate. Într-o anumită măsură mă simțeam pregătit pentru a realiza prima călătorie, însă plecarea era programată peste câteva zile. Odată ce am ajuns în interiorul locației din Bucegi, i-am solicitat lui Cezar două ore pentru a mă putea odihni, ceea ce am și făcut. Apoi, plin de resurse nebănuite și de exaltare în suflet, am reintrat în atmosfera magică a Sălii Proiecțiilor.

Cap. 2 – MAREA CONTROVERSĂ: PĂMÂNTUL PLIN VERSUS PĂMÂNTUL GOL ÎN INTERIOR

După ce m-am trezit, m-am ocupat pentru un timp scurt de verificarea și semnarea unor acte și documente. Noua „formulă” de aparat administrativ și de organizare a locației secrete din munții Bucegi ajunsese la un regim optim de funcționare. Sarcinile erau ușor de stabilit, iar procedurile, lanțul de comandă și organigrama personalului fuseseră mult simplificate. În mare parte, aceasta s-a datorat tehnologiei excepționale americane, cu care baza secretă era dotată. Unele dintre aceste elemente tehnologice aproape frizează cărțile SF, dar realitatea este că noi ne bucurăm acum de ele. Toți cei din Departament știm că această tehnologie nu provine din proiecte guvernamentale, ci de altă natură, dar există un acord tacit între noi și ofițerii americani de la Pentagon pentru a nu dezvolta acest subiect sensibil. În baza acestui fapt am o responsabilitate mărită și, deoarece sunt aspecte care privesc mai mult partea americană, nu voi menționa anumite

tehnologii care au fost proiectate special pentru această locație.

Update

Supravegherea bazei și sistemele de protecție sunt atât de sofisticate, încât nevoia de personal s-a redus foarte mult. Ca relief, dacă urci muntele și ai șansa să ajungi în zonă, nu vezi deviația de drum care conduce la locație. Ea a fost disimulată într-un mod foarte inteligent. Dar chiar dacă, prin cine știe ce străpungere a sistemului de protecție, ai găsi și ai urma scurta bucată de drum cu aparență de drum forestier, vei trece pe lângă munte aproape fără să înțelegi că acolo se află poate cea mai importantă bază secretă de pe planetă în momentul actual. Pentru a se obține acest efect de securitate muntele a fost pur și simplu „prelungit" pe o distanță de aproximativ 30 de metri în grosime, ca un fel de „plombă" în zona intrării, iar pe lungime i s-a modificat aspectul într-o curbă pe o distanță de mai bine de 80 de metri, după care a fost acoperit cu sol și vegetație. Modificarea de relief a fost făcută astfel încât să pară o stâncă abruptă care se prelungește sus, în panta muntelui, cu brazi deasupra.

Am fost de față, împreună cu Cezar, atunci când s-a realizat această modificare și am rămas uluit cât de eficientă era acea tehnologie. Dacă au putut să realizeze așa ceva în acel mod aparent simplu și rapid, înseamnă că nu au probleme să construiască, dacă vor, baze pe orice satelit sau planetă care permite asta. Sursa energetică nu este convențională și nici materialul folosit. Întreaga lucrare, care era uriașă ca dimensiuni și dificultate pentru posibilitățile tehnologice obișnuite, a fost construită în două zile, dintre care prima zi a constat numai în setarea, programarea și dispunerea prin încercări succesive a trei mecanisme care nu seamănă cu nimic din arsenalul tehnologic contemporan „la vedere". Mai apoi procesul s-a derulat ca un fel de „magie"; nu am mai văzut niciodată așa ceva, depășește imaginea conceptuală pe care o avem despre realizarea construcțiilor și despre materie.

Această schimbare a reliefului a fost gândită din două perspective: prima avea în vedere securitatea sporită a locului; a doua viza crearea de spațiu nou în interior, pentru un centru de comandă și control al locației. Acest spațiu includea sursele energetice și de redistribuire funcțională a compartimentelor, deoarece laboratorul științific de analiză „la prima mână" a fost readus în cadrul complexului secret. După ce în urmă cu mai mulți ani el a fost mutat în București, într-o clădire special amenajată și destinată acestui scop, s-a constatat că procedurile sunt mult mai greoaie, fără un câștig substanțial de valoare calitativă. Cel care a adus în discuție posibilitatea revenirii laboratorului științific în cadrul complexului secret, așa cum el a existat în primii ani, a fost generalul Obadea. Ideea lui a fost dusă la bun sfârșit de Cezar, după mai bine de un an de la moartea generalului. Laboratorul de cercetare a revenit în cele trei săli lungi din interiorul hangarului săpat în munte, iar spațiul de odihnă, de pregătire a expedițiilor, precum și o mică sală de mese au fost redistribuite în spațiul nou creat prin „prelungirea muntelui". În aceeași zonă a fost delimitată și o sală de mari dimensiuni pentru depozitare.

Spațiul pentru laborator a fost de asemenea reamenajat. Cele trei camere în care el a funcționat la început, în interiorul marelui hangar săpat în munte, au fost transformate în două spații mai largi, fiind dotate cu o aparatură foarte sofisticată. Echipa de savanți era generic formată tot din trei persoane, care nu știau însă ce anume reprezintă acel loc; ele doar primeau temele de cercetare și de studiu al artefactelor și dispozitivelor care erau aduse în laborator. Contractele care erau încheiate cu cercetătorii de acolo includeau clauze de confidențialitate foarte severe, erau manageriate de partea americană și durau 6 luni, după care puteau fi reînnoite doar o singură dată pentru aceeași persoană.

Ușile masive culisante, atât de la intrarea în hangar, cât fi de la tunelul propriu-zis în munte au fost și ele eliminate, in locul lor s-a utilizat de asemenea o tehnologie foarte avansată, a câmpurilor energetice de protecție, peste care era suprapusă o proiecție holografică. Partea interesantă este că aceste câmpuri energetice sunt adaptate la o frecvență de rezonanță specifică pentru fiecare dintre

persoanele atestate să intre în Marea Galerie și în Sala Proiecțiilor. La sosire în această locație secretă, cei care aveau acces în interior purtau un fel de brățară, asemănătoare cu un ceas plat, care emitea acea frecvență. Când se aflau în fața câmpului energetic de la intrare, acesta permitea în mod automat accesul persoanelor respective. Tehnologia făcea parte și ea din „setul secret” al hi-tech-ului american, permițându-ne să eliminăm toate celelalte verificări și bariere de protecție. De exemplu, paza umană ce era asigurată în primele faze de acomodare cu locația și de amenajare a ei, atât la intrarea în tunel, cât și la intrarea în Marea Galerie și cea din Sala Proiecțiilor, fusese integral înlocuită prin această tehnologie uluitoare și foarte restrictivă. Nu-mi este însă permis să descriu dispozitivele care creează câmpul energetic și nici sursa de energie care îl susține, de altfel neconvențională. Prin această simplificare radicală s-a obținut nu doar o protecție aproape desăvârșită a locației, dar și o dorință mai veche a generalului Obadea și a lui Cezar, care nu erau de acord cu un flux prea mare de persoane în Sala Proiecțiilor.

Există ceva foarte deosebit în legătură cu acest ansamblu arhitectonic secret din interiorul muntelui. În celelalte volume am căutat să redau într-o anumită măsură impresia de neșters pe care o lasă pătrunderea sau rămânerea în acest spațiu. Este o experiență radical diferită de experiența cotidiană în lumea „de afară”. O ființă sensibilă ar putea spune că „îți lasă o urmă de nostalgie în suflet”, alta ar putea să o descrie ca „o misterioasă chemare spre necunoscut”, iar alții ar putea să definească totul ca „o adevărată magie”.

Personal cred că fiecare dintre aceste caracterizări conține un adevăr parțial, pentru că, așa cum am mai spus, atunci când pătrunzi în Marea Galerie și mai ales în Sala proiecțiilor este ca o intrare „într-o altă lume”. Sentimentul este complex și uluitor în același timp, te simți parcă transportat într-un loc sacru. Chiar faptul că în interiorul locației nu există nicio urmă de praf sau murdărie este semnificativ. Însă dincolo de aceasta, există caracterul sacru de necontestat al locului; te simți parcă mai ușor, lipsit de griji, ai vrea să nu te mai întorci în lume. Gândurile negre dispar, preocupările și planurile meschine

de asemenea, tot ce dorești este o continuă năzuință către bine și armonie.

Revenind la elementele structurale generale ale locației, una dintre cele mai sofisticate zone ale complexului militar secret din Bucegi este camera de control, care a fost construită în interiorul prelungirii artificiale a muntelui. De aici se monitorizează totul în legătură cu împrejurimile locației, căile de acces, funcționarea permiselor energetice, alimentarea cu energie. Este greu de conceput că pe Pământ poate exista o asemenea tehnologie, dar ea este acum o realitate în locația noastră secretă. De pildă, ea asigură un „baraj psihic de protecție a zonei”, însă tehnologia este radical diferită de ceea ce se cunoaște ca fiind HAARP; prin comparație, aceasta pare a fi o joacă de copii față de modul de protecție subtil energetică, ce este asigurat pentru a împiedica alte ființe să se apropie prea mult de zona respectivă. Persoana se simte dezorientată și nesigură, pe fondul unei ușoare amețeli de care este cuprinsă, ceea ce este suficient pentru a o face să se retragă, însă remarcabil este că această tehnologie acționează în mod „inteligent” fără asistență umană, apreciind dacă „intrusul” sau „intrușii” se îndreaptă spre complexul secret. Doar într-un astfel de caz și numai de la o anumită distanță efectul de protecție apare. Acesta reprezintă însă doar un exemplu de tehnologie implementată în acel loc, considerată relativ simplă; există însă și altele, mult mai sofisticate, care vizează apărarea în cazul altor tipuri de eventuale pătrunderi sau chiar agresiuni militare în zonă. Întreaga locație reprezintă un sistem complet autonom și securizat.

Înainte de a intra în Sala Proiecțiilor am servit masa cu Cezar. În locație nu există bucătărie; mesele sunt asigurate ca în „regim de zbor cosmic”, în pachete speciale. S-a decis că renunțarea la o serie de facilități și funcții, altfel comune într-o bază militară obișnuită, era absolut necesară pentru a nu complica lucrurile, mai ales că numărul celor care se aflau acolo, ca personal de bază, era relativ mic. Condițiile sunt așa de bune și facilitățile tehnologice atât de mari, încât în perimetrul bazei se putea trăi fără probleme într-un deplin confort fizic și psihic.

Sala Proiecțiilor, o altă lume

După masă am pătruns cu Cezar în tunel prin ecranul energetic. Apropierea de el, având la încheietură brățara cu frecvența particularizată, determină pe o anumită porțiune a câmpului o ușoară luminozitate, ca o irizație de culoare albastră, foarte plăcută, precum și un ușor zumzet. Trecerea se face individual; ca senzație, nu implică decât o foarte slabă percepție de furnicături, pentru câteva fracțiuni de secundă. O dată pătrunși în tunel, vederea spre exterior este complet opacizată. Dacă te uiți în spate, ești convins că te afli într-o cameră cu un perete de culoare albastru fosforescent.

Vehiculele electrice de transport, care mie îmi plăceau foarte mult, ne așteptau aliniate în partea din dreapta a tunelului. Iluminarea până la intrarea în Marea Galerie era discretă și foarte plăcută, mai puțin intensă decât în primii ani după amenajare. Balizele roșii de pe pereți au fost înlocuite cu un sistem mult mai plăcut cu leduri. Am parcurs încet distanța scurtă până la poarta gigantică de piatră ce străjuia intrarea în Marea Galerie. Ea era deschisă, dar pătrunderea era blocată de același câmp energetic; ca o perdea într-o ușoară mișcare de unduire, aici el avea o culoare verzuie, semitransparentă. Se renunțase astfel la vechiul sistem complicat de lasere și, bineînțeles, la prezența celor doi militari care îndeplineau protocolul de acces.

La apropierea noastră, „perdeaua” energetică a reacționat întocmai ca la intrarea în tunel, devenind ușor efervescentă și producând acel zumzet slab și reconfortant. Am trecut pe sub arcada impunătoarei porți de piatră și nu m-am putut abține să nu remarc, ușor amuzat, că nici în prezent nu era pe deplin înțeles modul în care a fost ea realizată și tehnologia după care funcționează. M-am lăsat apoi prins în magia hipnotică a drumului prin Marea Galerie, cu acele „ape” de culori și unduiri ce relaxează foarte mult psihicul și mentalul, până am ajuns la intrarea splendid încadrată de câmpul energetic albăstrui, ce străjuiește accesul în Sala Proiecțiilor. Am coborât și, cu

aceeași emoție care mă cuprindea de fiecare dată când mă aflam acolo, am pășit în imensul spațiu subteran.

În ultimii trei ani am fost de multe ori în acel loc, dar sentimentul sacrului nu dispare niciodată. Nu te „obișnuiești” fiind acolo, nu te plictisești, nu obosești. Este o adevărată minune tehnologică și spirituală în același timp, ceva pentru care omenirea va trebui probabil să parcurgă multe etape ale evoluției, pentru a ajunge la înțelegerea ei adecvată. Cezar mi-a respectat emoția de care eram cuprins și a păstrat tăcerea, mergând încet lângă mine. Mă hrăneam cu acea liniște maiestuoasă, cu lumina venind de niciunde, cu acel câmp de energie subtilă care îmi pătrundea ființa, sufletul, inima. Îmi făcusem obiceiul ca, după ce pătrundeam în interiorul imensei cavități de sub munte, să mi privesc drept înainte spre uriașele guri ale celor trei tuneluri. Am observat că atunci conștiința traversa un fel de hiatus straniu și simțurile, percepțiile, precum și anumite capacități erau ușor decalate de la modul natural și continuu în care ar fi trebuit să se manifeste. Studiile și observațiile ne-au arătat că aceasta era o situație comună aproape la toate persoanele care pătrundeau în Sala Proiecțiilor și tocmai de aceea se recomanda ca într-o primă fază privirea să fie îndreptată spre în jos, ori spre lateral. Totuși, după ce se ajungea în zona de mijloc a sălii, cam în dreptul podiumului cu cilindrul, senzația stranie de „dedublare” dispărea.

În două dintre vizitele pe care le-am făcut la locație am fost singur în Sala Proiecțiilor. Era un privilegiu pe care îl aveam doar eu și Cezar, după moartea generalului Obadea și după investirea mea în funcție. Doar experiența vie și directă poate să confere emoția și starea lăuntrică ce tind atunci să copleșească ființa. Cezar cunoștea prea bine forța lăuntrică extraordinară care este cumulată prin șederea prelungită în Sala Proiecțiilor, astfel încât mi-a permis accesul, dar mi-a recomandat să fiu totuși atent la evoluția stării mele interioare. Am rămas mai multe ore de fiecare dată, trăind intens stări și emoții foarte profunde, ca de transă. Cu toate acestea, la ieșirea din tunel și reîntoarcerea la Bază, foarte repede totul pare că se estompează și rămâne doar o amintire destul de neclară, asemănătoare cu cea a unui vis de peste noapte. Am discutat despre acest aspect cu

Cezar și el mi-a spus că diferența între frecvența individuală de vibrație a ființei mele și frecvența specifică spațiului subtil din Sala Proiecțiilor este încă destul de mare și e nevoie de timp pentru ca ele să se ajusteze prin exercițiu și repetare.

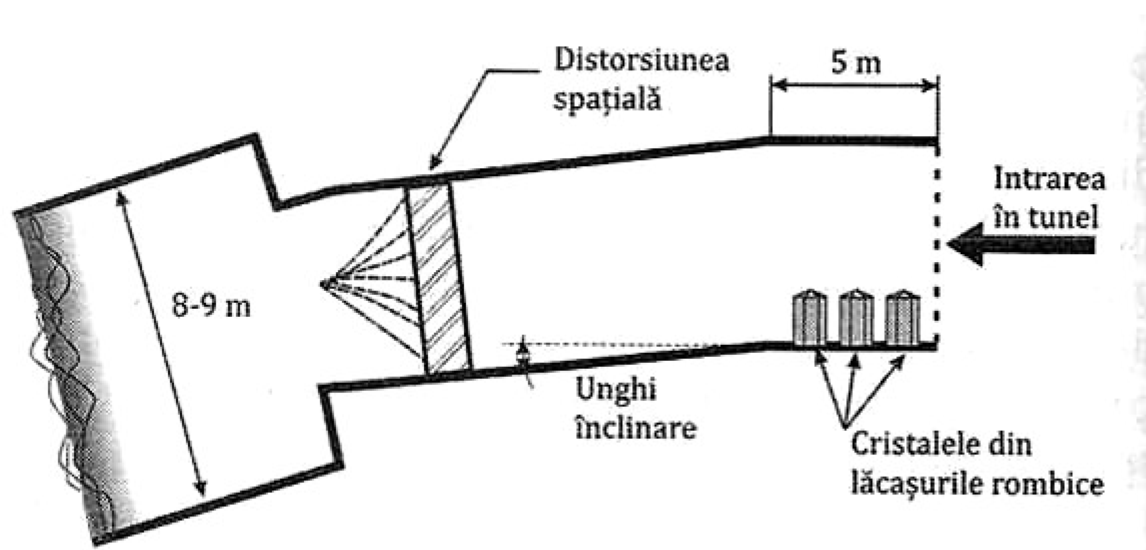
Totuși, acum el a considerat că sunt pregătit pentru expediția prin cel de-al doilea tunel, care de fapt este tunelul central, cel ce conduce spre interiorul Pământului. Atunci când privești din Sală gurile de intrare ale tunelurilor, acestea îți apar ca fiind imense, impunătoare și cumva hipnotice, senzație accentuată și de irizația de culoare verde-pal care pare să fie la gura de intrare, dar care în realitate răzbate din interiorul lor. Totuși, din Sală, de la distanță, nu se poate vedea ce se află în interiorul tunelurilor. Atunci când te deplasezi și privești gurile de intrare sub diferite unghiuri, constați că luminozitatea este de asemenea diferită; uneori aceasta dispare aproape complet, gurile fiind întunecate, alteori lumina lor tinde spre turcoaz.

Am ajuns în dreptul consolei, iar Cezar a inițiat comenzile de activare. În fața noastră a apărut proiecția holografică a interiorului tunelului ce înfățișa prima lui parte și abia atunci am putut vedea anumite caracteristici. Prima impresia a fost aceea că, structural vorbind, el nu era diferit de primul tunel, care conducea spre Camera Ocultă din zona Marii Piramide din Egipt, dar imediat am observat că existau și deosebiri majore. Tunelul central spre interiorul Pământului începea să coboare într-o pantă lină după câțiva metri de la intrarea în el. Pe de altă parte, distorsiunea spațială ca o pâlnie nu se afla în secțiunea de început a tunelului, precum la tunelul spre Egipt, ci puțin mai departe, fiind legată de o particularitate: imediat după distorsiune, holograma arăta pătrunderea într-un spațiu mai larg decât diametrul tunelului, un fel de cub cu latura de aproximativ 8-9 metri. Am observat pe consolă că anumite date se schimbau în mod constant și am dedus că acolo exista un element de factură dinamică, energetică, care nu era înfățișat.

Locașurile în formă de romb în care se aflau cristalele colorate de cuarț erau dispuse în același mod, de o parte și de alta a căii de acces, dar nu am observat canelurile din

pereți care existau în primul tunel, ce asigurau probabil un fel de „ghidare”. De asemenea, tunelul nu devia într-o parte, după modelul celui spre Egipt, ci pătrundea după o direcție dreaptă chiar și după ce începea să coboare spre interior.

Atenția mi-a fost atrasă de modificarea bruscă a hologramei din fața consolei: în locul interiorului tunelului a apărut imaginea unei ființe umane cu pielea albă, stând nemișcată și privind în direcția noastră. După cum am apreciat, avea aproximativ 1,80 metri în înălțime și purta un veșmânt ce putea fi lesne asimilat cu sutana unui călugăr franciscan, de culoare alb spre bej. Era lungă până la pământ, cu o centură îngustă în jurul șoldurilor și cu glugă. Privirea îi era foarte intensă și la început a rămas nemișcat mai mult timp. Apoi a ridicat încet mâna dreaptă cu palma spre noi până la nivelul pieptului, ca într-un semn de recunoaștere și înțelegere. Imediat după aceea, cu aceeași mână a făcut un gest ca de evantai și imaginea lui a dispărut.

Tunelul spre interiorul Pământului –
structura până la Marele Cub

Am rămas privind țintă la imaginea goală a hologramei. Nu a fost nevoie să întreb nimic, pentru că Cezar mi-a vorbit

foarte natural, în timp ce închidea holograma și comenzile de pe consolă:

— Numele lui este Dryn, dar se aude mai mult ca „Drian”. Este unul dintre înțelepții locului spre care vom merge. Ne-am întâlnit de multe ori până acum, există o colaborare. Călătoria pe care o vom face fusese deja programată, mi-a confirmat doar că suntem așteptați.

Nu am mai spus nimic, ci ne-am îndreptat amândoi spre ieșire, după ce Cezar a lăsat în interiorul tunelului valiza mare diplomat pe care o adusese. Știam că în unele privințe nu era necesar să fiu insistent; experiența mi-a arătat că, dacă era cu adevărat necesar, Cezar îmi explica ce aveam nevoie să știu. Unele dintre informațiile din Departament erau și pentru mine strict secrete, pentru că nu aveam încă nivelul de securitate necesar pentru a le cunoaște.

Întruniri misterioase

De la Cezar știam doar aluziv, ca urmare a călătoriilor pe care le-a efectuat în ultimii ani, că legăturile, relațiile și conexiunile cu cei care se află în interiorul planetei noastre sunt complexe și că menținerea lor este o sarcină foarte dificilă, deoarece implică secrete la cel mai înalt nivel, iar guvernele marilor puteri sunt deosebit de interesate să le cunoască. Cea mai mare problemă o reprezintă însă interesele unor grupuri și organizații oculte, care sunt foarte puternice în dorința lor de control și chiar de cucerire. Sunt aspecte care depășesc nivelul securității naționale, ele vizează ceva mult mai profund.

Intuind cu ani în urmă că situația este mult mai complexă decât am crezut, nu am întrebat niciodată mai mult decât a fost cazul. Eram totuși avizat despre discuțiile pe această temă dintre Cezar și generalul Obadea, când cel de-al doilea încă mai trăia. Știam de asemenea și despre întâlnirile strict secrete ale unui grup româno-american selectiv, format doar din câțiva membri, care aveau loc în special după revenirea lui Cezar din expedițiile sale spre centrul Pământului și, de două ori, după întoarcerea cu echipa sa din tunelul spre Tibet. Eu am primit sarcina să organizez din punct de vedere logistic

acele întâlniri, dar nu am participat la ele. În legătură cu aceasta, nu am permisiunea să ofer niciun detaliu în ceea ce privește locul, numărul de persoane sau acreditările participanților.

Totuși, pot să spun că acele întâlniri se încadrau într-un cu totul alt „ritm” și după alte criterii decât cele cu care suntem obișnuiți la acest nivel diplomatic. Uneori, lucrurile pur și simplu nu pot fi rezolvate prin metodele comune, deoarece ele aparțin unui alt domeniu de cunoaștere. Acesta a fost motivul principal pentru care acele întâlniri nu au fost înregistrate și nu a fost permisă nicio stenogramă, excepție făcând ultima dintre ele, în care a fost parafată o înțelegere la cel mai înalt nivel. Tehnica de securizare a fost uluitoare, deoarece era evident că multe alte state doreau informații cât mai detaliate în legătură cu ceea ce se petrece aici.

La două dintre aceste întâlniri foarte importante, Cezar a venit însoțit de câte un bărbat ce nu purta costum sau uniformă militară și care părea că se mișcă și vorbește altfel decât ceilalți membri. Inițial am fost mirat, pentru că persoana nu figura în organigrama foarte strictă a întâlnirii, iar Cezar nu mă anunțase nimic. Dar în Serviciile Secrete înțelegi foarte repede atunci când nu trebuie să pui întrebări incomode.

Eu eram însă foarte interesat să observ persoanele respective, deoarece am remarcat modul lor special de a fi. Pe primul bărbat nu am avut ocazia să-l studiez bine, deoarece mă aflam într-o încăpere adiacentă culoarului prin care el a trecut însoțit de Cezar. L-am putut urmări doar câteva secunde, pășind rar, cumva maiestuos, înalt și gânditor. Am fost însă mai norocos cu cel de-al doilea personaj, deoarece mă aflam în imediata apropiere a heliportului, având grijă ca sistemele de protecție și pază să fie asigurate. Din elicopter au coborât Cezar și acel personaj misterios, fiind întâmpinați de generalul Obadea. Înainte de a intra în clădire, generalul și Cezar s-au oprit câteva secunde, pentru a discuta o chestiune ce implica, după câte mi-am dat seama, o anumită alegere. În acel interval scurt de timp, necunoscutul a rămas la o oarecare distanță de cei doi, ținând mâinile la spate și capul ușor înclinat în față. Il priveam din spate și îi admiram ținuta înaltă, fermă, părând totuși foarte detașat de contingențele acestei lumi. În acele clipe, spre marea mea uimire el se întoarse către mine, privindu-mă țintă, dar cu o expresie blândă, binevoitoare și

chiar cu un ușor zâmbet pe chip. Apoi bărbatul se întoarse din nou cu spatele și imediat după aceea toți trei și-au continuat drumul spre clădire. Abia atunci mi-am dat seama ce repede îmi bătea inima, fără să înțeleg însă prea bine de ce.

O înțelegere mai profundă

Am revenit la Baza Alpha, unde am fost întâmpinați de doctorul Xien, care s-a retras cu Cezar într-unul dintre birouri. Am observat atunci că doctorul ținea în mână ceva ce părea a fi o hartă, dar nu am putut să-mi dau seama ce anume reprezenta ea. A doua zi Cezar a plecat la București pentru anumite întâlniri oficiale, iar eu am găsit atunci momentul potrivit pentru a mai clarifica unele aspecte despre interiorul planetei. Plecarea în expediție urma să aibă loc peste două zile, astfel încât aveam timp suficient să-mi sedimentez și ultimele cunoștințe în ceea ce privește structura internă a Pământului. Profitând de vremea frumoasă, spre seară l-am abordat pe doctorul Xien în timp ce acesta se afla într-o zonă mai retrasă a perimetrului bazei, privind nemișcat discul Soarelui care apunea.

Mi-am imaginat o situație specială în care am putea privi Pământul și atunci nu știu cum ar putea fi înțelese aspectele despre care noi am discutat acum două zile.

Netulburat, doctorul Xien îmi făcu semn să continui.

— Să zicem că ne aflăm în spațiul cosmic, cam Ia 2000 de kilometri altitudine și, ipotetic vorbind, planeta este secționată pe jumătate de o rază laser. Este o operație care se realizează în planul fizic. Întrebarea mea este: ce s-ar vedea din spațiu, dacă Pământul ar fi tăiat în acest fel în două, ca pe un măr?

Ideea îmi venise pe drumul de întoarcere spre Bază, dar am renunțat să abordez atunci problema, dorind să mă gândesc eu însumi mai întâi asupra modului foarte special în care se face trecerea de la planul fizic la planurile subtile de manifestare. Cum ar putea fi așa ceva „văzut”? Cum trebuie înțeleasă această zonă de tranziție? După ce am ajuns la Bază, seara am petrecut-o în mare parte meditând la această problemă din diferite perspective, dar nu eram convins că am găsit răspunsul adecvat, astfel încât am luat hotărârea ca a

doua zi să deschid subiectul și să cer lămuriri suplimentare. Aflând însă că Cezar a plecat în capitală, m-am orientat spre doctorul Xien pentru a primi aceste explicații. La urma urmelor, poate era chiar mai bine așa, având în vedere că întreaga discuție pe tema interiorului Pământului a fost deschisă cu el.

Doctorul Xien îmi răspunse, privind în continuare la discul roșu al Soarelui:

— Mai întâi trebuie să înțelegi că, chiar și teoretic vorbind, nu poți să tai în două Pământul cu un laser, pentru că laserul nu poate tăia o gaură neagră. Nu poți tăia cu el singularitatea care se află în centrul planetei și care este sursa reală de formare a acesteia. Lumina laserului ar intra în gaura neagră, iar fotonii ei nu ar mai ieși, deci operația „tăierii” ar fi compromisă din start.

Am tăcut câteva clipe, impresionat de această logică foarte simplă, la care recunosc că nu mă gândisem, fiind preocupat să înțeleg succesiunea planurilor de manifestare pe măsură ce secțiunea se apropie de centrul planetei. Tocmai de aceea am insistat pe acest subiect:

— Am putea presupune, totuși, că oamenii de știință nu cunosc și nu cred că în centrul planetei se află o gaură neagră.

— Teoretic vorbind, ei ar începe să taie în două Pământul, curioși să vadă ce se află în interiorul lui. Oricum, tranziția Te la planul fizic la planurile subtile se face cu mult înainte Te a ajunge la nucleul planetei. Ce ar vedea ei atunci din spațiul cosmic?

Doctorul Xien zâmbi discret, apoi îmi oferi o descriere foarte asemănătoare cu cea pe care o făcuse Cezar în urmă cu câteva ore:

— Ai „mania” exercițiilor teoretice, dar asta e un lucru bun, te ajută să înțelegi ceea ce tu însuți vei trăi curând în mod real. Dacă s-ar realiza o astfel de secțiune a planetei, la început s-ar vedea materia fizică a scoarței, după care structura scoarței devine asemănătoare cu cea a unui șvaițer, care are în interiorul lui spații goale de diferite dimensiuni, în unele dintre cavități se poate găsi apă provenită din dinamica inițială a găurii negre centrale, iar alte cavități conțin lavă; poți întâlni și pungi petrolifere, unele conțin felurite tipuri de roci sau metale, iar altele sunt chiar locuite de diferite tipuri de ființe. Dar asta nu cred că mai reprezintă o surpriză pentru

tine. În interiorul planetei noastre găsești o viață destul de diversă și bogată.

Într-adevăr, ideea vieții în interiorul Pământului nu era nouă pentru mine și o acceptam fără probleme, doar că nu îmi era clar modul în care ea subzistă, zonele în care se manifestă, precum și alte particularități legate de natura ființelor care trăiesc acolo. Informațiile și relatările care există în prezent, fără a fi prea multe, oferă doar un cadru general al problemei, de multe ori chiar evaziv. Acum aveam ocazia să clarific multe detalii și puteam să fac diverse corelații, prin bunăvoința doctorului Xien și a lui Cezar. Înțelegeam prea bine că o pregătire teoretică și ideologică adecvată m-ar ajuta foarte mult în asimilarea corectă a senzațiilor și experiențelor reale ce mă așteptau în expediția planificată.

Doctorul Xien a continuat să vorbească rar, privind în depărtare:

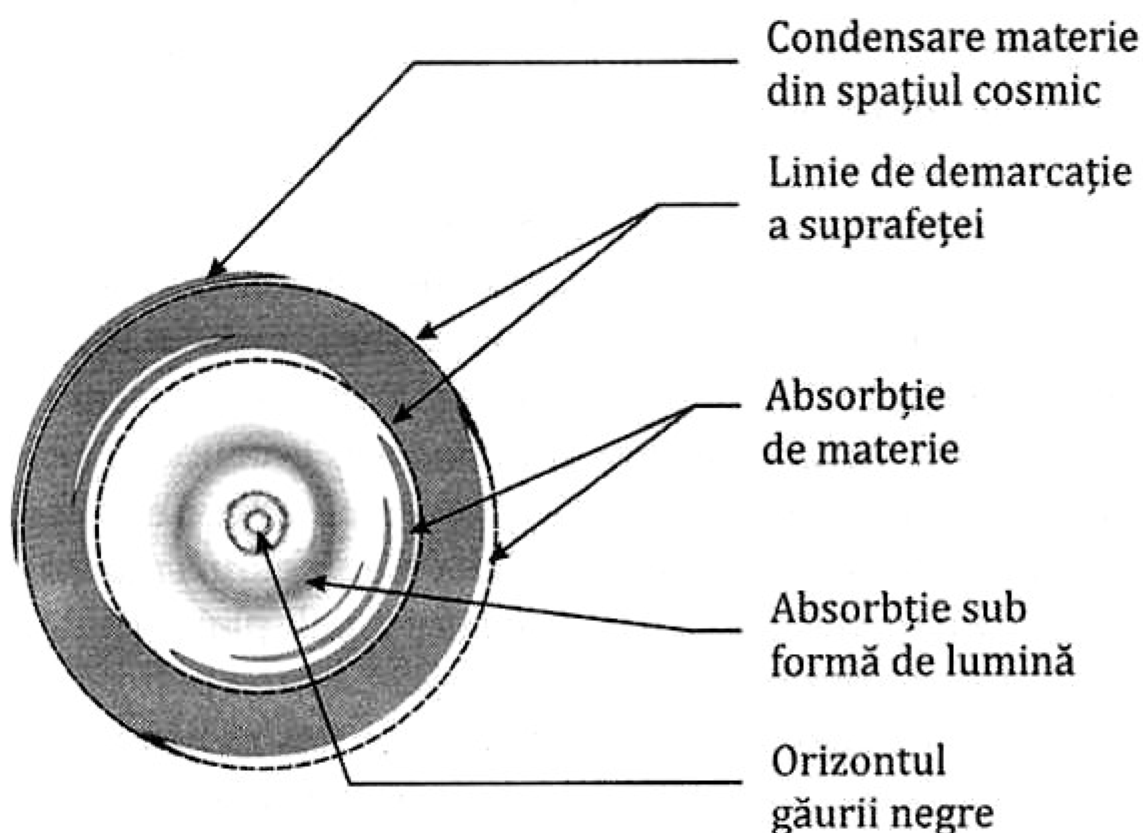
— Dacă mergi mai în adâncime vei vedea că aceste goluri de „șvaițer" devin tot mai largi, mai mari, pentru că te apropii de zona de tranziție către planurile subtile. În zona scoarței Pământului, la mică distanță de suprafața lui, influența găurii negre centrale nu se face suficient simțită, astfel încât materia este grosieră, dură, pur fizică. Dar pe măsură ce te apropii de stratul interior de lavă, materia fizică începe să devină mai rarefiată, iar dimensiunile cavernelor interioare cresc și ele foarte mult.

— Înțeleg. Când devine însă notabilă această influență a găurii negre centrale? Cam la ce adâncime de la suprafața pământului putem vorbi despre tranziția către planul eteric?

— Nu poți vorbi despre o linie de demarcație în acest sens, ci mai curând despre o zonă. Influența singularității din centrul Pământului devine clar perceptibilă cam de la 1800-2000 de kilometri adâncime, când începe tranziția în planul eteric. Dar și până atunci, apropiindu-te de această zonă, remarci anumite fenomene de tranziție către planul subtil, însă de la acel nivel al mantalei terestre se poate spune că se pătrunde efectiv în planul eteric. De acolo înainte, dacă vorbim strict din punctul de vedere al planului fizic, tu nu mai vezi nimic.

— Totuși, trebuie să percep ceva! mi-am manifestat eu nedumerirea.

— Nu are sens să spui că dacă te îndrepți spre centrul planetei, tu vei fora mereu prin materie solidă până vei ajunge acolo, așa după cum presupun și își imaginează oamenii de știință. Asta nu e doar o greșeală uriașă de concepție, ci și o mare prostie din partea lor. E ca și cum ai vrea să spui că te apropii cu gheață de foc și că aceasta rămâne gheață în continuare; nu poți, automat ea devine apă și apoi abur. La fel este și în cazul unei călătorii spre centrul Pământului: pe măsură ce înaintezi în interior, apar transformări de stare și de materie, care sunt din ce în ce mai înalte pe scara frecvenței de vibrație.

„Distribuția" materiei în exteriorul și în interiorul planetei. Absorbția ei în grade diferite de subtilitate de către singularitatea din centrul Pământului

— Și cum văd eu aceste transformări?

— Presupunând că ai putea să vezi ceva, tot ceea ce percepi, raportat la planul fizic, este un imens „gol", un fel de vid în care cel mult sesizezi cum lumina este absorbită de

gaura neagră centrală. Se poate spune că atunci ești la „orizontul evenimentelor”, vezi ca niște „fuioare” de lumină ce se îndreaptă spre centru, pentru că acesta este efectul atragerii materiei în centrul găurii negre.

Eram conștient că ceea ce discutam atunci cu doctorul Xien putea fi considerat ca fiind la limita dintre nebunie și fantezie de către oamenii de știință și nu numai. Cu toate acestea, mă simțeam foarte atras de subiect, căutând să înțeleg cât mai bine subtilitățile lui.

Am întrebat, revenind mereu și mereu la ideea mea inițială cu „secțiunea” planetei:

— Dar dacă păstrăm modelul cu secțiunea pe jumătate a planetei, la care ne uităm din spațiu... cum vom vedea, teoretic vorbind, această realitate?

— Atunci vezi secțiunea prin scoarța solidă, apoi mantaua terestră care de asemenea este în mare parte solidă, dar are acea caracteristică de „șvaițer”; apoi vezi cavitățile interioare ale acestui șvaițer care sunt din ce în ce mai mari și la un moment dat ajungi în zona în care începe un strat de lavă lichidă în manta, a cărui grosime nu este totuși prea mare. Chiar existența acestui strat de lavă îți arată transformarea nu doar a stării de agregare a materiei, din solidă în lichidă, ci și trecerea spre un alt plan. Apoi, de la un moment dat nu vei mai vedea decât un spațiu gol și modul în care materia este absorbită de gaura neagră din centrul planetei, iar această absorbție o vei percepe sub forma unor „fire” de lumină. La limită, încă mai poți vedea un brâu de roci, dar acelea sunt vârfurile munților din interior, din partea inferioară a mantalei.

Problema influenței găurii negre centrale asupra planetei era un aspect care m-a bulversat chiar de la început, după ce doctorul Xien mi-a vorbit despre structura reală a Pământului în interior. De fapt, cred că acesta este blocajul de natură mentală ce ne împiedică să înțelegem corect realitatea acestei structuri: concepțiile și prejudecățile pe care le avem despre efectele unei găuri negre ne apar ca fiind „devastatoare” prin raport la planeta noastră, despre care ne imaginăm că ar fi „spulberată” foarte repede de o astfel de gaura neagră, dacă aceasta chiar ar exista în centrul ei.

În realitate, așa după cum mi-a explicat doctorul Xien, absorbția materiei în centrul găurii are loc în mod lent, pentru că toate procesele sunt corelate. Nu ar avea sens ca ceea ce

naște o planetă, adică vortexul ei energetic central, ca singularitate, să o distrugă mai apoi în mod stihinic. Astrofizicienii gândesc despre o gaură neagră că aceasta se produce prin implozia unei mase enorme, însă ei par să nu înțeleagă faptul că chiar gaura neagră, atunci când ajunge să se manifeste în plan fizic, este cea care începe să absoarbă gazele și praful cosmic din exterior, pentru a începe procesul ce contribuie la formarea unei planete sau a unei stele.

— Tot ceea ce se manifestă în planul fizic, fie că este stea, planetă sau alt corp cosmic, ori chiar un atom sau o particulă elementară, se naște datorită unui vortex energetic ce apare în planul fizic și pe care noi îl asociem unei „găuri negre”.

Doctorul Xien a desenat cu mișcări precise o schiță simplă a secțiunii planetei, apoi a continuat să-mi explice:

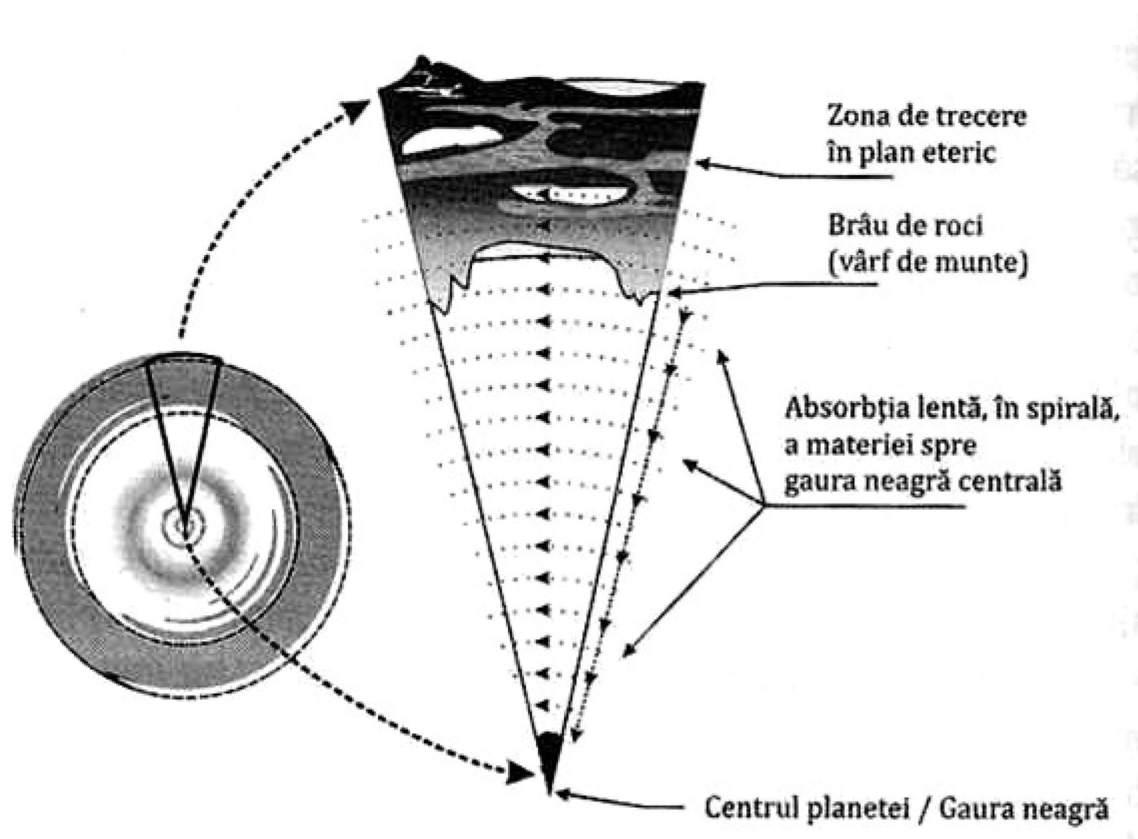
— Gaura neagră centrală joacă un rol de „convertor” de materie; ea absoarbe materie cu o anumită viteză din învelișurile planetei, dar prin caracteristicile ei de rotație și de atracție gravitațională ajunge de asemenea să creeze materie. Acest fenomen nu este cunoscut pe deplin de către astrofizicieni, chiar dacă ei au făcut primii pași în observațiile lor privind emisia unor unde și chiar a unor particule de către găurile negre (*Așa-numita „radiație Bekenstein-Hawking” - n. ed.*). Prin aceste caracteristici deosebite ale singularității centrale se menține un anumit echilibru de dimensiune și de greutate a planetei noastre. Dacă nu ar fi așa, gândește-te ce dimensiuni ar fi trebuit să aibă planeta noastră, care a cumulat timp de miliarde de ani cantități imense de materie și praf cosmic. Nu este suficient să spui că ea s-a „erodat” constant în același timp, planeta rămânând cam la aceeași dimensiune.

Am rămas încă o dată uimit față de simplitatea acestei observații, la care nu mă gândisem până atunci. În general vorbind, știința găsește mereu „justificări” mai mult sau mai puțin năucitoare la orice nu are o explicație plauzibilă din perspectiva legilor și principiilor clasice. Ea nu dorește să analizeze ideile care ies din „norma actuală de gândire și concepție”.

După câteva clipe de contemplare a desenului, am întrebat:

— Ce anume s-ar vedea în centru, dacă secțiunea planetei ar fi privită din spațiul cosmic?

— Un „vid negru”, dar unii ar putea să vadă totuși o slabă licărire, ca un fel de strălucire misterioasă, punctiformă, însă aceasta ar fi valabil doar dacă ei s-ar apropia de centru. Nu vezi strălucirea de departe.

Secțiune prin Pământul gol la interior. Succesiunea planurilor de manifestare și modul în care materia este absorbită de gaura neagră din centru.

— De ce doar unii ar putea să vadă așa ceva?

Mi-am dat seama că răspunsul ce avea să vină era important, pentru că doctorul Xien se întoarse către mine și mă privi în ochi:

— Pentru că atunci când treci de planul fizic spre un plan subtil, ca să vezi ce se petrece dincolo va trebui inevitabil să-ți ajustezi frecvența individuală de vibrație; altfel nu vezi nimic. Dacă observi un fenomen care ține de spațiu și de timp trebuie să te corelezi cu relativitatea acelui fenomen. Asta înseamnă că, dacă se schimbă structura spațiului și a timpului, atunci se schimbă și frecvența de vibrație. Să zicem că te

aliniezi la noua frecvență de vibrație, că începi să rezonezi cu ea; brusc observi că acolo nu mai este întuneric, ci de fapt este un alt gen de realitate, pe o altă frecvență.

Am rămas tăcut un timp, reflectând la cele spuse de doctorul Xien.

Cum gândim și măsurăm spațiul

Ceea ce aflasem despre interiorul Pământului era extraordinar, dar nu puteam să ignor în totalitate ceea ce știința prezintă ca fiind structura interioară a planetei noastre.

Savanții nici măcar nu își pun problema că interiorul Pământului ar putea fi altceva decât materie fizică, nicicum că în centrul lui s-ar afla o „gaură neagră”! Am exclamat eu. Chiar dacă nu au acces direct pentru a observa fenomenele care există acolo, ei se bazează totuși pe măsurători destul de precise ale undelor seismice. Cum am putea ignora așa ceva sau cum am putea spune că ele nu sunt corecte?

Doctorul Xien zâmbi ușor în fața nedumeririi mele sincere și îmi spuse:

— Văd că îți menții dubiile de acum două zile, însă tot ceea ce ai de făcut este să renunți la gândirea dogmatică. Noi nu negăm rezultatele pe care le-au obținut oamenii de știință, ci felul în care ei le interpretează. Este o diferență de nuanță, care este importantă. Ceea ce ei au obținut ca indicii ale unei „realități fizice” în interiorul Pământului, poate să rezulte de asemenea și ca un ecou de la o altă realitate, care nu este fizică, ci pur energetică, așa cum este „gaura neagră” din centrul planetei și câmpurile ei intense pe care le generează. Cercetătorii pornesc de la premiza că trebuie să măsoare ceva, dar ca să o facă ei trebuie să se raporteze într-un fel la acel ceva; nu se poate să pornești un experiment fără să știi ce vrei să măsori sau să afli. Pentru asta, ei trebuie să aibă un spațiu matematic în care să facă toate aceste aproximări, măsurători, formule, legi etc. Deci încă de la început știința desemnează un spațiu matematic specific pentru ceea ce vrea ea să afle.

— Nu pot fi învinuiți pentru asta, am spus. La urma urmelor, acel spațiu e unul abstract, este un spațiu pe care îl

folosim cu toții pentru calculele pe care le facem și pentru modul în care înțelegem lumea din jurul nostru și mișcarea ei.

— Este adevărat, dar totuși el este un spațiu desemnat de limita cunoașterii actuale. În chiar momentul în care tu vrei să măsori un anumit fenomen, el creează atunci spațiul abstract în care tu îl măsori. E ca și cum ți-aș spune că, deoarece vorbesc acum cu tine, tu exiști. Cu alte cuvinte, prin chiar faptul că eu vorbesc ai tine, înseamnă că tu exiști.

— Neconcludent. Dacă tăcem amândoi, poți spune că nu existăm?

— Cine prin raport la ce există? Percepția este relativă, dar reprezintă o experiență. Intenția actualizează realitatea pe care tu dorești să o afli, așa că atunci când oamenii de știință caută să afle ce există în centrul Pământului, ei deja au în minte faptul că acolo nu poate fi decât ceva solid sau, în orice caz, ceva care este format din materie fizică. Acela este setul lor de idei și concepte, pe care îl proiectează cu multă convingere în spațiul abstract specific acestei realități. Ei nu pot concepe că acest spațiu matematic abstract s-a creat tocmai pentru că și-au pus problema că vor să măsoare ceva anume. Ideea că aparatul matematic a fost creat de ei tocmai pentru ca lucrurile să iasă în conformitate cu propriile lor concepte și principii, li se pare nebunească, nici măcar nu le trece prin minte că așa ceva ar fi posibil.

— Înțeleg. Practic vorbind, ei au făcut ceea ce se spune în popor: o mână spală pe alta, fără măcar să realizeze acest lucru. Totuși, de ce le este așa greu să-și modifice ideile? am întrebat, mirat.

— Datorită îndoctrinării foarte puternice în concepția materialistă. Pentru mulți dintre ei, totul reprezintă materie și este de natură ponderală. Chiar dacă au ajuns să-și dea seama că materia este de fapt energie, cu toate acestea tratează în continuare fenomenele și situațiile ca și cum acestea ar aparține doar de lumea materială. Ruptura între concepția științifică, limitată doar la planul fizic și spiritualitate este dramatică și împiedică orice progres semnificativ, de profunzime în înțelegerea Universului.

Doctorul Xien a vorbit apoi cu o atitudine detașată, dar punctând foarte bine anumite aspecte:

— Eu știu că majoritatea oamenilor de știință ironizează și chiar disprețuiesc spiritualitatea și metafizica, pentru că în

concepția lor acestea „nu se pot măsura”. Dar, dacă ei ar studia cu mințile deschise măcar unele noțiuni de spiritualitate ar vedea că toate acestea nu sunt doar posibile, ci ele sunt chiar adevărate. Din nefericire, nu numai că ei nu fac așa ceva, ci chiar luptă cu înverșunare pentru a demonstra că spiritualitatea este falsă, că este un joc fantezist, o plăsmuire pentru cei nerealiști.

L-am aprobat energic pe doctorul Xien, știind eu însumi multe exemple în acest sens. El a continuat cu fermitate:

— Evoluția ființei umane, inclusiv a științei, nu poate să aibă loc fără implicarea spiritualității. Conceptele științei materialiste sunt mult prea limitate și primitive. E ca și cum ai vrea să măsori cu metrul diametrul Soarelui; nu ai cum, ești limitat atât de condițiile fizice, cât și de cele tehnologice, dar cu toate acestea este posibil ca unii să se încăpățâneze chiar și în această direcție. Cam așa este și cu știința actuală, cu setul ei de idei, concepții și prejudecăți materialiste; oricât de tare și de des s-ar lovi cu capul de pragul de sus, fără să-și poată explica o mulțime de lucruri, ea se va încăpățâna totuși să nu renunțe la acele concepte limitate, care o fac să bată pasul pe loc.

Eram perfect de acord cu cele spuse de doctorul Xien și mă gândeam că pentru fizicienii contemporani nu pare să existe vreo deosebire între spațiul în care, să zicem, ei ar măsura circumferința Soarelui cu un metru de croitorie și spațiul din interiorul unui atom, în care ei ar vrea să măsoare distanța dintre orbitalii acestuia. Felul în care înțeleg ei realitatea înconjurătoare îi face să creadă că spațiul – de exemplu spațiul la suprafața unei planete sau spațiul ei atmosferic – este identic cu spațiul cuantic, care este spațiul din interiorul unui atom sau din interiorul nucleului său. Pentru ei, singura diferență ar fi că acesta din urmă este „mai mic”. În mentalitatea lor, metrica celor două spații este aceeași, diferă doar „finețea” măsurătorii. Doctorul Xien mi-a explicat că aceasta este de fapt o eroare majoră de concepție, care are la bază faptul că toate legile, constantele și principiile emise de știința materialistă se bazează doar pe niște aproximări care dau aparența că fenomenul respectiv „se petrece așa într-un anumit procent”.

— Bine, dar cu restul procentelor cum rămâne? Ce explicație dau savanții despre ele? am întrebat eu, considerând că acesta era un punct de vedere ce nu putea fi ignorat.

— Nu oferă nicio explicație. Doar spun că vor analiza acele procente „cândva în viitor”, când știința va mai progresa și vor vedea ei unde anume le vor încadra. Nici măcar atunci nu se gândesc să se abată de la linia materialistă. Nu poți să ai pretenția că rezolvi totul prin intermediul explicațiilor de natură materială, când ești înconjurat de un ocean de unde, frecvențe și vibrații energetice. Acele procente care nu pot fi explicate sunt chiar cele esențiale.

M-am gândit atunci că ele ar putea fi chiar „buturuga mică ce răstoarnă carul mare” și șubred al științei materialiste. Un bun exemplu sunt cele trei procente din ADN-ul uman, considerate „rebut” pentru că nimeni nu înțelege ce rost au ele în această macromoleculă esențială a vieții. Totuși, acest „rebut” conține de fapt informații fundamentale despre ființa umană.

La fel de bine ne putem gândi și la formula lui Einstein, care prezice că în apropiere de viteza luminii, masa tinde să crească la infinit. Până aproape de viteza luminii, masa crește, dar nu în mod semnificativ; însă în ultimele procente rămase ea crește brusc, tinzând spre infinit. Prin urmare, cele care pun de fapt „punctul pe i” în cazul acestui fenomen sunt procentele rămase. Oare nu ele reprezintă de fapt adevăratul mister al relației lui Einstein și nu restul de procente, în care „realitatea” fizică nu este „zguduită” aproape deloc?

Doctorul Xien a extins această logică la elementele prezentate despre nucleul Pământului:

— Poți să aplici acest punct de vedere și în legătură cu gaura neagră din centrul Pământului: te poți apropia considerabil de ea, fără ca realitatea înconjurătoare să se schimbe prea mult față de ceea ce tu ești obișnuit. Apoi încep să apară fenomene stranii, dar pentru a ajunge aici trebuie să fii pregătit să le înțelegi. Asta nu se aplică și în cazul oamenilor de știință contemporani. Atunci când vor să vadă și să măsoare ceva despre care și-au format deja o părere preconcepută, ei vor obține rezultate în conformitate cu ceea ce se așteaptă. Exact ca în cazul experimentelor din fizica cuantică: observi ceea ce îți dorești să vezi sau ceea ce presupui că ar trebui să vezi.

Ce, cât și cum „vede” știința actuală

Înțelegeam acum situația destul de bine, dar nu puteam pricepe de ce știința nu insistă exact în direcțiile pe care nu le stăpânește, de ce nu abordează cu curaj acele domenii de studiu. Doctorul Xien mi-a explicat că pentru aceasta există două tendințe care converg:

— Prima dintre ele este îndoctrinarea ideologică. Unii oamenii de știință nu sunt neapărat dispuși să spargă bariere conceptuale sau să pătrundă pe teren necunoscut. Ei preferă mai degrabă să rămână la ceea ce este deja acceptat, să se ocupe de ceea ce este deja cunoscut, să analizeze ceea ce are înțeles pentru ei. Ajung să facă invenții așa-zis practice, pentru a crea noi produse de consum și prin aceasta justifică că sunt de folos societății. Lor nu le place necunoscutul, provocarea, misterul, decât în măsura în care vor să le explice prin intermediul conceptelor pe care ei deja le știu. Intervine astfel un fel de blazare științifică, un fel de „batere a apei în piuă”, în care fiecare se entuziasmează în propria lui ogradă pe seama a ceea ce cunoaște de fapt toată lumea, însă această atitudine nu conduce decât la stagnare și la umbrirea înțelegerii profunde. Este ca și cum te-ai învârti în jurul propriei cozi. Spontaneitatea dispare, iar sclipirile de geniu sunt înăbușite.

— Da, cunosc oarecum problema și mă întreb dacă există totuși cercetători care au curajul și energia de a se face „auziți” în lumea științifică prin ceva de anvergură, am spus eu cu destulă amărăciune.

— Slabe speranțe. Foarte puțini oameni de știință își permit să aducă noutăți în gândire. Ei fac asta eventual la bătrânețe, când sunt cunoscuți și credibili sau când nu le mai pasă ce zice societatea. Până atunci ei sunt obligați să se alinieze cerințelor clasice și palpabile, pentru a nu deranja însăși fundamentul științei materialiste. Aceasta este a doua tendință a științei contemporane, care se referă la o cutumă nerostită a științei și societății contemporane: nu ai voie să gândești, să studiezi, să analizezi și să prezinți ceea ce nu se

încadrează în sistemul materialist de gândire, pentru aceasta se folosesc tot felul de mijloace: ignorare, marginalizare, ironizare în spațiul științific, șantaj și chiar alte metode mult mai dure. Progresul științific real este astfel blocat chiar din fașă, nu pentru că nu ar fi genii sau minți luminate care să-l realizeze sau să-l înțeleagă așa cum trebuie, ci pentru că acestea nu sunt lăsate să o facă.

În continuare, Doctorul Xien mi-a dat un exemplu elocvent, cel al numerelor complexe, adică al numerelor imaginare. Pentru savanți aceste numere aparțin domeniului abstract și sunt folosite doar din considerente de calcul matematic. Știința contemporană lucrează însă în marea majoritate a cazurilor cu numere reale, care oferă soluții ce sunt considerate posibile la diverse ecuații. Apoi doctorul Xien a punctat ceva remarcabil:

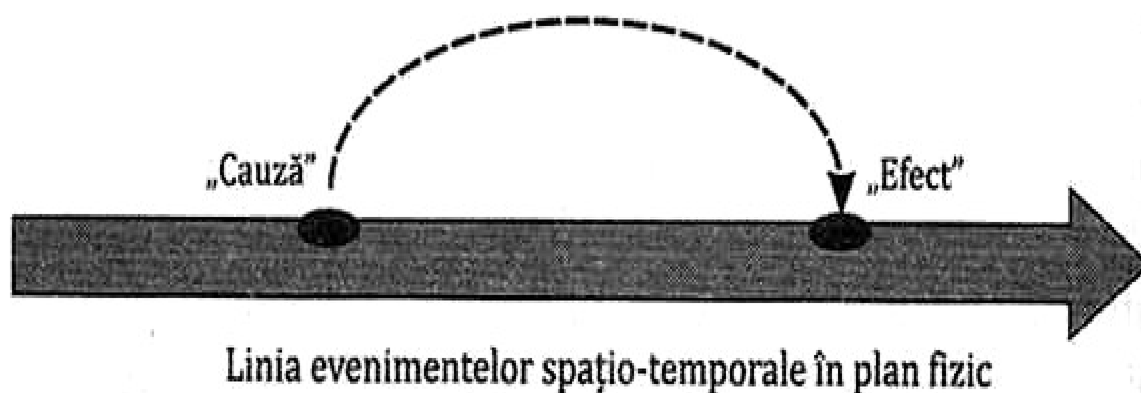
— Orice fenomen care apare în planul fizic este cumva „paralel” cu toate celelalte, adică nu le influențează prin el însuși. Pe de altă parte, toate fenomenele din planul fizic „sunt plasate” și se dezvoltă pe orizontală. Ele sunt doar efecte. Eroarea fundamentală a oamenilor de știință este că ei consideră că în același plan orizontal există atât cauza, cât și efectul. Cu alte cuvinte, dacă în planul fizic apare un efect, atunci savanții spun că tot aici se află și cauza lui. Aceasta este o viziune profund greșită.

— Într-adevăr, ei par să amestece cauza și efectul „în aceeași supă”, am spus, mirat că nu mă gândisem până atunci la acest aspect evident.

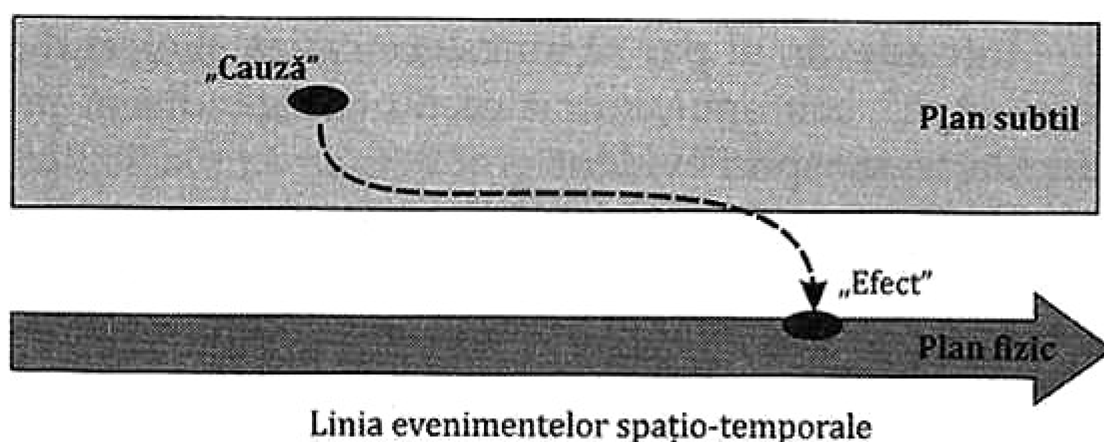
— Da, însă ea nu este bună de mâncat. Pentru a avea acces la cauzele fenomenelor trebuie să te ridici pe verticală, trebuie să ai acces la un plan superior planului fizic. Doar privind de „deasupra” poți să înțelegi ceea ce coordonează un anumit efect care are loc „dedesubt”. Noi percepem aici, în lumea fizică, o „condensare” pas cu pas a cauzelor ce provin din planurile subtile superioare, până când acestea ajung să se materializeze sub forma unor fenomene, pe care noi le numim efecte. Aceasta este viziunea corectă.

— Ba da, ei recunosc că pot exista și spații cu mai multe dimensiuni, însă doar din punct de vedere matematic, în sensul că astfel de spații nu sunt „reale”. Pentru știința contemporană, „real” înseamnă doar spațiul și timpul fizic în care trăim noi și de care oamenii sunt conștienți. Savanții admit chiar și alte planuri paralele cu planul fizic, dar în

concepția lor acestea nu sunt altceva decât variante ale timpului și spațiului nostru fizic. Pentru ei, un plan paralel are aceeași structură sau „țesătură" spațio-temporală ca și planul nostru: timpul curge la fel, spațiul se măsoară la fel, deci nu este vorba despre un plan situat deasupra planului nostru, ci este un alt plan fizic paralel. În felul acesta știința nu ia în considerare frecvența de vibrație, care reprezintă de fapt elementul principal în structurarea Creației.

Viziunea greșită a științei contemporane: cauza și efectul ei se găsesc în același plan (planul fizic).

Viziunea corectă: cauza provine dintr-un plan superior planului fizic și determină în acesta un efect.

Mi-am adus atunci aminte de unele texte ezoterice pe care le-am citit și de noțiunile prezentate în ele, despre care

credeam că puteau fi corelate cu ceea ce îmi spunea doctorul Xien. Am intervenit:

— Poate că tocmai aceasta semnifică și expresiile ambigue, care sunt folosite în unele scrieri ce ocultează realitatea. Ele vorbesc despre tărâmul de jos, tărâmul de mijloc și tărâmul de sus. După părerea mea aici este mascată o reprezentare a dimensiunilor sau planurilor de manifestare diferite ca frecvență de vibrație.

Doctorul Xien a dat din cap aprobator:

— Întocmai. Este vorba despre frecvențe diferite de vibrație a planurilor de manifestare. Tărâmul de jos nu semnifică faptul că e mai la sud, ci se referă la tărâmurile telurice, adică la planul fizic. Tărâmul de mijloc reprezintă planul eteric, iar tărâmul de sus se referă la planul eteric superior, la trecerea lui spre planul astral. Elfii, de pildă, corespund acestui tărâm.

Ne-am oprit din conversație și ne-am îndreptat spre clădirea Bazei. Afară se întunecase și aerul era destul de rece. Simțindu-mi gândurile, care gravitau tot în jurul măsurătorilor pe care le realizează oamenii de știință în legătură cu structura internă a planetei noastre și cu ipoteza lor relativă la nucleul solid din fier și nichel al acesteia, doctorul Xien îmi spuse cu multă răbdare:

— Te gândești în continuare la teoria științifică despre interiorul planetei, însă nu uita că ceea ce ei spun nu reprezintă altceva decât o aproximare a ceea ce ar putea să fie în centrul planetei și în învelișurile ei, o aproximare din punctul de vedere al fizicii, chimiei și geologiei, dar în realitate nu există ceea ce ei își imaginează. Planeta noastră nu este o masă compactă de materie fizică.

I-am replicat doctorului Xien ceea ce îi repetasem de mai multe ori până atunci:

— Savanții și-au construit teoria despre structura interioară a Pământului pe baza undelor seismice pe care le măsoară. La urma urmelor, ei ar putea să spună că au în mână dovezi aproape sigure.

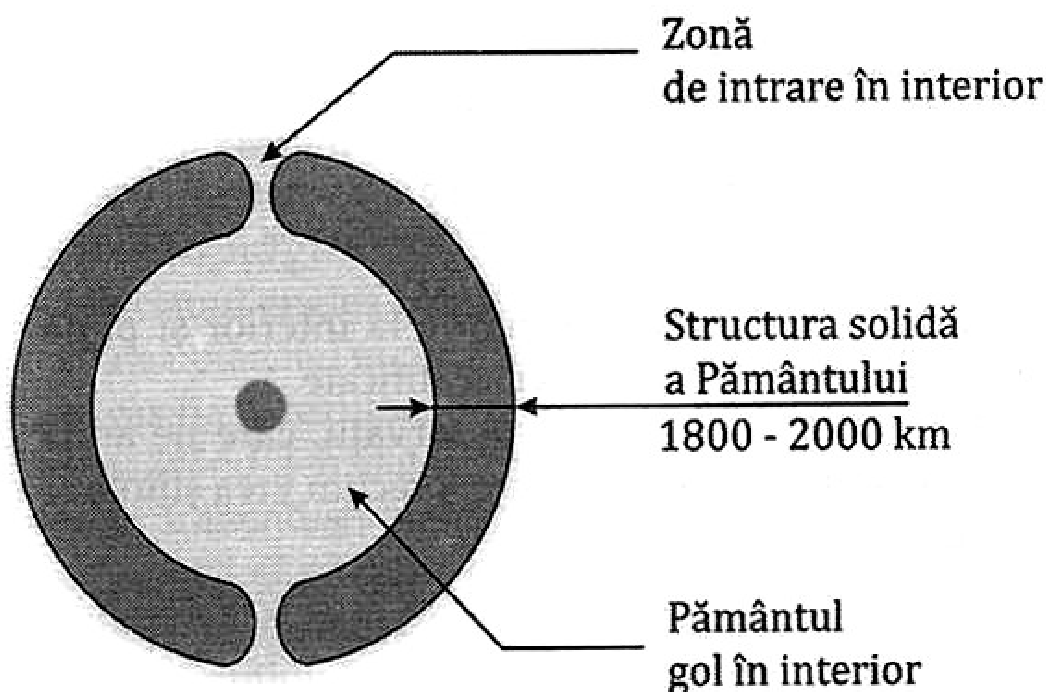
Însă nici doctorul Xien nu s-a lăsat mai prejos și mi-a împrospătat memoria:

— Ei pot să spună asta, însă dovezile pe care le invocă sunt doar aparențe. Ți-am explicat deja că ceea ce oamenii de știință măsoară ca răspuns de la aceste unde poate să rezulte

și ca reflexie a unei alte realități, care nu este fizică. De altfel, dacă ne gândim bine, undele seismice sunt singurul mijloc pe care savanții îl au la dispoziție pentru a emite ipoteze despre ceea ce se află în interiorul planetei. E cam puțin pentru a pretinde că ai răspunsuri categorice.

M-am gândit atunci ce nebunie ar fi ca o echipă de oameni de știință să se deplaseze prin tunelul spre centrul Pământului. Pentru ei, cel puțin, tot eșafodajul științific modern ar fi atunci răsturnat într-un mod implacabil și definitiv. Probabil că șocul ar fi imens, iar rezultatele imprevizibile. Din nefericire, omenirea nu este încă pregătită din punct de vedere ideologic și spiritual pentru a înțelege și a asimila în mod corect realitățile subtile ale planetei noastre. Viziunea ei exclusiv materialistă asupra interiorului planetei nu este doar primitivă, ci și lipsită de sens, deși până la un anumit punct ea pare perfect justificată de măsurătorile și rezultatele pe care cercetătorii le obțin, analizând undele seismice.

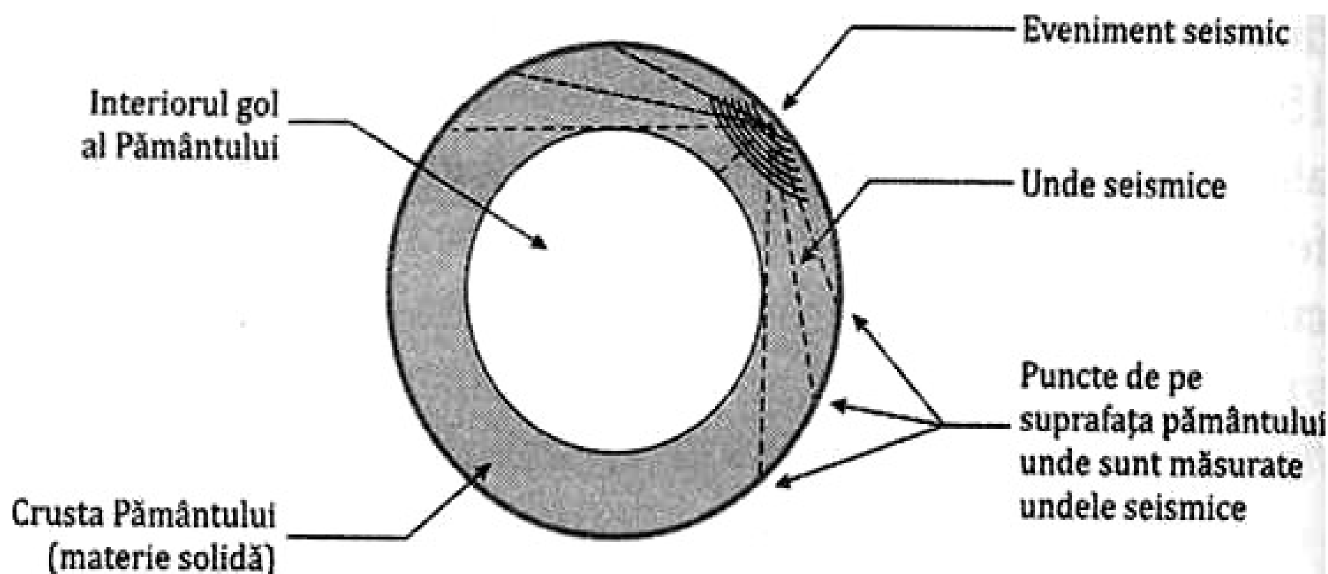
Pe de altă parte, ideea Pământului gol la interior nu trebuie nici ea tratată în mod simplist. Din explicațiile pe care doctorul Xien mi le-a oferit, ideea că Pământul ar fi la interior precum o imensă cavitate scobită, înconjurată de o crustă cu o grosime relativ mică, de aproximativ 1500-1800 kilometri, este într-adevăr nerealistă. Într-un astfel de caz, „învelișul" planetei ar fi prea fragil, iar fenomenele n-ar corespunde cu realitatea pe care o cunoaștem.

Viziunea eronată despre Pământul gol la interior

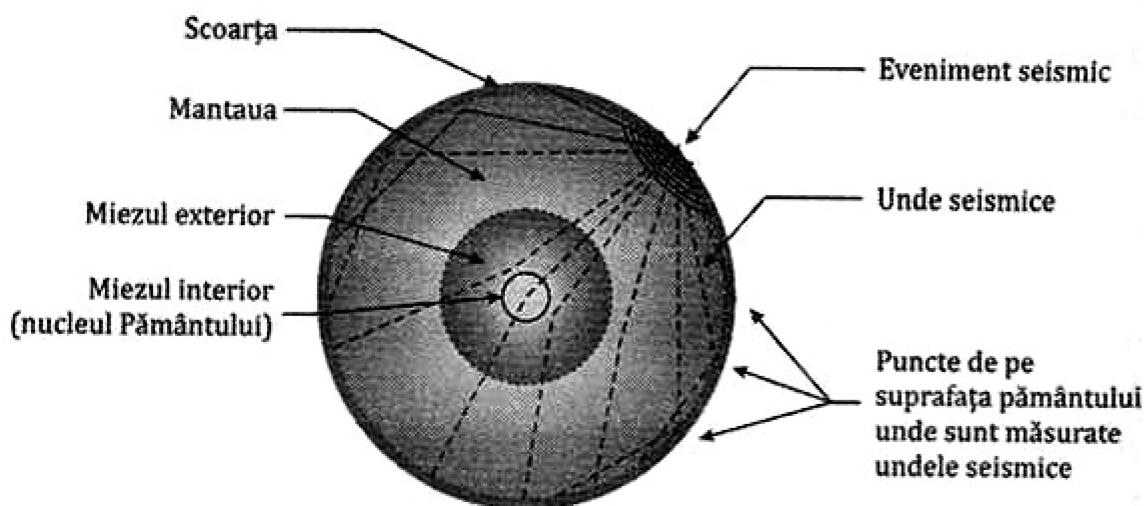
Din acest punct de vedere observațiile oamenilor de știință sunt corecte, deoarece undele seismice care se transmit doar prin materie fizică, după ce ar depăși la interior crusta Pământului ar ajunge la imensul spațiul gol din interior și nu s-ar putea propaga mai departe. Or, măsurătorile arată cu claritate că undele seismice se propagă în continuare și sunt percepute pe partea opusă a planetei, față de locul în care s-a declanșat cutremurul.

De fapt, se poate spune că undele seismice se propagă aproape spre orice zonă a planetei și aceasta i-a determinat pe savanți să creadă în mod eronat că Pământul este într-adevăr solid la interior. Ei concep planeta noastră precum o bilă de biliard, care este rigidă la interior și plină cu materie solidă, în special roci stratificate.

Undele seismice nu se pot propaga prin interiorul gol al planetei, în cazul teoriei greșite despre acesta.

Aici pot fi făcute unele observații, care ne arată că lucrurile nu sunt deloc așa clare, precum vrea știința să ne convingă.

Știința „vede” Pămîntul ca fiind o sferă plină, solidă și rigidă Ia interior, concepție care se bazează pe măsurătorile la suprafață a undelor seismice care se reflectă în interiorul planetei.

Experimentul lui Cavendish

Putem începe de la afirmația savanților că, pe măsură ce adâncimea crește spre centrul Pământului, presiunea devină uriașă, astfel încât materia este din ce în ce mai densă. Logica este aparent bună, dar realitatea o contrazice. Interesant este modul în care au ajuns oamenii de știință la aceste concluzii și pe ce anume se bazează ele.

Uneori este suficient un singur experiment sau o singură teorie pentru a încastra în dogme rigide gândirea științifică, mai ales atunci când ea este de sorginte materialistă. În cazul teoriei științifice despre structura interioară a Pământului, aceasta se bazează în totalitate pe un singur experiment, vechi de 200 de ani, și pe teoria lui Newton despre gravitație, veche de 300 de ani.

Fizicianul englez Henry Cavendish a vrut să măsoare densitatea planetei noastre și a conceput un experiment în urma căruia a rezultat o anumită valoare medie pentru aceasta; având densitatea, mai apoi s-a putut calcula masa planetei. Cavendish a realizat experimentul în anul 1799, iar de atunci și până în prezent aceasta a rămas singura metodă

pe care știința o are la dispoziție pentru a calcula masa Pământului. Mai mult decât atât, nu există nicio altă metodă prin care să se poată verifica rezultatele obținute în acel experiment de laborator.

Problema cu experimentul lui Cavendish este că el se bazează pe o serie întreagă de presupuneri. În primul rând, este evident că cele două bile de plumb care sunt implicate în experiment sunt neutre din punct de vedere electric. Pe de altă parte, la fel de evident este că planetele comportă o activitate electrică și magnetică intensă, atât în atmosferă cât și în interiorul lor, chiar dacă oamenii de știință le consideră a fi neutre din punct de vedere electric. Dacă aceasta este situația, atunci cum se mai poate vorbi despre similitudini între cele două bile de plumb din experimentul lui Cavendish și planeta noastră? Chiar dacă ar fi să luăm în considerare doar acest singur aspect, care se referă la electricitatea complet diferită în cazul bilelor de plumb și electricitatea în cazul Pământului, rezultatele experimentului nu ar mai avea sens. De exemplu, Pământul manifestă curenți electrici gigantici în interiorul său, care au intensități ce pot ajunge chiar și la 1 miliard de amperi. Prin comparație, bilele de plumb din experimentul lui Cavendish nu manifestă nicio electricitate. În acest caz, despre ce fel de „similaritate” se poate vorbi?

„Supapa” oamenilor de știință constă într-o aproximare grosolană: ei consideră Pământul ca fiind neutru din punct de vedere electric, ceea ce ar da gir experimentului lui Cavendish, deoarece atunci s-ar putea lua în considerare o anumită „similaritate electrică” între bilele de plumb și planeta însăși. Această afirmație este cel puțin neadecvată, atâta timp cât Pământul este străbătut fără încetare de curenți electrici gigantici, după cum arată măsurătorile efectuate. Prin urmare, dacă se poate demonstra că electricitatea intensă afectează forța de gravitație, pe a cărei constantă se bazează în totalitate oamenii de știință, atunci experimentul lui Cavendish devine irelevant, iar rezultatele lui sunt anulate. Acest punct de vedere a fost susținut cu putere de unii savanți și ei chiar au dorit să demonstreze aceasta prin observații și experimente laborioase.

O primă observație în acest sens poate fi făcută chiar în natură: se știe, de exemplu, că electricitatea statică are o

forță gigantică prin comparație cu cea a gravitației și că ea ar putea să o influențeze pe aceasta din urmă. Însă pentru a nu complica lucrurile, oamenii de știință consideră că planetele sunt neutre din punct de vedere electric și că electricitatea statică nu intră în discuție. Cu alte cuvinte, ei iau în considerare mai mult forța gravitației și nu forța electromagnetică. Totuși, se știe foarte bine că forța electromagnetică este de trilioane de ori mai mare decât forța gravitației în interiorul unui nucleu atomic, dar cu toate acestea savanții preferă să ignore acest aspect la nivel macrocosmic. Ei se bazează doar pe presupuneri, care sunt menite să sprijine rezultatele experimentului lui Cavendish.

Pe de altă parte nu se poate ignora nici influența câmpului magnetic al Pământului asupra forței de gravitație. Curenții electrici de mare intensitate sunt o realitate măsurabilă în interiorul planetei noastre și tocmai de aceea magnetismul și electricitatea influențează într-un anumit mod gravitația. Este practic imposibil ca aceste forțe fundamentale ale Naturii să fie independente, pentru că totul în Univers este corelat și acționează în mod armonios.

O astfel de „veste” nu este totuși pe placul oamenilor de știință, pentru că dacă se recunoaște faptul că electromagnetismul propriu al planetei influențează gravitația, atunci rezultă că Pământul va trebui să cântărească mult mai puțin sau mult mai mult decât a fost estimat prin experimentul lui Cavendish, iar rezultatele acestui experiment vor trebui să fie anulate. Întrucât nu există nicio altă metodă prin care să se poată măsura densitatea Pământului și masa lui, știința s-ar afla într-un impas stânjenitor: cu tot progresul științific actual și ai toată tehnologia avansată pe care o avem la dispoziție, savanții nu ar putea să spună cât cântărește planeta noastră și nici care este densitatea ei medie.

Problema gravitației

Deși această forță fundamentală a naturii este „curtată” în mod deosebit de către savanți, totuși în prezent sunt cunoscute prea puține lucruri despre ea. De exemplu, natura reală a acestei forțe nu este pe deplin elucidată și nici

modul în care ea acționează, ci se cunosc doar efectele pe care ea le produce. De când Newton a formulat celebra lege a gravitației, știința nu a realizat pași semnificativi în direcția dezvoltării acestei teorii. Nu se cunoaște, de pildă, sursa acestei forțe și nici nu se poate descrie comportamentul ei cuantic, decât într-o mică măsură. De asemenea, mărimea și „viteza” ei de manifestare nu sunt înțelese și nici cunoscute în profunzime.

Unul din punctele sensibile în aceste studii este cel legat de „constanta gravitațională” g care definește mărimea forței de gravitație. Ea rezultă dintr-o formulă, dar toate formulele au limitări severe, deoarece suportă aproximații și „rotunjiri”. A rămâne sclavul gândirii după formule reprezintă o mare greșeală, în care cad cei mai mulți oameni de știință. „Formulele” nu reprezintă deloc un „argument” care să fie invocat într-o discuție științifică, mai ales atunci când domeniul sau cadrul de aplicare al acestora este mult mai complex decât pot ele „suporta” din punct de vedere conceptual și noțional. Oamenii de știință care sunt cu adevărat bine pregătiți și care au dezvoltat un anumit simț interior au ajuns să știe sau măcar să intuiască limitele de aplicabilitate ale unei formule și, de asemenea, până unde ar trebui insistat cu calculele folosind diverse ecuații și formule.

Este însă foarte greu să schimbi vechile opinii înrădăcinate adânc în mințile oamenilor și să le înlocuiești cu idei noi, iar aceasta este cu atât mai adevărat în cazul dogmelor științifice.

Prin urmare, există multe variabile care pot să afecteze gravitația. Cum ar putea cineva să pretindă, doar prin aplicarea automată și prostească a formulei atracției gravitaționale dată de Newton, că gravitația acționează în interiorul Pământului la fel ca la suprafața sa? Ce bun simț științific este acela în care se consideră două bile de plumb de câțiva centimetri în diametru, precum în experimentul lui Cavendish, ca fiind similare cu planeta noastră, care are peste 12 500 de kilometri în diametru? În acest caz există așa de multe variabile, forțe și efecte care nu sunt luate în considerare, încât te întrebi ce anume mai măsoară acest experiment? Cum este posibil să se considere gravitația ca fiind identică, de exemplu, la 3500 de km adâncime în interiorul Pământului, cu cea care există la 1-2 cm adâncime

în bilele de plumb ale lui Cavendish? Și, ca întrebare retorică: cum se poate lua drept bun și adevărat acest simplu și unic experiment care există, pentru a emite cu „competență” teoria Pământului solid și rigid la interior?!

În mod curios, astfel de întrebări nu au fost puse de prea mulți oameni de știință, fie din lipsa inspirației, fie din frica de a nu părea ridicoli. Totuși, unii cercetători de avangardă care au dat dovadă de mult curaj și determinare, cum ar fi Jan Lamprecht și alții, au reușit să zdruncine astfel de „automatisme” științifice, care fac un mare deserviciu științei.

Se poate invoca argumentul că era firesc să se facă în prealabil anumite presupuneri atunci când s-a efectuat experimentul și să se ia în considerare anumite aproximări, însă greșeala fundamentală a savanților este că ei nu se opresc doar la aceste presupuneri, ci le consideră mai apoi ca fiind literă de lege și strict adevărate.

În realitate, eșafodajul pe care ei își bazează „cunoașterea vastă” în această direcție, cea a structurii interioare a Pământului, este extrem de fragil. Aparent, calculele, metodele, diagramele și măsurătorile sunt stufoase și complexe; de asemenea, metodele de măsurare și tehnologia folosită pot să pară superioare și definitorii, dar în realitate ele nu spun nimic real, ci dau anumite indicii care sunt mai apoi interpretate în mod greșit. Cine poate ști, de exemplu, că g este într-adevăr o constantă atât la Paris, cât și la 4000 de kilometri adâncime? Există deja experimente care au demonstrat că g nu este constantă, iar cele mai cunoscute dintre acestea sunt cele efectuate în minele adânci din Africa de Sud, pe fundul oceanelor sau la baza calotelor glaciare: toate au arătat o creștere a valorii constantei atracției gravitaționale g. Prin urmare, nu se mai poate vorbi în mod evident despre o „constantă”. Chiar mai interesant este faptul că aceste valori diferite ale lui g au apărut la adâncimi mult mai mici. Ce să mai spunem atunci despre alți numeroși factori de influență, care nu sunt cunoscuți în detaliu?

Se merge așadar pe „consensul unanim” că g este constantă oriunde pe planetă și, de asemenea, în interiorul ei. Dacă oamenii de știință ar recunoaște că de fapt electromagnetismul propriu al unei planete influențează gravitația, așa după cum Einstein era pe deplin convins, aceasta ar da peste cap toate calculele și teoriile construite cu

migală până acum. Tocmai de aceea, savanții contemporani neagă posibilitatea ca electromagnetismul să influențeze gravitația, în ciuda unor experimente cu rezultate foarte stranii, implicând penduluri încărcate electric, pe care fizicianul de origine austriacă Erwin Saxl le-a realizat în urmă cu aproximativ 50 de ani. Controversate prin rezultatele pe care le-au furnizat, aceste experimente au fost desfășurate pe o durată de șapte ani, fiind în mod minuțios proiectate și repetate. De asemenea, s-au observat variații clare și un comportament deviat al pendulurilor în timpul eclipselor solare, unde de asemenea încărcarea electrică masivă, la nivel planetar, se schimbă. Toate aceste rezultate și măsurători există, dar ele nu sunt luate în seamă, pentru că nu se dorește ieșirea din dogmă.

Căldura planetei: de unde vine ea?

Erupțiile vulcanice aruncă magmă topită, care evident provine din adâncuri. Ea are o temperatură medie de 1000-1100°C în funcție de tipul și compoziția ei. Problema este de unde provine căldura foarte mare care poate topi silicații ce formează în cea mai mare parte magma vulcanică din interiorul Pământului?

Existența straturilor de magmă topită nu împiedică deplasarea undelor seismice, decât a unei anumite categorii a lor. Aceasta a oferit indicații savanților că scoarța sau crusta Pământului este în cea mai mare parte de natură solidă, adică magma este doar pasageră în grosimea acesteia, fără să influențeze în mod considerabil deplasarea undelor seismice.

Atunci s-a pus întrebarea: de unde vine căldura care topește local silicații și rocile din interiorul planetei, transformându-le în magmă? Există două teorii științifice pentru aceasta și ambele întrunesc elemente care să le susțină, deci ele ar putea fi adevărate. Însă ideea că magma ar proveni dinspre centrul planetei nu poate fi adevărată, deoarece așa cum au subliniat și oamenii de știință, ea ar pierde din căldură de-a lungul enormei distanțe pe care ar trebui să o străbată spre suprafață și s-ar solidifica cu mult înainte de a ajunge aici. Prin urmare, este evident că lava care este aruncată de vulcani

în erupții provine de undeva din depozite care se află la nivelul crustei Pământului, care este groasă doar de câteva zeci de kilometri, ori cel mult din straturile de sus ale mantalei superioare.

Pe de altă parte, vârsta planetei noastre este estimată la aproximativ 4,54 miliarde de ani, dar chiar și după această enormă perioadă de timp care a trecut, se pare că Pământul are o sursă de căldură suficient de puternică, care poate să topească materia și să „procure” magmă topită. Evident, planeta își generează căldura din interior și, mai mult de atât, se dovedește că temperatura ei este relativ constantă. Asta ne arată că planeta noastră nu e doar o sferă încinsă, de materie topită, care se răcește gradat și se solidifică în timp, așa cum își imaginează sau cum cred în mod eronat foarte multe ființe umane. Realitatea se dovedește a fi cu totul alta, după cum o dovedesc măsurătorile și observațiile curente.

De fapt, sursa căldurii interne a Pământului rămâne un mister pentru știința modernă, cu atât mai mult cu cât ea nu poate fi cercetată sau măsurată decât indirect. În prezent, Știința admite că nu s-ar putea fora în interiorul Pământului decât până la cel mult 18-20 de kilometri adâncime, deoarece după aceea, datorită presiunii și temperaturii care cresc din ce în ce mai mult, rocile se topesc și cavitățile din scoarța solidă s-ar umple, astfel încât burghiele ar nimeri într-o masă semisolidă de materie topită și s-ar topi și ele. Practic vorbind, în conformitate cu teoria științifică este imposibil de forat la modul în care gândim noi spre interiorul Pământului, dincolo de o anumită adâncime, deoarece foreza nu ar putea menține gaura pe care o realizează, aceasta fiind umplută de magma peste care nimerește de la o anumită adâncime.

Până aici, observațiile și deducțiile savanților sunt corecte, dar ei nu explică, așa cum a făcut-o doctorul Xien, ce se petrece după aceea. În plus, teoria științifică este valabilă doar pe un domeniu destul de restrâns al scoarței, în niciun caz ea nu poate fi generalizată la nivelul întregii planete. Aceasta este de fapt marea hibă: știința extrapolează teoria newtoniană a gravitației pentru restul interiorului planetei, afirmând că presiunea și temperatura cresc în mod liniar cu adâncimea și că, în conformitate cu experimentul lui Cavendish care a stabilit o anumită valoare medie pentru densitatea

Pământului, rezultă că în interiorul acestuia există o materie cu densitate mult mai mare decât rocile de la suprafață.

De pildă, mulți oameni de știință își imaginează că Pământul este plin de magmă vulcanică începând cu o anumită adâncime. Ei gândesc așa pentru că au observat că pe măsură ce cobori într-o mină, temperatura crește în mod constant. Asta i-a determinat să extrapoleze acest rezultat la adâncimi de sute și chiar mii de kilometri în interiorul Pământului, gândind că fenomenul se păstrează neschimbat, iar creșterea temperaturii este graduală și constantă până la nucleul planetei. La fel s-a presupus, la un moment dat în istorie, că Oceanul Atlantic continua până la capătul lumii; vechii greci presupuneau și ei că vremea caldă din deșertul Sahara continuă să se încălzească din ce în ce mai mult pe măsură ce se înaintează spre sud, adică spre Antarctica pe care o cunoaștem azi.

Marea problemă a savanților din ziua de azi este că ei presupun că au o bază logică și rațională pe care își bazează aceste extrapolări. În primul rând, nici chiar cea mai adâncă mină nu ajunge decât la maxim 8-10 kilometri în interiorul Pământului, ceea ce nu reprezintă aproape nimic prin raport la cei peste 6300 de kilometri, cât măsoară raza Pământului. Este mult prea puțin pentru a considera această adâncime ca fiind un punct adecvat de pornire pentru a face astfel de extrapolări. Doar pentru faptul că s-a observat că temperatura Pământului crește cu aproximativ 1°C la 100 de metri, nu înseamnă deloc că această regulă se respectă oriunde pe suprafața sa și nici că regula de creștere a temperaturii se păstrează la orice adâncime în interiorul său. Totuși, nimeni nu pare să pună la îndoială că temperatura crește pe măsură ce ne îndreptăm mai adânc spre centrul Pământului, chiar dacă nimeni nu poate să verifice acest lucru.

Să facem un exercițiu simplu de logică: după cum am spus, magma vulcanică provine din interiorul crustei Pământului, care are o grosime de aproximativ 40 de kilometri. Lava are o temperatură medie de 1100°C atunci când este expulzată de vulcani, ceea ce ne face să ne întrebăm: dacă ea are această temperatură provenind din crustă, atunci ce temperatură ar trebui să existe în interiorul planetei la adâncimi de 2000 de kilometri sau mai mult, păstrând regula de extrapolare a științei modeme în acest caz? Evident, toate

aceste valori și fenomene sunt presupuse pe baza teoriei gravitației ce a fost dată de Newton.

Forajele care complică lucrurile

Acum câteva zeci de ani unele țări au investit anumite fonduri pentru realizarea de foraje care să verifice teoria științifică despre structura internă a planetei noastre. Forarea crustei a arătat însă o diferență notabilă între experiența efectivă și presupunerile oamenilor de știință.

Așa după cum am spus mai sus, teoria universal acceptată era că temperatura în interiorul Pământului crește cu 1 grad Celsius la 100 de metri, dar forajele rușilor au arătat că dincolo de 3 kilometri, temperatura crește cu 2,5 grade Celsius la 100 de metri, deci de două ori și jumătate mai repede. La adâncimea de 10 kilometri temperatura avea deja valoarea de 180°C și nu de 100°C, așa cum ar fi trebuit să fie în conformitate cu teoria modernă. Practic vorbind, ea se dovedește a fi de aproape două ori mai mare decât ceea ce a presupus teoria științifică. Ce bază mai poate fi pusă atunci pe o astfel de teorie?!

Nimeni nu a schimbat însă nimic din informarea populației, iar subiectul nu a fost dezbătut sau explicat în vreun fel. Pur și simplu s-a mers mai departe, păstrând același grad de dezinformare și ignoranță științifică.

Germanii au realizat și ei un foraj în crusta Pământului, e drept că de mai mică adâncime decât rușii, dar cu rezultate remarcabile. Ei au constatat că la 4 km adâncime temperatura măsoară deja 100°C, dar la o adâncime mai mică, de pildă la 3,4 km, temperatura era totuși mai mare, având valoarea de 118°C. La același foraj realizat în Germania s-a constatat că de la adâncimea de 500 metri temperatura crește rapid, după care ea scade. Astfel de rezultate apar ca fiind neverosimile, cel puțin prin raport cu ceea ce fusese prezis de știință. Ele nu doar că nu converg cu teoria științifică, ci chiar se dovedesc a fi opuse ei.

Valoarea densității materiei s-a dovedit și ea neconformă cu predicțiile oamenilor de știință: se presupunea că densitatea rocilor trebuie să crească pe măsură ce presiunea crește și ea,

dar rușii au descoperit că, dacă până pe la 5 km adâncime densitatea rocilor crește într-adevăr în mod constant, după aceea ea scade, probabil datorită porozității mai mari a acestora. Nici acest rezultat nu a putut să frângă încăpățânarea și rigiditatea concepțiilor pe care le au oamenii de știință. În principiu, ei nu vor să renunțe cu niciun chip la ideile de bază pe care își fundamentează teoria: ei susțin cu înverșunare că densitatea rocilor crește odată cu adâncimea, iar temperatura crește și ea pe măsură ce înaintăm spre centrul Pământului. Chiar dacă acestea sunt doar niște simple presupuneri, pentru că niciun savant nu a fost acolo să verifice dacă teoria este adevărată, totuși ele sunt unanim acceptate ca fiind adevăruri de necontestat. În plus, chiar simple verificări prin foraje superficiale au infirmat în totalitate acest model științific.

Prin urmare, nimic din teoria presupusă de știință, prin care aceasta urmărește să înțeleagă ce se află în interiorul planetei noastre, nu este valabil și nu se respectă. După cum s-a observat, inconsistențele cu această teorie științifică au apărut chiar în primii 10 km de forare; ce să mai spunem atunci pentru ceea ce ar putea să apară în următorii 5000 de kilometri? Cum este posibil ca o asemenea farsă științifică să fie totuși menținută, într-un mod aberant și fără discernământ, manipulând prin omisiune sau ipoteze false pe toți cei care manifestă o anumită inteligență și bună intenție de a afla adevărul?

Undele seismice

Situația este aproape hilară, iar Jan Lamprecht o sintetizează foarte bine: avem un singur experiment, vechi de 200 de ani, pe care știința își sprijină teoria actuală a Pământului solid și rigid în interior. Acest experiment al lui Cavendish este el însuși un produs direct al teoriei gravitației expusă de Newton, care de asemenea are limitele ei.

Singura metodă oarecum acceptabilă, prin care se pot emite anumite prezumții cu privire la interiorul planetei noastre este „metoda seismologiei”, adică cea prin care se analizează și se măsoară undele seismice, deoarece acestea se

propagă atât la suprafața pământului, cât și în interiorul lui. În realitate, nimeni nu știe cum și pe unde călătoresc aceste unde. Tot ceea ce se poate face este ca ele să fie măsurate ca intensitate și direcție de propagare de către stațiile seismice de la suprafața Pământului, iar apoi rezultatele să fie corelate și analizate de computere. Apoi aceste analize sunt supuse unor modele matematice complexe, în dorința savanților ca ei să înțeleagă cum anume este structurat Pământul la interior.

Seismologia actuală se bazează pe acest singur experiment al lui Cavendish, care are la bază un set de presupuneri. Comportarea undelor seismice este de asemenea interpretată matematic. Prin urmare, absolut totul în această teorie științifică despre felul în care este interiorul Pământului poate fi descris ca fiind doar interpretare și presupunere. În aceste condiții, dacă se dovedește că teoria lui Newton despre gravitație nu se respectă în interiorul Pământului, așa cum este ea la suprafața lui, atunci putem considera că întregul edificiu al științei moderne în ceea ce privește structura internă a planetei noastre este fundamental greșit.

În plus, matematica și seismologia nu pot explica singure ce se află în interiorul planetei noastre, oricât de laborioase ar fi metodele lor de calcul și de interpretare. Există o limită ce este atinsă în această direcție, pentru că ar fi lipsit de bun simț să spui că oferi o teorie așa complexă despre interiorul planetei, bazându-te doar pe presupuneri oarbe, care și ele rezultă din extrapolarea unor rezultate obținute pe baza unor ipoteze de bază.

La rândul lor, aceste ipoteze au fost emise de savanți, deoarece altfel ei nu ar fi putut începe elaborarea unor teorii și studiul asupra structurii interne a planetei. Toate sunt însă doar ipoteze, presupuneri a ceea ce ei s-au gândit că ar putea exista acolo, nimic altceva. Așa s-au gândit ei că ar trebui să fie, în spiritul teoriei materialiste, iar apoi au considerat aceste presupuneri ca fiind adevărate.

De exemplu, teoria gravitației dată de Newton le-a oferit prin intermediul „experimentului” lui Cavendish o așa-zisă „masă” a Pământului și densitatea lui medie, cu valoarea de 5,5 gr/cm3. Singurul loc unde oamenii de știință pot măsura densitatea Pământului este la suprafața lui, iar aici ea are valoarea de 2,7 gr/cm3, adică jumătate din valoarea dată de

Cavendish. Pentru a „echilibra” această medie, savanții au dedus că densitatea în adâncul Pământului trebuie să crească progresiv de la 2,7 gr/cm3 la o anumită valoare, astfel încât în final valoarea densității medii a Pământului să corespundă valorii găsite de Cavendish în urmă cu 200 de ani. Realizând calculele necesare, savanții au ajuns la concluzia că în mijlocul planetei densitatea medie trebuie să aibă valoarea de 8-10 gr/cm3, oferind pentru structura internă a planetei o întreagă teorie cu „straturi” concentrice de densități diferite.

Pornind mai apoi de la aceste modele, pe care le presupun a fi reale, oamenii de știință au început să interpreteze undele seismice. Dacă în decursul cercetării modelul lor se dovedește a fi greșit, atunci ei îi schimbă caracteristicile, pentru a se potrivi cu ceea ce ei măsoară, dar conceptual vorbind, toate modelele lor sunt la fel.

Atunci când are loc un cutremur puternic, undele seismice se propagă peste tot, atât la suprafață, cât și în interiorul planetei, dar această propagare nu este uniformă. Analizând caracteristicile ei, oamenii de știință se străduiesc să înțeleagă ce anume se află în interiorul planetei, iar pentru asta ei fac apel și la alte noțiuni științifice, cum ar fi viteza de deplasare a undelor seismice prin felurite straturi de roci. Cu alte cuvinte, ei măsoară timpii de deplasare a undelor seismice. S-a observat însă că la anumite adâncimi undele suferă variații bruște de viteză. Concluzia oamenilor de știință a fost că atunci undele seismice traversează straturi formate din materie de densitate diferită. Aceasta ar putea fi o explicație decentă, dar s-a dovedit că modificările respective nu se petrec exact în aceleași locuri, ceea ce arată că Pământul la interior are un „relief” diferit. Daca „relieful” din interiorul planetei este diferit, atunci înseamnă că el „are spațiu suficient” să se modifice și implicit aceasta înseamnă că densitatea, compactitatea, rigiditatea și soliditatea structurii interne a planetei nu respectă nici pe departe teoria științifică modernă.

Toate rezultatele pe care le obțin oamenii de știință se bazează pe două presupuneri despre care nimeni nu știe dacă sunt adevărate: în primul rând, savanții deduc viteza de deplasare a undelor seismice în interiorul planetei noastre bazându-se pe propriul lor model, în conformitate cu gravitația newtoniană despre care am amintit mai sus, însă nimeni nu

are mijloacele necesare să verifice dacă aceste unde chiar ating adâncimile respective și se propagă cu acele viteze în interior; pe de altă parte, nimeni nu poate fi sigur că schimbările de viteză ale undelor se datorează schimbării de densitate a materiei din interiorul Pământului. De unde știm noi cu adevărat cât de adânc merg aceste unde seismice și care este densitatea materiei în acel loc? De exemplu, nimeni nu știe pe unde călătoresc undele seismice în interiorul planetei și nici ce anume traversează ele în realitate. Tot ceea ce se poate măsura implică doar efecte ale acestor unde, care sunt percepute la suprafața Pământului de către seismografele și stațiile seismice.

Așa cum este firesc, ne așteptăm ca aceste unde să fie refractate și chiar există o întreagă teorie care ne arată cum anume se întâmplă asta în funcție de densitatea materialelor ce sunt străbătute de unde, atunci când densitatea crește, însă aici ne putem întreba din nou: de unde știm noi cu adevărat că densitatea crește pe măsură ce adâncimea crește, așa cum presupune știința? Chiar și forajele superficiale care au fost efectuate până acum au arătat că această regulă este departe de a fi respectată. Și atunci, cum putem noi pune bază pe ceva care deja se dovedește a nu fi adevărat?

Savanții fac presupunerea că schimbările în comportamentul undelor seismice se datorează structurii sau „reliefului” din interiorul Pământului, care are o natură fizică, deoarece așa „spune” teoria gravitației a lui Newton, iar știința își fundamentează toată concepția ei cu privire la structura internă a planetei pe această teorie clasică. Dar, în realitate, nimeni nu a testat nimic în această privință și nici nu există vreo șansă în direcția aceasta, cel puțin cu mijloacele tehnologice pe care le avem la dispoziție în momentul actual.

O lovitură năucitoare pentru știința contemporană a venit chiar din partea rușilor, ca o concluzie a celui mai adânc foraj ce a fost realizat până în prezent, la care m-am referit mai sus. Ei au arătat foarte clar, pe baza datelor obținute din penetrarea scoarței Pământului în insula Kola, că nici densitatea rocilor nu a crescut odată cu adâncimea, așa după cum era de așteptat din teoria furnizată de știință, nici viteza undelor seismice nu s-a mărit. Mai mult decât atât, nu s-au înregistrat modificări ale proprietăților fizice ale straturilor

de rocă ce au fost forate, așa după cum prevedea teoria științifică.

Astfel de date și concluzii sunt genul de informații care sunt imediat suprimate și nepublicate în mediul larg, ori care sunt pur și simplu ignorate. Ele nu doar că sunt stânjenitoare pentru știința modernă, dar ridică serioase probleme de credibilitate a teoriilor științifice și în multe alte domenii, în special în cel cuantic și nuclear. Datele obținute în urma forajului din Rusia au arătat cu claritate că ideea tradițională după care măsurătorile geofizice care sunt realizate la suprafață trebuie să se coreleze cu natura materialelor din scoarța terestră, este de fapt complet falsă și ea trebuie schimbată în întregime. Și totuși, știința contemporană continuă să „funcționeze” exact după această idee, fără să acorde atenție acestor rezultate. Oamenii sunt învățați în continuare în școli și universități despre aceste teorii, fără a se intra în detalii, ci prezentându-se doar metoda după care se acționează, precum și rezultatele ei, însă doar cele pe care cercetătorii le consideră ca fiind viabile.

De pildă, știința geologiei prezintă teoria că la o adâncime de 5 km plăcile continentale sunt caracterizate de o mare discontinuitate a vitezei de deplasare a undelor seismice, care a fost pusă pe seama schimbării stratului de rocă de la granit la bazalt. Forajul din insula Kola a arătat că discontinuitatea respectivă într-adevăr există, însă la o adâncime mult mai mare (între 8,5 și 9,5 km).

Mai mult, rușii au detectat și alte discontinuități de acest tip, pe lângă cea care a fost postulată de știință la o adâncime eronată. Pe de altă parte, lovitura de grație vine de la faptul că stratul de bazalt care fusese prezis pentru adâncimea de 5 km, nu a apărut nici la adâncimea de 9,5 km; el nu a apărut nici măcar la adâncimea de 12 km, care a fost adâncimea maximă până la care s-a forat. Zona de discontinuitate între tipurile de plăci tectonice există, dar s-a dovedit că după ce foreza a trecut dincolo de aceasta, natura rocilor nu s-a schimbat, așa după se așteptau cercetătorii.

Acest exemplu ne arată cât de mult și de repede se pot înșela oamenii de știință, deoarece teoria nu este susținută de practică. Dacă o astfel de nepotrivire între teoria științifică și dovada experimentală s-a petrecut la o adâncime de 10-12 km, cum putem noi crede ce ne spune știința că se petrece

sau există în centrul planetei, la o adâncime de 6300 de kilometri?

Rezultate care infirmă teoria științifică au obținut și germanii, care au forat la mare adâncime. Ei s-au ghidat după această teorie, care spune că la o adâncime de 3 km ar trebui să apară o delimitare a rocilor, însă aceasta nu a fost identificată nici la adâncimea de 3,5 km. Problema este că de fiecare dată când oamenii de știință nu descoperă structura internă pe care ei au prezis-o, afirmă că „probabil aceasta se află la o adâncime mai mare”. Însă dacă este așa, atunci de ce nu au obținut rezultatele scontate prin măsurătorile și analizele lor despre duratele de propagare a undelor seismice? Dacă într-adevăr acestea ar fi fost așa de precise, ar fi trebuit să nu existe probleme, iar erorile ar fi fost depistate imediat.

Alte aspecte care nu se „potrivesc”

De exemplu, o astfel de problemă este presiunea din interiorul Pământului, despre care se spune că, fiind foarte mare, ar închide practic orice gură de forare, fractură sau porozitate. În realitate, nu s-a descoperit nimic de acest gen atunci când s-a forat adânc, ba mai mult, geologii au fost bulversați de faptul că la adâncimi mari, unde nimeni nu se aștepta, au întâlnit fluide în circulație, cum ar fi apă puternic mineralizată și gaze. Orgoliul savanților occidentali nu a fost diminuat nici măcar de aceste rezultate evidente. Ei au dat atunci vina pe tehnica de forare deficitară a rușilor, dar același rezultat a fost obținut mai apoi și de germani, care au descoperit fluide fierbinți în fracturi deschise la 3,4 km adâncime, adică acolo unde savanții nici măcar nu visau să găsească așa ceva.

Problema miezului Pământului este și ea controversată, întrucât acesta este descris în mai multe variante: ca având forma unui ovoid, ca o sferă sau chiar ca un hexagon. Dacă măsurătorile undelor seismice sunt așa de exacte, precum se afirmă, atunci cum se explică această „bâlbâială” științifică?

Pe de altă parte, chestiunea „reliefului” din interiorul planetei a început să fie și ea ridicată pe măsură ce s-a

constatat că de fapt rocile au o „flexibilitate” de 5% atunci când sunt străbătute de undele seismice, chiar și la adâncimi foarte mari. Știința tomografiei seismice a oferit posibilitatea vizualizării în sistem tridimensional a structurii mantalei Pământului, dar nu este totuși clar ce anume reprezintă imaginile respective: semnifică ele „relieful” mantalei sau ne arată schimbările de presiune din acele zone? S-a ajuns chiar ca unii savanți să vorbească despre obiecte de dimensiuni continentale în regiunea centrului Pământului sau despre munți și văi la felurite adâncimi ale mantalei superioare ori a crustei inferioare. Așadar, putem spune că încep să apară primele dubii și întrebări serioase din partea unor cercetători, cu privire la adevărata realitate din interiorul planetei noastre. Aceste dubii sunt cu atât mai justificate, ai cât nu există nicio dovadă că presiunea în interiorul planetei are valorile enorme pe care știința le preconizează.

Există și alte semne serioase de întrebare, care până acum nu și-au găsit răspunsul exact din partea științei. Printre acestea se află problema „clătinării” planetei în rotația sa în jurul axei proprii, ca și cum ceva de natură lichidă în interiorul ei ar provoca aceste slabe variații ale mișcării de-a lungul anilor. Savanții au căutat tot felul de explicații pentru aceste mici perturbații ale axei de rotație, dar nu s-au gândit că Pământul ar putea fi totuși gol în interior, astfel încât masa imensă de apă din interior, adică oceanul lui interior, să conducă la această ușoară alterare a mișcării sale.

Unul dintre cele mai mari mistere, care infirmă teoria științifică despre structura solidă și rigidă a Pământului la interior, se referă la cutremurele de mare adâncime. În mod normal, cutremurele obișnuite au loc până la o adâncime de 100-150 de km, dincolo de care teoria științifică ne spune că presiunea și temperatura ar fi atât de ridicate, încât tensiunile dintre straturile de roci ar face ca acestea mai degrabă să alunece într-un mod plastic unele peste altele, decât să se fractureze. Știința ne spune că la aceste adâncimi rocile devin într-un anumit sens ductile, adică ele se „înmoaie”, iar fracturarea lor bruscă și catastrofală nu mai este posibilă. Tocmai de aceea, teoria afirmă că dincolo de adâncimea de 150 de kilometri cutremurele n-ar mai trebui să existe, deoarece nu mai există tensiuni.

Totuși, peste 20% din numărul cutremurelor înregistrate sunt cutremure de mare adâncime. Cutremure cu intensitatea 8,2 pe scara Richter au fost înregistrate, de pildă, la adâncimi de 650 km. Un alt fapt straniu este că aceste cutremure de mare adâncime au proprietăți asemănătoare cu cele de mică adâncime, printre care și faptul că ele prezintă caracteristici de fracturare a faliilor. Aceste măsurători desființează practic teoriile științifice de laborator, care afirmă că o asemenea realitate nu are cum să existe la acele adâncimi, datorită presiunilor și temperaturilor foarte înalte care există acolo. Iată însă că ele sunt totuși perfect posibile și se petrec, iar cea care le face cunoscute sub această formă este tot știința, care în acest fel pare că își bate cuie în propria talpă. Diagramele cutremurelor de mare adâncime arată exact opusul predicției științifice și anume, că presiunea la acele adâncimi în interiorul planetei nu este nici pe departe atât de mare precum se crede și că temperatura este de asemenea destul de scăzută.

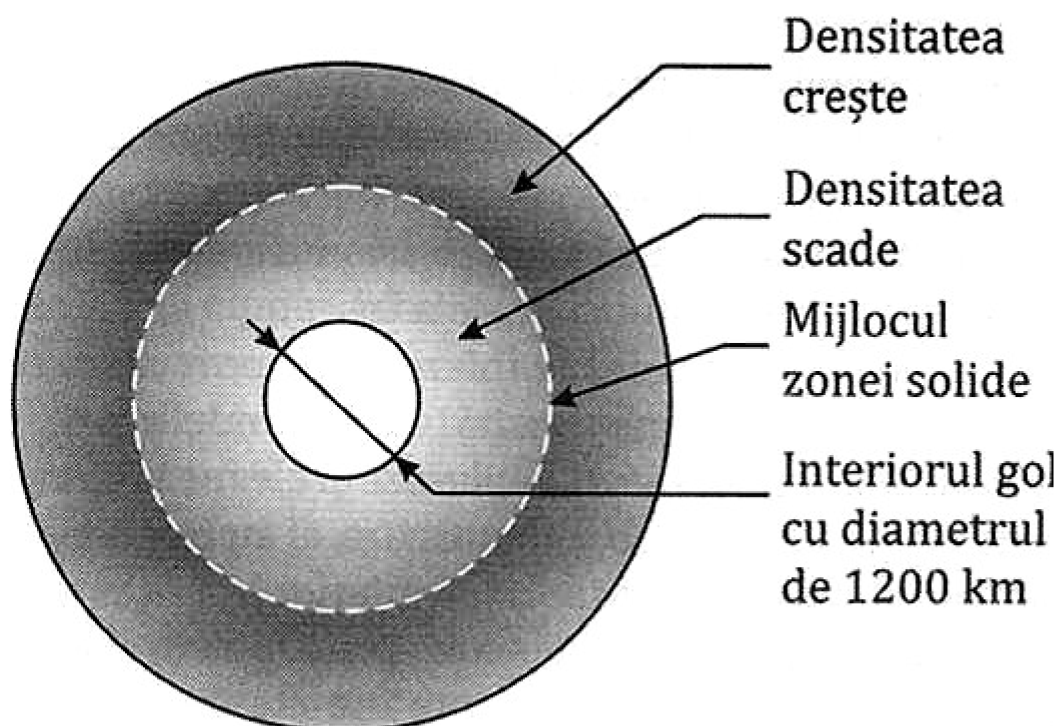
Savanții cred că dacă undele seismice ajung în orice punct de pe planetă, atunci aceasta înseamnă că Pământul este complet rigid și solid la interior. Ei spun că, dacă de exemplu el ar conține multă lavă, undele seismice principale nu ar putea să se deplaseze și ele nu ar ajunge în diferite puncte de pe glob. Prin urmare, ei au tras concluzia că Pământul trebuie să fie solid la interior în cea mai mare parte, astfel încât undele seismice principale traversează

materia solidă și ajung în felurite puncte de pe glob, în conformitate cu măsurătorile efectuate.

S-a simulat însă pe computer modelul în care Pământul ar fi gol la interior, adică miezul lui, cu un diametru de aproximativ 1200 km, ar fi gol. Simulările au arătat că în acest caz undele seismice s-ar propaga de asemenea pe întreaga suprafață a planetei, dând astfel impresia că Pământul ar fi solid la interior. În acest model, se consideră că densitatea nu crește constant spre centrul planetei, așa după cum consideră oamenii de știință, ci ea crește până la miezul exterior, după care scade către miezul interior al planetei. Modelul ar explica de asemenea și deviațiile foarte mari ale undelor, care arată reflectarea și refractarea lor puternică de nucleul planetei.

De fapt, întreaga structură bazată pe „miezul exterior” și „miezul interior” al Pământului este doar o invenție a savanților, care se sprijină pe anumite presupuneri ale acestora. Ei au măsurat tipurile de unde seismice și au văzut că undele principale, care se propagă doar prin materie solidă, nu trec într-o anumită zonă, în timp ce undele secundare, care se pot propaga și printr— un mediu lichid, trec. De aici ei au dedus că acela trebuie să fie un mediu topit și astfel au inventat „miezul exterior” ca fiind o topitură metalică, ce învelește miezul interior ce este solid și, în concepția lor, foarte dens. Totuși, modelul Pământului solid la interior are inconsistența că undele seismice își micșorează viteza în miezul interior, când dimpotrivă, aceasta ar trebui să crească, deoarece ar fi vorba de materie solidă. Savanții au motivat această misterioasă încetinire ca fiind un efect al modificării elasticității miezului, un factor care contribuie la modificarea vitezei. Însă modelul cu pământul gol la interior rezolvă toate aceste „nepotriviri” și prezice rezultate în acord cu toate tipurile de măsurători care au fost efectuate, fără să mai fie nevoie de „teoria” unui miez exterior și a unui miez interior.

Model
ul fizic

ipotetic, dar mai viabil, al Pământului gol la interior

Toate aceste probleme apar pentru că oamenii de știință se încăpățânează să găsească un „model” al structurii interioare a Pământului, care să se potrivească cu masa enormă a planetei, ce a rezultat din experimentul nefericit al lui Cavendish. În acest caz, ei trebuie să găsească o metodă prin care să explice cum anume se grupează foarte multă materie într-un volum dat, astfel încât să se respecte valoarea masei Pământului, ce a fost furnizată de experiment. Singura posibilitate pe care ei o au în acest sens este să găsească dovezi că materia își schimbă densitatea în interiorul planetei și că aceasta crește enorm spre centrul ei. În felul acesta ei ar putea explica și modificările de neînțeles ale vitezei undelor seismice la anumite adâncimi în interiorul planetei.

Situația în prezent

Unii dintre oamenii de știință își dau seama că realitatea din interiorul planetei este diferită de ceea ce susține teoria actuală, însă dacă ar îndrăzni să prezinte un alt punct de vedere, ei ar fi ostracizați de reacția comunității științifice. În felul acesta pare că „o mână spală pe alta” și, sub imperiul

unei teribile manipulări și a unui control foarte opresiv al progresului și ideilor științifice, omenirea este ținută de fapt sub un embargou al cunoașterii realității.

Doctorul Xien îmi specificase în repetate rânduri că „dovezile" și măsurătorile oamenilor de știință în ceea ce privește structura internă a planetei doar par să înfățișeze o anumită realitate, aceea pe care ei doresc să o impună, dar adevărul este cu totul altul. S-a demonstrat deja că, chiar și din punct de vedere fizic planeta poate să fie goală la interior, în centrul ei, respectând aceleași date și măsurători care sunt înregistrate în mod curent, dar despre care se crede că înfățișează o planetă compactă, plină la interior. Prin urmare, este doar o problemă de interpretare din partea oamenilor de știință contemporani, care preferă modelul solid al Pământului, chiar dacă acesta prezintă nenumărate inconsistențe și chiar dacă e dovedit prin probe experimentale că el este fals.

O eventuală recunoaștere a modelului cu interiorul gol al planetei ar atrage automat multe întrebări incomode, la care știința este încă departe de a oferi răspunsuri competente. De pildă, cum s-a format acel „gol" din interior? Ce se află acolo? Care este sursa de căldură și de energie a planetei? Ce anume formează câmpul ei magnetic? Care sunt condițiile de mediu din acel interior „gol"?

Savanții evită să facă față unor astfel de provocări, dar nici nu doresc să recunoască limitele lor conceptuale. Ei nu vor să renunțe la paradigma învechită și lipsită de orizont a materialismului, pe care caută să o mențină cu disperare în orice explicație sau ipoteză științifică pe care o exprimă, atât asupra realității interioare a planetei, cât și a celei exterioare. De fapt, acest „blestem" al unei viziuni prăfuite s-a extins chiar și în domeniul cuantic, unde fenomenele nu sunt înțelese în esența lor subtil energetică, ci tind să fie interpretate tot în spiritul unor idei și principii pur materialiste.

Atunci când i-am replicat doctorului Xien că nici noi nu putem oferi dovezi concrete pentru felul în care se petrec lucrurile în interiorul Pământului, el mi-a răspuns:

— Este adevărat. Nu poți arăta ceea ce nu se vede, dar există totuși multe persoane care au trăit aceste experiențe, într-o formă sau alta, mai mult sau mai puțin conștient. De obicei, ele trăiesc aceste experiențe atunci când fie devin

conștiente în timp ce visează, fie se dedublează conștient în plan eteric sau astral și sunt conduse spre zona din „interiorul" planetei. Experiențele lor au multe puncte comune sensibile, iar asta nu poate fi justificat prin accesul la subconștientul colectiv, pentru că elementele respective nu aparțin activității cotidiene. Însă multe dintre aceste persoane fie nu realizează unde au ajuns, fie nu înțeleg mecanismul subtil care este implicat atunci. La revenire, amintirile lor sunt de obicei încețoșate sau, dacă sunt clare, ele nu sunt înțelese pe deplin. Multe dintre elementele distinctive pe care ți le-am explicat, ca viziuni, percepții sau situații în legătură cu interiorul Pământului sunt la fel precum în multe dintre aceste experiențe pe care unii oameni le trăiesc, fără ca ei să știe însă ce înseamnă.

— Și atunci de ce astfel de persoane nu spun celorlalți ce au trăit?

— Din teama de a nu fi considerate ridicole. Lipsa unei anumite cunoașteri inițiatice sau a puterii de pătrundere a conștiinței le face să nu poată corela toate aspectele experienței pe care ele o trăiesc și de aceea preferă să tacă și să ascundă ceea ce știu.

Am vrut să clarific acest lucru:

— Cel sau cea care „călătorește" în acest fel știe unde se află? Înțeleg că a pătruns în interiorul Pământului?

— De cele mai multe ori nu își dă seama de aceasta. Depinde mult de natura experienței care este trăită și de nivelul de conștiință al persoanei respective, care îi permite sau nu să înțeleagă ce se petrece cu ea. De aceea, în astfel de cazuri ființa este însoțită de unul sau mai mulți ghizi, adică de alte ființe din lumile din interior sau din lumile celeste, care au misiunea de a conduce și uneori de a informa acea ființă despre ceea ce se întâmplă, dar asta nu e întotdeauna suficient pentru ca ea să înțeleagă sau să țină minte. Adeseori, la un anumit timp după experiență, totul tinde să fie încadrat în domeniul viselor interesante, dar în realitate ființa a trăit atunci o experiență vie și reală, din care poate învăța foarte mult. În schimb, atunci când accesul este direct, pornind din planul fizic printr-un portal sau pasaj interior, așa cum este cazul locației din Bucegi, situația este net avantajoasă, deoarece atunci tu „translatezi" cu întreaga structură a

ființei, incluzând corpul fizic. Asta este important, cu condiția să se păstreze continuitatea conștiinței.

Realizam că, în cele din urmă, totul pare să fie o problemă de pregătire interioară a ființei, un aspect care implică nivelul nostru de conștiință. În funcție de stadiul la care am ajuns, avem sau nu acces la spiritualitatea din interiorul Pământului.

Asta m-a condus spre următoarea observație retorică:

— Bănuiesc că nu orice experiență conștientă de acest gen înseamnă deplasarea în interiorul Pământului.

— Nicidecum. Astfel de călătorii sunt dedicate, au un scop precis, iar persoanele care sunt implicate au anumite afinități sau tendințe spre acele regiuni din interiorul Pământului, fie că își dau seama de aceasta, fie că nu. Totul are un sens și nimic nu este făcut „din întâmplare". Experiențele de acest fel nu se petrec oricând și nici cu oricine, dar chiar și așa te asigur că există multe suflete care au trăit astfel de experiențe și nu o singură dată. Nu poți discuta însă așa ceva cu oamenii de știință, deoarece pentru ei acesta este un domeniu inexistent.

— Dar în fine, nu există chiar nimeni care să pătrundă în interiorul planetei venind direct din planul fizic? Nu mă refer aici la tunelul nostru.

Doctorul Xien a zâmbit abia perceptibil. Răspunsul lui a fost foarte apropiat de comentariul lui Cezar:

— Există, dar foarte puține cazuri. Astfel de intrări spre interiorul Pământului, pornind din planul fizic sunt bine păzite și ocultate accesului din exterior. De fapt, ele sunt mai mult ca niște „zone de tampon" între planul fizic și planul eteric, care conduc spre interiorul planetei. Trebuie să fii acolo la momentul potrivit și în starea potrivită pentru a ți se permite accesul, de pildă în cazul intrărilor în anumite peșteri și de obicei în zone muntoase. Dacă este pe o suprafață întinsă și deschisă, cum ar fi pe ape sau în aer, atunci de cele mai multe ori cei care trăiesc acea experiență nu înțeleg ce li se întâmplă. Uimirea lor devine foarte mare și nu le este clar ce fenomen s-a petrecut. Cei mai mulți se întorc în lumea de la suprafață, dar unii rămân acolo, în una dintre lumile din interiorul Pământului.

— Ei sunt cei care aleg să facă asta? am întrebat curios.

— Nu, este o problemă de destin, însă în anumite cazuri există și posibilitatea alegerii.

— Iar dacă treci printr-o astfel de „poartă” venind de la suprafața planetei, intri conștient în planurile subtile și ajungi în interiorul ei, am spus eu mai mult pentru a-mi fixa ideea.

— Întocmai cum ți-am descris, dar numai dacă ai nivelul de conștiință pentru asta, numai dacă poți să înțelegi ce se întâmplă atunci.

Aveam să mă conving eu însumi în curând de aceasta. M-am despărțit de doctorul Xien și m-am retras în camera mea pentru a mă odihni. Ultimele două zile fuseseră solicitante atât din punct de vedere mental, cât și fizic, astfel încât doream să fiu în formă pentru expediția care urma.

Somnul mă cuprinse imediat și am alunecat într-un vis minunat, dar știu cu siguranță că nu am ajuns atunci în interiorul Pământului.

Cap. 3 – TOMASSIS, RĂDĂCINA ARHAICĂ

Mi-am petrecut restul acelei seri meditând la structura reală a interiorului planetei noastre, așa cum mi-a fost ea explicată de doctorul Xien și Cezar. Practic vorbind, aproape nu există puncte de convergență cu teoria științei moderne în această direcție. Dogmatismul și încăpățânarea oamenilor de știință se opun cu mare putere unei viziuni mai ample și eficiente, care ar propulsa omenirea pe un nivel superior de cunoaștere și realizare. Poate că balanța va înclina în curând spre partea luminoasă a lucrurilor și atunci ignoranța și judecata îngustă se vor risipi.

Surprizele celui de al doilea tunel

Cezar a sosit a doua zi în jurul prânzului și am lucrat amândoi la organizarea expediției, lăsând dispozițiile necesare pentru activitatea Bazei. El mi-a spus că, în principiu, vom lipsi doar câteva ore. Am fost mirat și chiar puțin dezamăgit auzind aceasta, pentru că am crezut că nu vom înainta prea mult în interiorul planetei.

— Vei vedea că această călătorie este diferită de cea precedentă la care ai luat parte, prin tunelul spre Egipt. Ea se realizează altfel și, într-o primă fază, vom merge doar prin ramificația secundară.

Cezar nu mi-a mai oferit alte detalii atunci, fiind ocupat cu anumite ordine pe care le avea de dat. Nu știam nici cum vom călători, nici despre ce „ramificație" este vorba. Totuși, așteptarea mea a fost scurtă, pentru că a doua zi la 9 dimineața ne aflam deja amândoi în Sala Proiecțiilor. De data aceasta am sosit cu elicopterul la locația secretă din Bucegi. Dormisem bine, dar când am ajuns în fața consolei am fost cuprins brusc de o emoție adâncă fără un motiv aparent, care m-a moleșit. Am pus aceasta pe seama influenței subconștientului și a reacției de apărare egotică, ce se manifesta cu putere după ce primisem informațiile despre

adevărata structura internă a planetei noastre. Era evident că această expediție, chiar și scurtă ca durată, avea să implice într-un anumit fel o alterare a conștiinței obișnuite și este foarte probabil că resorturile mele egotice de apărare a unor concepții și prejudecăți fixate de societatea modernă au reacționat în acest fel, încercând să mă oprească.

M-am stăpânit cât am putut de bine și am devenit atent la comenzile pe care Cezar a început să le seteze pe consolă. Răspunsurile grafice pe ecranul lucios erau diferite ca formă și culoare și nu am recunoscut niciunul. După câteva secunde în fața consolei a apărut proiecția holografică a celui de al doilea tunel și traiectoria lui până într-un anumit punct.

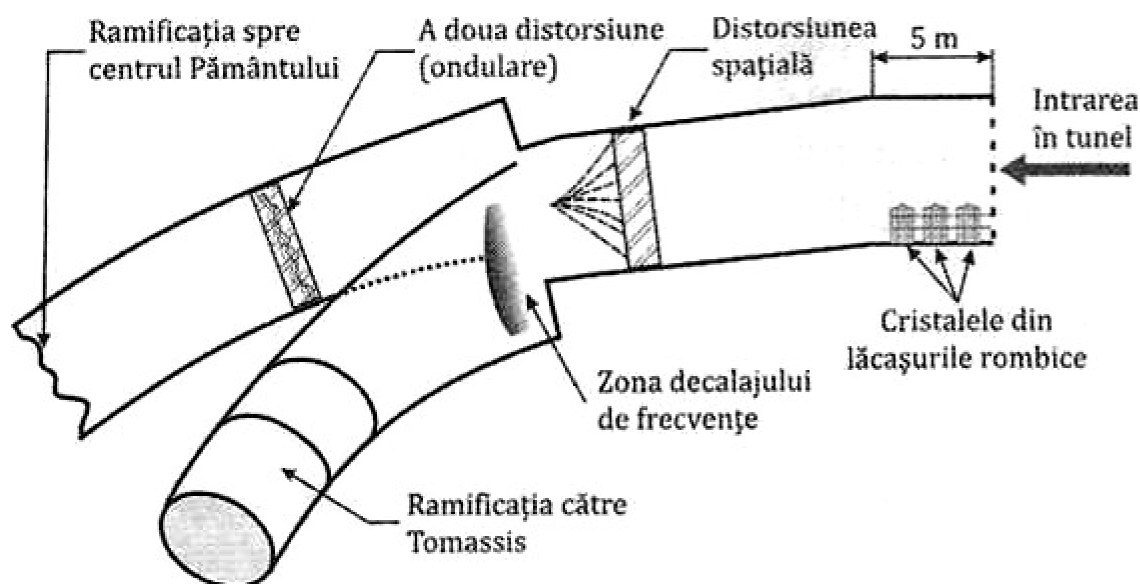
Spre deosebire de hologramele cu care eram obișnuit până atunci, ce înfățișau partea de intrare în tunel, aceasta prezenta structura lui pe o distanță mai mare. Prima deosebire majoră față de tunelul spre Egipt era că distorsiunea spațială apărea la o anumită distanță după cele 12 cristale, nu înaintea lor. Așa după cum am spus, tunelul cobora într-o pantă relativ lină și, la o distanță pe care am apreciat-o a fi de câteva zeci de metri, după distorsiunea ca o pâlnie urma un spațiu larg de forma unui cub, mai mare decât diametrul tunelului, în interiorul căruia vedeam un fenomen straniu: imaginea apărea ca și cum o realitate era decalată de cealaltă, iar zona comună vibra ușor. După aceea urma o bifurcație, care fără îndoială era „bifurcația” la care se referise Cezar: o ramură a tunelului păstra un unghi de înclinare mic spre în jos, iar cea de a doua ramură continua direcția inițială a tunelului. Aici, la mică distanță de bifurcație, holograma prezenta o nouă distorsiune. Ea era verticală, dar suprafața ei se ondula încet și avea culoarea albastru închis, cu nuanțe violet. Am bănuit că rostul acelei distorsiuni era să faciliteze pătrunderea mult mai devreme în planul subtil eteric, un fel de „scurtătură” spre centrul Pământului.

Cezar mi-a indicat că noi vom pătrunde prin ramificația cu unghi de înclinare mic.

— Este important să te obișnuiești mai întâi cu acest gen de lume, cu frecvențele din interiorul planetei, mi-a explicat el. Sunt lumi locuite și fiecare are particularitățile ei.

El mi-a spus că vom pleca spre o zonă din interiorul Pământului, un oraș locuit, care se numește Tomassis. Astfel de călătorii se fac în baza unui protocol bine stabilit, deoarece

vizitele implică niveluri și domenii diferite: informațional, politic, administrativ, comercial, militar.

Structura integrală a celui de al doilea tunel, cu marele cub și bifurcația

Eu mă aflam la începutul celei de a doua expediții prin tunelurile locației secrete din Bucegi, dar Cezar realizase deja 34. Am documentat personal rapoartele generale în arhiva Departamentului și știam că el explorase practic toate posibilitățile pe care le oferea locația secretă din Bucegi, prin cele trei tuneluri. Cele mai multe dintre călătoriile sale au fost realizate în interiorul Pământului, atât cu echipe mixte româno-americane, cât și singur, mai ales după anul 2010. În noua poziție pe care o ocup la nivelul Departamentului și datorită informațiilor la care am avut acces în ultimii ani, cunosc unele elemente despre natura și implicațiile celor 27 de misiuni ale lui Cezar în interiorul planetei noastre. Nu mi se permite însă dezvăluirea lor, nici prezentarea unor amănunte sensibile în această direcție. Pot merge cu descrierile până la un anumit punct, în ideea informării corecte a populației și a prezentării de ansamblu a unor elemente secrete, însă aceste dezvăluiri nu trebuie să puncteze informații delicate, de ordin strategic, ori detalii care ar putea să perturbe planurile care sunt în curs de desfășurare.

După mai multe discuții pe care le-am avut de-a lungul timpului cu Cezar, am stabilit împreună un set de parametri în care informația pe care o prezint să fie echilibrată. Chiar dacă volumele pe care le scriu nu reprezintă neapărat ceea ce își doresc Serviciile Secrete, totuși limita informației la care dezvăluirile se opresc a fost aprobată în mod tacit. Cititorul poate a observat deja o anumită lipsă a detaliului în punctele sensibile, dar am încercat să suplinesc aceasta prin mai multe scheme și desene, care să ușureze înțelegerea intuitivă a elementelor prezentate. Sunt limite care nu pot și nici nu trebuie depășite în actuala conjunctură a lumii noastre.

Multe dintre informații au caracter de secret de stat, totuși ele se încadrează într-o cunoaștere generală, cel puțin la nivel conceptual. Ele nu pot fi folosite ad literam, dar pot să contribuie la o schimbare de mentalitate a populației, la evoluția acesteia. De pildă, nici chiar în prezent mulți dintre generalii și oficialii militari foarte importanți ai SUA și ai României, care au legătură cu aceste proiecte și cu Agențiile Secrete guvernamentale, nu înțeleg corect natura interiorului planetei și nici fenomenele de ordin subtil care se petrec acolo. Lipsa unei cunoașteri ezoterice solide și obișnuința de a trata astfel de elemente ca potențiale amenințări fizice, de control și dominare, îi împiedică să creadă sau să înțeleagă în profunzime ce se petrece de fapt atunci când se interacționează cu realitatea din interiorul Pământului.

Am observat că există încă multă opacitate și îndoială în perceperea corectă a informațiilor din rapoartele ultrasecrete care ajung la factorii de decizie. Pe de o parte, aceasta se datorează lipsei de pregătire conceptuală a liderilor militari și a șefilor de Agenții sau departamente; pe de altă parte este vorba despre obișnuința lor de a se încrede și a se sprijini prea mult pe tehnologiile avansate pe care le au la dispoziție, pe modurile de acțiune care sunt specifice planului fizic.

Tehnologia și fondurile uriașe care sunt alocate nu reprezintă o garanție pentru buna înțelegere a situației și nici pentru hotărârile corecte ce pot fi luate în anumite tratative cu cei din interiorul Pământului. Pentru aceasta este nevoie de multe explicații, de întâlniri, de discuții și lămuriri, dar viața în domeniul militar și în cadrul Agențiilor de informații este prin ea însăși foarte agitată și concretă, astfel că nu permite cu ușurință asimilarea unor informații delicate asupra realității

înconjurătoare. În general vorbind, șefii militari și liderii de la suprafața Pământului sunt tributari unor obișnuințe mentale și de educație a sistemului în care trăiesc, astfel încât pentru ei este destul de dificil să conceapă faptul că ar putea exista o altă realitate decât cea fizică cu care s-au obișnuit și în care acționează.

Apoi intervin interesele de stat. Este foarte greu să îmbini realitatea unor dimensiuni și lumi subtile superioare cu dorințele fizice, concrete, cu ideile și tendințele ce sunt caracterizate de o frecvență joasă de vibrație, cum ar fi cuceriri de noi teritorii, controlul populației, folosire discreționară a unor resurse energetice, ori influențe politice și militare. Datorită acestei incompatibilități, liderii de la suprafața Pământului nu înțeleg aproape nimic din natura fenomenelor care au loc atunci când se pătrunde în interiorul planetei și tocmai de aceea ei nu au acces acolo. Cu alte cuvinte, ei par să nu înțeleagă faptul că uleiul nu poate fi amestecat cu apa.

Protocolul foarte special care există între statul român și cel american în ceea ce privește locația secretă din munții Bucegi și descoperirile ce au fost realizate în expedițiile prin cele trei tuneluri a rezolvat unele dintre aceste aspecte și a creat unele oportunități extraordinare. Totuși, suspiciunea și interesele oculte din partea lanțurilor de conducere statală, care au propria lor înțelegere asupra situației, reprezintă în continuare o barieră puternică în fața deschiderii și acțiunii directe. Atunci când se ajunge la un asemenea nivel de colaborare între civilizații, problemele nu pot fi rezolvate decât dacă există un salt calitativ la nivelul conștiinței. Vechiul mod de a gândi și acționa, cu împărțiri de teritorii și influențe geostrategice între liderii marcanți ai lumii nu este doar penibil într-un astfel de caz, ci și complet ineficient.

Cezar și colonelul Obadea înțeleseseră demult aceste aspecte și tocmai de aceea au căutat să modifice viziunea belicoasă a unor eșaloane de decizie atât din România, cât și din SUA. Moartea neașteptată a generalului a îngreunat acest demers, la care totuși Cezar nu a renunțat. Treptat, prin eforturi susținute el a reușit să mențină un anumit echilibru de concepție și intenție din partea organismelor superioare de decizie, în special cele militare. Există o frică aproape atavică din partea militarilor atunci când tehnologiile lor sunt mult

depășite sau când nu pot înțelege o anumită realitate a lucrurilor. Faptul că nu pot cunoaște sau nu pot avea acces la ceva anume le creează falsa impresie că acel ceva reprezintă ceva amenințător și prin urmare trebuie tratat cu ostilitate. Este ca o nevoie instinctivă de securitate, dar în fapt reflectă dorința ascunsă de a cuceri și de putere.

Între acest gen de viziune și realitatea unora dintre lumile din interiorul planetei este o diferență uriașă. Eram conștient într-o anumită măsură de legăturile complexe, mai ales la nivel diplomatic, pe care Cezar le avea în acest sens, precum și de ajutorul discret, dar extrem de eficient pe care doctorul Xien îl oferea în momentele cheie. Bănuisem demult că acest misterios personaj din Orient, pe care eu l-am cunoscut ca fiind Repa Sundhi, are misiuni mult mai complexe decât lasă să se întrevadă la prima vedere. Puterile și ramificațiile legăturilor sale atât cu exteriorul cât și cu interiorul planetei sunt extraordinare și, chiar dacă o asemenea situație pare neverosimilă și chiar ciudată în contextul zilelor noastre, totuși astfel de ființe există și ele își manifestă prezența și influența în momente cheie și în perioade de timp critice, atunci când este nevoie pentru a susține binele.

După moartea generalului, au existat unele opinii din structurile secrete care urmăreau să inducă ideea că intențiile doctorului Xien nu ar fi tocmai sincere. Cu acea ocazie am fost foarte uimit să aflu că cealaltă identitate a sa, care este mai profundă, era de asemenea cunoscută și într-o anumită măsură documentată. Până atunci, eram convins că singurii care cunoșteam că doctorul Xien era de fapt Repa Sundhi făceam parte din Departament. Mai mult, se știa de asemenea și despre existența lui Elinor și am văzut niște referințe despre prezența lui în Elveția, chiar dacă nu am avut acces la întregul dosar instrumentat de o altă secțiune a Serviciilor. Nu vreau să intru în amănunte, care sunt complicate, însă acele informații despre prezența lui în Elveția erau doar conjuncturale. Într-adevăr, el se află în Europa, dar nu în această țară.

De la un anumit nivel în sus jocul informațiilor în cadrul Serviciilor Secrete devine foarte delicat. Uneori el este ca un fel de „barter” între părți și poate fi chiar constructiv, cu avantaje reciproce. Acest echilibru se păstrează de obicei până când apar interesele militare, deoarece atunci greutatea argumentelor atârnă foarte mult într-o singură direcție. Jocul

capătă valențe ridicate de diplomație și psihologie, iar atunci când discuțiile sunt purtate cu reprezentanți ai altor lumi, emoțiile joacă și ele un rol important.

În ultimii ani au existat mai multe etape distincte ale acestor convorbiri. Lucrurile se mișcă greu, dar se poate vorbi despre o tendință pozitivă a lor. Din cele ce am aflat de la Cezar, se pare că în faza actuală este vorba despre un proces de „educare” a ființelor umane cu putere de decizie, însă aceasta se face doar în conformitate cu propria lor voință și putere de înțelegere. Răbdarea și perseverența sunt cele mai indicate într-un asemenea caz.

Profitând de o perioadă de relativă „acalmie” a acestor întâlniri și discuții foarte complexe, Cezar a decis să îmi acorde un nivel superior de acces și astfel am ajuns să cunosc elemente foarte importante despre interiorul planetei, iar acum mă aflam împreună cu el chiar înaintea primei mele călătorii într-o astfel de lume. Sincer să fiu, mă gândisem că totul avea să fie mai „spectaculos” sau mai „măreț”, dar situația părea atât de naturală, încât eram ușor descumpănit. Cezar se purta foarte firesc, căutând să mă facă să abordez cu calm și rațiune evenimentele. Așa cum aveam să aflu mai târziu, comportamentul emotiv este foarte important în cadrul unor astfel de expediții și întâlniri. Una este să mergi dedicat într-un loc sigur, în care nu se află decât obiecte, cum a fost cazul primului tunel și altceva este să ajungi într-un loc în care se pune problema unor interacțiuni și relații energetice complexe. Deoarece spre interiorul Pământului frecvențele energetice ale planului fizic încep să se îmbine cu frecvențele planului subtil eteric, echilibrul energetic al ființei este foarte important, iar stabilitatea emoțiilor primează. În acest fel îmi explicam și perioada scurtă de timp pe care Cezar o alocase acelei călătorii pe care o realizam în interiorul Pământului, probabil pentru a nu supralicita reacțiile mele subconștiente sau alte manifestări emotive nedorite ale ființei.

Ne aflam amândoi în pragul celui de al doilea tunel, care ne învăluia cu lumina lui verde difuză. Cezar a lua geanta diplomat din piele, al cărui conținut nu îl cunoșteam și se uită întrebător la mine. Am răsuflat adânc și am clătinat din cap, dându-i de înțeles că sunt pregătit. M-am îndreptat spre unul dintre vehiculele speciale care erau parcate acolo, dar Cezar mi-a spus:

— Nu avem nevoie de ele pentru această călătorie.

— Drumul este mai scurt decât crezi.

Era amuzat de mirarea mea, pentru că e adevărat că nu mă așteptam să merg pe jos spre mijlocul planetei.

— Pe această ramificație a tunelului lucrurile sunt mai simple. Nu avem mult de mers, după prima distorsiune.

Am intrat în tunel oarecum șovăitor și am remarcat brusc ambianța aproape complet izolată fonic. Urechile parcă îmi erau astupate cu antifoane și îmi auzeam bătăile puternice ale inimii. Mergeam amândoi în tăcere, trecând repede pe lângă cristalele superb colorate, care străluceau misterios în lumină discretă. Aveam percepția unei suprafețe vătuite, care îmi dădea un gen de nesiguranță atunci când pășeam, dar fenomenul nu era deranjant. Am privit în jos, dar materialul ce acoperea solul era solid, neted, aproape lucios.

Am depășit zona cristalelor și imediat după aceea senzația de izolare fonică a început să dispară. În fața noastră tunelul cobora lin, dar după aproximativ 40 de metri ceea ce vedeam părea că nu avea sens. Tunelul părea „decalat” sau „dublat” în el însuși, dar zona respectivă era neclară, ca și cum ar fi fost blurată. Intrigat, am grăbit puțin pasul înaintea lui Cezar, pentru a ajunge mai repede în acel loc. M-am oprit cam la un metru distanță de zona de trecere, privind nemișcat la o realitate pe care nu o puteam interpreta. Era ca și cum mă uitam la un tub de neon cu lumina indigo și nu puteam vedea clar contururile, însă am descoperit că aceasta era valabil doar pentru suprafața verticală, ca un ecran, ce delimita zona. Privind „dincolo” de acea suprafață am văzut un spațiu în formă de cub, mai mare decât tunelul însuși, un fel de antecameră la bifurcația de dincolo de cub. Am apreciat latura cubului ca fiind de aproape zece metri; ceea ce m-a mirat era faptul că dincolo de „dublaj”, contururile erau din nou clare.

— Tot ce ai de făcut este să mergi înainte, mi-a spus Cezar zâmbind. Zona aceasta este un exemplu a modului în care tehnologia suplinește realitatea și o „grăbește”.

Intuiam că zona de tranziție face cumva posibilă „alterarea” planului fizic, ca o trecere spre planul eteric și recunosc că m-am înfiorat puțin înainte de a păși prin „dublură”, însă am remarcat doar o ușoară amețeală atunci când am trecut de ea. „Dincolo” solul era de asemenea solid, totuși mai „altfel”, aș putea spune că mai rafinat. Este greu să

explic, dar impresia era aceea că materia avea o consistență mai puțin densă.

— Cei care au construit asta aveau acces la o tehnologie foarte avansată, dar de asemenea aveau și o cunoaștere profundă asupra Universului, mi-a explicat Cezar. Sala Proiecțiilor și tunelurile sunt un fel de „moștenire” pe care au lăsat-o, stabilind anumite repere de acces. Au creat mai multe distorsiuni spațiale, care sunt crescătoare ca frecvență de vibrație, pentru a facilita deplasarea prin tuneluri. Prima distorsiune este generală, există în toate cele trei tuneluri și ridică frecvența de vibrație a corpului, o pregătește pentru tipul călătoriei subpământene. Cea prin care tocmai ai trecut aduce ființa mai aproape de planul eteric și realizează un fel de „salt” între dimensiuni.

— Un salt? m-am mirat eu. Ce fel de salt?

— Scoate cheile din buzunar și aruncă-le înapoi prin „dublaj”, mi-a spus Cezar.

Am aruncat cheile înapoi în tunel, dar am rămas uluit să constat că ele au dispărut imediat ce au depășit suprafața ecranului.

— Ai să le găsești în tunel când vom reveni, însă de aici nu le vezi. Ți se pare doar că este o relativă continuitate, dar de fapt este un salt în spațiu destul de consistent.

Începeam să înțeleg de ce nu aveam neapărată nevoie de vehiculele electrice prin acest tunel. Mă uitam însă spre dreapta, unde vedeam ramificația misterioasă, blocată de o discontinuitate de culoare indigo-violet, ce părea străbătută din când în când că de niște valuri de mică înălțime, un fel de fronturi de undă destul de rapide. Cezar îmi spuse:

— Pe acolo vom merge în viitoarea călătorie. Este ceva mai special, conduce chiar spre centru. Dar mai întâi trebuie să te pregătești prin această ramificație.

Am intrat amândoi pe culoarul din stânga, ce cobora lent spre interior. Tunelul părea că se întunecă tot mai mult și că se îngustează, dar după vreo douăzeci de metri am văzut că pe pereții săi apar reflexe luminoase de culoare galbenă. Apoi culoarea galbenă s-a accentuat, iar lumina în tunel a crescut ca intensitate, devenind chiar intens strălucitoare în fața noastră. M-am oprit din nou, șovăitor. Cezar m-a îndemnat mai departe, spunându-mi că am ajuns la „prima stație”.

— Abia ce am plecat în expediție, am replicat eu. Cam scurt, drumul.

— Așa pare, dacă te gândești la legile fizicii pe care le cunoști. Realitatea este că am făcut un „salt”, iar acum îl vom face pe al doilea. Nu uita că în planul eteric lucrurile și fenomenele nu mai au aceleași caracteristici ca în planul fizic.

— Deci doctorul Xien a avut dreptate, am exclamat, uitând și de ușoara ezitare pe care am avut-o în fața luminii puternice. În interiorul planetei chiar pătrundem în planurile subtile!

Cezar a râs scurt. Era unul din rarele momente în care îl surprindeam făcând așa ceva.

— Te-ai îndoit cumva de asta? Adevărul în acest caz este că trecerea noastră în plan eteric nu s-a datorat înaintării prin grosimea scoarței și a mantalei planetei, ci a avut mai mult un scop practic, de a face deplasarea foarte eficientă. Această ramificație a tunelului și succesiunea distorsiunilor au fost precis proiectate și planificate. La origini, când a fost realizată, nu știm precis ce se afla dincolo, însă ce există acum te vei putea convinge singur.

Spunând aceasta m-a cuprins cu mâna după umeri și am trecut amândoi prin orbul de lumină intensă.

Dryn

Traversarea a fost lină, ca un gen de „încetinire” a mișcării, iar lumina nu m-a orbit. Când am pășit în cealaltă parte am simțit o revenire la ceva „cunoscut”. Ne aflam într-o sală destul de mare, ca un semicerc, semănând cu o peșteră înaltă, însă destul de bine cizelată. Am apreciat lungimea sălii la aproximativ 30-35 de metri. Am privit în spate, dar nu mai vedeam lumina intensă, ci doar conturul de formă ovală a unei suprafețe ușor strălucitoare, având reflexe metalice.

Când m-am reîntors către sală am văzut doi bărbați de înălțime medie, înaintând hotărâți spre noi. Tenul lor era ușor măsliniu și aveau părul negru. Unul dintre ei a ridicat o mână cu palma spre în față, făcându-ne semn să rămânem pe loc, în timp ce părea că asculta cu atenție ceva. Am observat că în dreptul tâmplei drepte avea atașat un dispozitiv mic, de formă dreptunghiulară și am bănuit că prin intermediul lui se realizau

felurite transmisii și comenzi. Bărbatul a părut că a primit un anumit ordin și că s-a explicat ceva; a dat o replică scurtă, apoi cei doi s-au oprit în fața noastră, făcându-ne un semn prin care să așteptăm.

Am rămas astfel cam jumătate de minut, așteptând liniștit împreună cu Cezar în acel loc. Am profitat de ocazie pentru a observa mai bine zona. Părea o fostă peșteră, care fusese lărgită în mod artificial. Pereții din rocă ai muntelui erau într-o anumită măsură șlefuiți, dar cu toate acestea se vedeau urmele intervenției; nu erau lucioși și nici perfect netezi. Sala părea a fi o zonă de trecere și de asemenea de depozitare, precum interiorul unui hangar. În partea din spate am văzut mai multe lăzi și cutii de dimensiuni mari, puse una peste cealaltă, colete și alte obiecte despre care nu puteam spune ce reprezintă. Nu am observat însă niciun vehicul.

Locul era simplu, având chiar un ușor iz spartan. De altfel, impresia de zonă cu un anumit specific militar mi-a fost întărită și de uniformele celor doi bărbați. În afara lor am mai observat trei persoane ce purtau același tip de îmbrăcăminte, care se mișcau prin sală, realizând diferite acțiuni. Se putea observa stilul ușor cazon, mai ales datorită încălțămintei ca niște cizme, care erau prinse în zona gleznei cu barete duble. Cu toate acestea, hainele păreau confecționate dintr-un material ușor, aveau culoarea bej, cu unele dungi maro închis, fără a fi complicate precum uniformele militare din lumea noastră. La mijloc, cei doi bărbați din fața noastră purtau o centură de culoare neagră, iar în zona pieptului hainele lor ca niște tunici aveau mai multe buzunare. Nu am observat totuși niciun fel de arme, nici în sală și nici în dotarea celor de acolo.

L-am întrebat pe Cezar dacă aceasta era procedura obișnuită în acel loc, însă chiar înainte ca el să-mi răspundă am observat cum din partea stângă, de undeva de după un grup mare de lăzi stivuite una peste cealaltă, se apropia un alt personaj, care era mai înalt decât cei doi militari. Purta o îmbrăcăminte asemănătoare cu o sutană, de culoare gri spre alb, prinsă la mijloc cu o centură. Din ținuta demnă pe care o avea și după specificul hainelor, tindeam să cred că este un călugăr, probabil un mentor spiritual al locului sau un membru marcant în ierarhia spirituală a acelei comunități. Privindu-l, l-am recunoscut ca fiind cel ce a apărut pentru câteva secunde

în imaginea holografică din Sala Proiecțiilor, în urmă cu câteva zile. Știam deja de la Cezar că numele lui era Dryn.

Am observat că sutana avea glugă, dar aceasta nu era trasă pe cap. Părul lui avea culoarea blond spre alb și era mai lung decât la ceilalți doi care se aflau în fața noastră. Părea a fi un bărbat până în cincizeci de ani, cu ochii negri și pielea mai albă, însă aceasta nu era de un alb pal, ci avea o tentă vie, chiar strălucitoare. În timp ce se apropia, am simțit brusc, empatic, blândețea și înțelepciunea sa. Am fost mirat nu atât de natura acestor calități, ci de felul clar și direct în care le percepeam, mult mai ușor decât în lumea de la suprafață. Dryn a ajuns în fața noastră și, după ce înclină ușor capul înspre Cezar în semn de bun venit, se întoarse spre mine și îmi vorbi, parcă răspunzându-mi la interogațiile mele interioare:

— Toate senzațiile și capacitățile tale sunt într-un anumit fel amplificate aici. Frecvența de vibrație a materiei este puțin mai mare decât frecvența materiei fizice de la suprafață. Este tot materie fizică, dar mai rafinată, care se apropie foarte mult de frecvența planului pe care voi îl numiți eteric. Legăturile sunt mai ușor de realizat, iar densitatea mai mică.

Eu îl vedeam și auzeam cum vorbea o limbă pe care nu o cunoșteam, deși ea îmi părea a fi oarecum familiară, pentru că unele cuvinte se apropiau mult de greaca veche și de latină. Dar ceea ce m-a uimit foarte mult a fost faptul că înțelegeam perfect tot ceea ce el îmi spunea, chiar dacă nu cunoșteam limba respectivă. Cumva, bărbatul îmi transmitea înțelesul vorbelor sale în mod telepatic, însă din conveniență pentru mine și pentru a păstra aparențele și natura acelei realități, folosea totuși limbajul vorbit, deși mi-am dat seama că la fel de bine ar fi putut să recurgă doar la transmisia telepatică.

Reflex, am gândit că nu s-a prezentat, dar răspunsul a venit prompt din partea lui:

— Știi deja cum mă numesc, ai aflat aceasta.

Avea un mod foarte direct de manifestare și în el simțeam prezența unei forțe extraordinare a voinței, care deși nu impunea, genera totuși o fermitate blândă, de neocolit. Dryn a făcut un gest cu mâna, indicându-ne să mergem către stânga, spre un fel de platformă în peretele sălii, unde vedeam o construcție ce părea a fi din sticlă.

„Liftul” dimensional

În timp ce ne îndreptam cu toții spre acel loc, păstram încă o anumită stare de confuzie mentală despre modul în care înțelegeam sensul limbii vorbite pe care o auzeam, deși nu cunoșteam acea limbă. Mă pregăteam să cer câteva lămuriri în acest sens, însă Dryn nu epuizase toate surprizele, deoarece atunci l-am auzit vorbindu-mi în limba română, aproape fără accent:

— Bine, în acest caz vom comunica direct în limba ta. Noi o cunoaștem, ne reprezintă într-un anumit fel.

Uimit, am dat să răspund, dar tocmai atunci am ajuns pe platforma de la capătul pantei pe care am urcat-o. Atenția mi-a fost atrasă de un fel de cabină cu pereți transparenți, aparent încastrată în stâncă. Semăna cu un lift destul de mare și avea latura de intrare rotunjită, ca un semicerc. Când am ajuns în dreptul ei, aceasta a culisat și am intrat împreună cu Cezar în acel spațiu, apoi a venit Dryn și la urmă au pătruns și cei doi militari. Cabina era destul de largă, măsurând după aprecierea mea cam 2,5 metri în lățime și 2 metri în adâncime și, așa după cum mi-am dat seama imediat, nu era realizată din sticlă, ci dintr-un alt material perfect transparent, dar probabil că foarte rezistent.

Ușa s-a închis automat, deși nu am observat niciun tablou de comandă, niciun buton și nici vreun alt dispozitiv de la care să se acționeze. Apoi liftul a început să coboare, în primele secunde cu o viteză relativ mică, apoi viteza a crescut foarte mult, astfel încât nu puteam să mai disting detaliile zonelor prin care treceam, ci doar vedeam o derulare foarte rapidă de straturi de diferite culori. Singurul zgomot pe care îl percepeam era un ușor zumzet sau mai degrabă un foșnet, aparent creat de viteza foarte mare de deplasare. Cu toate acestea, n-am simțit accelerarea așa de puternic, precum ar fi trebuit să fie la acea viteză.

În mintea mea au apărut spontan mai multe întrebări: în primul rând, ce fel de „lift” era acela, care părea că străpunge planeta? Exista un puț săpat adânc în interiorul Pământului, prin care acel lift circula? Cât de adânc era el și cum a fost realizat? Care era tehnologia prin care se asigura înaintarea

liftului cu acea viteză foarte mare, fără ca frecarea să devină critică? Care era sursa de energie care îl propulsa? Ce modalitate de „prindere” avea liftul pe culoarul prin care se deplasa?

În timp ce întrebările apăreau în mintea mea, priveam cu mare interes prin pereții transparenți ai cabinei. Vedeam într-o succesiune foarte rapidă straturi de roci în principal, dar de două ori am trecut și prin zone ai lavă și am simțit o ușoară creștere a temperaturii, însă într-un mod plăcut. Sigur, faptul că treceam prin lavă, fără ca aceasta să atingă pereții liftului era o altă problemă, pe care mi-am propus să o descifrez în discuțiile ulterioare. Însă impactul radiației pe care acea lavă o emitea mi-a plăcut foarte mult, poate datorită culorii intens portocalii, care dobândise o strălucire specială când treceam cu acea viteză foarte mare prin ea. Căldura pe care lava o emana era „altfel” decât cea de la calorifere, sobă sau un foc obișnuit. Nu știu de ce, dar cele două faze în care am trecut prin straturi de lavă m-au impresionat cel mai mult, chiar dacă o astfel de traversare nu a durat, fiecare dintre ele, mai mult de câteva secunde. De altfel, călătoria noastră cu liftul a durat aproximativ jumătate de minut; abia apucasem să mă dezmeticesc, că am simțit decelerarea, însă pe o distanță foarte scurtă și fără efecte neplăcute. Ultima porțiune, cred că nu mai mult de un metru și jumătate, a fost parcursă cu aceeași viteză, însă lent, întocmai ca în cazul lifturilor din lumea noastră înainte de a se opri.

Apoi ușa a culisat spre stânga, iar noi am ieșit afară din cabină. Pentru o clipă am crezut că inima mi se oprește în loc de uimire și încântare: ne aflam pe un platou de munte, cam la jumătatea înălțimii acelui munte, iar în fața noastră se deschidea o vale largă, cu un oraș ce înainta până la țărmul unei mări calme ce se întindea în depărtare. Am fost cuprins de o emoție adâncă, nu doar pentru priveliștea pe care o vedeam, ci mai ales pentru că știam că ea există în interiorul planetei noastre.

Cavitatea și particularitățile ei

Oricât aș fi vrut să asociez ceea ce vedeam și simțeam cu natura de la suprafața pământului, rămâneau totuși o serie întreagă de elemente care apăreau ca fiind stranii și, în plus, era acel sentiment inconfundabil ca lucrurile sunt „altfel”, vibrația era „altfel”. Aparent, viziunea era comună; și totuși, ceea ce vedeam părea „învelit” în ceva particular, aveam impresia unui ecosistem foarte evoluat și curat.

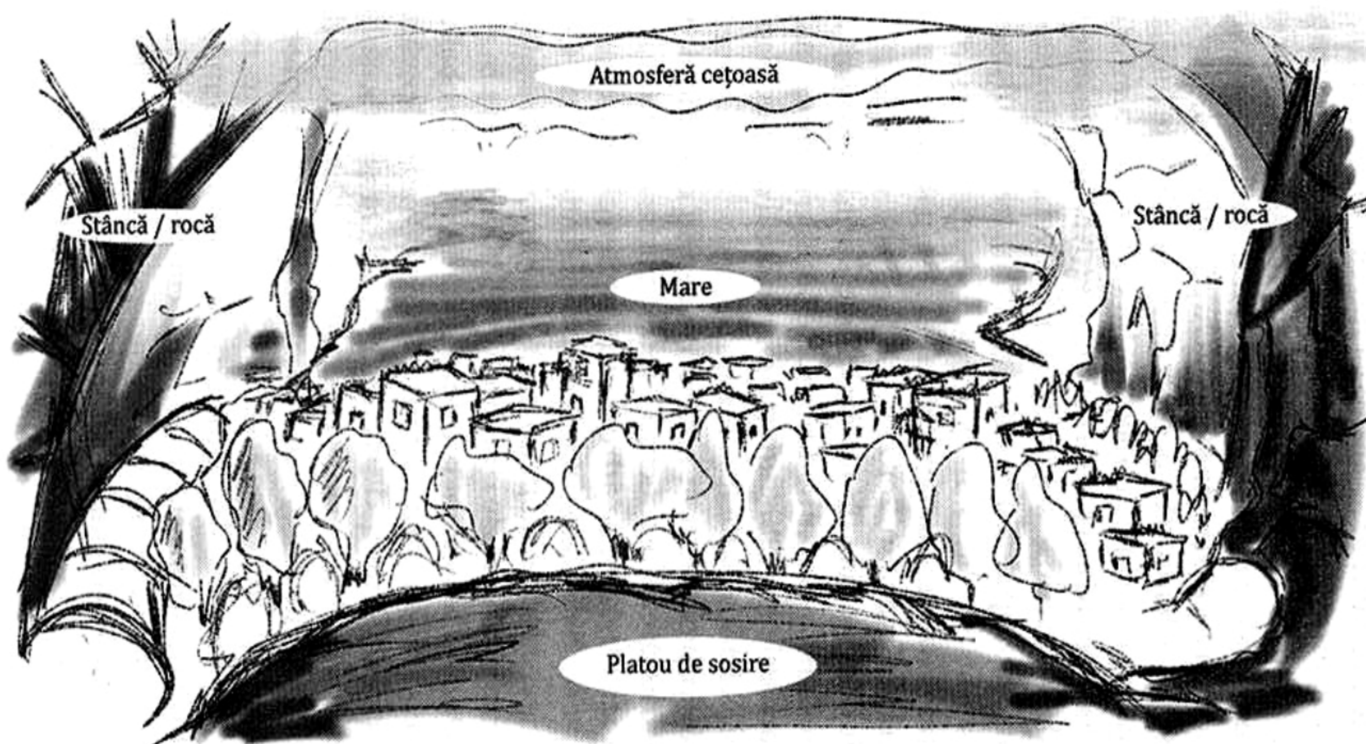
Platforma pe care ne aflam când am pășit afară din lift făcea parte din ansamblul stâncos și se vedea că era amenajată, însă fără materiale artificiale. De pildă, pe jos era nisip amestecat cu pietricele fine, iar laturile stâncoase, de o parte și de alta ale intrării în lift erau ușor boltite, dar rocile nu fuseseră polizate, ci mai curând păreau cioplite cu grijă. În valea care se deschidea în fața noastră am văzut orașul locuit, care de asemenea se întindea în stânga și în dreapta. Privind în sus, am văzut un cer înnorat, dar luminos, care avea o culoare galben-roșiatică, însă ternă. Lumina nu era strălucitoare și nici intensitatea ei nu era mare.

În depărtare, aproape de orizont și mai ales pe lateral, vedeam într-un mod nedeslușit cum cerul parcă se „curbează”, dar nu puteam distinge cu claritate unde anume se sfârșește marea și unde începe acea atmosferă ciudată. Întregul ansamblu îmi crea cumva senzația că „se închide” undeva, în depărtare. De pildă, vedeam pe margini stâncile cum urmează o linie curbă și tind să se închidă spre orizont. Îmi făcusem deja impresia că aceea era o cavitate nu prea mare din interiorul planetei noastre și începeam să mă întreb cu o anumită dezamăgire dacă acela era chiar „interiorul gol” din centrul ei, despre care vorbeau „legendele”.

L-am văzut pe Dryn întorcându-se spre mine și pentru prima dată am sesizat un zâmbet fin pe chipul său nobil. Ca și până atunci, deși nu rostisem decât în gând acele observații și concluzii, el îmi răspunse totuși cu voce tare:

— Nu, nu este interiorul gol din centrul planetei. Acolo vei ajunge probabil mai târziu; va fi o călătorie specială. Ce vezi aici reprezintă un gol mai mare din interiorul stratului solid al planetei. Voi numiți acest strat din interiorul Pământului, manta, dar știința voastră nu îi înțelege bine nici structura, nici funcționarea. După cum vezi, viața nu are nicio problemă să se dezvolte aici. Nu te afli încă într-un plan superior, nu este vorba despre un plan subtil de manifestare. Te afli tot într-o lume fizică, însă ea este mai elevată decât cea de la suprafață, iar frecvența ei de vibrație este foarte apropiată de cea a planului pe care îl numiți eteric.

— Mai sunt și alte cavități de acest gen în interiorul mantalei? am îndrăznit eu.

Vedere generică a orașului Tomassis din interiorul Pământiului

— Bineînțeles, iar unele dintre ele sunt chiar mai mari decât aceasta. Destul de multe sunt locuite și au particularitățile lor. Obișnuiește-te mai întâi cu specificul de aici, apoi vei afla și alte lucruri.

Cezar privea tăcut și nu intervenea în discuție, iar cei doi militari stăteau respectuoși într-o parte, așteptând. Din felul în care Dryn mi se adresa, am înțeles că prezența mea

acolo fusese discutată în prealabil și intuiam că Cezar solicitase acea întâlnire pentru ca eu să am posibilitatea să cunosc gradat misterele din interiorul planetei, iar în acest demers Dryn și-a asumat rolul unui fel de ghid. Probabil că Cezar avea un plan pentru viitor, însă nu mi l-a dezvăluit.

Din punctul meu de vedere, la fel ca și în celelalte experiențe uluitoare pe care le-am trăit în cadrul Departamentului Zero, nu puteam decât să fiu profund recunoscător pentru acea șansă extraordinară ce mi se oferea. Nu exagerez când afirm că, într-o anumită măsură, trăiam din nou impresia unui „vis” cât se poate de real și adevărul este că în acel caz, în mod special, senzația era mult amplificată de natura experienței și a elementelor pe care ea le-a implicat. Mă refer mai ales la trecerile repetate dintr-un plan în altul și la traversarea distorsiunilor spațiale, care sunt de natură să influențeze percepția obișnuită a conștiinței, precum și gradul ei de vibrație. În lipsa unui antrenament adecvat sau a obișnuinței cu frecvențele respective, trecerea prin astfel de distorsiuni spațiale poate conduce în primele faze la un gen de „amețeală dulce” și chiar de ușoară euforie. Gândurile au tendința să nu mai urmeze făgașul obișnuit, iar conexiunile logice sunt uneori stranii.

Totuși, această condiție durează până când sistemul individual reușește să se „reseteze” și să se acomodeze cu solicitările inedite la care a fost supus. El „învață” destul de repede și, dacă nivelul de conștiință este suficient de evoluat, revenirea la normal este destul de rapidă și ușoară.

Am profitat așadar de răgazul scurt pe care Dryn mi l-a oferit pentru a mă acomoda cu noua realitate. Aveam, desigur, nenumărate întrebări care mă asaltau, dar am decis să fac o triere și organizare a lor, deoarece intuitiv simțeam că nu aveam prea mult timp la dispoziție. Astfel de expediții nu sunt totuși ca un sejur de vacanță sau un weekend relaxant la munte.

Mi-am dat seama că există două elemente care mă intrigau în mod deosebit: „cerul” de deasupra și vegetația de pe sol. De pildă, nu am văzut niciun soare, în schimb atmosfera era formată dintr-o pătură relativ groasă de „nori luminoși”. Lumina părea să fie uniformă și nu provenea de la „ceva” anume de pe cer, ci era egal distribuită în masa compactă de nori, dându-le acestora o culoare ușor portocalie,

dar nu strălucitoare. Era mai mult ca o radiație luminoasă difuză și nu ca o sursă dedicată și puternică de lumină.

De fapt, privind mai bine, mi-am dat seama că termenul de „nori” era oarecum impropriu; ceea ce vedeam pe „cer” era mai mult ca o ceață continuă, ca o masă de ceață aflată la o anumită înălțime, ce era luminată difuz și uniform. Totuși, acea masă compactă de ceață nu era statică, ci se vedea că ea este animată de anumiți curenți atmosferici și chiar puteam să observ formațiuni care se mișcau la partea ei exterioară, având slabe reflexii terne. Impresia era că există un fond al ceții, iar peste el sunt niște „nori” care se mișcă sub influența curenților de înălțime, așa cum și în atmosfera noastră există nori pe diferite straturi și la diferite înălțimi.

Lumina generală din acea cavitate era slabă ca intensitate și acela a fost unul dintre primele elemente care mi-a atras atenția, deoarece am crezut că noi am ajuns acolo în prag de seară sau dimineața devreme. Asociam acea luminozitate cu lumina pe care o emite soarele nostru cam la o oră după ce răsare, iar cerul este înnorat, ceea ce înseamnă o lumină relativ scăzută ca intensitate.

Al doilea element care m-a frapat a fost vegetația. În zonele cu munte, adică în stânga și în dreapta noastră, ea lipsea, erau doar stânci și roci fără alte elemente biologice. Atmosfera era relativ umedă, dar am remarcat și prezența unor pale de vânt, mai mult ca o briză ușoară. Am apreciat că temperatura din acel spațiu corespundea unei regiuni subtropicale, chiar dacă flora și fauna erau diferite de cele specifice unei astfel de zone. Cumva, ecosistemul acelei cavități interioare asigura un optim adecvat în condițiile date.

Vegetația începea mai jos, în vale, până la intrarea în oraș, dar de asemenea și în interiorul său. Am remarcat imediat culoarea plantelor: aceasta era verde, însă un verde spre maroniu. Combinat cu lumina crepusculară, culorile păreau terne, fără strălucire, dar aceasta nu însemna deloc că plantele sau atmosfera nu era plină de viață. Energia vitală răzbătea din fiecare por al acelei cavități și o simțeam ca pe o energie curată, pură și profundă. În schimb, culorile nu erau la fel de vii precum în lumea noastră și n-am văzut acolo nici o mare bogăție de nuanțe. Chiar și apa mării avea o culoare ternă; nu era albastră, ci bătea spre un albastru-petrol, iar în unele zone mai îndepărtate, spre orizont, spre cenușiu.

Tipul de plante care predomină în Tomassis

Vegetația nu era luxuriantă și nici înaltă. Mai curând, aș putea spune că ea era pitică, asemănându-se cu un jnepeniș. Cei mai înalți copaci erau precum niște arbuști. Am observat că plantele se dezvoltau mai mult pe orizontală, având frunze mari, late și cărnoase, cu fibre puternice, ceva în genul frunzelor de aloe. Probabil că acea particularitate se datora necesității de a absorbi cât mai multă lumină pentru a realiza fotosinteza și de aceea frunzele aveau nevoie de o suprafață cât mai mare.

Acele plante, arbuștii, florile, întregul ecosistem de acolo induceau o senzație de soliditate, un fel de „putere a vieții”, de forță simplă în esența ei, dar pură. Pe măsură ce minutele treceau, simțeam tot mai clar infuzia unei energii binefăcătoare în întreaga mea ființă, așa cum nu mai simțisem niciodată până atunci la suprafața pământului. Probabil că acel fenomen a contribuit mult la echilibrarea structurii mele psihomentale și energetice, deoarece m-am simțit foarte repede încrezător, cu o mare poftă de viață, dar în același timp interiorizat și focalizat. Chiar dacă percepeam senzația de euforie lăuntrică, care se datora probabil abundenței de energie vitală din acel mediu, totuși am remarcat că îmi controlam în mod natural starea și resimțeam o distribuție internă conștientă a acestei mari energii. Buna dispoziție

care a apărut atunci în ființa mea era totuși reținută și canalizată eficient, iar toate facultățile mele beneficiau de ea. Nu eram sigur dacă acest proces era controlat și dirijat de Dryn, însă aveam tendința să cred că el reprezenta o particularitate a locului, ceva inerent acelui spațiu din interiorul Pământului.

Unul dintre elementele stranii pe care l-am observat a fost lipsa animalelor, dar am văzut totuși câteva păsări de talie mijlocie, zburând la joasa înălțime. Nu pot afirma cu siguranță dacă în acel loc exista sau nu o faună bogată, dar înclin totuși să cred că aceasta era redusă. Specificul vegetației și al vieții acelor oameni pare să nu fi permis proliferarea unor specii de animale, cel puțin nu în această cavitate din structura internă a planetei.

Simțindu-mă deja într-o formă deplină și fiind dornic să aflu răspunsurile la întrebările pe care le aveam, am vrut să aflu sursa luminii din acel loc, pe care nu o puteam identifica. Acela a fost unul dintre elementele care m-a frapat încă de la început: uniformitatea luminii pe întreg cuprinsul „cerului”, care nu era la prea mare înălțime. După estimările mele, ceața care îl forma se afla la înălțimea la care sunt norii joși de furtună, nu mai mult de două-trei sute de metri.

— Nu este un soare cum aveți voi pe cer, care să lumineze cu putere, a început să-mi explice Dryn. Aici, lumina provine de la radiația puternică a stratului masiv de lavă care se află deasupra cavității noastre. Temperatura și radiația luminoasă se transmite prin roci, iar echilibrul este asigurat prin inteligența naturală a viului și a unor forțe care nu aparțin planului fizic. Pentru că lumina nu provine de la o sursă izolată, ea difuzează uniform în masa norilor. Există un proces aparte de interacțiune între radiația puternică a lavei, ce străbate straturile succesive de rocă și particulele din atmosfera de aici, care se ionizează și creează această luminiscență de crepuscul.

Am zâmbit în sinea mea, observând „stilul” explicațiilor lui Dryn: clare, concise, directe și foarte precise. Capacitățile lui mentale trebuie să fi fost cu adevărat remarcabile. Nu vroiam să insist totuși cu astfel de gânduri, știind prea bine că pentru el nu era o problemă să le înțeleagă, fie că erau rostite sau nu. Mă pregăteam să pun următoarea întrebare când am observat ceva foarte interesant.

În zbor pe deasupra orașului

Din fața noastră veneau plutind prin aer patru obiecte pe care le-am comparat cu niște mici platforme. Mi-au atras atenția în primul rând prin culoarea lor și prin faptul că păreau cam singurele obiecte din ansamblul locului, care străluceau într-o anumită măsură. Nu știu cine le „chemase” și nu cunosc nici modalitatea lor de „ghidare, însă ele se îndreptau spre noi venind dinspre oraș. Bănuiesc că era vorba despre un protocol obișnuit atunci când se realiza un transport cu liftul special cu care am sosit și noi, iar persoanele trebuiau să ajungă în oraș. Ceea ce vedeam reprezenta însă un salt care era deja semnificativ prin raport la tehnologia lumii de la suprafață, întrucât acei locuitori păreau că stăpânesc foarte bine tainele antigravitației și aveau de asemenea la îndemână dispozitive care funcționau cu această tehnologie.

Am putut să observ mai bine acele obiecte atunci când au ajuns chiar în dreptul nostru și s-au oprit, staționând la o înălțime de câțiva centimetri deasupra solului. Ele semănau foarte mult cu platforma antigravitațională pe care am văzut-o în Camera Ocultă, atunci când am realizat călătoria prin tunelul spre Egipt. Aveau o formă ovală și o lungime de aproximativ un metru și jumătate pe diametrul mare al elipsei, în timp ce diametrul mic măsură aproximativ un metru. Nu am remarcat nicio altă parte mobilă sau dispozitiv atașat, în afara plăcii în formă de disc ovalizat, din care erau confecționate.

Existau însă și deosebiri față de platforma din Camera Ocultă. Cea mai evidentă dintre acestea era în legătură cu materialul de construcție, care în acest caz era foarte special; el părea a fi un metal, dar cu toate acestea dădea impresia de ușor străveziu. Am constatat însă că acea senzație se datora mai mult culorii foarte interesante, care era o combinație între galben auriu și argintiu, însă galbenul auriu avea de asemenea o nuanță roșietică. Specificul acelui material și culoarea lui crea o senzație vizuală stranie, ca și cum vederea putea să pătrundă superficial în primul strat al metalului, dar în realitate aceasta nu se petrecea, ci era mai

mult o iluzie optică provocată de caracteristicile acelui material.

Am urcat pe platforma din dreptul meu, iar Dryn a urcat în spatele meu pe aceeași platformă. Cezar și cei doi militari au urcat fiecare pe câte o platformă separată. Probabil Dryn a vrut să se asigure că nu vor fi probleme cu mine la acea primă experiență de zbor cu un astfel de dispozitiv antigravitațional. Mărturisesc că în primele momente am avut o ușoară strângere de inimă, atunci când am urcat pe platforma respectivă, dar am remarcat imediat că ea era foarte stabilă și, în plus, oferea un spațiu suficient pentru a mă simți într-o relativă siguranță. M-am gândit că în cel mai rău caz mă puteam așeza pe suprafața ei pentru a-mi păstra echilibrul sau pentru a mă simți în siguranță, dar s-a dovedit că nu a trebuit să recurg la așa ceva.

Imediat după ce am urcat cu toții pe acele platforme antigravitaționale de transport, ele s-au pus în mișcare, perfect silențioase, zburând prin aer cu o viteză pe care am apreciat-o cam la 30-40 km/h. O dată ce trăiești acea senzație a „zborului” liber, nu o mai poți uita. O senzație de libertate și deschidere, de ușurință și chiar de fericire, încât mi-am dorit atunci să mă plimb cu acea platformă mult timp pe deasupra orașului, dar am simțit imediat răspunsul – de această dată telepatic – din partea lui Dryn, ca o justificare pentru care nu puteam să fac aceasta.

Zburam spre oraș la o înălțime de câteva zeci de metri deasupra solului și am parcurs distanța în mai puțin de zece minute. Nu simțeam nicio senzație de pierdere a echilibrului, nu amețeam, iar curentul de aer nu deranja deloc la acea viteză. Poate că eram ajutat în acest fel de prezența lui Dryn, poate materialul din care era alcătuită platforma antigravitațională avea unele proprietăți speciale de natură psiho-mentală, cert e faptul că întreaga mea ființă era cuprinsă de o mare bucurie și emoție pozitivă, care îmi amplifica afectivitatea și dorința de a o împărtăși și altora.

Priveam de la înălțime orașul ce se apropia și am remarcat străzile sale, o piață mare, oamenii, activitatea normală pe care o știam. Nu era o metropolă și nici măcar un oraș mai mare, iar cele mai înalte clădiri nu aveau mai mult de două etaje. Formele lor erau diferite, însă am observat că predominau cele de pătrat.

Culoarea care domina era albul sau albul amestecat cu bej ori cu gri, precum și albastrul și nuanțele sale. În general vorbind, nu existau culori „stridente” sau strălucitoare. Exista o anumită asemănare cu construcțiile din unele insule grecești, cu acele case albe în linii simple, drepte, în general paralelipipedice. Simțeam însă din modul de aranjare a lor, din dispoziția și formele lor, din atmosfera generală pe care o degaja acea comunitate, un gen de stabilitate și de echilibru, o încredere foarte mare și o mulțumire calmă care se transmitea ca o undă informațională prețioasă.

Scurtă istorie

În timp ce simțeam și luam în acest fel „pulsul” orașului, mi-a venit un gând asupra căruia nu insistasem până atunci. M-am întrebat, meditativ, de când exista acea comunitate acolo, ce anume reprezenta ea și cum au ajuns acei oameni în acel loc din interiorul planetei. Mintea mea începuse deja să creeze niște imagini cu șiruri de oameni înaintând prin culoare ascunse în scoarța pământului, cu torțe aprinse, ca într-un exod sau ca o căutare disperată, când șirul gândurilor mi-a fost întrerupt de răspunsul lui Dryn:

— Ar fi fost prea dificil să procedeze în acest fel. Nu poți călători prin scoarța pământului ca printr-o gură nesfârșită de metrou. Noi am beneficiat de anumite „scurtături”, la fel cum ai călătorit și tu. Suntem aici de mii de ani, avem o istorie foarte veche și bogată. Totul este documentat. Istoricii și oamenii voștri de știință ar avea mari surprize dacă ar cunoaște documentele din arhivele noastre.

— Dar de ce neapărat cei din România? am întrebat eu, puțin mirat.

Până în acel moment aveam în minte ideea generală că acel oraș se afla undeva în interiorul planetei, într-o zonă oarecare a ei, asociind deplasarea cu expediția pe care am făcut-o prin primul tunel, spre Egipt.

— Unde crezi tu că este plasat acest oraș pe care îl vezi, raportat la suprafața planetei? m-a întrebat Dryn.

— Nu știu, am răspuns ezitant. Probabil spre ecuator...

Nu aveam nicio bază pentru presupunerea mea, însă aceea era ideea pe care am avut-o de la început, când am pășit afară din lift.

— Nu. De fapt, ești destul de aproape de casă, dacă putem vorbi așa despre cele câteva sute de kilometri în adâncime, care te despart de ea. Cavitatea se află sub teritoriul țării, mai precis ea corespunde aproximativ locului în care era vechiul Tomis.

Asta era o nouă surpriză, una minunată. Rapid, am făcut o posibilă corelație cu numele așezării, pe care îl menționase Cezar.

— Tomassis are legătură cu vechea așezare de la suprafață?

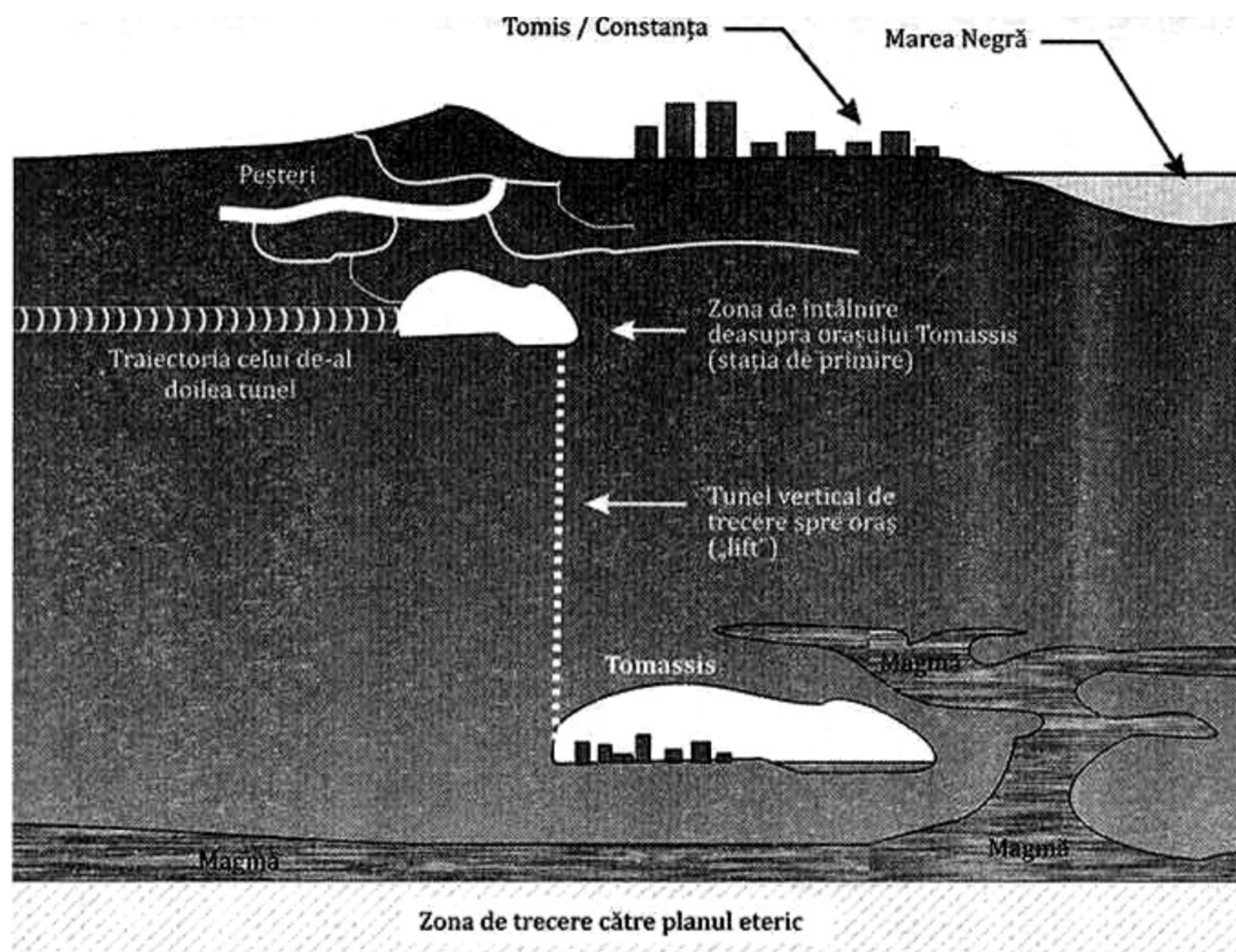
Dryn a aprobat din cap.

— Da, corespunde oarecum pe linie verticală, în interiorul Pământului, cu orașul din vechime, de la suprafață. Însă cavitatea a fost populată din timpuri chiar mai vechi, când Tomis nu exista. Suntem descendenții direcți și puri ai vechilor daci. Într-un fel, poți spune că suntem „strămoșii” tăi. Oamenii pe care îi vezi aici, în oraș, provin în linie directă din dacii de acum 2500-3500 de ani.

Am privit câteva secunde spre masa de ceață și nori de deasupra, gândindu-mă că mai sus cu câteva sute de kilometri din punctul în care mă aflam aș fi putut nimeri în zona teatrului sau a pieții din Constanța de azi (*Orașul actual Constanța s-a dezvoltat pe locul vechiului port Tomis de la Marea Neagră, care era o așezare dacică în timpul Imperiului Roman – n. ed.*). Distanța în timp era însă enormă, iar după câte am înțeles rădăcinile acelei așezări din interiorul Pământului erau chiar mai adânci în negurile timpului.

— Secretul pătrunderii în acest loc a fost cunoscut de unii călugări inițiați în perioada războaielor dintre romani și daci (*Acestea s-au desfășurat între anii 101-102 și 105-106 d.Hr. – n. ed.*). Înaintea lor, această cavitate interioară era vizitată doar de către marii preoți sacerdoți din vremurile de demult, care slujeau într-o zonă din apropierea Tomisului. Încă mai există ruinele unei cetăți extrem de vechi din acele vremuri (*Probabil autorul se referă la cetatea Histria – n. ed.*). Pe atunci ființele care locuiau aici erau în număr foarte mic și proveneau din așa numita Prima Lume, care a urmat unui mare cataclism de la suprafața planetei (*O variantă posibilă este*

scufundarea finală a Atlantidei, pe care specialiștii o datează în jurul lui 11 500î.Hr. – n. ed.).

Corespondența orașului Tomassis cu suprafața și alte elemente structurale din interiorul Pământului, care sunt în legătură cu acesta

— Însă chiar și înaintea lor, acest spațiu a fost locuit de alte ființe care nu proveneau din lumea de la suprafață, dar erau foarte evoluate. Până atunci, condițiile atmosferei din această cavitate erau diferite de cele de acum și nu puteau fi prielnice ființelor umane, însă cam în acea perioadă au avut loc anumite transformări în această zonă a interiorului planetei, iar asta a condus la anumite schimbări în compoziția atmosferei. Caracteristicile ei nu mai puteau asigura traiul acelor ființe speciale. La un moment dat ele au părăsit această zonă și, de fapt, planeta însăși. Noul ecosistem s-a format

rapid și el a devenit accesibil ființelor de la suprafață. A început treptat „colonizarea” lui, așa după cum ți-am spus, însă numărul oamenilor care au avut acces a fost întotdeauna mic.

— Văd acum o întreagă civilizație aici, am spus, curios să aflu cum s-a ajuns la această situație.

— Am fost nevoiți să facem asta, o dată cu pierderea războiului și intrarea romanilor pe teritoriul Daciei. Există și alte orașe sub teritoriul țării, care au fost populate atunci în același fel. Chiar dacă modalitatea de pătrundere aici era foarte secretă și ezoterică, în acele condiții speciale sacerdoții au decis ca o parte dintre daci să aibă acces în acest loc și să-și continue viața după aceleași valori ca și până atunci. Au considerat că acestea erau prea importante și valoroase pentru a fi uitate. În timp, numărul locuitorilor a crescut.

— Ce populație există acum?

— Cam două sute de mii de locuitori. Genetic vorbind, nu există nicio deosebire între dacii de acum două mii de ani și oamenii pe care îi vezi acum pe străzi. A fost un act de retragere și prezervare, iar cu acea ocazie s-au închis multe porți de comunicare cu exteriorul. Evoluția, însă, și-a urmat cursul sub toate aspectele.

Oameni, acțiuni și alte elemente distinctive ale **orașului Tomassis**

Am vrut să întreb despre nivelul tehnologic, dar am observat că platforma începea să coboare spre sol, îndreptându-se spre țărmul mării. Pe măsură ce înălțimea se micșora, am putut vedea mult mai bine structura orașului, foarte asemănătoare cu ceea ce vedem în zilele noastre: străzi, intersecții, populație cu diverse treburi, un anumit gen de forfotă, dar nu agitație, ci mai curând focalizare. Cred că acelei populații i se putea aplica foarte bine celebrul dicton: *festina lente* (*Grăbește-te încet, în limba latină – n. ed.*). Nu am observat însă niciun fel de vehicul, cel puțin din „evaluarea” aeriană pe care am făcut-o. Toți oamenii, bărbați sau femei, se deplasau mergând pe jos.

Părea să fie o societate neobișnuită din punctul nostru de vedere. De exemplu, nu am văzut nimic industrial, nicio fabrică, niciun coș din care să iasă fum, niciun atelier. Probabil aveau zone dedicate studiului și cercetării tehnologice, iar manufacturarea și producția se realizau în altă parte; sau pur și simplu au ajuns la un nivel superior, care nu mai implica dispozitivele greoaie și complexe, mecanice, pe care noi le folosim și nici combustibilii convenționali. Platformele antigravitaționale erau un bun exemplu.

În general vorbind, impresia pe care mi-a lăsat-o orașul era aceea că mă aflam în Grecia Antică. Vedeam în mare parte clădiri, construcții și un stil foarte asemănător cu ceea ce știam din ilustrații, din cărți și din articole, dar el era integrat cu sisteme și dispozitive foarte modeme. Această stare oarecum paradoxală se observa atât din aspectul orașului, cât și din comportamentul oamenilor. De pildă, străzile nu erau largi și niciuna nu era „asfaltată”, ci toate erau pietruite. Este drept că pietruirea lor era perfectă, dar era vorba de pavaj cu piatră, nu de asfalt sau alt material sintetic. Nu existau clădiri din „beton și sticlă”, nu vedeau sclipind contururi nichelate, nu existau zgârie-nori, nici noduri complexe de autostrăzi sau intersecții. Totul era însă așezat, realizat cu inteligență, avea o simplitate inerentă și un anumit gen de eleganță, ducând oarecum spre stilul și zona antică.

Am depășit ultimele construcții și ne-am îndreptat în zbor la mică înălțime spre țărmul de nisip al mării, venind din partea dreaptă. Platformele s-au apropiat până foarte aproape de sol și s-au oprit. Nici la venirea lor și nici acum, la aterizare, nu am înțeles cine sau cum le comanda, dar nu am mai întrebat. M-am gândit că era probabil un program prestabilit, că platformele respectau un fel de puncte-terminus de venire și de plecare, dar îmi venea greu să cred că, cu o asemenea tehnologie, locuitorii acelui loc ar fi fost constrânși de niște puncte fixe de deplasare.

Am pășit pe nisipul acelei plaje. Era fin, curat, de culoare galbenă. Valurile nu erau înalte și mai târziu am aflat că acolo niciodată nu sunt furtuni, vijelii sau alte manifestări stihinice, care apar de obicei la suprafața planetei. Apa mării este mereu liniștită, așa cum o vedeam atunci. În apropierea mea, pe plajă, erau câteva stânci mici, printre care creștea vegetație.

Din direcția orașului am observat venind spre noi un grup de trei persoane, un bărbat și două femei, care păreau să știe de prezența noastră acolo. Puteam să le observ comportamentul, atitudinea, mersul foarte relaxat, starea de spirit echilibrată, dar de asemenea și dispozitivele tehnologice pe care le purtau. Fiecare dintre cele trei persoane aveau în dreptul tâmplei drepte câte un obiect mic de formă triunghiulară, care era cumva atașat craniului, deoarece nu am văzut alte elemente care să-l susțină. Bărbatul avea o cămașă de culoare verzui, desfăcută la gât și puțin în dreptul pieptului, care nu se încheia cu nasturi, ci avea un fel de bandă verticală care părea că se „lipește". Pe reverul acelei bluze am observat de asemenea un mic dispozitiv, care avea două linii luminoase, una albastră și una verde, ce se aprindeau intermitent, având lungimi diferite. Purta pantaloni de aceeași culoare cu bluza, dar o nuanță mai închisă, iar în picioare avea niște încălțări maro, ce semănau cu mocasinii. Totul crea impresia de perfect, nu vedeam nimic dizarmonios sau care nu s-ar fi potrivit la el.

Judecând după anumite aspecte tehnologice, pe care le-am menționat, logic ar fi fost ca îmbrăcămintea lor să fie într-un gen futurist, asemănătoare combinezoanelor speciale sau o altă „modă a viitorului". Și totuși, hainele lor arătau un port simplu, convențional, dar acordând atenție detaliului. Dacă ar fi să fac o descriere sintetică a ceea ce vedeam în Tomassis și la locuitorii lui, aș spune că era imaginea a ceva ce pare vechi, dar care este făcut cu lucruri noi. Toate aceste aspecte creau o ușoară senzație de anacronism, dar aceasta nu era totuși deranjantă.

Vestimentația celor trei avea bun gust și implica de asemenea o cunoaștere a proporțiilor, chiar o eleganță a detaliului. Femeile purtau un fel de ie și aveau părul lung, brunet. La una dintre ele am observat cum acesta era legat cu două șuvițe frumos împletite, iar în plus el era ornamentat cu două lănțișoare fine, unul din aur, iar celălalt dintr-un material de culoare roșie.

Cei trei au ajuns lângă noi, au înclinat ușor capul salutând, iar Dryn a început să vorbească cu ei în limba necunoscută, pe care am auzit-o și atunci când l-am întâlnit în zona de trecere. De data aceasta, însă, nu mai înțelegeam sensul cuvintelor, dar

am remarcat că acestea aveau adeseori terminația în „*es*” sau „*isos*”, semănând cu ceea ce noi știm a fi greaca veche.

Intre timp, Cezar mi-a spus că va trebui să discute cu Dryn și cu alți reprezentanți unele aspecte de colaborare, iar asta însemna că va trebui să se deplaseze într-un alt loc din oraș. Mi-a spus să nu-mi fac griji, că va reveni în scurt timp. El considera acea întâlnire ca fiind importantă, deoarece deschidea anumite posibilități de colaborare tehnologică. Din cele ce am aflat mai târziu, atunci Dryn a oferit, in calitate de înalt reprezentant al civilizației din Tomassis, o parte din documentația despre tehnologia antigravitațională. Se pare că „problema” în această direcție nu era neapărat de natură conceptuală, ci ținea mai ales de materialul sau aliajul care trebuia folosit.

Apoi Dryn s-a întors spre Cezar și i-a făcut un semn ca o invitație, au urcat pe una dintre platforme și aceasta s-a înălțat în zbor spre oraș. În urma lor, pe a doua platformă au urcat bărbatul și una dintre femeile care făceau parte din grup, cea care avea părul frumos împodobit cu acele lănțișoare din metale prețioase. Platforma lor urma îndeaproape aceeași direcție de zbor spre o altă zonă a orașului, care după câte mi-am dat seama era centrală.

„Femeia de 30 de ani”

Am rămas singur, oarecum stingher, cu cea de a doua femeie din grup. Cei doi militari stăteau la o anumită distanță de noi, spre marginea apei, vorbind încet între ei. Neștiind prea bine cum ar trebui să procedez atunci, am privit întrebător spre acea femeie, care nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani. Brunetă, cu ochii mari și trăsături delicate, avea corpul foarte suplu, chiar atletic, de unde am dedus că ocupa, probabil, o funcție de protecție și pază. Bluza ușoară pe care o purta nu avea mâneci, iar în partea de sus a brațului drept avea înfășurată o brățară în formă de spirală, ce era făcută dintr-un material de culoare roșiatică. Sprâncenele negre erau foarte bine conturate și se apropiau, ceea ce îi dădea un aer foarte hotărât și în același timp o forță specifică. Părul, strâns la tâmple și pe cap, era prins la spate

într-o coadă lungă. La urechi purta o pereche de cercei lungi, eleganți și foarte rafinat lucrați, iar la tâmpla dreaptă am observat acel mic dispozitiv atașat, ca în cazul celor doi militari, care la ea avea însă o formă triunghiulară.

Așteptam oarecum să se prezintă, dar ea nu a făcut asta. În schimb mi-a vorbit în limba română, cu același ușor accent straniu pe care l-am remarcat și la Dryn:

— Putem face câțiva pași până se întorc ei.

Am acceptat și am început să pășim rar prin nisipul de pe plajă, cumva paralel cu țărmul apei. Eram puțin contrariat de situație, neștiind prea bine cum să procedez și ce să spun. Fata se purta însă foarte natural și a început să-mi explice faptul că la anumite intervale de timp, unii dintre ei călătoresc la suprafață cu diferite misiuni. Din felul în care se desfășura discuția mi-am dat seama că nu era telepată, precum Dryn și atunci am devenit și eu mai relaxat. Am întrebat-o dacă ea a fost vreodată la suprafața Pământului și mi-a răspuns că este bine familiarizată cu regiunile țării noastre, dar și cu cele din alte țări.

— Ultima dată am rămas trei ani în nordul Scoției. Există un ciclu bine stabilit al misiunilor, iar rândul meu vine o dată la 10-15 ani. Tocmai mă pregătesc pentru o nouă plecare.

Ceva nu se lega. I-am spus că îi apreciez vârsta tânără, dar că nu înțeleg cum putea să aibă misiuni în țări străine în perioada adolescenței.

— La noi înzestrarea energetică este diferită, iar durata de viață mai mare, mi-a răspuns ea. Spui că îmi apreciezi vârsta la 30 de ani, dar în realitate am 54.

Am fost profund uimit, dar nu mi-am arătat prea mult surpriza. Eu însumi percepeam acea infuzie de energie specială, care mă făcea să mă simt profund revigorat și plin de voie bună. Am schimbat subiectul, deoarece am intuit că nu dorea să-mi ofere mai multe informații în legătură cu ceea ce făceau ei la suprafața Pământului în timpul misiunilor.

Tradiție, organizarea societății, evoluție

— Nu am văzut până acum copii în oraș, ci doar în depărtare, pe țărm... am spus eu, curios să cunosc amănunte. Este un loc anume pentru ei?

— Condițiile de aici impun doar un anumit număr de locuitori, astfel încât viața să fie echilibrată. Suntem atenți la acest aspect. Însă marea majoritate a copiilor din rândul nostru sunt născuți la suprafață. Ei sunt aduși în orașul nostru atunci când au împlinit vârsta de 3 ani. Cei care se nasc aici sunt mai speciali.

Am ridicat sprâncenele, sincer mirat, întrebând care este motivul. Femeia mi-a explicat cu un aer serios și calm:

— La naștere, copilul trebuie să beneficieze de influențele astrale. Este foarte important să se realizeze un contact energetic între structura lui și influențele energetice care provin de la astre. Aceasta e ca un fel de amprentă necesară pentru existența lui și tot ceea ce urmează este sub semnul acelei influențe. Știința voastră încă nu înțelege aceste aspecte. Însă cei care se nasc aici au trecut peste necesitatea unei influențe astrologice datorită transformării lor spirituale. O astfel de ființă este Dryn.

— Bine, și de unde știți cine trebuie să se nască la suprafață și cine să se nască aici? am întrebat contrariat.

Fata a zâmbit și mi-a explicat că asta este stabilit de înțelepții acelei comunități, ceea ce m-a uimit într-o primă fază. Aveam impresia că vedeam un film documentar despre societățile arhaice și mintea mea deja începea să privească neîncrezătoare ceea ce aflam. Probabil că femeia a simțit „clătinarea" mea și mi-a spus:

— În toată istoria noastră de mii de ani, nu a existat nici măcar un singur caz în care înțelepții să nu aibă dreptate. Totul s-a adeverit exact după cum au spus. Voi, la suprafață, aveți însă tendința să considerați aproape totul ca un produs al tehnologiei și materiei. Din această cauză dați greș adeseori, iar concepția pe care o aveți despre univers nu vă permite să înțelegeți mai nimic din misterele lui.

Am fost nevoit să-i dau dreptate, dar speram într-o evoluție accelerată, care putea fi ajutată de o comunicare adecvată între omenire și societatea lor. Am înțeles însă repede că lucrurile erau foarte complicate în această privință așa că am abandonat subiectul pentru care oricum nu aveam acreditare.

Am profitat de oportunitatea care mi se oferea și am întrebat:

— Voi ați progresat aici singuri, într-un sistem închis, în ultimii 2000 de ani?

— Nu este un sistem închis, mi-a replicat femeia. Există legături, conexiuni, atât la suprafața, cât și în interiorul Pământului. Nu suntem singurii de aici. Dar avem și avantajul unor materiale speciale, care nu pot fi găsite la suprafață și nici extrase din minele voastre. Apoi, este o cunoaștere specială, transmisă de foarte demult.

— Dryn mi-a spus că sunteți urmași ai dacilor.

Ea a încuviințat cu un gest nobil și hotărât.

— Suntem descendenții lor direcți, dar pe o spirală evoluată. Totul e ca o copie în oglindă. La fel ca și orașul nostru: voi aveți Tomisul de la suprafață și marea voastră, noi avem Tomassis aici, jos, și marea noastră. Spiritul străbunilor și al Imperiului s-a păstrat.

Nu eram sigur la ce Imperiu se referea, dar bănuiam că era vorba despre cel tracic din timpul lui Burebista, nu despre cel roman, pentru că atunci n-ar fi avut sens ceea ce a spus. Dar, ca să fiu sigur, am întrebat.

— Este Imperiul cel vechi, iar noi avem totul documentat: tăblițe, foi de metal și alte obiecte, chiar de atunci și încă de dinainte. Iar apoi, minuțios, avem de asemenea dovezi cu ceea ce a urmat. Totul este documentat și arhivat. Avem o întreaga istorie de mii de ani. Noi nu am făcut decât să continuăm existența poporului, dar în acest loc, în interiorul planetei. Organizarea noastră este însă aceeași ca în vremurile de demult.

— La ce organizare te referi?

— La sistemul de conducere, la felul în care se iau deciziile. Avem o ierarhie, dar conceptul este același ca cel al străbunilor. Este fără greș.

Nu puteam să o contrazic, din moment ce aveam dovada chiar în fața ochilor: un oraș mare în interiorul planetei, care era perfect funcțional, avansat tehnologic, în care domnea pacea și liniștea, care emana bun simț și înțelepciune. Locuitorii lui erau frumoși, calmi, relaxați, inteligenți. Era imposibil să nu compar ceea ce vedeam cu realitatea tristă a zilelor noastre, cu societatea așa-zis „avansată” ideologic în care trăim și cu „democrația” prostească a sistemului politic

existent, atât de complicat, inutil și creator de nesfârșite conflicte și probleme. Dacă un astfel de sistem politic și de guvernare, cu sutele de legi ce îl cuprind, ar fi fost cu adevărat valoros și eficient, atunci cum se explică zbaterea continuă a societății actuale în nemulțumire, în tot felul de probleme și scurtcircuite ale lanțului decizional, care abundă peste tot în lume? Iar dacă vezi că ceva șchioapătă în mod evident, nu ar fi normal să vrei să-l modifici? Din nefericire, lanțul dependențelor și obligațiilor interstatale, în special de natură economică și financiară este atât de dur și de manipulator, încât devine foarte greu să poți să faci o astfel de schimbare majoră, chiar și atunci când ea apare ca fiind perfect rațională și de bun simț.

Femeia mi-a explicat că sistemul lor de conducere se bazează pe „principiul înțelepciunii”: cel care este cel mai înțelept, conduce orașul. Am întrebat despre modalitatea în care locuitorii își dau seama că cineva anume este cel mai înțelept. Ea mi-a spus că, în general vorbind, acesta face parte din așa-numitul „grup al înțelepților”, care de obicei sunt cei în vârstă. Este acel „sfat al bătrânilor”, cunoscut din vechime în tradiția noastră, dar și în altele, iar ei se pare că au menținut strict această tradiție, cu rezultate remarcabile. Mi-a explicat mai apoi că, după înțelept vin Administratorii, un fel de miniștri în sistemul nostru de organizare. Fiecare dintre aceștia are în subordine câte o regiune, însă prin aceasta nu se înțelegea o regiune spațială, ci un domeniu de activitate: unul se ocupă de construcții, altul de știință, altul de cercetare și așa mai departe. Sistemul este gândit și aplicat astfel încât fiecare dintre acești Administratori își iau oameni în subordine, în funcție de ceea ce au nevoie să realizeze.

— Avem, bineînțeles, și un sistem de apărare, care este foarte eficient, mi-a mai spus femeia. Există o Gardă Specială și un Grup de Analiză. Cei din Gardă sunt luptătorii, care sunt bine antrenați și au la dispoziție o tehnologie avansată. Cei din Grup sunt, prin comparație, analiștii din lumea voastră. Ei monitorizează sistemele de comunicare cu suprafața, căile de acces, blocajul acestora pe care noi l-am instituit cu mult timp în urmă, eventualele intruziuni sau planuri de atac din partea liderilor voștri. Din fericire, foarte puțin știu sau cred în existența noastră aici, iar asta este mai ales datorită handicapului major pe care îl aveți în ceea ce

privește știința. Oamenii voștri de știință nu înțeleg realitatea așa cum trebuie.

— Da, prea mult orgoliu și aroganță..., am spus eu în barbă, mai mult pentru mine, repetând de fapt cuvintele doctorului Xien.

După aceea am vrut să mai îndulcesc puțin „pastila amară”:

— Avem totuși și noi o tehnologie destul de avansată...

— Baza tehnologiei noastre este complet diferită de a voastră, a spus femeia. Concepția ei este paralelă cu ceea ce cunoașteți voi, cel puțin până în momentul de față. Probabil este nevoie mai întâi să realizați unde vă blocați, iar mai apoi să căutați mai departe. Noi suntem dispuși să vă ajutăm și să răspundem apelurilor voastre, dar acest lucru trebuie făcut cu mare atenție, pentru că în ideea voastră despre existență s-a strecurat ceva periculos în ultimele câteva sute de ani.

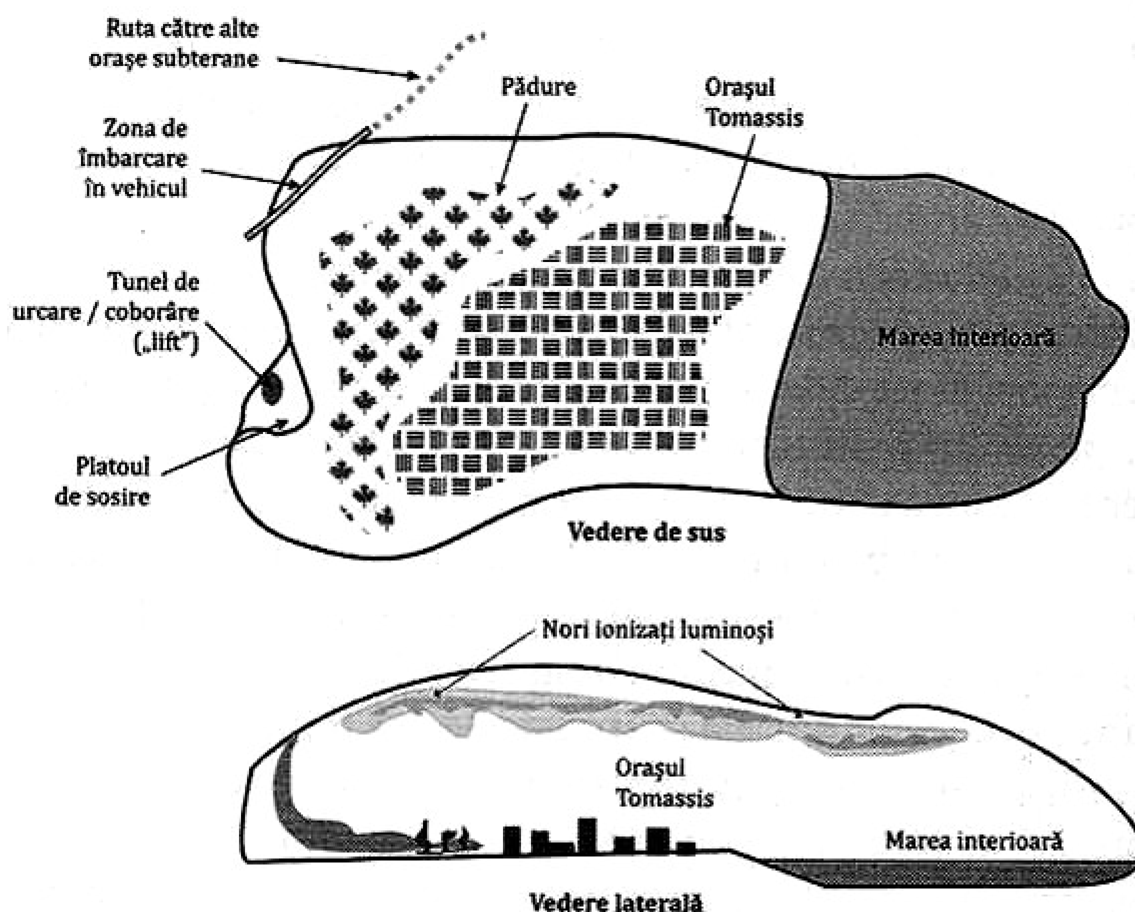
Am dedus implicit că era vorba despre contactele diplomatice inițiate de Cezar și generalul Obadea cu civilizația din Tomassis și m-am gândit că exista o mare probabilitate ca întâlnirea pe care Cezar o avea atunci, să fie o etapă în aceste discuții și negocieri. Nu aveam însă în acel moment nicio informație în plus și înțelegeam că astfel de lucruri sunt foarte sensibile și nu pot fi discutate în orice condiții.

Femeia tăcu pentru o clipă și își atinse ușor cu mâna dispozitivul de la tâmplă. Am privit în spate și am remarcat cum una dintre platforme se apropia de noi, iar în spatele ei, pe o altă platforma, veneau cei doi militari. S-au oprit pentru câteva clipe în dreptul femeii, care le-a adresat câteva cuvinte în limba lor plăcută, după care aceștia s-au înclinat respectuos și au plecat mai departe. Am înțeles atunci că femeia avea un anumit rang ierarhic și chiar că era superiorul celor doi. Ea se întoarse către mine și îmi spuse:

— Nu suntem singurii care ne-am construit în acest fel traiul. Există mai multe așezări urbane sub teritoriul țării voastre de azi, la diferite adâncimi. Atunci când a fost „exodul”, ne-am retras mulți din toate regiunile teritoriului de la suprafață, și am venit în astfel de locuri secrete din interiorul planetei.

— Constat că aproape nimeni de la suprafață nu știe de existența voastră. Nu aveți legături cu ei.

— Înainte de războaie, exista o legătură între interior și exterior. Cavitățile și căile de acces spre ele erau cunoscute de mai mulți oameni. Era un alt nivel de gândire și de acțiune. După venirea romanilor am fost nevoiți să ne retragem și să închidem aceste căi de acces. Am blocat intrările spre orașele din interiorul Pământului, dar de asemenea am depozitat aici și foarte multe dovezi, scrieri și documente care nu sunt cunoscute, mai ales din acea perioadă, de după cucerire. Doar o mică proporție din cele ce știți voi ca fiind istoria de atunci, este adevărată. Cea mai mare parte este însă necunoscută. Pur și simplu nu știți cum s-au întâmplat lucrurile cu adevărat. Când va veni timpul, toate dovezile pe care noi le deținem vor fi făcute cunoscute.

Vedere de sus și vedere laterală a orașului Tomassis, cu menționarea principalelor elemente

Zburam deja amândoi pe platformă spre oraș, mai bine zis către o margine a sa, unde am observat o zonă ce putea fi asimilată cu o gară, având mai multe guri de tunel ce intrau în munte. La două dintre ele, aproape de intrare, am văzut niște vehicule în sustentație. Nu existau șine sau alte dispozitive de ghidare.

Am coborât încet pe sol, care de această dată era bine șlefuit în piatră. Cei doi militari ne așteptau în dreptul unuia dintre vehicule. M-am uitat întrebător la însoțitoarea mea, care m-a invitat să merg către acel vehicul. Am înțeles că urma să călătorim și, nerăbdător, m-am grăbit spre locul indicat.

Cap. 4 – APELLOS, ORAȘUL DE „CRISTAL”

Ne-am apropiat de acel vehicul, care spre deosebire de linia în general simplă și aparent veche ce caracteriza formele în acea comunitate, era foarte modern, o adevărată bijuterie tehnologică. La o primă vedere semăna cu celebrele trenuri japoneze Shinkansen, însă forma sa capsulară și construcția ceva mai complexă îl deosebea de acestea.

Femeia mi-a explicat că vehiculul era un fel de „navetă” ce făcea legătura între orașele din interiorul Pământului, ce corespundeau teritoriului aproximativ al țării noastre. Nu mi-a spus însă dacă aceasta era valabil și pentru alte așezări din interiorul planetei, situate la distanțe sau adâncimi mult mai mari de locul în care ne aflam noi atunci. Logic era că, dacă astfel de orașe sunt răspândite într-o anumită regiune, atunci ele ar trebui să existe și în alte zone ale planetei.

O tehnologie avansată

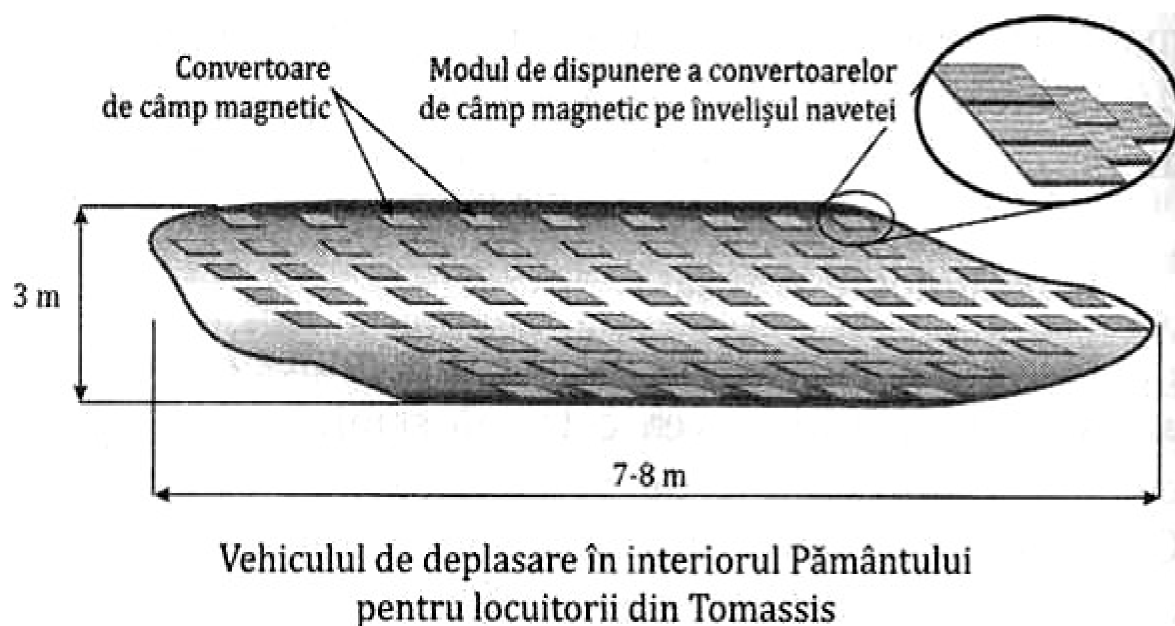
Stația de plecare se asemăna foarte mult cu cea în care am sosit cu „liftul”; avea o formă semicirculară, ca un evantai,

fiind străjuită de peretele vertical al muntelui. Capsula plutea cam la 10-15 cm înălțime deasupra solului, ca urmare a unui efect antigravitațional.

Vehiculul mi-a trezit în mod deosebit interesul și tocmai de aceea l-am analizat cu atenție. Global, semăna cu o elipsă, dar la capete avea anumite linii de formă particulare. Am apreciat că lungimea lui era de 7-8 metri, iar înălțimea de aproximativ 3 metri. Era compact, masiv, perfect finisat și impunea chiar o anumită forță datorită formei sale aerodinamice. Era construit dintr-un material de culoare albă, dar în unele zone aceasta avea o nuanță de alb-crem.

Încă de la început atenția mi-a fost atrasă de particularitatea constructivă a acelui vehicul: învelișul exterior era acoperit de „pachete” identice, îmbinate precum niște „solzi”, într-un mod asemănător cu țiglele pe acoperișul unei case. Mi-am dat seama că era vorba despre tehnologia specifică acelui aparat, ceva legat de sursa lui energetică. Inițial am crezut că tehnologia implicată în construcția navetei este asemănătoare sistemului Maglev pe electromagneți, care era studiat de japonezi, dar mă înșelam.

— Este un alt tip de tehnologie, care se bazează pe o fizică diferită, mi-a spus femeia. Știința voastră încă nu a înțeles-o. E o forță care distorsionează spațiul și timpul.

Vehiculul de deplasare în interiorul Pământului
pentru locuitorii din Tomassis

Căutam să înțeleg la ce se referea și observam de aproape acele plăci speciale de pe învelișul navetei, dar ele erau compacte și perfect netede. Aveau o formă dreptunghiulară și adaptată curburii învelișului pe care erau așezate. Grosimea fiecăreia dintre ele nu era mai mare de 2 centimetri.

Naveta nu avea geamuri, hublouri sau alte deschizături. Era un fel de „fus” compact, aparent dintr-o singură bucată. Vehiculul era îndreptat perpendicular spre munte, în dreptul unei guri masive și întunecate, pe care la început am identificat-o ca fiind o gură de tunel. Venind însă mai aproape, am văzut că acolo suprafața muntelui era doar „polizată” după o formă rotundă, cu un diametru de vreo 5 metri, iar roca din interiorul cercului era mai închisă la culoare decât rocile înconjurătoare, având o tentă maro spre roșcat. Nu exista de fapt niciun tunel săpat în munte, nicio denivelare, nicio cale de acces. În schimb, cercul care delimita „gura de tunel” avea dispuse pe circumferința lui, în mod simetric, mai multe dispozitive identice. Am bănuit că acestea erau într-o anumită rezonanță cu plăcile ca niște „solzi” de pe învelișul navetei.

Nu eram însă lămurit cum și pe unde se deplasa un astfel de vehicul în interiorul solid al Pământului și de aceea am întrebat-o pe însoțitoarea mea.

— Evident, nu s-a pus problema săpării unor „tuneluri de cârtiță” prin mantaua și scoarța terestră. Aici intervine saltul tehnologic și de concepție, despre care ți-am spus. Noi ne folosim mult de câmpul gravitațional, mai bine zis de interacțiunea lui cu un câmp electric, la fel cum voi cunoașteți interacțiunea dintre un corp încărcat electric cu un câmp magnetic. Într-o astfel de interacțiune se generează anumite vortexuri de câmp electric și magnetic. Noi am aplicat acest principiu, dar în cazul câmpurilor gravitaționale. Ne-am dat seama că atunci când un obiect traversează liniile de câmp gravitațional se generează un anumit câmp magnetic.

Aici necunoașterea mea s-a adâncit și mai mult. Am întrebat contrariat:

— Ce vrei să spui? Că din această interacțiune rezultă pur și simplu un câmp magnetic?

— Nu în mod automat, ci printr-o conversie pe care o realizează aceste piese, mi-a răspuns femeia, arătând cu mâna spre „solzii” de pe exteriorul navetei. Așa cum voi convertiți

câmpul magnetic în câmp electric, la fel noi ne-am dat seama cum putem să convertim câmpul gravitațional în câmp magnetic. Asta înseamnă mult mai mult decât simpla inducție electromagnetică, așa cum o concepeți voi, pentru că ne permite să curbăm spațiul și timpul.

În timp ce femeia vorbea, mergeam încet pe lângă acel vehicul ca o capsulă, privind cu mare atenție la particularitățile lui constructive. În mare era precum un fus alungit, o piesă compactă fără nicio deschizătură, ermetic închisă. Atunci când am ajuns în partea din față, aceasta semăna cu botul unui avion de luptă, însă având linii mai rotunjite. Mi-am dat seama că în secțiune naveta arăta probabil ca un ou cu vârful mai ascuțit spre în sus, fiind mai înaltă în această parte. Am înconjurat vehiculul, mergând paralel cu corpul lui și observând finisarea excepțională a peretelui exterior.

„Solzii” erau perfect îmbinați și așezați unul peste altul, acoperind întreaga suprafață a corpului navetei, dar nu puteam să-mi dau seama cum anume converteau ei energia gravitațională în energie magnetică. Doream foarte mult să-l întreb pe ghidul meu despre aceasta, dar mă frământa gândul că interesul pe care îl manifestam ar putea fi privit cu suspiciune și interpretat în mod eronat. Nu a fost însă nevoie să-mi fac astfel de probleme, căci simțind neliniștea mea interioară, femeia a zâmbit și a început să-mi explice într-un mod foarte degajat:

— Îți pot explica principiul, chiar dacă știința voastră acceptă cu dificultate posibilitatea unor astfel de interacțiuni care să implice gravitația. Înainte de a porni, naveta generează în jurul învelișului ei un anumit câmp magnetic fluctuant, pe care îl generează cu ajutorul undelor ultrasonice de frecvență foarte mare, pentru a putea „intra” în mediul solid al scoarței.

— Ce fel de câmp fluctuant este acela? am întrebat imediat, foarte atent la explicațiile pe care ea mi le furniza.

— Este un câmp complex, format din combinația a două câmpuri magnetice: unul rotativ, turbionar și unul cu o caracteristică specială, care aparent se prezintă ca un monopol, pentru că la exteriorul navetei este permanent „nord”, iar la interior este permanent „sud”. Combinația aceasta de câmpuri, care se face într-o anumită proporție și la

o anumită intensitate creează un fel de „celulă spațiu-timp locală”, ce delimitează naveta.

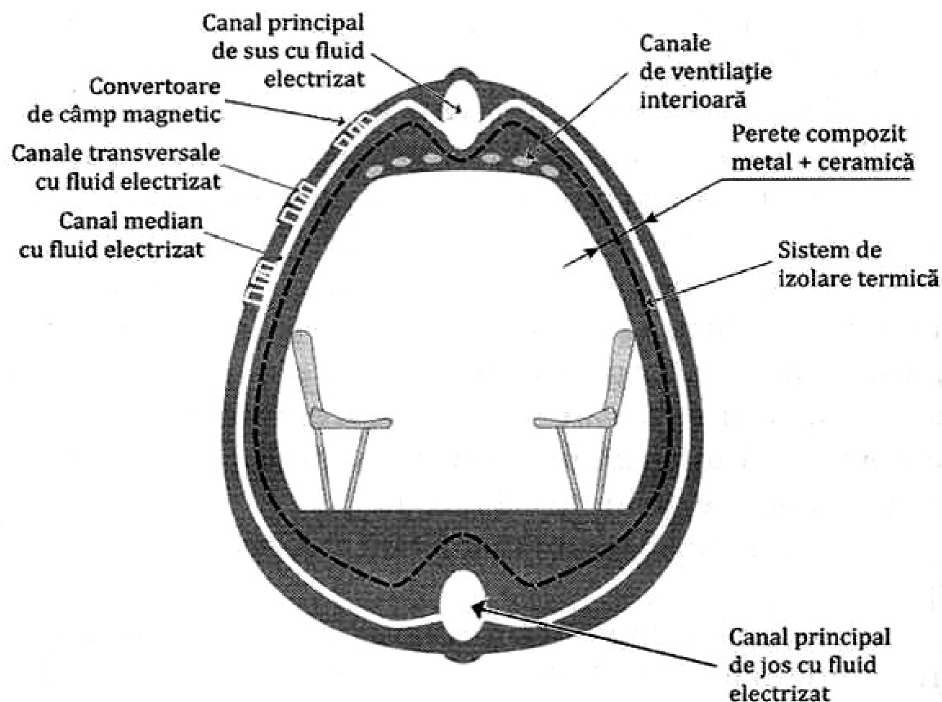
Bănuiam într-o anumită măsură care era efectul și i-am spus:

— Probabil se modifică frecvența de vibrație și capsula trece prin materie fără să mai interacționeze cu aceasta?

— Da, acesta este fenomenul. Se „construiește” mai întâi o distorsiune spațio-temporală locală prin ridicarea frecvenței de vibrație.

— Această inițializare este în dotarea vehiculului? Cine creează cele două tipuri de câmpuri magnetice? Plăcuțele de pe suprafața navetei?

— Nu, nu ele. Pereții navetei sunt groși și au trei zone distincte: cea interioară reprezintă structura de rezistență; zona de mijloc este masivă și cuprinde generatoarele de câmp magnetic pentru inițializarea distorsiunii, însă nu le poți vedea de aici, pentru că sunt implementate în construcția peretelui; zona exterioară conține plăcile de pe corpul navetei, care realizează convertirea câmpului gravitațional în câmp magnetic, în timpul deplasării.

Secțiune verticală prin corpul navetei

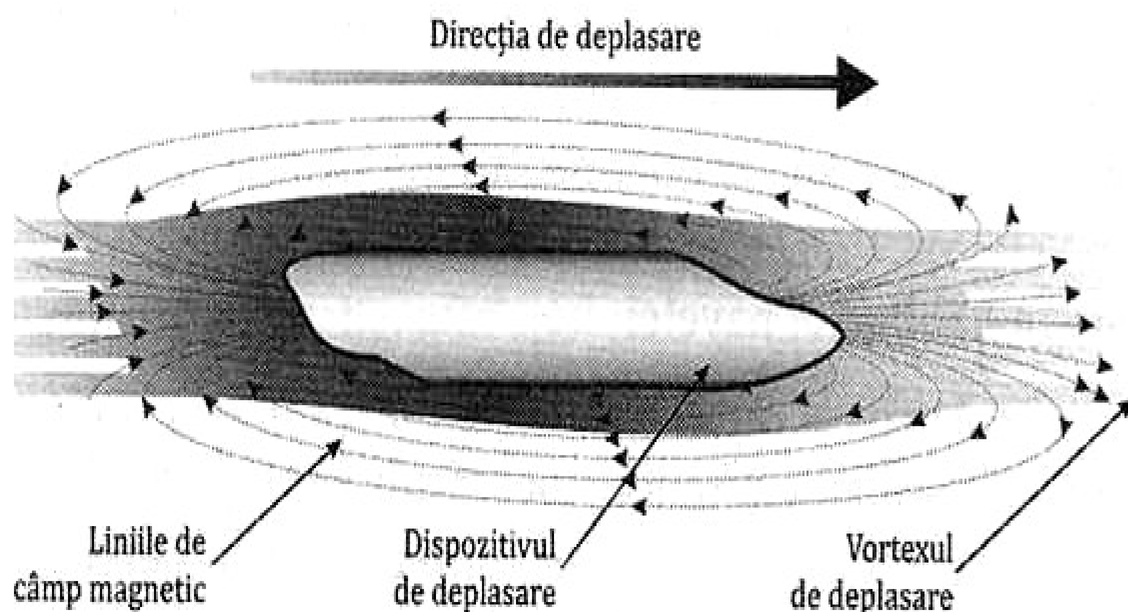
Din descrierea pe care ea mi-a făcut-o și din imaginile pe care le-am văzut mai târziu în anumite proiecții holografice, o secțiune verticală prin corpul navetei cuprinde la modul general următoarele elemente:

Eram însă curios să aflu ce se petrece în timpul deplasării.

— După crearea distorsiunii, naveta pornește și apoi se „încarcă” prin însăși faptul că se deplasează și traversează liniile de câmp gravitațional, mi-a explicat femeia. Plăcuțele din zona exterioară convertesc atunci câmpul gravitațional în câmp magnetic.

— Și acesta ce face?

— Este folosit pentru a menține procesul de generare a bulei spațio-temporale, în care se află naveta care se deplasează. Energia care este necesară pentru acest fenomen este foarte mare; doar inițializarea procesului poate fi făcută cu mijloace proprii. Mai apoi, necesarul energetic este luat din conversia gravitației în câmp magnetic. Mișcarea navetei creează în permanență un fel de „tunel” virtual, un fel de „mediu” prin care ea înaintează cu o viteză mare. Legăturile între orașe se realizează astfel foarte ușor, atunci când avem nevoie.

Principiul de deplasare al navetei

M-am întrebat atunci cu o anumită mirare, de unde știa ea toate acele amănunte de natură științifică. Chiar dacă erau doar aspecte principiale, ele demonstrau totuși o anumită cunoaștere pe care femeia o avea vizavi de construcția și concepția navetei. Nu puteai oferi acele explicații fără să nu fii implicat într-un anumit fel în domeniu. Considerând că deja exista o anumită familiaritate în discuție, mi-am permis să întreb despre acest lucru.

— Coordonez domeniul de cercetare în zona de securitate și apărare, mi-a răspuns ea pe un ton natural.

— Dar acesta mi se pare a fi un vehicul de transport civil, am observat eu, neînțelegând prea bine care este legătura cu apărarea.

— Poate fi folosit și în alte direcții, m-a lămurit ea. Practic, este un transportor. Adeseori folosim astfel de navete pentru transportul mărfurilor. Doar o mică parte din spațiul lor interior este destinat călătorilor.

După ce a spus aceasta, femeia a ridicat ușor mana stângă în dreptul unei zone de pe corpul navetei, aproximativ la nivelul pieptului și peretele a culisat spre stânga, lăsând spațiu liber pentru intrare.

În habitaclul navetei

Dacă priveai capsula din exterior era practic imposibil să-ți dai seama că în acel loc se afla de fapt o ușă care permitea intrarea. Ea nu s-a suprapus peste perete, ci a pătruns în interiorul acestuia, după ce mai întâi s-a retras câțiva centimetri în adâncime. Nu s-a auzit aproape niciun zgomot, doar un foșnet plăcut.

Interiorul navetei era luminat în totalitate. Nu am observat o sursă specială pentru acea lumină, care era uniformă și venea de peste tot. Primul lucru pe care l-am remarcat a fost aspectul pereților interiori, care păreau a fi alcătuiți din sute de cristale strălucitoare foarte mici. Lumina nu era intensă, dar dădea senzația că te cuprinde și te relaxează. Chiar dacă era un alb rece, totuși nu simțeam că mă deranjează. Reflexele pe pereții navetei creau o strălucire intimă și plăcută, care relaxau imediat psihicul și mentalul. Deși tehnologia care determina

acel efect era diferită de cea care exista, de pildă, în Marea Galerie sau în interiorul tunelurilor ce porneau din Sala Proiecțiilor, totuși rezultatul ei era oarecum asemănător.

La mijlocul vehiculului, de o parte și de alta a pereților erau dispuse simetric câte trei scaune sau, mai bine zis, un fel de fotolii ergonomice. La o primă „evaluare” din priviri, ele mi-au făcut impresia că sunt tari, însă atunci când m-am așezat pe unul dintre ele, materialul din care era realizat s-a înmuiat ca o gelatină mai consistentă. Am remarcat atunci plăcut surprins că, dacă atingeam ușor suprafața scaunului, aceasta rămânea tare, dar dacă apăsam cu o forță mai mare, ea se înmuia. Când te așezai în scaun, de exemplu, materialul devenea moale și lua imediat forma corpului, creând o senzație foarte confortabilă. La orice mișcare a trupului, acel material inteligent se mula după noua formă, iar dacă te ridicai, el revenea imediat la starea inițială, netedă. Mi-am spus că, fără îndoială, aceasta era „plasticitatea inteligentă” pe care și-ar fi dorit-o orice sedentar care muncește ore în șir la birou, deoarece materialul părea să se coreleze foarte bine cu formă fizică a trupului.

Partea din față și din spate a navetei era blocată de câte un perete dintr-un material semitransparent, în spatele căruia am observat mai multe cutii așezate una peste alta, închise ermetic, probabil cu mărfuri. Am fost puțin uimit, realizând faptul că nu exista cabină de comandă și nici pilot, ori cel puțin eu n-am remarcat acest lucru de acolo de unde mă aflam. Interiorul era foarte simplu, conținând doar cele șase fotolii ergonomice în partea centrală, restul spațiului spre extremitățile navetei fiind folosit pentru depozitare. De fapt, spațiul din interior nu era foarte mare, atât datorită formei elipsoidale a transportorului, cât și datorită pereților săi groși. Înainte ca ușa să se închidă automat, am văzut delimitarea celor trei zone despre care mi-a vorbit ghidul meu și am apreciat grosimea peretelui la aproximativ 30-40 de centimetri. Am văzut apoi cum ușa culisează lateral din interiorul peretelui și se împinge în exterior, obturând perfect spațiul.

În navetă intrasem doar eu și însoțitoarea mea. Cei doi militari au rămas pe platforma de plecare. Femeia a comunicat câteva cuvinte în limba ei natală, probabil cu un centru de control și imediat am simțit o senzație stranie în stomac, ca în cazul unei accelerații puternice, însă ea a fost ușoară și de scurtă durată. Am remarcat atunci că senzația era

de ridicare a organelor interne și nu de împingere a lor pe orizontală, spre în spate, așa cum este cazul atunci când se accelerează puternic. Una dintre explicații ar putea fi că atunci a fost modificată frecvența de vibrație, care a crescut și, prin urmare, ea a creat acea senzație specială de „ridicare”.

După câteva secunde totul a reintrat în normal și imediat după pornire pe pereții din interiorul navetei au apărut, luminoase și colorate, diferite informații și sisteme grafice, dispuse în secțiuni ca niște monitoare video destul de mari, atât pe un perete, cât și pe celălalt. De pildă, în una dintre secțiuni, care era mai mare, ni se arăta unde ne aflam și cum evoluează călătoria. Totuși, nu vedeam asta ca pe fereastra unui tren, cu peisajul derulându-se în viteză. Imaginile apăreau lent, cumva în sinteză, iar reprezentarea traseului era punctiformă, dar cu toate acestea îmi dădeam seama că viteza era foarte mare din proporția deplasării, care era reprezentată grafic.

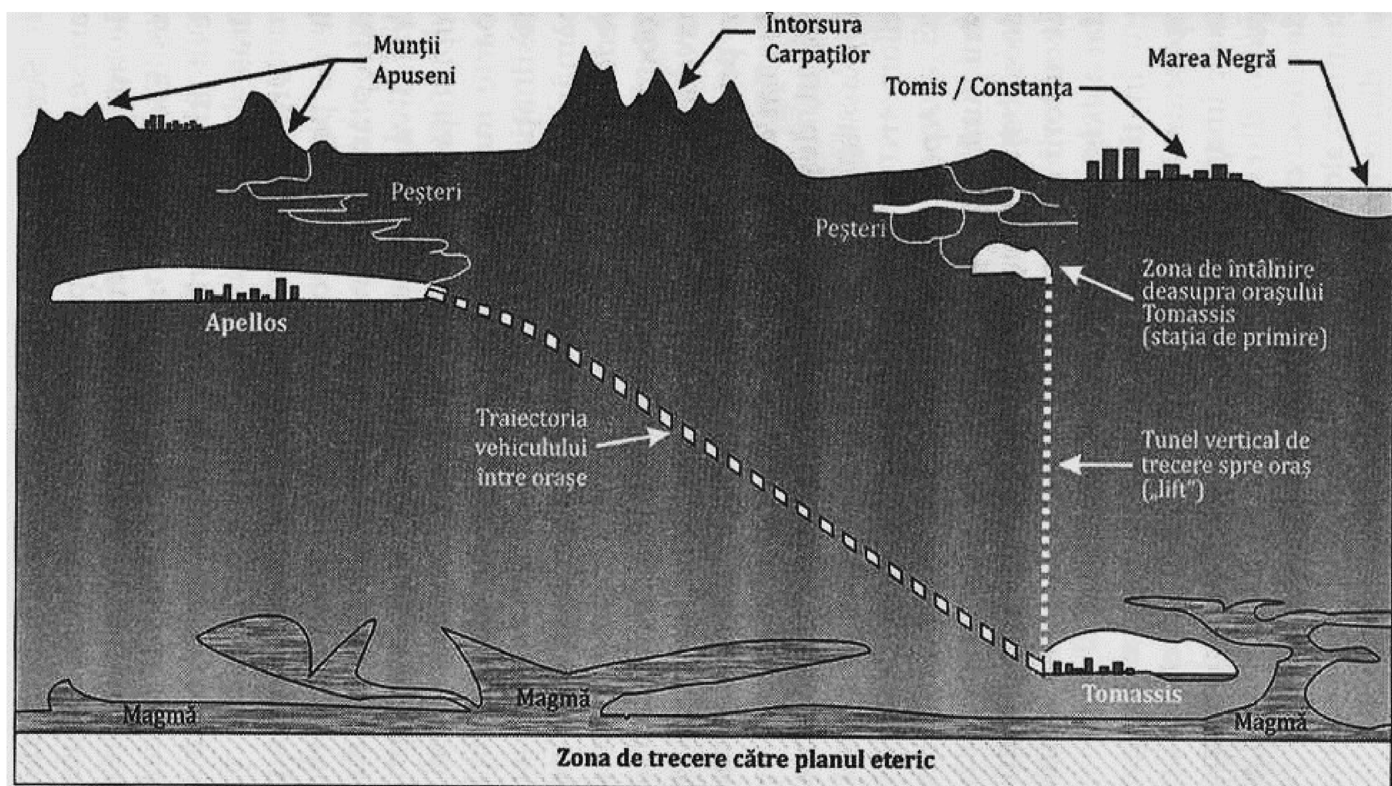
Totul era precum o hartă, atât a elementelor naturale de la suprafață, cât și a celor din interiorul Pământului, prin care înaintam. Am recunoscut lanțul carpatic și zona de nord-vest a României, iar dedesubt, ca într-o secțiune, zona pe care o străbăteam. Imaginea cuprindea într-o viziune dinamică peisajul general al teritoriului de la suprafață, dar în același timp vedeam și înaintarea locală ce corespundea în interiorul mantalei planetei, cu imagini ale principalelor forme de relief și structuri din interiorul Pământului, prin care treceam. Era fascinant să observi acea interactivitate a imaginilor, atât de vie și de fidelă, în care informația nu era prezentată doar schematic sau virtual, ci și foarte real, cu imagini efective ale mediului atât de la suprafața pământului, cât și din interiorul lui. Peste acestea am observat că se suprapuneau într-o admirabilă sinteză anumite grafice și informații de natură digitală, care indicau direcții, curbe, zone mai intens luminate, puncte clipind colorat. Am presupus că acelea puteau fi direcții către alte așezări și orașe subterane și am remarcat faptul că majoritatea se aflau în zona munților Apuseni. Totuși, am observat că două zone luminoase indicau, de asemenea, spre Moldova.

Scrierea, totuși, nu era ca a noastră. Semnele grafice, care se schimbau aproape continuu apăreau în diverse zone ale imaginii, dar cu predominanță în partea din dreapta, sus. Ele

semănau mai degrabă cu scrierea runică, având ceva arhaic în forma lor, un mister de care mă simțeam atras.

Urmărind cu atenție traseul și imaginile din proiecția de pe perete am observat după indicațiile grafice că ne îndreptam spre un oraș subteran situat în zona de sud a Transilvaniei, care se afla însă mult mai aproape de suprafață. Diferența de nivel între Tomassis și acel oraș era foarte mare, aș spune cam 1500 de kilometri. De fapt, destinația noastră se afla atât de aproape de suprafața pământului în reprezentarea vie a imaginilor pe care le vedeam, încât mă întrebam dacă nu cumva era mai ușor să coborâm pornind de acolo spre oraș, decât să călătorim cu naveta. Era, firește, un mod amuzant de a pune problema, în primul rând pentru că durata călătoriei noastre nu a depășit două minute și, în plus, ghidul meu mi-a spus că orașul, deși se afla mult mai aproape de suprafață decât Tomassis, totuși el era la o adâncime de câteva zeci de kilometri.

— Apellos este un oraș foarte special, ca istorie și structură, mi-a spus femeia. Este și el foarte vechi, dar se deosebește totuși în multe privințe de orașul nostru. Locuitorii lui sunt tot din neamul dac, însă la un moment dat a existat o hibridizare cu o altă rasă.

Imaginea de ansamblu a traiectoriei urmată în călătoria cu naveta

În timp ce vorbea am remarcat pe imaginile care apăreau că am ajuns la destinație și că naveta s-a oprit. Apoi toate imaginile complexe care ocupau până atunci o mare parte din pereții interiori au dispărut brusc și ușa se deschise, culisând foarte silențios. De afară a pătruns o lumină caldă, plăcută, însă nu cu mult mai puternică decât cea din interior.

Orașul din cavitatea gigantică

Am ieșit din navetă și am văzut că ne aflam pe o platformă suspendată, susținută de un pilon central la o înălțime de vreo 15 metri deasupra solului. Platforma era plasată lângă un perete stâncos, dar nu făcea contact cu acesta, așa cum am văzut în Tomassis. Mai jos, în partea stângă am observat încă trei platforme separate, aflate la o anumită distanță una de cealaltă, dar ele erau puțin mai mici.

— Aceasta este „platforma diplomatică”. Venirea noastră a fost anunțată, mi-a spus însoțitoarea mea.

Într-adevăr, la câțiva metri depărtare erau doi bărbați care păreau să ne aștepte. Ei au făcut câțiva pași spre noi, s-au oprit și au înclinat puțin capul în semn de bun venit. Erau îmbrăcați în niște costume albe, elegante, însă felul în care erau croite lăsa senzația că sunt în legătură cu un serviciu de ordine și securitate: în dreptul șoldurilor haina avea niște clapete, probabil în loc de centură; pe antebraț am văzut cotiere, iar pantalonii aveau niște dungi specifice pe lateral. În picioare aveau un fel de ghete de asemenea cu niște clapete în partea de sus.

Cei doi bărbați erau aproximativ de aceeași înălțime, cam 1,80 m; unul dintre ei era blond, celălalt avea părul castaniu închis. Au vorbit câteva fraze cu însoțitoarea mea și am remarcat că foloseau aceeași limbă ca cea a locuitorilor din Tomassis.

În timp ce ei discutau, am privit cu mai multă atenție în jur. Spre deosebire de Tomassis, aici aveam sentimentul că spațiul era mult mai deschis și vast. Sub ochii mei, într-o depresiunea largă de câțiva kilometri, se întindea un oraș a cărui vedere m-a uluit, pentru că părea desprins din cărțile

SF: toate construcțiile și clădirile erau realizate dintr-un material transparent, ca și cum ar fi fost din cristal. Totuși, acea transparență nu era cea a unei sticle, ci mai curând era o semi-transparență foarte pură. Din anumite unghiuri vedeam cum lumina se răsfrângea în culorile curcubeului, ca printr-o prismă, creând perspective superbe.

Dincolo de oraș am observat niște dealuri acoperite de vegetație și chiar sub platforma noastră creșteau copaci care se asemănau mult cu stejarii, doar că erau mai mici de înălțime. Pe jos, în loc de iarbă am observat că solul era acoperit cu un fel de mușchi și licheni, dar din câte mi-am dat seama aceștia aveau o consistență mai „aspră”.

Majoritatea construcțiilor din oraș, așa cum le puteam vedea eu de la depărtare, aveau formă sferică sau curbată. Nu am văzut totuși clădiri înalte, doar câteva mici turnuri ce erau rotunjite în partea de sus. Am văzut de asemenea străzi destul de largi și foarte frumos amenajate, tuneluri și arcade, precum și clădiri sub formă de dom. Arhitectura orașului era complet diferită de cea folosită în Tomassis, iar materialul de construcție era uluitor, creând senzația unui oraș al viitorului. La aceasta contribuia și lumina, care de asemenea era specială: la fel ca în Tomassis, nu era o sursă concretă ce o emitea, ci ea era răspândită uniform, albă, însă de intensitate medie, așa cum este dimineața spre ora 10.

Discuția celor trei se încheiase și atunci bărbatul blond se întoarse către mine și mi se adresă foarte binevoitor într-o română aproape perfectă:

— Timpul este prea scurt pentru a face o vizită în oraș, dar pe lângă ceea ce se poate observa de aici, putem să oferim o sinteză a informației despre noi, care va ajuta în colaborarea viitoare.

Mă simțeam foarte bine și am acceptat cu bucurie. La îndemnul lor, ne-am îndreptat cu toții spre un mic piedestal de pe platformă, care s-a dovedit de fapt că era un panou de comandă. Nu îi cunoșteam funcția precisă, dar același bărbat mi-a spus că dispozitivul reprezenta un periferic ce se putea racorda la informația centrală a orașului.

În momentul în care ne-am apropiat suficient de mult de acel piedestal ca un paralelipiped înalt cam de un metru, el s-a activat și pe suprafața lui au apărut diferite

semne și informații, scheme și mici imagini. Mi-a creat impresia atunci că era un fel de selector și într-adevăr, cu o singură mișcare a mâinii, de la distanță, bărbatul blond a accesat un anumit domeniu. În fața noastră a fost imediat proiectat un ecran mare, holografic, de la piedestal în sus. Era mai lat decât acesta, probabil avea mai mult de doi metri, iar în înălțime era doar cu puțin mai mic.

Istoria locului

Pe acel „ecran” holografic au început atunci să se deruleze destul de repede și cu o claritate excepțională imagini în legătură cu acel oraș și locuitorii lui. Mi-am dat seama că ele nu erau neapărat într-o ordine cronologică, însă asta nu m-a deranjat. Eram foarte atent și curios să aflu detalii despre acel loc, cu atât mai mult cu cât modalitatea de prezentare era foarte asemănătoare cu cea din Sala Proiecțiilor.

La început am văzut împrejurimile zonei: dealurile pe care le observasem deja, două lacuri mici, iar în depărtare ceea ce părea a fi un ghețar de mici dimensiuni. Mai apoi, brusc, imaginile au arătat un fel de intrare în coasta muntelui, care era foarte elegant.

Amenajată. Prezentarea insista mult asupra acelei intrări în munte, care semăna cu intrarea într-o peșteră turistică, arătând-o din diferite unghiuri și de la diferite distanțe. Atunci a fost prima dată când am remarcat mai atent felul în care erau structurați munții, ca un fel de semicerc pe lateral, ca și cum ar fi înconjurat spațiul în care ne aflam și totodată curbându-se deasupra acestuia. Uluit, mi-am ridicat privirea pentru a verifica eu însumi ceea ce vedeam în imagini și atunci am remarcat că, luându-mi ochii de la proiecția holografică, aceasta „îngheța”. Am privit din nou spre ecran și șirul imaginilor a continuat; am privit în sus, iar imaginea a rămas ca un stop-cadru. Era evident că într-un anumit fel acea redare era intrinsec conectată la direcția privirii mele, pe care o avea ca referință.

Atunci când privisem orașul nu am acordat o atenție deosebită „cerului”, mai ales că acesta era ușor difuz

datorită luminii. Acum însă am privit cu mai mare atenție zona în care ne aflam, chiar lângă peretele stâncos al munților. Acesta se înălța și apoi se curba ușor deasupra, dar lumina în partea de sus împiedica totuși vederea perfectă, ca și cum roca s-ar fi cufundat în ceva „lăptos”. Totuși, până să dispară total în această lumină deasupra orașului, puteam să întrevăd un anumit contur al stâncilor care erau deasupra noastră și chiar în unele locuri vedeam unele vârfuri ale acestora care străpungeau „norii” vertical, cu vârful în jos. Abia atunci mi-am format o imagine mai clară în minte despre acel loc și am înțeles că el era de fapt un fel de peșteră gigantică, putând să asigure habitatul pe care îl vedeam. Plafonul acelei caverne uriașe nu se afla prea sus. Judecând după vârfurile stâncilor pe care le-am observat deasupra noastră, în „tavanul” peșterii, aș aprecia înălțimea în acea zonă la cel mult 70 de metri, dar mi-am dat seama că aceasta varia și, probabil, chiar creștea puțin spre oraș.

Am revenit cu privirea la imaginile de pe ecran și acestea au început să se deruleze în continuare. Ele înfățișau mai clar structura acelui loc, a munților și boltirea lor deasupra, formând o cavitate imensă subpământeană, mult mai mare decât cea pe care am observat-o în Tomassis. Muntele nu „creștea” în înălțime, ci cumva se „întindea” deasupra orașului, ca un fel de coviltir, iar acel „acoperiș” continua în depărtare.

În timp ce priveam acele imagini, interesul meu s-a îndreptat spre gura de peșteră din munte, pe care eu totuși nu o vedeam de pe platforma pe care mă aflam. Atunci mi-am dat seama că imaginile ce îmi apăreau urmau cumva interesul pe care eu îl manifestam într-o direcție sau alta, în funcție de ceea ce doream să văd. Mi-am dat seama în acest fel că era vorba de un alt gen de interactivitate, chiar mai profundă, o legătură directă cu mintea mea, iar aceasta era probabil rodul unei tehnologii pe care nu o înțelegeam.

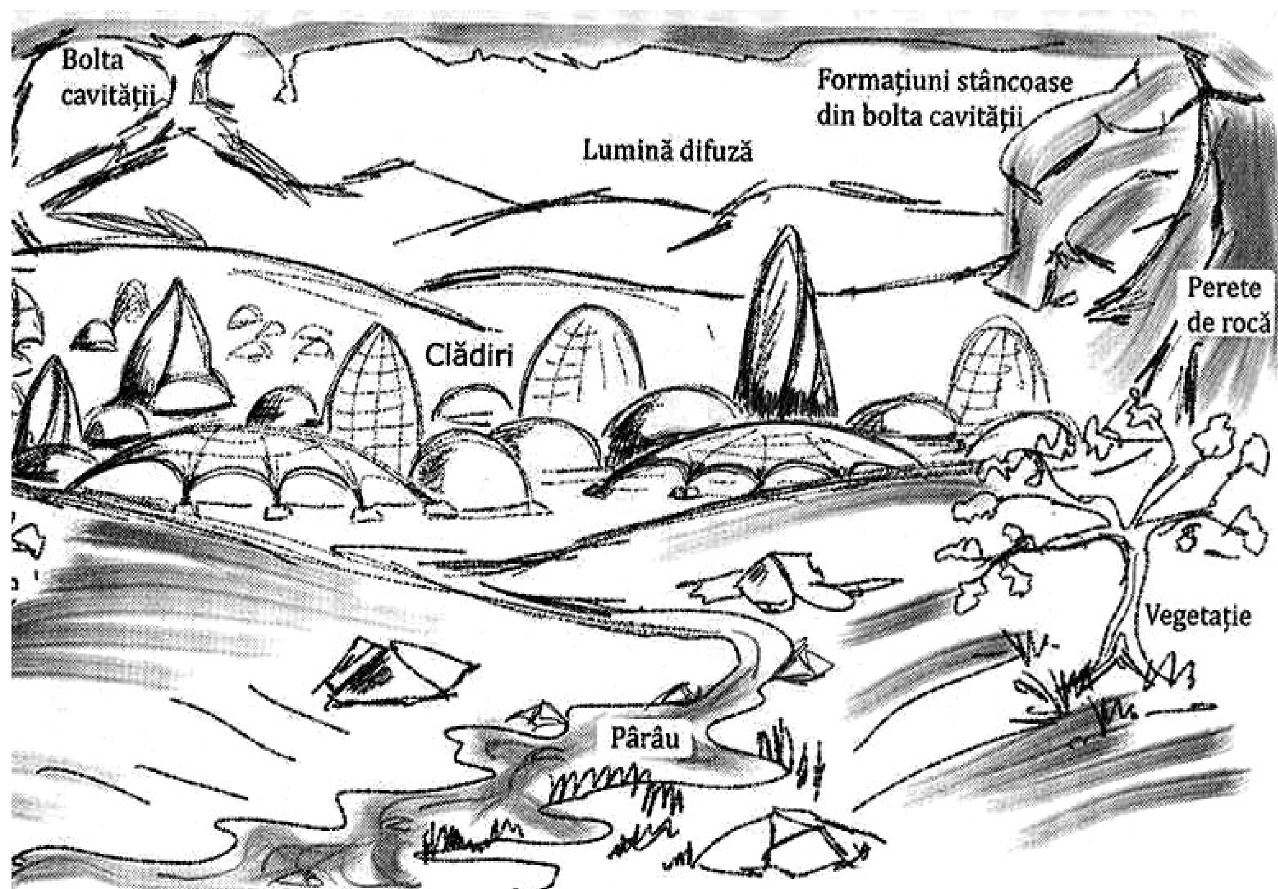
Mi s-a arătat pe ecran imaginea mult mai apropiată a intrării în acea peșteră, despre care am înțeles imediat că era de fapt ieșirea din munte spre cavitatea interioară în care mă aflam atunci, adică spre oraș. Am observat că era ca o gură mare de tunel, destul de înaltă și largă, având marginile finisate în mod artificial. Intervenția omului se

vedea și în zona din fața ei, care semăna ca un punct de venire-plecare și unde am putut de asemenea observa, într-o parte, multe cutii și lăzi depozitate.

Apoi, brusc, imaginea a redat aceeași intrare în munte, însă de această dată în starea ei naturală. Comparativ cu imaginea în care aceasta fusese amenajată, am văzut că atunci ea avea dimensiuni mai mici. Marginile erau chiar stanca naturală, iar la intrare solul era denivelat. Mi-am dat seama imediat că vedeam istoria acelui loc, chiar de la începutul lui, cu atât mai mult cu cât totul acolo era beznă.

Imaginile îmi arătau doi bărbați cu bărbi mari și cușme pe cap, ținând în mână câte o făclie aprinsă, înaintând șovăitori dincolo de gura peșterii, în interiorul cavității în care acum este orașul Apellos. Lumina făcliilor se reflecta slab spre în sus, arătând structura solidă, de piatră, a acelei cavități interioare foarte mari din interiorul Pământului. În spatele celor doi, dar rămânând la intrarea în munte, erau alte câteva persoane, care îi așteptau și care cărau un fel de baloți sau legături mari.

Din felul în care s-au derulat mai apoi imaginile mi-am dat seama că acelea au fost începuturile istorice pentru ceea ce, mai târziu, a însemnat popularea acelei zone din interiorul planetei. Probabil mi s-a oferit să văd momentul descoperirii acelei cavități imense, pentru ca mai apoi să am o anumită idee despre succesiunea dezvoltării ei. Interesant este faptul că cei pe care îi vedeam a fi primii care au descoperit acea cavernă nu erau „oameni ai peșterilor”, ci purtau niște pantaloni rudimentari dintr-un material gros, de culoare albă, pe cap aveau cușme, iar cămășile erau largi și legate la șold cu o centură de culoare închisă. Puteam să presupun că erau locuitori ai teritoriului de la suprafață, poate chiar cu mult înaintea vechilor daci, iar aceasta mă făcea să cred că popularea uriașei caverne din interior a avut loc probabil cu multe mii de ani în urmă. Era însă o cu totul altă istorie decât în cazul lui Tomassis și mi s-a părut uimitor faptul că au avansat incredibil de repede din punct de vedere tehnologic.

Vedere generică a orașului Apellos din interiorul Pământului

Am înțeles însă din următoarele imagini felul în care au decurs lucrurile, chiar dacă nu am văzut prea multe detalii. La început doar câțiva oameni au pătruns în imensa peșteră dar, datorită faptului că întunericul era total, iar zona aproape exclusiv stâncoasă, ei au părăsit-o. Mai apoi, însă, probabil la un anumit interval de timp după aceea, am văzut un alt grup de persoane care au pătruns și au inițiat aprinderea unui glob de mici dimensiuni, ce răspândea o lumină alb-gălbuie, foarte plăcută și totodată puternică. Apoi au fost aduse mai multe globuri asemănătoare. Ele nu erau mari, nu cred că depășeau un metru în diametru, dar lumina pe care o furnizau era extraordinar de puternică și constantă. Curând întreaga vale și cavitate era luminată: un peisaj stâncos și sterp în cea mai mare parte. Estimarea mea inițială cu privire la înălțimea cavității s-a dovedit a fi destul de corectă, căci aceasta nu depășea în medie 70-80 de metri.

Spațiul se întindea mai mulți kilometri pe orizontală, cu o ușoară tendință de urcare în partea opusă intrării din munte. Practic vorbind, era ca o uriașă bulă goală, de o formă aproximativ elipsoidală și destul de aplatizată, în interiorul Pământului, o cavitate gigantică ce se întindea pe o mare suprafață sub teritoriul Transilvaniei.

Acei oameni care au adus globurile luminoase făceau parte dintr-o altă tagmă și, după cum erau îmbrăcați, cu robe lungi, păreau a fi preoți. Ei erau însoțiți de un grup mic de alte ființe de o mare frumusețe, bărbați și femei, care aveau părul blond, dar care prin îmbrăcămintea lor din material strălucitor și comportamentul pe care îl aveau, arătau că nu făceau parte din comunitatea băștinașă de la suprafață. Am avut atunci intuiția că acele ființe i-au ajutat și sprijinit pe locuitori să populeze și să fondeze acea comunitate din interiorul Pământului, care acum este Apellos. Avansul tehnologic și modul în care s-a dezvoltat acel loc demonstrează aceasta.

Lumina din cavitate

La începuturi, lumina furnizată de acele globuri era mult mai puternică și avea o lungime de undă diferită, culoarea ei fiind alb-gălbuie. În prezent intensitatea luminii din cavitate este mai slabă și mai plăcută, poate pentru faptul că ea și-a schimbat frecvența, acum fiind doar lumină albă. Prima impresie, atunci când am ieșit din navetă și am avut perspectiva uriașei cavități a fost că acea lumină mă „hrănește” într-un anumit mod și îmi induce o stare foarte plăcută. Ea nu era deloc „seacă”, ci parcă plină de „substanță”.

Spre deosebire de Tomassis, unde lumina provine de la ionizarea naturală a atmosferei, în Apellos ea este produsă în mod artificial. Imaginile mi-au arătat modul ingenios în care locuitorii orașului au rezolvat această problemă. Sistemul lor de iluminat seamănă destul de mult cu sistemul de leduri din tehnologia noastră, atâta doar că în loc de materialul ceramic din componența ledurilor ei folosesc cristale de cuarț, pe care le fabrică și le integrează într-un

compozit special astfel încât iluminatul în interiorul cavității să nu aibă nevoie de energie auxiliară.

Ideea mi s-a părut foarte ingenioasă, iar realizarea tehnologică extraordinară. Acele cristale de cuarț sunt în așa fel fabricate, încât să convertească presiunea asupra lor într-o slabă emisie de fotoni, adică în lumină.

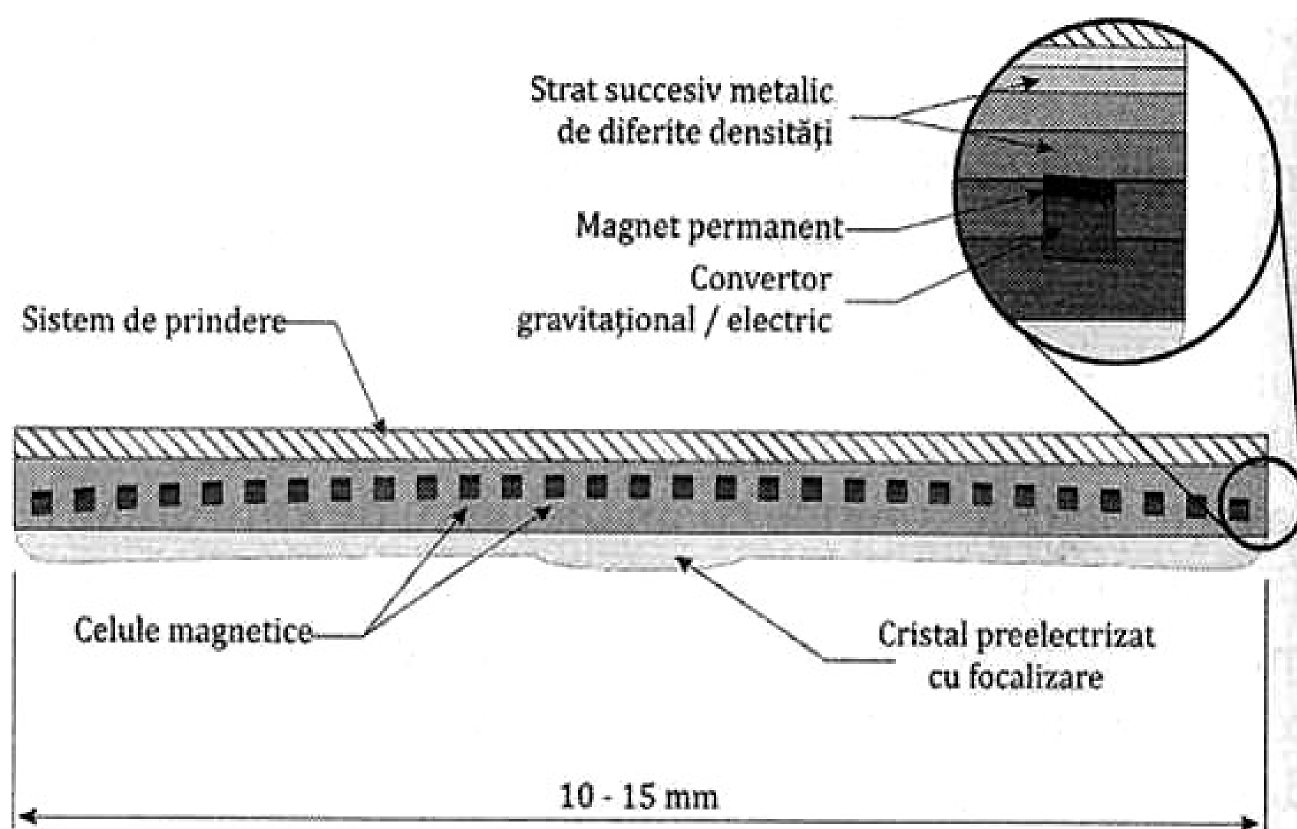
„Tavanul” de rocă al cavității interioare în care se află Apellos a fost acoperit de miliarde de cristale mici, care reacționează la presiunea exercitată de diferența gravitațională care se manifestă pe tavanul giganticei cavități. Imaginile au sugerat că există atracție gravitațională principală spre centrul planetei, dar de asemenea masa materiei aflată deasupra cavității exercită și ea o anumită atracție gravitațională. Această diferență de atracție gravitațională acționează asupra dispozitivului ce susține fiecare cristal și face să apară o anumită tensiune electrică în acesta, care este preluată de cristale și convertită în emisie fotonică, adică în lumină.

Privind cu atenție holograma din fața mea, imaginea s-a mărit și am văzut că, chiar dacă un singur mic cristal emite doar pe o frecvență specifică, datorită faptului că sunt miliarde de astfel de mici cristale în întreaga cavitate subterană, spectrul de frecvențe este foarte larg. Deoarece interesul pe care îl manifestam în această direcție era viu, mi s-a arătat chiar structura tehnologică a dispozitivului care susține cristalul. Aceste dispozitive sunt ca niște plăcuțe rotunde cu un diametru de aproximativ 10-15 mm și o grosime de 1 mm. Ele se aseamănă destul de mult cu tehnologia ledurilor la noi, cu diferența că sunt realizate din câteva straturi succesive de metale, care au o densitate din ce în ce mai mare. Mi-am dat seama că tehnologia de realizare este avansată, deoarece acele metale erau imprimate probabil nanotehnologic pe plăcuță și creau o tensiune electrică prin atracția gravitațională diferențiată.

Peste ele era plasat un mic magnet și un convertor special. Convertorul prelua efectul gravitațional diferențiat și îl transforma în câmp electric, ce era direcționat mai apoi către cristalul așezat peste acel sistem stratificat și destul de complex. Cristalul de cuarț avea deasupra lui un magnet puternic și prelua astfel curentul electric slab printr-o formă de vortex, care crea astfel un alt câmp magnetic, dar de

data aceasta variabil. Combinația de câmp magnetic static și câmp magnetic variabil crea o excitare permanentă în cristalul de cuarț, ceea ce provoca o emisie fotonică, adică lumină. Partea cea mai interesantă a efectului este că acest proces e permanent și nu are nevoie de altă sursă de curent electric decât cel provocat de distorsiunea gravitațională.

În ansamblul ei, lumina emisă a fost calculată să acopere întregul spectru vizibil. Toate cristalele la un loc creau o senzație de lumină albă, echilibrată, fiind foarte bogată în frecvențe diferite, care proveneau de la nenumăratele emisii fotonice ale cristalelor de cuarț. Aceasta explica și senzația de „hrănire” și de bine pe care am simțit-o atunci când am ajuns în Apellos și am luat contact cu lumina de acolo. Rezolvarea acestui aspect delicat de viețuire a asigurat totodată un habitat vegetal destul de bogat și a făcut ca viața să prospere.

Structura complexă și tehnologia avansată de realizare a dispozitivelor de iluminat cu cristale de cuarț

Cele cinci paliere și sistemul complex de cavități de sub teritoriul Transilvaniei

Este emoționant să vezi modul în care se fondează o populație și felul în care ea își construiește un mediu propice și chiar un destin, mai ales în interiorul Pământului. Mi s-a arătat în flash-uri scurte cum a început totul, cum au adus în primele faze baloți și un fel de butoaie, precum și diverse alte obiecte, pe care le-au depozitat în fața intrării din munte și cum, mai apoi, au început să avanseze tot mai mult în profunzimea peșterii, mai ales după ce au sosit primele globuri luminoase.

Faptul că vedeam acele obiecte destul de mari, pe care oamenii le-au adus acolo m-a făcut să mă gândesc că accesul spre cavitate era destul de larg, pentru a le permite să care acele materiale. Totuși, la fel ca în Tomassis, nu am văzut niciun fel de animale care ar fi putut să-i ajute la transport. Imediat ce mi-am îndreptat interesul spre calea de acces în imensa peșteră, mi s-au arătat imagini, ca într-o secțiune, care prezentau cavitatea în dreapta, în partea de jos; pornind de acolo, vedeam culoarul principal de la intrarea în ea, care se dezvolta mai apoi în mai multe ramificații. Unele dintre acestea se blocau și erau scurte, altele însă erau ceva mai mari și erau în „trepte" sau „etaje". Nu am văzut o cale de acces continuă și oblică, de sus până jos, ci cumva aceasta era fragmentată în mai multe paliere relativ orizontale, iar coborârea se făcea între ele. Existau ramificații la fiecare dintre acele paliere, astfel încât era necesar să știi calea corectă și principală, care conducea în cavitatea de jos, imensă; altfel, urmând ramificațiile secundare am observat că puteai să ajungi fie în alte peșteri mult mai mici, ori calea pur și simplu se bloca. Nu pot spune însă dacă toate sau unele dintre acele peșteri mai mici, la care ajungeau anumite ramificații, erau și ele locuite sau nu. Aș presupune că da, mai ales că am observat că unele dintre ele erau legate, însă aceasta este doar o părere personală; în această privință nu mi s-a arătat nimic.

Am numărat cinci niveluri sau paliere principale de acces spre Apellos. Atunci când priveam imaginile în secțiune, care îmi erau prezentate, eram uluit să observ ce complexă era structura în interiorul Pământului, chiar destul de aproape de suprafața lui. Din cele ce am văzut, pot afirma ai siguranță că

Apellos se află în zona de trecere spre mantaua terestră, la o distanță relativ mică de suprafață, iar accesul se poate face în mod direct printr-un anumit loc situat în munții Apuseni, care seamănă cu o crăpătură ceva mai mare în munte.

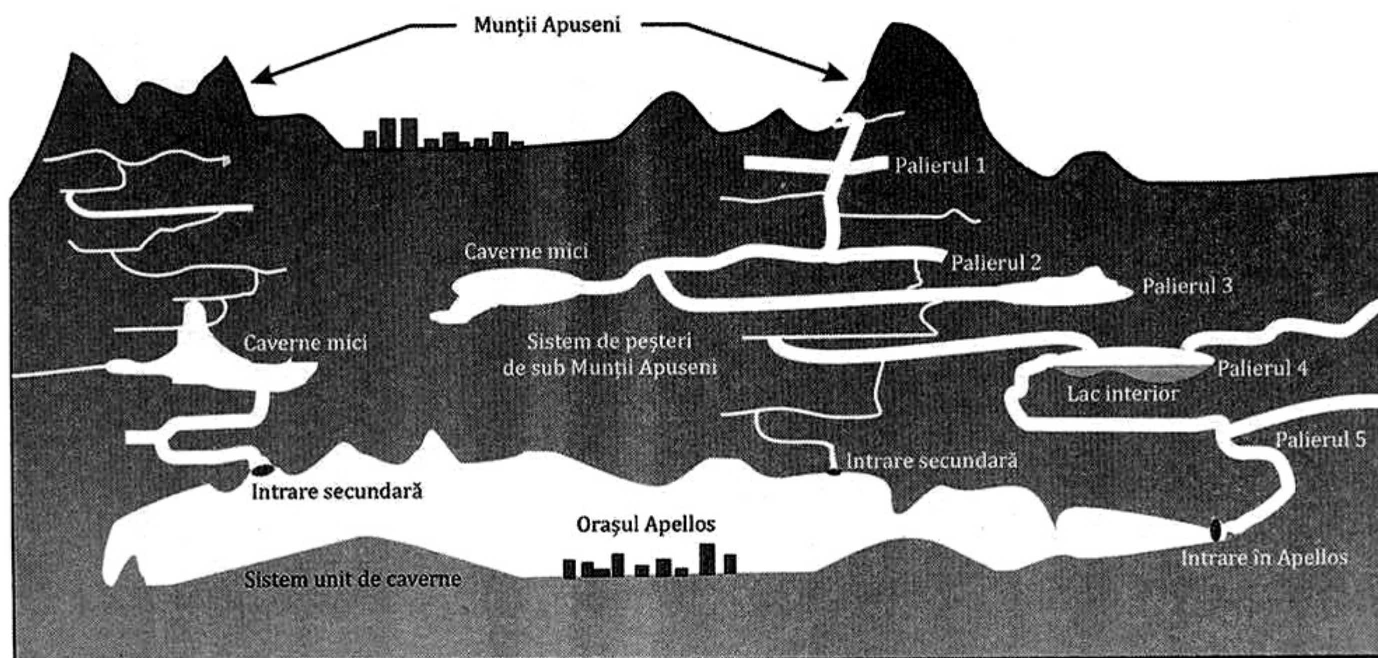
Prin comparație, Tomassis se găsește la limita inferioară a mantalei terestre, adică la o adâncime cu mult mai mare decât Apellos. Din această cauză, orașul dacic se află foarte aproape de limita de trecere spre planul eteric din interiorul Pământului, chiar în zona de tranziție. Așa se explică faptul că natura fizică a materiei din acel loc, precum și a ființelor de acolo, este mai rafinată decât cea de la suprafață. În plus, dacă accesul în Apellos se poate face efectiv pe jos, cunoscând traseul corect, accesul în Tomassis nu se poate face la fel, ci doar trecând prin anumite sasuri sau distorsiuni spațiale, care există în anumite zone bine cunoscute. Ele fie sunt naturale, fie au fost create în mod artificial, așa cum a fost în cazul celui de al doilea tunel prin care am pătruns Cezar și cu mine.

Mi s-a arătat chiar de aproape traseul spre Apellos, cel puțin în prima lui parte. După intrarea de la suprafață se merge în jos, către primul palier, într-un unghi destul de înclinat. Apoi descinderea se atenuează către al doilea palier și păstrează relativ același unghi de coborâre până la al patrulea palier, care este cel mai larg. Acolo am văzut că există o peșteră cu un lac subteran destul de întins, ce trebuie traversat, iar după aceea se intră într-o altă peșteră; abia din această ultimă peșteră se pătrunde în cavitatea imensă, care este Apellos.

Apoi mi s-a arătat o imagine de sus a teritoriului țării în acea zonă a munților Apuseni și, cumva dedesubt, într-o formă mai luminoasă, mi se sugera prezența acestei imense cavități din interiorul Pământului, Apellos, care are o formă mai alungită, ca un fel de triunghi. Puteam să plasez cumva limitele ei între Oradea, Sibiu și Alba Iulia. Pornind de la marginile acestei cavități, am văzut extinderea ei în alte peșteri mai mici, ca niște „fiorduri”, ceea ce făcea subteranul munților Apuseni foarte complex.

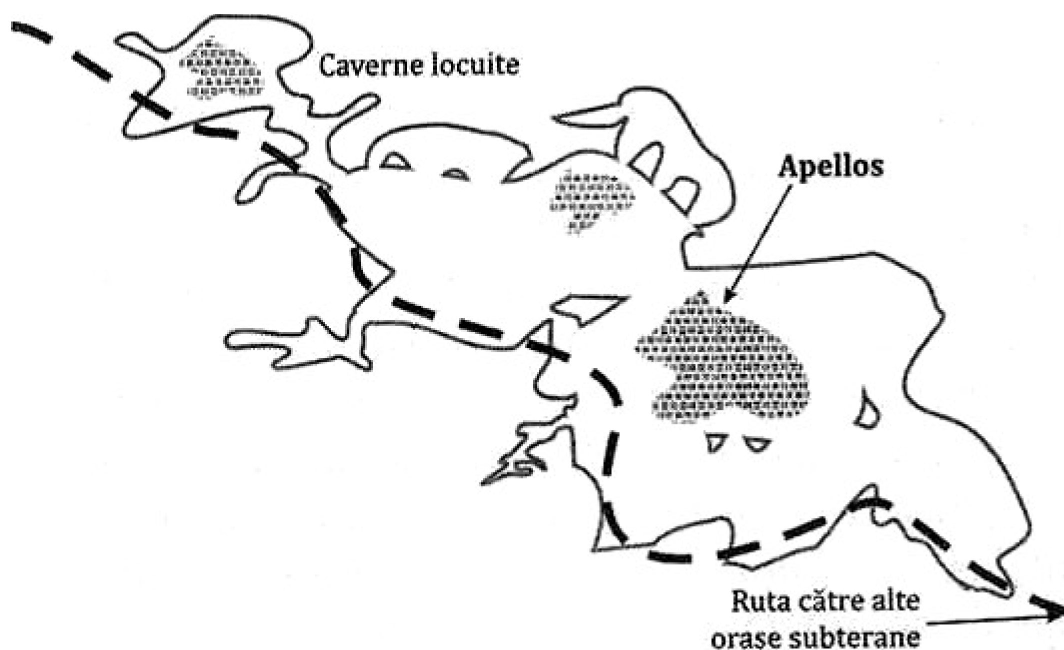
Mi se pare important faptul că atât Apellos, cât și celelalte „peșteri fiord”, pornind de la ea, sunt lumi fizice, așa cum este și lumea noastră de la suprafața pământului. Nu doar atât, ci între aceste lumi există legături și căi de acces, așa după cum mi s-a arătat și am descris. Din explicațiile pe care le-

am primit ulterior de la bărbatul blond, am aflat că ei vin destul de des în lumea noastră și aduc multe produse și mărfuri de aici. Totuși, calea de acces spre Apellos nu este permisă decât în acele cazuri pe care ei le consideră ca fiind necesar să aibă loc.

Structura în cinci paliere a drumului de acces către Apellos, pornind de la suprafața pământului

Partea cea mai lată a cavității din interior este spre sud, chiar în dreptul zonei Roșia Montană – Câmpeni. Evident, nu este deloc întâmplător că s-au născut atât de multe probleme, dezbateri, discuții și conflicte de natură așa-zis „economică” pe subiectul exploatării zăcământului de aur din Roșia Montana. Noi cunoaștem prea bine dedesubturile acestei probleme, însă nu este cazul și nici timpul ca ea să fie prezentată aici. Sunt aspecte sensibile la nivel internațional, care implică de asemenea unele secrete de stat, dar cititorul atent poate să facă unele corelații pertinente.

Structura de caverne mari și „caverne-fiord” de sub teritoriul Munților Apuseni

Rețeaua de transport

Cavitatea se îngustează foarte mult spre Oradea, formând un fel de triunghi cu partea mult mai lată de jos. Imaginile mi-au arătat apoi un fel de „rețea” de circulație atât în interiorul lui Apellos, cât și între diferitele „fiorduri” sau ramificații ale sale. Apoi această rețea s-a apropiat foarte mult în imaginile care mi se prezentau și am văzut că legăturile și circulația respectivă se făcea prin intermediul unor navete în genul celei cu care am călătorit eu însumi din Tomassis spre Apellos. Am remarcat însă alte două tipuri de navete sau capsule, iar în unul dintre cazuri transportorul era destul de lung, măsurând mai bine de 50 de metri în lungime, fiind totuși modular.

Privit de pe platforma pe care mă aflam, orașul părea să fie foarte liniștit, la fel ca și Tomassis, dar circulația navetelor în subteran era dinamică. Chiar și în interiorul gol al cavității aceasta era destul de activă, însă am observat că cele mai multe trasee erau relativ aproape de circumferința uriașei cavități, pe lângă peretele muntos și doar puține vehicule pătrundeau radial spre centrul orașului. Practic, era același

concept constructiv ca în cazul orașului Tomassis, unde tunelul de deplasare a navetelor urmărea circumferința munților, pe marginile cavității interioare.

Am observat multe astfel de capsule, mici și mari, care făceau legătura între feluritele zone ale lui Apellos și între alte ramificații exterioare ale orașului. Am văzut, bineînțeles, circulația unor astfel de navete chiar până aproape de suprafață, unde existau un fel de stații majore la o adâncime relativ mică în pământ, ca „puncte de recepție” prin intermediul cărora se realiza circulația și transportul de mărfuri și persoane cu exteriorul. De la acele stații pasajele până la suprafață erau scurte și, de asemenea, secrete.

Totuși, în timp ce vizionam acele secvențe, am observat că navetele de transport nu preluau decât o mică parte din mărfurile depozitate în acele stații de recepție. Personal, mă confruntam cu o dilemă: încă de la începutul vizionarii m-am întrebat cum se realiza „comunicarea” cu exteriorul, cum ajungeau locuitorii din Apellos la suprafață și înapoi. De asemenea, cum se realiza transportul de mărfuri, care după câte am observat era destul de masiv. Navetele nu puteau ajunge în niciun caz până la punctele de la suprafață și chiar la stațiile de recepție, care probabil se aflau la o adâncime de 2-3 kilometri, nu am văzut multe vehicule de transport. Dacă pentru a ajunge la suprafață cei din Apellos ar fi folosit sistemul de peșteri și de paliere pe care l-am văzut redat în imagini, aceasta ar fi fost de la bun început un eșec, pentru că drumul ar fi implicat de fiecare dată un efort imens și ar fi durat mult timp. Chiar presupunând că traseul ar fi fost ca în palmă, tot ar fi durat câteva zile să se urce cei aproape 70 de kilometri care despart orașul de suprafața pământului. Să nu uităm însă că interiorul planetei are nenumărate meandre, piedici, urcușuri și coborâșuri, ape de traversat și cine știe câte alte elemente care sunt necunoscute. În aceste condiții, transportul mărfurilor, mai ales în cantități mari, așa cum le-am văzut mai apoi depozitate în niște hangare imense, devenea aproape imposibil.

Problema mă preocupa și tocmai de aceea am îndrăznit să cer unele informații, iar bărbatul blond mi-a răspuns cu multă bunăvoință:

— Da, aceasta a fost mult timp o problemă spinoasă, dar ea a fost rezolvată. Aici poți vedea hangarele noastre de la

suprafață, în care aducem felurite mărfuri din orașele voastre, iar apoi le transportăm în Apellos.

Pe ecran au apărut imagini cu interiorul unui hangar imens, foarte modern construit, în care exista o mare forfotă: oameni, stivuitoare, un tip de mașini mici electrice, întocmai ca într-un depozit retailer. Eram uimit de faptul că activitatea celor din orașul subteran era foarte vie chiar și la suprafața pământului și, dintr-o pornire firească și entuziastă, am întrebat:

— Dar unde anume aveți plasate aceste depozite sau hangare? Nu m-am așteptat să existe o așa mare circulație a mărfurilor între sus și jos, am spus admirativ.

Bărbatul a zâmbit și mi-a spus:

— Tu poți să înțelegi destul de bine că noi nu avem permisiunea să dezvăluim acest lucru. Informații de acest gen se discută la alt nivel și țin de foruri superioare; ele sunt cele care decid și iau hotărâri în astfel de situații. Chiar și informațiile la care ai acces acum au fost dinainte stabilite: când, ce și cum să îți dezvăluim. Sunt lucruri importante, care nu pot fi tratate cu superficialitate.

Considerații, puncte de vedere despre viața în orașele din interiorul Pământului

Îmi dădeam prea bine seama că astfel de lucruri sunt pe deplin justificate și ele se încadrează în logica desfășurării evenimentelor.

— Datorită naturii oamenilor de la suprafață și a nivelului lor de înțelegere a vieții, problema securității orașului nostru a fost dintotdeauna foarte importantă. Venirea ta aici face și ea parte dintr-un plan care a fost demult proiectat și care se desfășoară pas cu pas. Faptul că s-a ajuns la această etapă înseamnă că s-a decis o comunicare diplomatică reală.

Cuvintele lui spuneau indirect că pentru viitor se pregătea contactul dintre civilizația noastră și cea din Apellos, din Tomassis și poate și din alte orașe din interiorul planetei, dar realizam faptul că acest lucru nu poate fi făptuit foarte ușor. Fără să intru în detalii de natură filosofică și religioasă, aș menționa șocurile imense de natură tehnologică, socială, psihologică și economică, pe care omenirea le-ar avea de

susținut după ce ar fi pusă față în față cu realitatea existenței acestor civilizații în interiorul planetei noastre, precum și cu adevărata structură interioară a Pământului, care nu are nicio legătură cu teoria științifică modernă.

Cele două orașe din interiorul Pământului, la care avusesem acces până în acel moment, îmi păreau ca două enclave ale unei alte lumi. Nu cred că greșesc prea mult spunând că, dacă ar fi cunoscute în acest moment și dacă accesul acolo ar fi liber, am asista probabil la o invazie ca cea a conchistadorilor în imperiul Incaș. Dintr-un anumit punct de vedere, lucrurile nu s-au schimbat prea mult față de acum 400 de ani. Cu toate acestea, bunăvoința ființelor din cele două orașe este foarte mare și ele chiar doresc să ne ajute. De asemenea, atunci am înțeles mai bine eforturile titanice ale lui Cezar, numeroasele lui călătorii în interiorul planetei și motivația lor adevărată, precum și discreția foarte mare de care a dat dovadă în acest sens.

— Am observat că la periferia acestei așezări sunt alte orașe mai mici, în cavități mai mici. S-au dezvoltat independent? am întrebat, ca o paranteză la subiectul discutat.

— Ele sunt ca niște sateliți ai noștri, dar au fiecare statutul lor separat. Comunicăm și ne ajutăm, dar dezvoltarea este individuală. Popularea lor masivă a fost după cucerire.

Am înțeles, fără să mai întreb, că se referea la cucerirea romană a Daciei de acum două mii de ani. Bărbatul blond a continuat să-mi explice:

— Interiorul Pământului nu este deloc plin, așa cum spuneți voi, ci este chiar „rarefiat”, cu foarte multe cavități, peșteri și caverne despre care nu știți nimic. Unele dintre ele nu au corespondență cu suprafața, ci doar comunică între ele. Multe sunt însă legate prin canale sau alte căi de acces cu tărâmul vostru. Dintre acelea, voi cunoașteți doar câteva. Peșterile turistice sau de explorare reprezintă doar vârful aisbergului; cavitățile din interiorul Pământului sunt însă mult mai numeroase, mai mari și mai complexe decât acestea.

— Toate sunt locuite? am întrebat, dând curs unei curiozități mai vechi.

— Nu. Unele dintre ele sunt goale, chiar dacă suportă viața. Guvernele puternice din lumea voastră au descoperit câteva dintre ele, care sunt mai apropiate de suprafață și au construit acolo baze militare, de fapt adevărate orașe, în care trăiesc mii

de oameni. Ele sunt considerate ca fiind refugii în cazul unor mari calamități sau cataclisme de la suprafață și de aceea sunt secrete. Alte cavități, chiar foarte mari, sunt inutilizabile pentru dezvoltarea unei societăți. Multe dintre ele sunt practic pungi cu gaze, altele au lacuri întinse cu apă dulce, altele au sedimente și petrol, ori diferite alte substanțe. Anumite puteri din lumea voastră doresc să le exploateze prin felurite mijloace. Uneori, când ele se apropie periculos de una sau alta dintre căile de acces spre orașele noastre, le împiedicăm să facă asta, dar fără ca ele să realizeze ce anume se întâmplă cu adevărat. Deocamdată nu putem să avem alt tip de contact, pentru că intențiile lor sunt aproape totdeauna distructive.

— Oricum, influența lor în interiorul planetei este minimă, practic nesemnificativă, am observat eu. În același timp, probabil există multe alte populații și orașe despre care nu știu nimic, posibil chiar civilizații, dar pe care voi le cunoașteți. Aici, între voi, nu există conflicte?

— Luptele în subteran nu au sens, pentru că sunt sortite eșecului de ambele părți încă de la început. Nu există învingători și învinși. Toți pierd, deoarece chiar condițiile mediului sunt de așa natură. Este un spațiu închis și relativ limitat, nu îl poți trata oricum. Aici echilibrul este fin și trebuie mare atenție pentru a fi menținut. Nu intră în discuție armele puternice de distrugere, exploziile și cu atât mai puțin armele de distrugere în masă, așa cum le numiți voi. De altfel, ele sunt oarecum primitive. Chiar și dacă s-ar folosi, să zicem, armament simplu, rudimentar, în genul celui care a existat în perioada voastră medievală, prea multe cadavre ar destabiliza de asemenea ecosistemul. Multe dintre cavități nu sunt la fel de mari ca Apellos, iar acolo viața trebuie să fie atent organizată. Noi, în această zonă din interiorul planetei, am înțeles chiar de la început că luptele și conflictele nu au sens. Natura umană își modifică percepția și informația genetică din aproape în aproape, astfel că după mii de ani apare o diferență destul de mare între ființele de la suprafață și cele din interior, aproape în orice domeniu. Dacă informația genetică este de la început sănătoasă, atunci evoluția în interiorul planetei poate să fie foarte rapidă.

„Teleportarea” mărfurilor

Am rămas puțin pe gânduri, deoarece aveam unele neclarități, pe care mă străduiam să le ordonez ca importanță. Mi-am permis un comentariu:

— Este greu de crezut că toate ființele din subteran sunt construite după același calapod. Eu văd diferențe notabile chiar între voi și cei din Tomassis dar, până la urmă, consider aceasta ca fiind de înțeles. Ceea ce nu înțeleg, însă, este dacă toate comunitățile se încadrează aproximativ pe același palier de evoluție. Toate sunt pașnice și fericite?

— Cele care pornesc din același filon genetic, da. Ele s-au dezvoltat pe același tipar. Există însă și unele comunități restrânse care fac o notă aparte. Sunt ființe nu neapărat umane, care au un alt mod de trai. Unele dintre ele nu provin de pe această planetă. Lumile lor sunt întunecate, pline de chin. Dar ele sunt izolate și au accesul blocat către cavitățile mari, unde societatea a evoluat mult. Au ajuns aici prin jocul sorții și al unor conjuncturi istorice, care mai apoi s-au perpetuat.

— Eu înțeleg că aceasta este situația la adâncimi nu prea mari.

— Orașele și civilizațiile din interior nu sunt doar fizice. Gradul lor de elevare crește pe măsură ce te îndrepți spre centru. Din moment ce noi ne aflăm într-o cavitate care este relativ apropiată de suprafață, este natural să menținem legătura cu cei care trăiesc acolo, pentru că trăim în aceeași dimensiune a realității, adică în dimensiunea fizică. Chiar și cei din Tomassis procedează la fel. De aceea avem o activitate bogată și folosim multe dintre produsele voastre.

Atunci mi-am adus aminte de subiectul de la care am pornit discuția și am privit ecranul, care s-a animat imediat.

— Într-adevăr, observ că folosiți multe produse de la suprafață.

— Este firesc, nu avem plantații sau culturi și nici o serie întreagă de alimente care ne sunt totuși necesare, a spus bărbatul.

— Bine, dar cum transportați aceste produse de la suprafață în oraș?

El și-a trecut mâna într-un fel anume peste panoul de proiecție și pe ecran a apărut o zonă mai retrasă din hangar, în

care am văzut un cerc clar delimitat, cu un diametru de vreo trei metri. Deasupra lui, la o înălțime de vreo cinci metri trecea o arcadă dintr-un metal de culoare galben-roșietică. În plan vertical aceasta avea anexat un dispozitiv de formă rotundă. Întregul ansamblu îmi părea a fi ca o instalație imensă de „duș” și chiar am făcut atunci această remarcă în mod nevinovat și într-un spirit de glumă.

— În realitate, este un dispozitiv de înaltă tehnologie, care translatează mărfurile și ființele de aici în stația de primire, de unde sunt preluate de transportoare, mi-a explicat bărbatul blond, zâmbind.

— Vorbim despre teleportare? am întrebat eu, uluit.

— Nu, nu este teleportare în sensul strict pe care îl dați voi acestei noțiuni. Obiectul sau ființa nu dispare pur și simplu și apare în alt loc, ci metoda este cumva mai simplă și nu implică dificultățile care intervin în cazul teleportării. Noi ridicăm puțin frecvența de vibrație a obiectului sau ființei care trebuie transportată și apoi materia este „împinsă” ca pe niște „șine” până în locul de destinație. „Șinele” sunt de fapt linii de câmp, ca niște raze de energie, între transmițătorul dintr-un loc și receptorul din celălalt loc. Atomii sunt împinși de-a lungul acestor linii de câmp, iar când ajung la destinație ei sunt „coagulați” din nou prin scăderea frecvenței de vibrație.

— Procesul se face instantaneu?

— Nu, el durează un anumit timp, dar acesta este scurt. Chiar dacă nu se pune problema de viteză în sensul clasic al noțiunii, totuși transmisia durează câteva secunde, pentru că este nevoie de un fel de reechilibrare a câmpurilor electric și magnetic din componența materiei transportate. Este ca o trecere într-un univers paralel, așa cum îl înțeleg oamenii voștri de știință în acest moment, iar apoi se face revenirea în universul nostru. Tehnologia este puțin mai avansată față de cea care implică sistemul de circulație a navetelor noastre.

Convertoarele magnetice

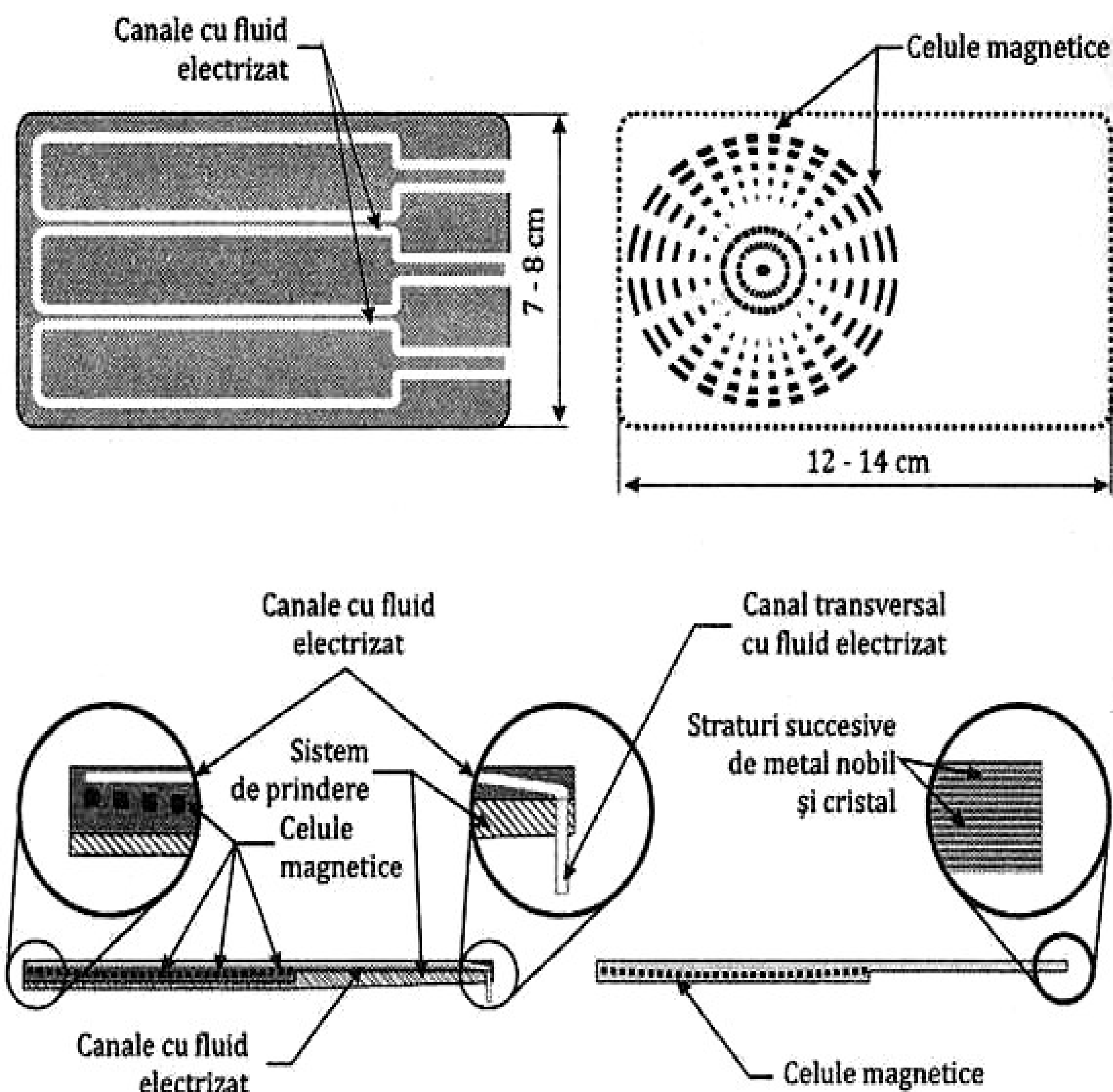
Într-adevăr, din explicațiile care mi s-au oferit am înțeles că deplasarea vehiculelor de transport era mai mult o problemă de fizică „locală”, un fenomen care în spațiile deschise era ajutat

de unele elemente structurale adiacente. Navetele nu mergeau pe șine, ci treceau pe sub niște „arcade” atunci când circulau în spațiile deschise. În imaginile care mi s-au arătat, am observat însă cum ele treceau la fel de bine și cu o mare viteză atât prin spațiile goale, în interiorul peșterilor și cavernelor, cât și prin materia solidă dintre ele. Am înțeles, așadar, că tehnologia de deplasare care este folosită de locuitorii celor două orașe din interiorul Pământului nu este foarte diferită.

Îndată ce mi-am pus în acest fel problema, imaginile mi-au arătat de aproape o navetă din Apellos și apoi, foarte repede, pe ecran s-au succedat mai multe instantanee cu tipul de convertor și forțele pe care el le generează, despre care eu știam deja. Atunci am realizat că tehnologia de transport folosită în Apellos era asemănătoare cu cea pe care mi-a descris-o femeia din Tomassis, chiar dacă nu neapărat identică cu aceasta. Mi s-a arătat modalitatea de înaintare a navetei prin materia fizică, care se realiza de asemenea prin modificarea frecvenței de vibrație și atunci în prim plan mi-a apărut un astfel de sistem de conversie a atracției gravitaționale în câmp magnetic, aproape identic cu sistemele tip „solzi” de pe învelișul navetei cu care am călătorit din Tomassis. Convertorul era doar puțin diferit ca formă față de cel din Tomassis, având una dintre laturi puțin teșită, iar colțurile puțin rotunjite.

Atunci imaginea s-a mărit local foarte mult, astfel încât pe suprafața unui astfel de convertor am văzut o structură ca o rețea complexă, formată din liniile de câmp gravitațional. Ea era întretăiată de forma navetei și din această interacțiune rețeaua majoră începea să fluctueze. Apoi mi s-a arătat într-un mod interactiv cum electricitatea care rezultă din acele fluctuații era preluată de sistem și convertită în câmp magnetic.

Structura fizică a convertorului implica în construcția ei niște compartimente cu un lichid special, de culoare alb strălucitor, care semăna foarte bine cu oxigenul lichid, dar tind să cred că era de altă natură. Am văzut cum acel lichid special interacționa cu liniile de câmp ale rețelei gravitaționale și probabil contribuia în acest fel la convertirea energiei gravitaționale în energie magnetică.

Structura de principiu a convertorului de câmp magnetic

Întoarcerea acasă

După proiectarea acestui ultim detaliu, ecranul a devenit opac și apoi s-a retras în piedestalul solid. Bărbatul blond s-a întors către mine și mi-a spus:

— Acum este necesar să te reîntorci în Tomassis. Colegul tău deja te așteaptă.

Am mulțumit pentru bunăvoința lor și pentru deschiderea minunată de a-mi prezenta toate acele aspecte despre istoria și viața comunității lor. Eram impresionat și în sinea mea recunoșteam că doream să mai rămân în Apellos, unde mi-a plăcut foarte mult. Ne-am luat rămas bun și am intrat împreună cu însoțitoarea mea în navetă.

Drumul de întoarcere a fost și mai scurt, timp în care m-am lăsat confortabil în unul dintre acele scaune cu materialul lor foarte relaxant, gândindu-mă la toate cele pe care le văzusem, în timp ce femeia căuta anumite informații pe imaginile interactive de pe peretele transportorului.

Cam după cinci minute am simțit decelerarea foarte ușoară și scurtă, ce îmi indica faptul că am ajuns la destinație. M-am ridicat și, când ușa s-a deschis, am pășit pe platforma din Tomassis. Acolo am avut plăcuta surpriză să-l văd pe Cezar, care mă aștepta cu un zâmbet ușor amuzat. Dryn se afla câțiva metri mai încolo, discutând cu cei doi militari. M-am uitat la ceas și am văzut că, socotind ambele drumuri și timpul pe care l-am petrecut în Apellos, totul se petrecuse în aproximativ 45 de minute.

Intuiam că era timpul să ne întoarcem la suprafață și Cezar mi-a confirmat aceasta din priviri. Dryn ne-a spus că vom fi conduși de cei doi militari. Ne-am luat rămas bun de la el, iar eu i-am mulțumit în mod deosebit pentru grija și detaliile pe care mi le-a oferit. Simțeam că acel om înțelept va avea un rol deosebit în destinul viitor al cooperării dintre noi, cei de la suprafață și civilizația lor.

Am urcat amândoi pe o platformă zburătoare, care s-a înălțat, îndreptându-se spre zona muntelui în care se afla „liftul" interdimensional. Cei doi militari veneau în urma noastră pe o altă platformă. Totul se petrecea rapid și totuși nu aveam deloc impresia grabei sau precipitării. Fiind încă sub imperiul multitudinii de informații pe care le aflasem într-un interval foarte scurt, atât în Tomassis, cât și în Apellos, am preferat să nu vorbesc, mai ales că Cezar părea și el a fi preocupat.

Am savurat apoi scurta călătorie cu „liftul" și imaginile oarecum amețitoare, datorită vitezei foarte mari, pe care le vedeam prin materialul transparent. Când am pășit afară eram în stația de primire, în care de această dată am văzut mai multe persoane care aveau activitate. Cei doi militari ne-au condus până în dreptul secțiunii din peretele muntelui, iar când Cezar și cu mine am venit chiar în fața ei, aceasta a început să vibreze, devenind translucidă. În mod ciudat, simțeam deja o schimbare de stare în toată ființa, ca și cum mi se modifica centrul de greutate, ceea ce îmi crea o foarte ușoară amețeală.

I-am salutat pe cei doi din Tomassis, care au înclinat capul cu respect și am pășit împreună cu Cezar dincolo.

Am trecut în mod firesc prin acea discontinuitate, simțind doar fulguranta senzație, ca o înfiorare, ce mi-a străbătut întregul corp. Cezar mi-a explicat că toate acestea sunt, practic vorbind, tot atâtea modificări ale frecvenței de vibrație a câmpului bioelectric la nivel celular. În timp ce parcurgeam drumul înapoi, prin tunel, spre bifurcație, am întrebat dacă acest lucru nu este de natură să bulverseze organismul. El mi-a explicat că, datorită faptului că frecvențele diferite erau totuși relativ apropiate ca valoare, corpul nu sesiza într-un mod neplăcut acele modificări, chiar dacă acestea erau realizate într-un ritm destul de alert. În plus, el mi-a spus că organismul „învață” repede noua informație și, prin repetare, el o asimilează. Mi-a dat să înțeleg că este foarte probabil ca la următoarele călătorii să nu mai simt aproape nicio senzație bulversantă.

Între timp am ajuns la bifurcație și, văzând că am o scurtă ezitare în timp ce priveam spre cealaltă variantă de tunel, Cezar îmi spuse că aceea reprezintă o călătorie mai complexă decât cea din Tomassis și Apellos.

— Mai întâi asimilează corect ceea ce ai aflat și ai experimentat până acum în cele două orașe. Curând vom trece și prin a doua bifurcație, dar vei vedea că aici lucrurile sunt, într-un fel, mai complicate.

Am văzut lumina difuză din Sala Proiecțiilor și m-am lăsat din nou îmbătat de starea magică pe care ea mi-o provoca de fiecare dată, fie doar și prin simpla ei traversare. Nu m-am putut abține să nu remarc cât de eficiente sunt toate aceste sisteme și facilități tehnologice sau chiar naturale de schimbare a dimensiunilor și frecvențelor de vibrație, care permit realizarea călătoriilor într-un timp foarte scurt. M-am uitat la ceas și îmi spuneam că parcă trăiesc un vis: venisem la 9 dimineața și, după toate aceste experiențe și călătorii, eram pe drumul de întoarcere spre Bază la orele 12:30. Peste încă o oră și jumătate intram în camera mea, întinzându-mă pe pat cu fața în sus, cumva buimăcit de rapiditatea cu care s-a petrecut totul. Aveam impresia că nici nu plecasem bine dimineața și acum, după mai puțin de șase ore, eram deja înapoi, dar cu un bagaj imens de informații și cu o experiență colosală.

Puțin ostenit de multitudinea emoțiilor și a solicitărilor energetice, cu care nu eram încă obișnuit, am simțit cum mă cuprinde un somn foarte profund. Ultima imagine mentală înainte de a aluneca într-o odihnă binemeritată a fost splendida viziune a orașului Apellos, cu clădirile lui ca de cristal...

Cap. 5 – GARDIANUL

Următoarele două săptămâni au fost destul de agitate. Uneori, Departamentul intră în „alertă”, iar activitatea lui crește foarte mult. Cezar a fost mai mult plecat, dar a lăsat în sarcina mea și a locotenentului Nicoară organizarea unei expediții foarte importante prin tunelul spre Irak. Până atunci, direcția spre Orientul Mijlociu se dovedise a fi cea mai dificilă, datorită unor probleme de natură tehnologică ce nu au putut fi depășite. Voi da unele detalii la timpul potrivit, atunci când voi descrie acea călătorie.

Expediția urma să fie comună, iar echipa americană trebuia să sosească peste două luni. Protocoalele de organizare se schimbaseră destul de mult de la expediția spre Egipt, iar șefii militari americani de asemenea. Viziunile nu au fost totdeauna convergente, ceea ce a implicat ajustări din mers, diplomație și „uzura” contactelor la diferite nivele. Aveam deja o vastă experiență în administrarea acestor aspecte, dar lucrurile păreau că se complică de la an la an, în loc să se simplifice. Nerăbdarea, tensiunile și solicitările repetate din partea americană puneau o mare presiune pe Departamentul nostru și aceasta s-a resimțit mai ales după moartea generalului Obadea.

Apoi, după ce structura și logistica expediției a fost pusă la punct, lucrurile s-au mai liniștit. Alte Servicii s-au ocupat de organizarea întâlnirilor diplomatice secrete la un anumit nivel al Departamentelor de Stat, pentru că unele acorduri au și o natură politică. Profitând de această perioadă de acalmie și mizând de asemenea pe factorul surpriză, Cezar mi-a spus într-o dimineață că vom pleca din nou în călătorie, însă prin a doua bifurcație. Am simțit un fel de strângere în stomac. Încă de când am trecut prima dată pe lângă acea derivație a celui de al doilea tunel am simțit un tremur nedeslușit, a cărui natură nu o înțelegeam. Pe de o parte era ceva ca un magnet ce mă atrăgea spre acea bifurcație, pe de altă parte un sentiment de stranie neliniște părea că îmi cuprinde ființa. Dar, pentru că știam că Cezar avusese deja experiența acelei călătorii, nu mi-am făcut griji, ci chiar am întâmpinat-o cu bucurie.

Dintre expedițiile prin cele trei tuneluri, cele spre interiorul Pământului implică cele mai puține pregătiri. Specificul

deplasării și al contactelor face ca totul să se desfășoare foarte repede și precis. Mai dificil este atunci când trebuie organizată vizita unor reprezentanți din interiorul Pământului, deoarece aici, la noi, adeseori trebuie suplinit deficitul de înțelegere al participanților din lumea noastră la întâlnire, iar această suplinire nu poate fi realizată prin intenții ascunse, putere, aroganță sau finanțe.

În acea zi m-am odihnit bine, deoarece știam că va trebui să trec prin mai multe ajustări ale frecvențelor de vibrație, cu atât mai mult cu cât Cezar îmi spusese că este o călătorie dificilă. Abia mai târziu aveam să înțeleg sensul adevărat al cuvintelor lui. Eram doar mirat că, spre deosebire de călătoria precedentă, acum nu a anunțat nimănui venirea noastră.

— Nu este necesar. Cineva e acolo tot timpul, mi-a răspuns el. Ți-am spus că în acest caz avem de a face cu o situație specială.

După modelul pe care îl cunoșteam deja, a doua zi dimineața ne aflam în Sala Proiecțiilor. A fost nevoie doar de activarea primei discontinuități a tunelului și apoi Cezar mi-a făcut semn că putem trece. Unul dintre avantajele călătoriilor prin aceste tuneluri și a vizitelor repetate în marea sală este acela că trupul pare că asimilează gradat experiența superioară și o integrează apoi mult mai bine. Plictiseala sau dezinteresul nu se manifestă niciodată, pentru că întreaga ființă este susținută și hrănită de o misterioasă energie care pare să o „activeze” și să-i ofere trăiri elevate în timpul expedițiilor realizate. Cu timpul apare o anumită siguranță și încredere în acțiune, care te face să traversezi cu ușurință ceea ce la primele experiențe a constituit poate o piatră grea de încercare. Acest sentiment de putere poate fi văzut ca o „obișnuință”, deși este mai mult o „obișnuință a realizării”, încrederea care este dobândită prin asimilare corectă, ceea ce oferă eficiență și precizie în acțiune. Am dat aceste explicații pentru că eu însumi trăiam și simțeam atunci acel sentiment minunat de siguranță și înțelegere superioară pe care ți-l conferă o îndelungată experiență practică și teoretică, mai ales atunci când este vorba de domeniul ezoteric.

Până la locația secretă din Bucegi nu am vorbit aproape deloc, iar după ce am pătruns în Marea Galerie, amândoi am păstrat tăcerea până când am ajuns în interiorul tunelului, în fața bifurcației. Am trecut pe lângă zona decalajului în

frecvență din marele cub și am intrat pe varianta dreaptă a acestuia. Ne-am oprit înaintea celei de a doua distorsiuni, care se ondula în sclipiri misterioase de culoare violet.

— Întotdeauna mi-a plăcut această parte a tunelului…, a spus Cezar cu un zâmbet enigmatic.

Apoi am pășit amândoi dincolo de distorsiune, cu o mișcare parcă încetinită de o schimbare bruscă a timpului. Pentru o clipă chiar am avut această impresie de ușoară rezistență la înaintare, însă imediat am simțit un fel de eliberare, ca și cum devenisem mai ușor. Furnicăturile pe care le-am simțit la traversare au durat mai mult timp prin comparație cu cele din ramificația spre Tomassis, dar au dispărut după câțiva metri. După traversare, tunelul părea să fie identic cu porțiunea de dinaintea distorsiunii, însă curând am observat că el începea să se lărgească precum o pâlnie și să devină din ce în ce mai luminos. Asta era o noutate remarcabilă, cu atât mai mult cu cât am simțit adierea unei brize marine și mirosul inconfundabil al unei plaje. Eram uimit și nerăbdător să rezolv acest „mister", care mă intriga. La urma urmelor, abia ce intrasem într-un munte și acum eram pe cale să ies la țărmul mării.

Tunelul făcea o amplă curbă la stânga și am observat dimensiunea lui grandioasă spre în sus, aproape ca o pâlnie de megafon. Puteam să aud chiar primele țipete de pescăruși și sunetul molcom al valurilor. Am grăbit pasul, lăsându-l pe Cezar puțin în urmă și am urmat curbura la stânga a tunelului. M-am oprit brusc, cu picioarele într-un nisip galben și având în față priveliștea unei insule de mici dimensiuni, cu vegetație verde bogată. Chiar obișnuit cu experiențe fulminante, eram totuși uluit, pentru că nu înțelegeam unde dispăruse tunelul. Am privit în jurul meu și în sus, apoi în spatele meu: tunelul se afla acolo, doar că nu reușeam să-i văd marginile pâlniei, care parcă se disipau în aer. Până și culoarea cerului părea că se confunda cu culoarea marginilor pâlniei, ce se subțiau în sus tot mai mult, devenind străvezii și la capăt pierzându-se pur și simplu în aer. Parcă mă uitam la o pictură extraordinar de bine realizată sau tocmai ieșisem din ecranul unui televizor într-o realitate pe care nu știam cum să o definesc.

— Uneori nu strică o scurtă relaxare, a glumit Cezar, care ajunsese lângă mine. Mă gândesc să aduc un șezlong, poate și o umbrelă...

Am râs amândoi, dar adevărul este că nu înțelegeam nimic. Priveam buimac acel peisaj aproape ireal prin nefirescul lui și nu mi-l puteam explica în niciun fel. Plaja era pustie, ici-colo presărată cu câte un lemn uscat și alge. Nisipul se întindea destul de mult în interiorul insulei, cam 30 de metri de la apa oceanului, care era foarte limpede și liniștită. Aerul era destul de rece și foarte înviorător, însă vegetația care pornea de pe mal părea luxuriantă. Am văzut palmieri și chiar ferigi mari. Insula părea nelocuită și, după o primă apreciere, estimam că avea o formă relativ rotundă, cu un diametru de câteva sute de metri. Puteam să văd, de pildă, curbura ei spre partea opusă, la care mă uitam, dincolo de jungla verde.

Nu înțelegeam nimic. M-am uitat în sus, spre cerul foarte limpede, cu câțiva nori albi, răzleți și am văzut soarele strălucitor la zenit. Noi intraserăm în Sala Proiecțiilor cu puțin înainte de orele 9 dimineața, iar până aici am făcut cam cinci minute. Am făcut un gest de abandon, renunțând să mai caut soluții, căci nimic nu părea să se lege: temperatura aerului cu natura vegetației, poziția soarelui la zenit cu un petec de insulă în mijlocul oceanului, la care se adăuga și o gură imensă de tunel care se pierdea nedeslușit în aer, venind din apă pe o plajă.

După ce a glumit un timp pe seama stupefacției mele, Cezar mi-a spus, privind de astă dată spre largul oceanului:

— Imaginează-ți surpriza noastră când am ajuns aici prima dată. Ne așteptam la o cu totul altă priveliște și, în orice caz, la o prezență. Tot ceea ce vezi acum, aici, este identic cu ce am întâlnit noi cu 10 ani în urmă. Nicio schimbare, nicio modificare. Aceeași plajă, aceeași vegetație, parcă timpul a încremenit. Nu știam ce să facem. Echipa era formată din patru oameni și aveam echipamente cu noi, pentru că aceasta a fost direcția despre care nu aveam nicio informație. Consola arăta un blocaj dincolo de distorsiune.

— Deci asta e toată excursia noastră? am exclamat eu amuzat. Până la urmă, unde ne aflăm? Spune-mi măcar că mai suntem pe Pământ.

Cezar a închis ochii și și-a prins mâinile la ceafă, lăsând ca briza destul de puternică să-i răcorească fața. Mi-a răspuns, zâmbind ușor:

— Da, firește, suntem pe Pământ, dar cu toate astea nu se poate determina nicio poziție, cu niciun instrument. Nimic nu

funcționează, totul este bulversat. Ar fi fost imposibil să ne dăm seama ce s-a întâmplat, dacă nu ar fi sosit Gardianul. Îl vei vedea și tu în curând, sosește totdeauna la un anumit timp după ce aici vine o echipă. Totuși, îl vei găsi deja așteptându-te pe plajă, dacă sosești singur. Un mister, dar nu uita că nu poți încadra o astfel de ființă în rândul celor cu care ești obișnuit.

— Bine, dar de unde vine acest om? Și ce e cu această insulă?

Simțeam deja un anumit disconfort la gândul că nu aveam nicio bază referențială și, deocamdată, nicio inspirație. Cezar continua să privească într-un fel visător spre orizont. Îmi răspunse fără să se întoarcă spre mine:

— Este o anomalie. Nu știu cum aș putea să ți-o descriu mai bine. Ceea ce îți spun ne-a fost explicat chiar de Gardian. Ramura aceasta de tunel cobora spre interiorul planetei, chiar spre centrul ei, dar la un moment dat s-a întâmplat ceva ce nu a fost prevăzut nici chiar de constructorii inițiali, iar structura spațio-temporală a fost alterată în această zonă a Pământului. A fost un cataclism teribil, iar tunelul a intrat în categoria așa-numitelor „efecte colaterale”. Frecvențele de vibrație s-au modificat, însă cei din interior nu au vrut să rupă complet legătura pe această direcție. Au considerat că ea este prea veche și importantă ca să fie complet anulată, așa că au generat acest „avanpost” intermediar, ca o punte de trecere între planul fizic și planul eteric. Deja în acest moment noi nu mai suntem în planul fizic, deci nu ai ce poziție să măsori. Dacă încă îți mai este dor de el, te poți uita spre tunel, acolo mai găsești ceva urme fizice, deși alterate și ele după distorsiune.

Am rămas stupefiat. Era pentru prima dată când aflam că sunt într-un alt plan decât cel fizic. Reflex, m-am gândit la concepția științifică modernă și am menționat asta lui Cezar.

— Știu, pentru oamenii de știința asta este doar „magie”, ba chiar o blasfemie din punct de vedere principial. Cu toate acestea, iată-ne aici, cu siguranță nu într-un loc de pe Pământ unde ai putea fi găsit.

A făcut o scurtă pauză, parcă reflectând la ce avea să-mi spună. După cum îl cunoșteam, asta însemna că informația era importantă.

— Trebuie să înțelegi că planul fizic reprezintă doar o mică parte din vastitatea de negândit a Creației, mi-a spus el. Într-un fel, ai putea spune că el este un caz particular al planului eteric, deoarece aceste două planuri sunt cumva îngemănate. Reprezentările generale ne arată corpul eteric ca învelind corpul fizic, dar de fapt el se află de asemenea și în interiorul acestuia. Meridianele și traiectele energetice subtile, care nu se văd, dar care sunt cunoscute de alte tradiții ezoterice, sunt o dovadă a acestui lucru. De fapt, am putea mai curând spune că planul eteric este cel care cuprinde planul fizic și nu invers. De aceea întâlnim planul eteric în „interiorul” planetei, dar de asemenea el învelește planeta și la exterior. Practic, există o îngemănare foarte strânsă între planul eteric și cel fizic, pentru că și frecvențele lor de vibrație sunt relativ apropiate.

— Nu prea înțeleg cum poate să apară planul fizic din planul eteric, am spus eu contrariat. Au totuși frecvențe diferite de vibrație.

— Printr-un gen de contracție sau de condensare a frecvenței de vibrație eterice, care atunci scade până la frecvența specifică materiei fizice. Ea este ca o „spumă” a apei vaste, care este planul eteric.

— Așa puțin? am întrebat uluit. Planul fizic e doar ca o spumă a etericului?

— Da, planul fizic este mic prin comparație cu cel eteric și are o „detentă” îngustă a frecvenței de vibrație. Prin comparație, planul eteric are o plajă de frecvențe mai largă, pornind de la un eteric foarte apropiat de planul fizic, aproape ectoplasmatic și până la frecvențe eterice elevate, apropiate de cele ale planului astral, așa cum sunt de exemplu unele orașe din centrul Pământului.

M-am gândit la recentele experiențe pe care le-am avut și am spus:

— Asta ar explica și trecerile noastre repetate și relativ ușoare între aceste două planuri, am spus. Aproape e ca o conversie dintr-o frecvență în alta.

— Chiar asta și este, a întărit Cezar ideea mea. Un proces simplu: la zero grade, apa se transformă în gheață, dar acele bucăți de gheață plutesc prin apa lichidă care le înconjoară și le susține. Cam așa e și cu planul eteric și cel fizic. Frecvența de vibrație a apei a scăzut și apa s-a

„contractat”, s-a „condensat” în gheață, adică prin analogie a apărut planul fizic, dar în același timp gheața continuă să fie „învelită” și pătrunsă de apa din jur, care nu a înghețat. La fel, planul fizic este înconjurat de planul eteric și de asemenea pătruns de acesta, pentru că așa cum gheața pare să fie „altceva” decât apa, totuși ea este apă atunci când este încălzită și se topește, adică atunci când îi crești frecvența de vibrație. Asta explică de asemenea de ce există o relativă corespondență între ceea ce vezi în planul fizic și ceea ce întâlnești în planul eteric.

M-am uitat atunci încă o dată cu atenție în jur și puteam spune că, în general vorbind, totul arăta aparent normal din punctul de vedere al „substanței”. Dacă lăsam la o parte unele ciudățenii pe care le-am menționat deja, aș fi putut spune că nu vedeam prea mari diferențe între planul fizic din care veneam și planul eteric în care ne aflam, conform celor spuse de Cezar. El a continuat să-mi explice:

— Strict vorbind, alterarea spațiului ne-a scos undeva în zona cercului arctic, puțin mai la nord de Islanda. Zona este cumva cu „tradiție” pentru pătrunderea în interiorul Pământului, doar că cei care au trăit această experiență și au scris despre ea nu au înțeles-o pe deplin și nici nu au redat-o în mod corect. Este aceeași eternă problemă și falsă controversă a pătrunderii în „interior” prin „deschizătura de la Polul Nord”.

Știam problema, citisem și văzusem diferite reprezentări și chiar fotografii cunoscute cu așa-numita „cavitate” spre centrul Pământului, dar citisem și rapoartele colegilor americani despre investigațiile derulate pe zeci de ani în zona arctică. Evident că nu exista nicio deschizătură în pământ și nicio curbură în planul fizic, care să conducă spre centrul Pământului, iar apa oceanului nu se scurgea nicăieri. Existau, firește, o serie întreagă de anomalii care au fost semnalate în zonă de-a lungul timpului, precum și comportamente bizare ale aparatelor de ghidare și control, dar nicio cale deschisă spre interiorul planetei, așa după cum este ea descrisă și reprezentată în cărți, articole și chiar în materialele clasificate ale Marinei, ca bază informatică în lipsa unei variante mai plauzibile.

— Toată lumea se întreabă ce este cu această deschizătură spre interiorul planetei, ce formă are, cât este de mare și unde se găsește. Mulți cred că în interiorul Pământului se intră pe la

poli, că trebuie să existe o gaură uriașă în scoarța terestră și că se urmează curbura scoarței planetei pentru a ajunge acolo, dar de fapt lucrurile sunt altfel și ți-am explicat deja acest lucru. Nesfârșitele „controverse” apar doar datorită necunoașterii, iar aceasta începe cu modul în care se interpretează diferite „poziții” pe Pământ, însă acestea sunt doar niște convenții.

— Totuși, să știi că astfel de interpretări sunt tentante, deoarece experiențele trăite sunt foarte vii și apropiate de viața noastră normală, am spus eu, pe baza lecturilor pe care deja le aveam.

— Da, însă ele provin de la înțelegere greșită a problemei. De exemplu, tu stai la Bază în picioare și, dacă e să interpretăm într-un mod mecanic și oarecum infantil, dacă te deplasezi spre emisfera de sud, când ajungi în Australia ar trebui să fii cu capul în jos. Dar, dacă chiar călătorești și ajungi acolo vezi de fapt că nu e așa, ci că tu rămâi în picioare la fel cum ai fost și când stătea în spațiul de antrenament al Bazei.

Eram puțin contrariat de această abordare a lui Cezar, pentru că aceste „probleme” de fizică intrau după părerea mea în categoria puerilului, fiind pentru prima clasă de liceu. Am spus, ușor agasat:

— Știu, eterna poveste cu întrebarea: de ce nu ne desprindem de Pământ atunci când îl parcurgem pe circumferință și de ce nu stăm cu capul în jos atunci când ajungem în partea opusă. Toată lumea știe că există forța gravitației și nu prea avem șanse să ne dezlipim ușor de pe suprafața planetei. De asemenea, toată lumea știe că raza de curbură a Pământului este așa de mare prin raport la dimensiunea noastră și la viteza cu care ne deplasăm, încât suprafața ne apare mereu ca fiind plată, deci mereu vom sta cu capul „în sus”.

— Nu toată lumea știe lucrurile astea, mi-a răspuns Cezar cu răbdare. Însă chiar și dacă ar ști, aceasta ar fi doar o viziune parțială a problemei. Noțiunea de „sus” sau „jos” este convențională. Dacă tu ai privi planeta din spațiul cosmic, sus și jos nu ar mai avea sens.

— Ce vrei să spui cu „viziunea parțială”? am întrebat, privindu-l cu mirare.

S-a lăsat pe vine și a început să deseneze cu degetul în nisip.

— Faptul că forța gravitației acționează și nu permite desprinderea corpului de pe suprafața planetei, indiferent de unghiul pe care acesta îl face cu ea, este o explicație generală, de consens la nivel macrocosmic. Dar, dacă privești ce se întâmplă la nivel microcosmic, de exemplu în celule, situația nu mai e la fel de simplă. Liniile de câmp magnetic vor influența fiecare atom și moleculă din corpul tău pe măsură ce îți modifici poziția pe suprafața Pământului și acea influență se va reflecta în mod diferit în organizarea și structura celulelor tale. În puncte diferite de pe suprafața planetei, direcția câmpului magnetic este diferită, deci și influență asupra celulelor corpului nostru este diferită. Totuși, noi nu ne dăm seama de aceasta pentru că procesul este lent, iar modificările structurale nu sunt foarte mari. Din această cauză, aparent nu se petrece nimic, dar în realitate există niște modificări de natură magnetică în corp.

— Bun, și ce e cu asta? am întrebat nerăbdător.

— Problema e asemănătoare cu ce se întâmplă la poli, când se pătrunde în interiorul planetei, că asta mă străduiesc de fapt să-ți explic. Și aici procesul este lent. Dacă ești într-o astfel de zonă, tu nu mai ții atunci de linia de câmp magnetic de la suprafață, ci începe să apară imixtiunea între suprafața planetei și interiorul ei, iar tu vei merge atunci ca pe suprafața unei benzi Moebius, care se răsucește, dând o altă perspectivă asupra lucrurilor, dar de fapt tu rămâi pe aceeași suprafață.

Priveam cu atenție desenul pe care Cezar îl făcea în nisip. Am spus:

— Ce înțeleg eu, este că atunci când treci spre interiorul planetei, nu mai ești în planul fizic.

— Da, atunci treci gradat în planul eteric. Când te îndrepți către zona de trecere către interiorul Pământului, la început câmpul magnetic este de o mai mare intensitate în zona respectivă de la suprafață și orientarea sa este aproape perpendiculară pe suprafața Pământului. Am putea spune că atracția gravitațională și liniile de câmp magnetic aproape că se suprapun. Avansând spre zona Polilor, câmpul magnetic al Pământului scade, dar pentru cei care au deschiderea necesară a conștiinței, se produce treptat intrarea în planul eteric, ceea ce le permite să-și continue drumul către interiorul Pământului. În zona respectivă există un con în care câmpul magnetic este mai mic, dar mai apar și alte forțe care țin de

rotația Pământului și altele. Chiar la Polul Nord și la Polul Sud câmpul magnetic al planetei scade semnificativ și scăderea asta formează „conul” de care îți spuneam. Tu intri în interiorul planetei pe la baza acestui con, care are un câmp magnetic mai slab și este situat în interiorul cercului polar. Acolo, orientarea liniilor de câmp magnetic favorizează cel mai mult procesul de trecere spre „interiorul” Pământului, căci dacă într-o primă instanță intensitatea câmpului magnetic scade atunci când tu cobori în interiorul „conului”, mai apoi aceasta crește prin faptul că tu, aparent, continui să „cobori”, dar de fapt te apropii de sursa centrală.

Pentru prima dată înțelegeam din perspectiva ei reală trecerea „în interiorul” Pământului, pe la Poli.

— Dar această influență a câmpului magnetic nu este chiar cea care determină trecerea mea în interiorul planetei? am întrebat, pentru a mă lămuri mai bine.

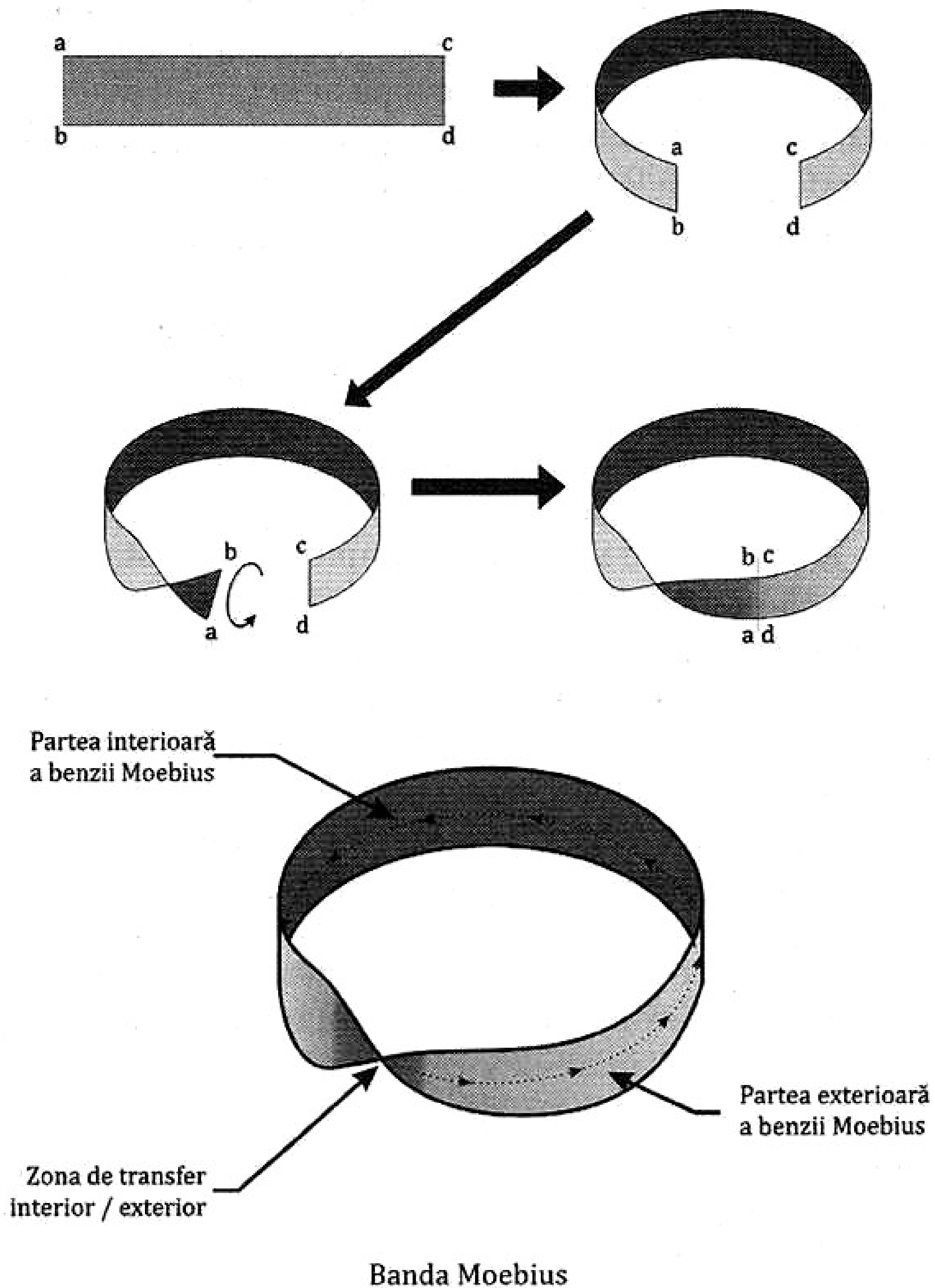
— Ba da. O dată ce traversezi câmpul magnetic al Pământului din zona cercului arctic se produce o anumită aliniere cu atracția gravitațională, iar energia degajată de răspunsul atomilor la acest proces face să se producă o rotație rapidă a lor. E un fenomen care are legătură cu mecanica cuantică. Printr-un cumul de factori, celulele tale sunt excitate, energia lor crește și astfel putem spune că frecvența lor de vibrație crește. După acest „duș” de energie, celulele tale vor „dori” să păstreze o anumită excitare a lor și astfel „aleg” să meargă către creșterea câmpului magnetic, păstrând anumite particularități ale orientării față de atracția gravitațională. Această „alegere” este echivalentă cu intrarea lentă în planul eteric, iar aceasta la rândul ei face posibilă pătrunderea gradată către centrul planetei. Bineînțeles că acest proces se produce doar în cazul celor care sunt pregătiți și au un anumit nivel de înțelegere. De asemenea, el nu are loc oricând și nici oricum, ci este corelat cu ceea ce am putea numi „necesitatea universală”, precum și cu voința înțelepților din acele lumi interioare.

Eram așa de absorbit în explicațiile lui Cezar, încât aproape uitasem unde mă aflam. Am întrebat:

— În acest caz, de ce toți cei care reușesc aceasta vorbesc despre o pătrundere în „interiorul” planetei?

— Ei trec atunci în planul eteric, dar celulele lor nu se mai aliniază cu câmpul magnetic de la suprafața fizică a

planetei, ci ai liniile de câmp magnetic și gravitațional din planul eteric al Pământului. Se produce atunci o „inversare” a suprafeței, care le creează senzația că sunt „în interior”, că au pătruns „în interior”, când ei au continuat de fapt să meargă înainte.

Banda Moebius

— Cum vine asta? Am aceeași suprafață, dar două planuri de manifestare diferite?

Eram uluit, pentru că nu înțelegeam cum era posibil să trec de la influența unui câmp magnetic terestru, la unul gravitațional în eteric.

— Frecvența de vibrație a planului eteric este relativ apropiată de frecvența de vibrație a planului fizic și de aceea cele două planuri par a fi de multe ori „lipite", în sensul că ele sunt apropiate. Asta e și motivul pentru care se poate trece destul de ușor din unul în celălalt, dacă te afli în condițiile energetice potrivite și la locul potrivit.

Abia atunci am început să înțeleg mai bine că trecerea din planul fizic în plan eteric sau invers este precum o „inversare" a suprafeței unei benzi Moebius: aparent, noi nu o simțim, dar ea există. De pildă, atunci când zburăm cu avionul de la București spre Canberra noi nu simțim că se „inversează" ceva în celulele corpului nostru la traversarea liniilor de câmp magnetic de orientări diferite, chiar dacă ne deplasăm atunci dintr-o parte a Pământului în cea opusă.

— La fel se produc lucrurile și în cazul pătrunderii în interiorul planetei pe la poli, mai bine zis dincolo de zona cercului arctic: noi nu simțim aproape nimic, dar treptat vedem că apar zone și priveliști care nu ar trebui să se găsească acolo, mi-a explicat Cezar. Mai întâi suntem „nedumeriți", apoi „neliniștiți" și în cele din urmă poate apărea starea de panică. Totuși, de multe ori curiozitatea și uimirea sunt cele care înving, deoarece lucrurile pe care atunci le vezi sunt cu adevărat extraordinare. Întreaga experiență este fulminantă și realizezi ce șansă minunată ți s-a oferit, de a trăi acele clipe. În minte se formează ideea că s-a pătruns „în interiorul" Pământului, dar asta se petrece mai ales pentru că despre suprafața pe care ne aflăm zicem că este „exteriorul". Fundamental vorbind, dacă spunem că pătrundem în „interiorul Pământului" nu greșim, însă modul în care este concepută noțiune de „interior" și „exterior" în geometria bazată pe trei dimensiuni este depășită. De asemenea, modul actual în care se concepe și se reprezintă pătrunderea „în interiorul Pământului" este complet greșit.

Cezar a schițat un nou desen în nisip și a continuat să-mi explice:

— Zona de trecere este favorizantă spre poli pentru că rotația atomilor în jurul propriei axe este mai mare, astfel încât masa aparentă scade mult, spre deosebire de situația în zona ecuatorului, unde masa aparentă este mai mare. Este ca în efectul giroscopic: dacă vei cântări un titirez care se rotește, el va fi mai ușor decât atunci când stă pe loc. Diferența e infimă la nivel atomic și celular, dar se cumulează la nivelul unui corp fizic. Din anumite considerente am putea spune că frecvența de vibrație a titirezului se mărește atunci când el se rotește. La poli se petrece un fenomen asemănător cu cel giroscopic: toți atomii din corpul tău vor fi supuși acestei influențe giro-magnetice, se „rotesc" mai repede, au energie mai mare. Frecvența de vibrație crește și atunci treci în planul eteric, deși tu păstrezi aceeași direcție de mers și aparent aceeași suprafață. Se produce însă „inversarea" de care ți-am vorbit, iar mintea va interpreta că a pătruns „în interior", cam în același fel în care ea interpretează că în Australia ar trebui să stăm cu capul „în jos".

În timp ce el vorbea, privirea mi-a fost atrasă peste umărul lui, în spate, de o ființă care se apropria de noi venind pe plajă. Era încă departe, dar chiar și așa am rămas perplex, deoarece mi se părea gigantică. Am simțit un anumit fior și i-am atras atenția lui Cezar.

— Da, Gardianul. Niciodată nu grăbește lucrurile. Ajunge exact atunci când discuția a încetat. Cu toate acestea, privește cu atenție și vei vedea că nu se oprește, ci merge continuu cu același pas. Nici nu se grăbește, nici nu încetinește, dar va fi aici exact atunci când noi vom fi pregătiți pentru el.

— Am putea să mergem în întâmpinarea lui, am sugerat eu.

— Poți să încerci, așa cum am făcut și noi, dar vei vedea că este inutil, mi-a răspuns Cezar. Nu se schimbă nimic, distanța rămâne aceeași. E bulversant, dar dacă te gândești că aici nu se aplică aceleași reguli ca în planul fizic, atunci fenomenul devine oarecum explicabil. Cu greu poți înțelege lumea din care vine Gardianul și tocmai de aceea este așa greu de pătruns acolo. Nu ai puncte de referință mentală, nu există aproape nicio potrivire sau acordare între ceea ce știi și ești tu, cu ceea ce există acolo. Este un nivel de existență foarte elevat prin raport la lumea noastră.

Am privit câteva clipe amândoi în direcția lui. Eram parcă hipnotizat de statura impunătoare și în același timp de calmul imperturbabil cu care pășea, mereu concentrat și cu privirea în jos. M-am străduit însă să fiu atent la ceea ce-mi spunea Cezar:

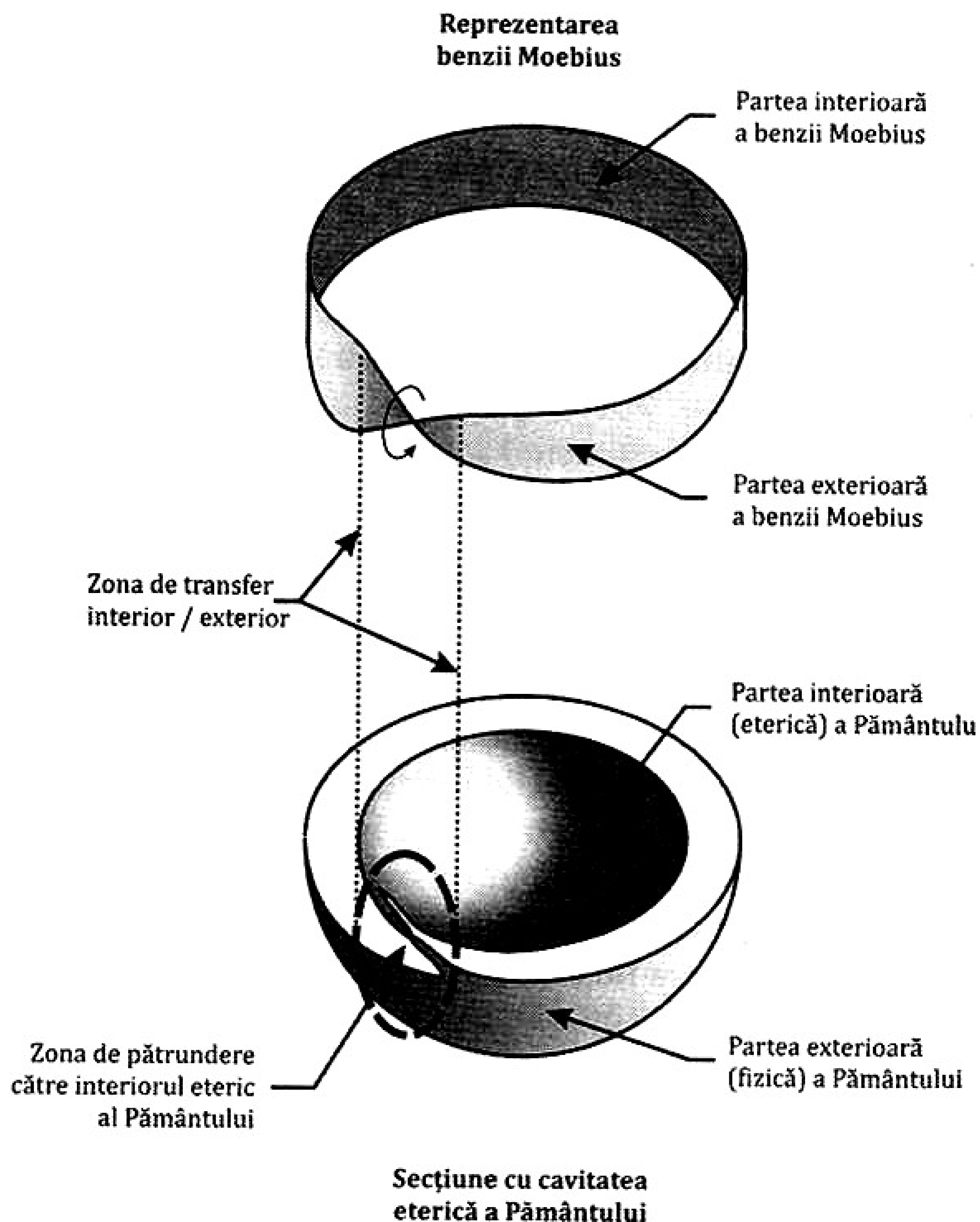
— Pământul este ca o bandă Moebius: suprafața lui exterioară se continuă cu suprafața interioară, pentru că ele nu sunt efectiv separate. Însă foarte mulți oameni nu judecă așa. Ei gândesc că există o linie de separație și că, dacă stai într-un fel deasupra ei, dedesubt stai invers, pentru că ei zic că este „în interior”. De fapt, asta e o păcăleală a minții, pentru că ei doar compară lucrurile. Îți spuneam că, în baza acestei idei și dacă ar fi să judecăm strict lucrurile după ea, la Polul Nord stau în picioare, iar la Polul Sud ar trebui să stau cu capul în jos. Dar, dacă în loc de această viziune s-ar înțelege faptul că celulele corpului uman se aranjează întotdeauna după liniile de câmp magnetic și gravitațional, atunci lucrurile ar putea fi înțelese mult mai bine.

— Într-adevăr, fenomenul acesta este de natură cuantică, dar eu nu pot deosebi aceste schimbări, nu îmi pot da seama de ele.

— Chiar așa este, noi nu le percepem în timp real, decât atunci când ele sunt majore și produc o „inversare” de tipul celei despre care am vorbit, când treci în alt plan și intri în interiorul planetei. Însă chiar și atunci, ceea ce percepem este de fapt ceea ce simțurile înregistrează ca fiind nou în mediul în care ne aflăm, nu neapărat o schimbare sau o informație lăuntrică, decât într-o măsură mai mică.

— Poate nu avem receptori adecvați pentru așa ceva, ori poate sensibilitatea noastră la aceste modificări energetice este slabă, am spus eu.

— Da, ar putea fi explicații posibile, a admis Cezar. Unele animale, însă, simt foarte bine aceste modificări. Păsările migratoare, de exemplu, dar și alte animale terestre. Tu nu îți dai seama când și cum ți se rearanjează celulele corpului din punct de vedere energetic atunci când zbori cu avionul către Australia, însă aceste animale sunt capabile să detecteze modificările chiar foarte fine ale liniilor de câmp magnetic și gravitațional. Noi nu percepem decât schimbarea geometrică; răspunsul fin cuantic, care produce o schimbare de nivel de vibrație, este mai subtil, ne apare doar ca efect.

Analogie între banda Moebius și pătrunderea în interiorul Pământului

Discuția mă captase din nou și pentru un timp am uitat de apropierea Gardianului:

— Treaba asta cu „aranjarea” sau „deranjarea” celulară, mai ales că omul nu simte nimic, sună cam abstract, am zis eu.

— Depinde din ce unghi privești problema. Dacă o consideri doar din punct de vedere uman, atunci celulele rămân la fel, nu există nici o deosebire, pentru că ființa nu simte nimic sau aproape nimic și trage concluzia că nu s-a întâmplat nimic. Dacă privești însă din perspectiva energiei, atunci fiecare electron, proton, atom, moleculă sau celulă, absolut totul saltă pe un nivel superior de energie, pentru că atunci se produc niște turbioane care excită atomii; atunci ei trec pe un alt nivel de existență. La un moment dat această transformare devine majoră și se face trecerea către un alt plan, ca atunci când pătrunzi în interiorul Pământului, dar ai văzut că pentru aceasta trebuie totuși îndeplinite anumite condiții de intensitate a câmpului magnetic și de orientare a liniilor de câmp magnetic față de atracția gravitațională.

— Bine, dar în rest? O călătorie în alt punct al planetei ar trebui să provoace de asemenea modificări la nivel celular, pentru că, după câte ai spus, eu întretai orientări diferite de câmp magnetic.

— Așa este, însă aceste modificări sunt comparativ mult mai mici, pentru că și energia este mai mică. Totuși, dacă experiența este repetată, schimbările la nivelul câmpului magnetic, chiar mici fiind, perturbă organismele biologice prin influența asupra metabolismului lor. Dar setul de însușiri psihomentale și alte caracteristici ale omului sunt diferite de la o regiune la alta și asta se datorează în primul rând influenței subtile a câmpului magnetic, care își pune amprenta în acest fel asupra vieții și desfășurării ei. Știința e abia la început cu aceste cercetări și studii și nu este prea dispusă să le acorde o mare importanță. Desigur, câmpul magnetic nu este singurul factor de influență, însă este imul determinant.

— Eu văd că în societate există cam același set de idei generale și conduite, dacă lăsăm la o parte diferențele de ordin cultural și obiceiurile.

— Da, pentru că intensitatea câmpului magnetic terestru este global neschimbată, cel puțin pe intervale destul de mari de timp. Acolo unde există însă fluctuații mai serioase de câmp magnetic, schimbările sunt și ele evidente. Există de asemenea și fluctuații magnetice, care sunt adeseori bruște și imprevizibile, însă interesant e faptul că nu la fel putem spune și despre fluctuațiile câmpului electric, care rămâne constant la nivelul suprafeței pământului. Ar trebui să existe o

corelație între cele două manifestări, însă ea nu apare. Ai zice că legile electromagnetismului nu sunt respectate, chiar dacă, global vorbind, lucrurile par a fi în regulă. Totuși, detaliile sunt cele care ar trebui să pună pe gânduri.

Am găsit atunci momentul potrivit să leg acel aspect și cu fenomenele din centrul planetei:

— Dacă științei nu îi este clar nici cum ia naștere câmpul magnetic terestru, atunci cum te aștepți să explice fluctuațiile lui? Chestia cu „dinamul" din mijlocul Pământului care ar produce, se zice, acest câmp magnetic, este doar o teorie, care nu explică aproape nimic, nu mai vorbesc despre fenomenele de intrare în „interiorul" planetei și în planurile subtile. Abia după ce am aflat despre singularitatea din centrul planetei am înțeles mai bine ce se petrece. Altfel, nu poți să explici credibil o serie întreagă de fenomene prin explicația simplistă a „dinamului".

— Așa este, dacă e dinam, ar trebui să furnizeze în jurul planetei un câmp magnetic constant, or el fluctuează imprevizibil și nimeni nu știe de ce. Câmpul electric al Pământului, însă, nu fluctuează la unison cu câmpul magnetic. Chiar dacă se spune că el se uniformizează foarte repede pe o suprafață continuă, la o fluctuație magnetică bruscă tot ar trebui să se măsoare anumite fluctuații electrice, or ele nu apar. Aceste aspecte nu prea sunt luate în considerare.

— Probabil datorită concepțiilor adânc înrădăcinate, am spus. Eu mă consider destul de deschis din acest punct de vedere și totuși am avut probleme să mă obișnuiesc cu noua perspectivă despre interiorul planetei. Cred că oamenii sunt atât de îndoctrinați și obișnuiți cu ideea că Pământul este o sferă solidă pe care trebuie să o sapi, ca să pătrunzi în interiorul ei, încât nu pot gândi în alt fel.

— Da, pentru ei și mai ales pentru unii oameni de știință, aspecte precum modificările de frecvență, de planuri subtile, ori ideea unei găuri negre centrale reprezintă doar produsul utopic al imaginației. Doar pentru că ei nu au văzut toate acestea și nu au experimentat, nu înseamnă că ele nu există. La ora actuală avem un conglomerat de idei și principii științifice eronate sau învechite, care au doar o aplicabilitate imediată și oarecum locală, dar care sunt considerate ca fiind universal valabile.

— E greu să ieși din acest cerc de dogme și principii, am subliniat eu, bazându-mă și pe experiența personală.

— Oamenii înțeleg greu acest „interior” al planetei, doar pentru că ei vor să judece problema exclusiv la nivelul planului fizic și al concepției tridimensionale. E un punct de vedere care ține seama de un sistem de axe cu trei dimensiuni și în care se consideră că ceva este „exterior”, iar altceva este „interior”. În realitate, interiorul Pământului și mai ales zona din centrul său este „altceva” pentru că este în plan subtil. Tu nu îți dai seama că pătrunzi acolo, după cum ți-am spus, pentru că mergi pe aceeași suprafață și nici nu vezi „curbura”, căci ea este în jos. Dar o dată ajuns în interior, de acolo poți vedea în depărtare o anumită concavitate, care nu este însă la fel ca cea dintr-o cavitate interioară, fie ea și gigantică.

— Da, este adevărat, aici se poticnesc cei mai mulți pentru a înțelege cum e cu interiorul gol al Pământului.

— Interiorul există, în plan eteric, dar legătura între exterior și interior, adică între suprafață și partea ei interioară nu e așa după cum este expusă, adică nu ajungi cu capul în jos mergând după curbura scoarței pământului, iar asta nu se petrece în primul rând pentru că atunci tu treci în alt plan. Gândește-te: când treci din planul fizic spre cel eteric, la ce te raportezi ca să-ți dai seama că ești în picioare sau nu? Atunci nu mai ai un punct de referință, pentru că ai schimbat percepția asupra mediului, ai trecut din planul fizic în cel eteric. Suprafața exterioară și cea interioară sunt legate prin aceasta „inversare”, ca o bandă Moebius, iar tu nici măcar nu-ți dai seama că ai pătruns astfel în interiorul Pământului, decât după ce începi să vezi semnele distincte ale unei alte lumi. Dar atunci deja ești în plan subtil.

Statura impunătoare a Gardianului se apropia din ce în ce mai mult și am înțeles că probabil venise timpul să ajungă lângă noi. Nu știu dacă chiar nu mai aveam nimic de vorbit cu Cezar, dar simțeam totuși că acea ființă a ajuns când trebuia lângă noi. La început am fost puțin timorat, datorită prezenței sale excepționale. Măsura, cred, peste trei metri înălțime și stăteam puțin cu capul pe spate ca să îl pot vedea bine. Încă nu scăpasem de senzația de ireal, cauzată de natura subtilă a planului eteric în care ne aflam, la limită cu planul fizic, iar acum mă vedeam parcă într-un film cu uriași.

Și totuși, acea prezență impunătoare se dovedea a fi de o incredibilă delicatețe în mișcări, iar zâmbetul îi era plin de bunătate și înțelepciune. Aparent, impresia înălțimii și a volumului era covârșitoare, însă atunci când îi priveai ochii blânzi, de un albastru foarte profund, nu doreai decât să i te alături cu inima deschisă, să te lași sub protecția lui. Hainele erau foarte simple: pantaloni destul de largi, albaștri și o bluză albă cu deschidere mare la gât, legată la brâu cu o curea îngustă. Aș zice că materialul din care erau confecționate semăna cu pânza de in, însă era mai fin decât aceasta. În picioare purta o încălțăminte ce semăna cu niște sandale de culoare maro închis. Prezența lui aducea un calm extraordinar și fără să vreau m-am gândit atunci că aceasta ar fi o terapie excelentă prin ea însăși pentru cei stresați și agitați.

— Acum putem merge, a spus el, privindu-ne cu un zâmbet minunat.

Vocea lui era caldă și cuprinzătoare, dar deși o auzeam foarte bine, nu vedeam ca el să-și miște buzele. Mi-am dat seama că acolo comunicarea se făcea mai ales telepatic. A fost doar o ușoară senzație de neadaptare la început, dar după aceea am agreat această metodă, pe care o găseam foarte simplă și la îndemână.

L-am urmat înapoi pe drumul pe care a venit cam o sută de metri, până la un mic golf, în gura căruia se afla o barcă foarte simplă din lemn masiv. Nu era legată de nimic, plutea pur și simplu pe apă în acel loc, chiar lângă mal, fără a fi influențată de mișcarea valurilor. Gardianul ne-a făcut semn, iar noi am urcat primii. Cezar știa despre ce era vorba, el doar urma etapele. Am urcat amândoi în barcă, iar Gardianul veni și el în urma noastră. Am observat cu mirare că atunci când a urcat în barcă, aceasta nu s-a îngreunat și nici nu s-a mișcat mai mult decât atunci când am urcat noi în ea. Mă așteptam la o puternică înclinare a ei, dar în realitate greutatea Gardianului părea să nu fie mai mare decât a noastră, chiar dacă el era cam de două ori mai masiv.

Cu gesturi calme, mereu concentrat, el se așeză într-un capăt al bărcii. Mă așteptam să văd niște vâsle, dar în loc de asta Gardianul s-a aplecat și a ridicat un lemn lung, ca o suliță, pe care l-a afundat în apă, împingând barca spre larg. Mă întrebam până când va reuși să facă asta, deoarece sulița nu era mai lungă de trei metri, însă am văzut că, deși ieșisem din

golf, apa rămânea cam la fel de adâncă. Probabil era o zonă cu ape de mică adâncime, ca la tropice, deși noi ne aflam, teoretic vorbind, în zona cercului arctic.

În timp ce reflectam la toate acestea, am văzut cum în jurul nostru se ridică destul de repede o ceață ciudată, care nu exista atunci când mă uitam în larg de pe țărm. În câteva secunde ceața a devenit așa de densă, încât îl vedeam cu greutate chiar și pe Gardian. Brusc am simțit șocul dintre barcă și ceva tare. Am crezut că am lovit niște stânci și că apa va pătrunde în barcă, dar de fapt într-un mod de neexplicat pentru mine în acele momente, ajunsesem pur și simplu la un mal. Aparent, nimic nu avea sens, dar păstrasem totuși luciditatea și amintirea faptului că în plan subtil și în acele condiții foarte speciale, la care se adăuga prezența Gardianului, realitatea suferă distorsiuni majore, care nu pot fi înțelese logic de mintea noastră, obișnuită doar cu planul tridimensional.

Am pășit în tăcere afară din barcă pe nisip și l-am urmat pe Gardian, care a început să urce o potecă îngustă, străjuită de vegetație bogată. Ceața începea să se disipe tot mai mult, iar când peste aproximativ 50 de metri am ajuns în vârful acelui povârniș, ea dispăruse total, iar priveliștea m-a lăsat fără suflare.

În vale am văzut un oraș de mici dimensiuni, însă foarte bine organizat. Impresia asta m-a frapat de la început: felul în care erau dispuse clădirile, străzile, formele lor, piața centrală, totul părea extrem de bine planificat și minuțios realizat. Dincolo de acest oraș, în depărtare și cumva pe un nivel mai sus am văzut un al doilea oraș, care strălucea orbitor. Era uluitor, semăna într-o anumită măsură cu Apellos, dar în mod evident se încadra într-o altă categorie de frecvență de vibrație. Clădirile erau mai înalte și mai îndrăznețe în liniile arhitecturale, iar materialul din care erau realizate semăna de asemenea cu cristalul, dar era mai transparent și mai strălucitor decât ceea ce văzusem în Apellos.

În timp ce căutam să mă acomodez cu ceea ce vedeam, am sesizat cum Gardianul și Cezar se priveau și, deși nu auzeam nimic, am intuit că ei purtau o conversație telepatică. Spre deosebire de planul fizic, în planul eteric și în celelalte subtile conversațiile se fac aproape numai telepatic și simultan

cu vocea auzită în minte sunt de asemenea proiectate și imagini.

În clipa în care am observat dialogul telepatic dintre Cezar și Gardian, am auzit simultan vocea celui din urmă:

— Ceea ce vezi în depărtare este intrarea în lumea Shambalei. Este dificil de ajuns acolo. Chiar și pentru Cezar a fost greu.

Așteptam și alte explicații, însă Gardianul, la fel ca și Dryn, părea să nu facă risipă de prea multe vorbe. Am înțeles repede că vorbea doar dacă era absolut necesar și când era întrebat.

— Unde ne aflăm, de fapt? am pus eu întrebarea care nu-mi dădea pace.

— Aproape de centrul Pământului. Vizita voastră de acum are totuși un sens, chiar dacă nu veți merge azi în Shambala. Tu, însă, nu vei putea să intri nici mai târziu, pentru că e necesar să mai treacă un anumit timp până când conștiința ta va putea înțelege ce este acolo.

Recunosc că m-am simțit puțin descurajat, dar aveam totuși perspectiva înainte. Am întrebat:

— Doar ne uităm?

Gardianul a încuviințat:

— Asta va lega mai multe evenimente între ele, însă modul în care se va petrece va deveni clar ceva mai târziu. Trebuie să ai răbdare și să fii atent.

Era ciudat: simțeam că aveam o mie de întrebări pe care doream să le pun și totuși nu reușeam să mă focalizez așa cum trebuie nici măcar asupra uneia. Am întrebat ce mi-a venit prima dată în cap, un gând ascuns încă de când eram pe plajă, la ieșirea din tunel:

— Ești Gardianul Shambalei?

El mă privi cu o imensă bunătate și înțelegere față de modul oarecum infantil în care puneam problema. După câteva clipe i-am auzit în minte vocea caldă și blândă:

— Sunt unul dintre ei. Oamenii încă mai cred că toate acestea sunt legende.

Într-adevăr, cel mai interesat eram de ceea ce vedeam în zare, de Shambala. Deoarece mă aflam la o oarecare înălțime, puteam să văd puțin chiar și dincolo de zidurile mărețe care înconjurau acel oraș magnific. Clădirile erau înalte, semicirculare, strălucind ca diamantul. Deși distanța era mare

și nu puteam observa ființele din oraș, totuși acea zonă îmi crea o senzație de intensă activitate. Vedeam deasupra clădirilor felurite obiecte în zbor și chiar jocul luminilor reflectate parcă indica viața care pulsa acolo. Fără să știu cum, aveam înțelegerea faptului că acel oraș era imens și că el reprezenta un fel de „centru”, exact așa după cum apare scris în numeroasele relatări despre existența lui, care sunt luate în derâdere cu aroganță de știință și de cei neștiutori.

De fapt, realitatea este tulburătoare. Măreția și radiația benefică pe care acel tărâm le răspândește sunt fascinante, iar simplul fapt că îl priveam de la distanță îmi inunda sufletul de o bucurie fără motiv. Înțelegeam totodată de ce „poveștile” despre Shambala par neverosimile atunci când sunt spuse de unul sau de altul, căci este foarte greu să exprimi ceea ce vezi astfel încât cuvintele tale să fie cât mai aproape de adevăr. Diferența între frecvența specifică de vibrație a tărâmului Shambalei și cea a lumii noastre este mare, astfel încât omenirea interpretează relatările despre Shambala în cel mai bun caz ca fiind basme cu zâne și alți spiriduși. Totuși, acesta nu este decât un produs al neștiinței ei, din care avem cu toții de pierdut, pentru că blochează sau încetinește posibilitatea de a ajunge acolo. Din nefericire, paradigma actuală de gândire științifică nu ne este deloc în avantaj, căci Shambala nu este un tărâm fizic în momentul actual.

Vocea Gardianului mă trezi din reverie:

— Este momentul să vă reîntoarceți acum.

L-am privit atunci cu o adâncă stare de detașare și am avut senzația că el făcea anumite eforturi pentru a se exprima în sistemul meu logic de înțelegere a lucrurilor, precum și pentru a se racorda la cerințele și succesiunea gândirii mele. Am înclinat din cap, ne-am întors și am început să coborâm spre poalele dealului, unde ne aștepta barca. Am reintrat în acea misterioasă ceață pentru un timp scurt, iar când am ieșit din ea am descoperit că eram din nou în micul golf de pe insulă.

Gardianul își luă rămas bun de la noi cu o înclinare ușoară a capului și se pierdu din nou în ceață. Am rămas câteva clipe urmărind cu privirea locul prin care dispăruse barca.

— Mi-a spus că în curând vei avea ocazia să aprofundezi experiența de azi, a vorbit Cezar.

Nu am crezut că o simplă vizită putea să mă impresioneze așa puternic. Căutam și alte motive, precum trecerile „severe” între planuri, „ceața”, prezența uriașului, rapiditatea cu care s-au petrecut lucrurile, dar în străfundul ființei mele știam că totul se datora impactului de neșters pe care l-a lăsat viziunea Shambalei. I-am mărturisit aceste trăiri lui Cezar în timp ce ne îndreptam spre gura ca o pâlnie a tunelului „secționat”.

— Gândește-te că tu simți astfel, privind doar la intrarea în Shambala. Propriu-zis, tu încă nu ai văzut Shambala, ci doar zona de pătrundere în ea, mi-a spus Cezar.

Am înghițit în sec, dar nu am comentat. Cuprins în continuare de acea stare de semitransă am parcurs repede drumul prin bifurcație, până am ajuns în Sala Proiecțiilor. Trecuseră mai puțin de două ore de la momentul plecării noastre. Până la urmă, astfel de expediții se dovedesc a fi foarte eficiente. Așa îmi puteam explica mai bine numărul mare de deplasări în interiorul Pământului, pe care Cezar le-a realizat în ultimii ani, deoarece accesul era destul de rapid și facil. Rămânea misterul perioadelor de câteva luni în care el a lipsit în unele dintre acele deplasări, dar despre asta Cezar nu a spus prea multe, iar eu nu am permisiunea să dezvălui alte detalii.

Ne-am întors la Bază, unde locotenentul Nicoară ne-a înștiințat că doi ofițeri americani au sosit în vederea pregătirii expediției prin tunelul spre Irak.

Cap. 6 – PORTALUL MAGIC DIN YOSEMITE

Organizarea expediției prin tunelul spre Irak începea să întâmpine surprize neplăcute. Noi știam despre venirea maiorului Cross, dar am aflat abia la Bază despre faptul că el era însoțit de o altă persoană, se pare că un înalt demnitar al Guvernului american. Samuel Cross era bun prieten cu Cezar și faptul că nu ne-a anunțat nimic despre acel personaj putea să aibă doar o singură explicație: el însuși a fost luat prin surprindere de venirea oficialului american.

Bănuiala noastră s-a adeverit, căci după ce ne-am întors la Bază, Cezar a fost sunat în aceeași zi de maior. Au avut o convorbire scurtă, de câteva minute, după care Cezar m-a anunțat că este necesar să avem o întâlnire cu ei în București. Maiorul i-a spus că a fost pus în fața faptului împlinit, dar ordinul a venit de sus și a trebuit să se conformeze.

— Este un Venerabil, mi-a spus Cezar. La ce te așteptai? Are acreditări speciale. Nu e însă limpede ce dorește, Samuel nu știe nimic.

Am avut o strângere de inimă. Nu mi-au plăcut niciodată surprizele de acest gen, care de obicei însemnau constrângeri. Am plecat amândoi în acea după amiază la București și pe la 6 seara ne aflam în lounge-ul de la Marriott. Chiar dacă eram perfect conștient de natura acestor activități și întâlniri, de specificul muncii în Departament și de secretele pe care ea le implică, totuși mă încerca uneori o vagă senzație de „vis” și mă surprindeam gândind dacă chiar este real ceea ce trăiesc. Această succesiune foarte rapidă de planuri, dimensiuni, frecvențe, realități, lumi și tărâmuri diferite, de ființe și situații adeseori contradictorii poate să ducă la anumite derapaje, dacă nu ești ancorat așa cum trebuie în ceea ce știi și ce vrei să faci. De exemplu, o simplă asociere de evenimente precum cele trăite în cursul acelei zile era suficientă să inducă cel puțin germenii unor dubii în legătură cu realitatea înconjurătoare: dimineața devreme am

intrat în interiorul munților Bucegi, de acolo am trecut printr-o distorsiune spațială și am ajuns în planul eteric, undeva în zona ce corespunde cercului arctic în planul fizic; am întâlnit un uriaș de peste trei metri, care ne-a condus în centrul planetei, am putut vedea Shambala de la depărtare, ne-am întors la Bază, am plecat la București, iar acum ne aflăm în hotelul Marriott, la una dintre mesele rezervate, așteptându-l pe maiorul american și pe demnitarul guvernamental care îl însoțea, se pare că un Venerabil important. Găseam că era de datoria mea să fiu cumva „îngrijorat", pentru că mintea îmi dicta că toate acestea nu sunt verosimile. M-am uitat la ceas și am constatat că evenimentele s-au petrecut într-un interval de aproximativ nouă ore și de aceea aveam vaga impresie că e posibil să visez. L-am privit pe Cezar, care sorbea calm din limonada lui și mi-am mai revenit puțin. I-am spus pe scurt temerile mele și cum vedeam situația. S-a uitat nedumerit la mine preț de câteva secunde, apoi a izbucnit în râs, foarte bine dispus. Cred că aș putea să număr pe degete de câte ori l-am văzut râzând în cei aproape douăzeci de ani de când îl cunosc; aceea a fost una dintre ocazii, însă de bun augur pentru mine, deoarece „m-a trezit", m-a scuturat din panica relativă în care intrasem. Am înțeles atunci ce important este să rămân mereu focalizat și atent asupra ceea ce sunt și realizez în fiecare clipă. Analiza, evaluarea și asimilarea experiențelor poate fi făcută ulterior, în momentele de pauză și relaxare. Cezar mi-a explicat atunci semnificațiile acestui lucru, dar am întrerupt discuția pentru că cei doi americani au sosit.

Pe maiorul Cross îl știam de câțiva ani, deoarece a trebuit să colaborăm pentru organizarea unor reuniuni româno-americane importante în cadrul Bazei. Au fost schimburi de informații, discuții telefonice și două întâlniri-fulger, iar impresia a fost pozitivă. Era un ofițer în plină afirmare, cred că avea puțin peste patruzeci de ani și ceea ce știam era că funcția lui era mult mai mare și mai importantă decât gradul. Nu am deschis niciodată subiectul, dar din unele referințe pe care le-a făcut, mi-am dat seama că are acces la anumite informații și domenii strict secrete, care nici măcar nu se află sub control guvernamental, ci doar militar.

Cross era bine văzut la Pentagon, iar generalul Roddey l-a sprijinit pentru avansare, probabil pentru spiritul lui tânăr,

deschis și puternic. Chris Roddey încă mai era pe atunci șeful părții americane în colaborarea cu Departamentul nostru, iar între el și generalul Obadea a existat o prietenie foarte strânsă, care s-a reflectat pozitiv în aspectele uneori foarte delicate cu privire la locația din Bucegi. După moartea generalului, Roddey a vrut probabil să-și întărească poziția șubrezită oarecum de nefericitul eveniment, astfel încât l-a promovat pe Cross ca fiind protejatul său. Șansa noastră a fost că maiorul întrunea unele calități importante: era un tip onest și inteligent, pe care te puteai bizui. Menținerea unui anumit echilibru politic-administrativ-informativ în ceea ce privește „problema Departamentului Zero” a fost întotdeauna un punct sensibil și a depins, între altele, de natura celor care au fost investiți să colaboreze cu noi. Instabilitatea relativă ce a urmat după moartea generalului a fost repede echilibrată prin conjugarea eforturilor depuse de Cezar și de generalul Roddey, care au stopat unele tendințe de „spargere” a protocoalelor de colaborare. Noi, cei care am fost aici de la început, știam foarte bine că această colaborare a fost echitabilă de ambele părți, în ciuda intervențiilor de diferite naturi și a presiunilor care au existat.

Totuși, unele decizii și influențe pur și simplu nu pot fi evitate. Ele sunt cu mult deasupra oricărei decizii de natură politică. Aparent, nimeni nu știe de unde vine această putere și influență, dar noi aveam deja o anumită experiență în domeniu. Este foarte greu să eviți astfel de intervenții, care cad precum un trăsnet. În astfel de cazuri, nici gradul și nici funcția nu contează, ci doar relațiile și influențele pe care le ai. De obicei, deciziile de această natură se primesc indirect, prin mandatari, fără să cunoaștem pe cei care le-au emis. Cazurile în care aceștia vin în persoană pentru a discuta sunt extrem de rare și arată întotdeauna că problema este foarte serioasă și importantă. Personal, știam de trei astfel de cazuri: cel al lui Senior Massini, apoi în anul 2010 am primit vizita unui înalt reprezentant al CFR (*Council of Foreign Relations (Consiliul pentru Relații Externe - n. ed.*), iar acum ne pregăteam pentru o discuție importantă cu un alt Venerabil, despre care nu știam altceva, decât că are deschise toate porțile puterii. Asta nu suna deloc bine, însă așa după cum avea să se dovedească în curând, problema era de fapt mult mai simplă.

Maiorul Cross a făcut prezentările și apoi ne-am așezat cu toții la masă, după ce aceasta fusese verificată în prealabil de către personalul nostru. Aveam cinci oameni care ne asigurau protecția, doi la etaj pe balustradă, unul la intrare și doi în salon. Am fi putut alege imul dintre locurile noastre consacrate, una dintre casele pe care Departamentul le are la dispoziție, dar Cezar a preferat să impună acest loc, consacrat în general pentru întâlnirile de business, pentru a putea da o altă formă discuției, dacă presiunile ar fi impus-o. În liniștea și solemnitatea unei case conspirative, acest lucru ar fi fost foarte greu de făcut.

Venerabilul era o persoană în vârstă, cred că avea peste șaptezeci de ani, cu o prestanță deosebită. În ciuda vârstei, nimic din îmbrăcămintea lui sau în modul de a se comporta nu trăda ceva demodat sau conservator. Era îmbrăcat ireproșabil și puteam „citi” pe hainele și accesoriile lui mai multe firme celebre de modă la cel mai înalt nivel, iar modul în care se exprima arăta fără îndoială un om spilcuit și foarte inteligent. Cu toate acestea, există mereu la aceste ființe un fel de „pecete” pe chipul și în sufletul lor, care poate fi descris prin „împietrire, suferință, chin ascuns”.

Nu voi reda aici discuția ce a avut loc, deoarece ea a implicat mai multe aspecte tehnice pe care nu am permisiunea să le prezint, însă voi spune totuși că Venerabilul a „cerut” mai puțin decât ne așteptam noi, cel puțin într-o primă fază. El dorea să cedăm drepturile de studiu și de cercetare unui anumit concern internațional, după ce vom recupera un artefact în apropiata expediție prin cel de al treilea tunel, considerat de la bun început un tunel „cu probleme”. Solicitarea nu era prea „gravă”, însă ceva totuși nu se încadra în scenariul general, pentru că era greu de crezut ca un Venerabil de talia acestuia să se deplaseze până aici, doar pentru a se asigura de acceptul nostru într-o chestiune aparent simplă, care putea fi negociată și prin intermediari. Prin urmare, interesele trebuie să fi fost mult mai profunde și cu bătaie mare, însă ele nu puteau fi văzute cu ușurință, pentru că nu aveam încă informații.

Partea neplăcută la astfel de întâlniri este că nu prea ai voie să spui „nu”. Este o cutumă nescrisă, însă una dintre cele mai puternice, care a fost stabilită în protocolul de colaborare între noi și americani vizavi de locația din Bucegi. Un refuz

din partea Departamentului Zero ar fi ca o victorie aparentă, pentru că el poate să declanșeze după aceea, prin sforile incredibil de complexe și sus puse ale Organizației, niște consecințe cu mult mai rele decât dacă s-ar fi negociat termenii inițiali. Riști în acest fel să dărâmi ceea ce ai construit până atunci. De aceea, echilibrul trebuie menținut printr-o diplomație bine aleasă și prin negocieri inspirate.

Sigur, nu se poate cere orice și în această direcție există niște limite stabilite, dar în general vorbind astfel de solicitări și întâlniri acționează precum un „telefon roșu” prezidențial: nu poți să-l ignori. Ce se poate face, însă, este să se încerce o anumită renegociere pe parcurs sau să se obțină anumite compensații, dar nu poți încheia întâlnirea printr-un refuz. Există un întreg lanț de dependențe care au fost create de la început, implicând fonduri enorme, tehnologie ultra avansată și interese politice și de comandă, care sunt manipulate de forțele invizibile ale Organizației, ce pot să schimbe raportul influențelor dacă jocul nu este bine și inteligent făcut. E ca la o mână dificilă de poker: nu știi sigur dacă este cacialma, dar nu ai curajul să te hazardezi, pentru că nici tu nu ai cărți puternice.

Întâlnirea a decurs bine și fără tensiuni. În definitiv, nu exista niciun motiv pentru care să-l fi refuzat pe Venerabil, căci el solicitase ceva în genul unei „licențe exclusive de folosire”. Asta nu ne deranja prea mult, deoarece interesele noastre nu erau în mod direct atinse, dar rămânea totuși incertitudinea dată de prezența personală a Venerabilului. A fost nevoie de un an de zile de cercetări și contrainformații pentru a descoperi în cele din urmă dedesubturile „afacerii”. Nu voi intra în detalii, dar voi spune că ea a avut un caracter personal, de intervenție în familia Venerabilului.

După ce am părăsit hotelul eu am rămas acasă, Ia vila lui Elinor, iar Cezar a plecat cu maiorul american. A doua zi ne-am reîntors la Bază, dar pe drum Cezar mi-a relatat pe scurt discuția pe care a avut-o în privat cu Samuel Cross.

— Mi-a spus că de ceva vreme au înființat și ei un departament după modelul nostru, mai bine zis au specializat unul dintre departamentele lor în domeniu. Cross a fost pus să-l conducă și mi-a cerut părerea în anumite privințe. Apoi mi-a spus ceva care ne interesează în mod direct, de fapt ne-a făcut o invitație.

L-am privit curios, pentru că nu știam la ce se referea. Pentru câteva clipe am crezut este vorba despre alte cursuri de specializare, așa cum eu urmasem pregătirea în remote-viewing și l-am întrebat dacă acesta era cazul.

— Nu, este o invitație specială pentru noi doi, mi-a răspuns Cezar, zâmbind. Un loc aparte și o situație delicată. Mi-a spus că deocamdată nu au oameni pregătiți să înțeleagă și să documenteze corect ce este acolo și vrea să facă apel la experiența noastră.

Asta era ceva deosebit. Cezar mi-a spus mai apoi în rezumat ce îi relatase maiorul:

— Au descoperit un loc special în Parcul Yosemite, de fapt Serviciul de Contrainformații al Marinei îl știa demult. Problema este că se află pe teritoriul unei rezervații de indieni, e o zonă cumva restricționată. Informațiile lor par să spună că șamanii de acolo au un punct de trecere spre interiorul Pământului, însă el nu poate fi folosit în mod obișnuit, pentru că e parte a unui fel de ritual. Chiar dacă ar interveni cu armata, tot nu ar putea să folosească acea „intrare” specială. Se pare că ei nu pot să controleze fenomenul și asta îi deranjează; nimeni nu înțelege ce este acolo. S-au gândit să ne întrebe și pe noi, să fie ca un schimb de experiență.

Urma să plecăm împreună cu maiorul Cross, după ce încheiam toate celelalte aspecte de colaborare, legate de expediția prin cel de al treilea tunel. Într-adevăr, peste două zile ne aflam într-un avion spre Madrid, iar de acolo am fost preluați până la baza navală Rota, de lângă ocean. Maiorul avea de rezolvat unele treburi acolo, așa că așteptând momentul îmbarcării pentru America, am petrecut o zi pe malul oceanului, relaxându-mă și punându-mi gândurile și informațiile în ordine.

De acolo am zburat toți trei cu un avion militar până în Norfolk, Virginia, unde am rămas de asemenea o zi. Apoi am zburat cu avionul Comandamentului până în Las Vegas, de unde am fost preluați și duși cu mașina o mică distanță până în Parcul Yosemite. În fața noastră mergea o altă mașină cu patru militari. Maiorul a justificat că este totuși o operațiune specială, iar locul în care ne deplasam era retras. Într-adevăr, un timp am mers pe șoseaua principală, dar la un moment dat am virat pe un drum secundar, urcând printre dealuri.

Am ajuns pe o zonă ca un mic podiș, împrejmuită în partea stângă de un gard destul de înalt din lemn, care părea că era electrificat. Dincolo de gard se întindea o vale largă, în care creștea o pădure foarte frumoasă, intens colorată de toamna târzie. În dreapta, în depărtare, puteam să văd munții cu crestele înzăpezite pe fondul unui cer perfect senin. Am pătruns pe sub o arcadă mare din lemn, destul de veche, deasupra căreia era scris numele rezervației și a satului de indieni. Practic, asta era: un sat ce păstra cultura amerindiană, însă am remarcat chiar de la început o notă aparte în atmosfera generală de acolo. Locul îmi crea senzația de zona exclusivistă și chiar secretă. L-am întrebat pe maior dacă zona era permisă vizitelor.

— Locul nu este secret, dar este retras, mi-a răspuns el. E o zonă pentru cei din neamul lor, care sunt interesați în mod deosebit de misticism, de șamanism. Ei dețin aici un secret extraordinar, dar noi nu putem avea acces la el. E ca un fel de „poartă” spre interiorul Pământului, după cum ne-au relatat ei. E o tradiție și este menținută în cel mai mare secret.

— Și ați rezistat acestui secret? a întrebat Cezar zâmbind.

— Inițial a existat intenția de a strămuta așezarea în altă parte, pentru a avea controlul militar asupra zonei și a punctului respectiv, dar ne-am dat seama că ar fi fost o mișcare gratuită, deoarece nu am fi folosit nimic. Nu putem folosi cunoașterea lor, lipsește ceva. Și apoi, au multe acorduri guvernamentale, hârtii și contracte încă de pe vremea Confederației, care ar complica lucrurile.

— Sunt efecte neplăcute? Deranjează ceea ce ei cunosc aici? am întrebat eu.

— Nu, sunt liniștiți. E o problemă de menținere a unei tradiții. Din câte ne-am dat seama, nu putem folosi cunoașterea lor, atâta timp cât nu stăpânim procesul. Ei nu vor să îl reveleze și cred că nici noi nu suntem pregătiți să-l știm, a admis Cross cu sinceritate.

Am oprit pe dreapta, la mică distanță de arcada de la intrare, deoarece un grup de bărbați își făcuse apariția în drum. Maiorul ne-a spus că vizita fusese aranjată, însă ne-a rugat să rămânem deocamdată în mașină. El a coborât și s-a îndreptat spre acei oameni, salutându-se cu ei. Se vedea că se cunoșteau și că erau în relații bune. Erau bărbați de înălțime medie, iar după chip și îmbrăcăminte îți puteai da

seama cu ușurință că păstrau multe caracteristici ale rasei indienilor americani. Cei patru militari coborâseră și ei din cealaltă mașină, dar aveau o atitudine relaxată și stăteau la o oarecare distanță de grup.

Profitând de acel interval de timp, Cezar mi-a oferit niște informații suplimentare, pe care le aflase de la maior:

— Problema cu acest loc nu este că el reprezintă o amenințare, ci că este o distorsiune puternică în spațiu și timp. Pentru comunitatea de aici este sacru și doar ei știu cum să aibă acces, astfel încât indiferent că este vorba despre Pentagon, despre noi sau altcineva este același lucru: nu avem „cheia” de pătrundere. Asta i-a bulversat cumva pe oficiali, dar au decis să nu forțeze lucrurile, ci să păstreze relații amiabile și de colaborare.

— Mie mi se pare ciudat că nu au admis până acum pe nimeni să treacă prin acea „poartă”, am spus eu. De ce ne-ar lăsa tocmai pe noi acum?

— Au existat câteva persoane care au fost dincolo, așa au aflat și ei mai clar despre ce este vorba. Indienii le-au spus că e un tărâm din interiorul planetei, însă nu voiau să le spună mai mult. Ei respectă directivele celor din interior, care sunt mult mai avansați, dar chiar și dacă ar fi forțați în vreun fel să dezvăluie secretul, acesta nu poate fi folosit practic. E aceeași problemă ca și în Marea Galerie sau la accesul în planurile subtile: selecția prin rezonanță.

— Bine, dar cum pătrund ei acolo?

— Nu știu. O să vedem, dacă ni se permite. Se pare că „poarta” a fost descoperită încă dinaintea Războiului de secesiune și de atunci ea a fost protejată din generație în generație ca un mare secret.

Cezar s-a oprit, pentru că maiorul a venit la mașină și ne-a spus că localnicii sunt de acord cu vizita noastră.

— Știau că trebuie să veniți, ne-a spus el puțin șovăitor. Nici eu nu înțeleg cum e posibil, căci noi i-am anunțat doar de prezența noastră. Aveam de gând să le explicăm aici despre voi, dar ei deja știau.

Am plecat cu toții pe acel drum pietruit, trecând pe lângă niște bărăci de lemn, care erau destul de mari. La unele dintre ele am văzut pus steagul Americii, altele aveau ușa deschisă, iar în fața lor se aflau mici grupuri de oameni care discutau. Am fost mirat să observ că nu toți erau de origine indiană, ci

am văzut de asemenea nativi americani. Condiția celor din acea comunitate nu părea a fi prea evoluată, dar privirea oamenilor mi s-a părut inteligentă, iar ținuta lor demnă.

După acele bărăci am văzut niște case făcute din piatră de munte, care aveau în față câte două coloane, precum cele de la templele grecești, dar mai mici. Asta m-a pus puțin pe gânduri, deoarece nu vedeam legătura și nici nu înțelegeam rostul prezenței în această parte a lumii a influențelor din civilizația Greciei Antice. Am ajuns apoi la o clădire mai impunătoare, probabil un fel de Primărie, pe care flutura de asemenea steagul american, însă alături mai era un steag cu însemne pe care nu le cunoșteam. Deasupra, în partea de sus a acoperișului, puteam să văd printre ramurile copacilor o pancardă mare ce menționa Parcul Yosemite. Pe aceeași pancardă am văzut și un blazon cu specific indian, o pană mare de corb sub care se aflau reprezentate crestele a trei munți. Nu voi oferi însă mai multe detalii în acest sens, deoarece acel loc este totuși retras și foarte important. Cei care locuiesc acolo țin foarte mult la statutul lor de liniște și neimplicare. În plus, este și un angajament față de forțele militare americane, pe care trebuie să îl respect.

În timp ce mergeam, am văzut că drumul cotea ușor spre stânga și atunci unul dintre cei din grup, care părea că este un fel de conducător al lor, s-a apropiat de Cezar și de mine și ne-a spus fără nicio altă introducere că locul în care vom merge este un portal spre centrul Pământului și că ei au fost anunțați că vor primi această vizită. Ne-am uitat la maiorul Cross, care a schițat un gest de necunoaștere. Acel om, al cărui nume era Watuk, a continuat să ne vorbească:

— Foarte puțini oameni au ajuns să vadă acest loc. Este „moștenirea” noastră și o ținem în mare secret. Sunt însă anumite condiții de îndeplinit, iar Mezina ne va spune ce au hotărât cei din interior.

Watuk era un demn descendent al înaintașilor săi: nu prea înalt, dar surprinzător de agil la cei aproximativ cincizeci de ani pe care îi avea, cu părul lung și fața smeadă, avea un chip serios și arăta o mare fermitate. Nu cred că era un șaman, dar avea o funcție importantă în „sfatul bătrânilor” din acea comunitate. Vorbea cu hotărâre și ne-a indicat o mică alee pe care să mergem spre un loc mai retras, unde am văzut trei bărăci din lemn. Ne-am îndreptat spre cea din

marginea dreaptă, care mi-a atras și mie atenția. Spațiul din jurul ei era curat și frumos amenajat cu alei și multă verdeață, fiind întreținut foarte bine. Baraca era veche, însă am remarcat că ea era construită cumva peste o altă clădire, care era chiar mai veche decât ea. Mi-am dat seama că acest lucru fusese făcut în special pentru a proteja prima baracă, însă nu înțelegeam de ce ar fi fost necesară să se recurgă la acea metodă ciudată pentru prezervarea ei.

Am ajuns în dreptul intrării și maiorul i-a spus lui Cezar:

— De aici încolo mergeți doar voi. Noi vom aștepta, am vorbit deja cu Watuk. Ei au reguli stricte în această privință. E un loc sacru și sunt anumite condiții de îndeplinit.

Indianul a deschis ușa și ne-a făcut loc să intrăm. În momentul în care am pășit în acea baracă am avut certa impresie că am făcut un salt de 200 de ani înapoi în timp.

Construcția inițială de lemn era atât de veche, încât scârțâia din toate încheieturile atunci când ușa s-a deschis. Lemnul nu era putrezit, dar în schimb parcă „obosise” de la trecerea timpului. M-am oprit după câțiva pași de la intrare, pentru a mă obișnui cu semiîntunericul de acolo și pentru a observa mai bine detaliile. Glasul lui Watuk se făcu din nou auzit:

— Clădirea asta a rămas exact așa cum a fost construită m anul 1776. Pământul pe care te afli este un vechi teritoriu indian. Străbunii noștri au locuit în aceste zone, iar unii dintre noi provenim direct din linia lor genetică.

Baraca măsura peste douăzeci de metri în lungime, iar lățimea era de aproximativ șapte metri. Pe jos pământul era cam sterp, stâncos, contrastând în mod evident cu solul de afară, din jurul bărăcii. Într-o parte am văzut niște unelte foarte vechi, ruginite și de asemenea două buturugi. Totul fusese lăsat intact, fără nicio intervenție, exact așa cum era în anul construcției. În dreapta mea am văzut un arbust foarte uscat și niște scaieți pe jos, care și ei au fost lăsați exact așa, fără să se intervină deloc asupra mediului din jur. Totul acolo părea a fi ca o „încremenire” în acel timp din trecut, când s-a petrecut ceva foarte deosebit.

După ce ne-a permis un timp să ne acomodăm cu atmosfera, Watuk a spus:

— Sunt două condiții: trebuie să mergeți într-un anumit loc din această încăpere și să fiți acolo într-un anumit

moment; a doua condiție este că nu puteți trece dincolo decât dacă este și o parte feminină. Mezina îndeplinește acest rol pentru cei de parte masculină, care merg în interior.

Ne-am uitat la el întrebători, deoarece noi eram doi bărbați.

— Veți merge pe rând, a spus Watuk.

— Cine cunoaște momentul precis în care trebuie să fim în acel loc special? a întrebat Cezar.

— Mezina. Ea este intermediarul și ea deține cunoașterea potrivită pentru asta.

În timp ce vorbea, pe ușa bărăcii a intrat o fată cam de 20 de ani, care s-a apropiat de noi cu pași rari. Purta îmbrăcămintea tradițională a indienilor, cu o fustă lungă până la pământ și bluză din piele cu franjuri, iar în picioare avea mocasini. Nu era înaltă, iar frumusețea ei nu era cea în stilul occidental, ci mai curând venea din forța pe care o emana ființa ei. Pometii erau ușor proeminenți și avea trăsăturile specifice indienilor nativi din America. Părul perfect negru și lung era legat în două șuvițe împletite la spate, lăsând în față un breton lung.

Fata a ajuns în fața noastră, și-a înclinat capul cu respect spre noi și apoi și-a îndreptat privirea spre Wutak.

— Ea este cea care vă va însoți în călătoria voastră, a spus el. A făcut de multe ori acest drum și este o cunoscătoare a tărâmului din interiorul planetei. Acum trebuie să hotărâți cine este primul dintre voi care va pleca.

Brusc am devenit agitat, pentru că nu înțelegeam câtuși de puțin despre ce plecare era vorba. În toată baraca nu exista nimic altceva care să mă facă să înțeleg o astfel de „plecare”. M-am uitat în mod elocvent la Cezar, care a spus că el va pleca primul.

Fata a venit lângă el și l-a privit intens câteva clipe, a zâmbit ușor și apoi a spus ceva într-o limbă necunoscută, probabil limba lor autohtonă.

— Mezina spune că este compatibilă cu tine, a tradus Wutak, adresându-se lui Cezar. Ea spune că este o bucurie să cunoască un călător spre lumea înțelepților. Asta e bine, altfel portalul nu s-ar deschide.

Am înghițit în sec, sperând să nu rămân pe dinafară. Fata a venit apoi în dreptul meu și m-a privit direct. Avea ochii negri, migdalați, foarte frumoși, dar am avut impresia că, deși

se uita la mine, totuși privirea ei parcă trecea dincolo, nefiind interesată neapărat de forma fizică. Spre deosebire de Cezar, în cazul meu a durat mult mai mult, aproape jumătate de minut. Începeam să fiu deznădăjduit, când deodată ea a rostit din nou câteva cuvinte.

— Există compatibilitate și în cazul tău, a spus Wutak.

Am răsuflat ușurat, de parcă mi se luase un bolovan din spinare. Am sesizat atunci și un respect mărit din partea lui Wutak pentru mine și Cezar și am bănuit că este în legătură cu „verdictul" dat de cea căreia i se spunea Mezina. Mai târziu am aflat de la maiorul Cross că doar o singură persoană, un mediu ce colabora cu Pentagonul, a fost găsită compatibilă pentru a realiza călătoria în interiorul Pământului împreună cu Mezina. Problema era că ei puteau veni doar cu un număr limitat de „candidați" pentru a fi verificați și doar la anumite intervale de timp, în anumite perioade ale anului. Șansa noastră a fost că aceea era una dintre perioadele respective, însă acceptarea noastră l-a impresionat chiar și pe maior. Cezar a explicat atunci că este foarte posibil ca acel lucru să se datoreze faptului că el făcuse mai multe călătorii până atunci în interiorul planetei și, cumva, aceasta a lăsat o impregnare energetică specifică în ființa sa. În ceea ce mă privea, am avut șansa de a fi impregnat de energia zonei magice din interiorul Pământului atunci când am fost în prezența gardianului Shambalei. Știam însă că aceasta nu era explicația completă, deși ea avea totuși sens; în realitate, ceea ce conta, era nivelul de conștiință și de puritate a ființei la nivel emoțional și mental.

Ca și în cadrul Serviciilor noastre de acasă, la Pentagon existau de asemenea lupte de culise în ceea ce privește colaborarea ai Departamentul Zero. Problema care pare să-i irite foarte mult pe unii dintre marii șefi este aceea că ei nu pot avea controlul asupra unor astfel de fenomene sau locații în modul în care erau obișnuiți până atunci să o facă peste tot în lume. Chiar dacă s-au convins de aceasta, totuși supărarea rămânea ca o trenă și provoca anumite efecte, ce puteau fi resimțite în anumite detalii ale colaborării. Maiorul Cross ne-a spus că nu este tocmai o sarcină ușoară să aplaneze astfel de tensiuni sau izbucniri, iar noi l-am înțeles foarte bine, deoarece ne-am confruntat de asemenea cu multe situații asemănătoare.

Bucuros că am îndeplinit condiția de compatibilitate și puteam realiza trecerea prin portal, acum eram nerăbdător să realizez călătoria. Wutak împreună cu fata s-au îndreptat spre zona din spatele barăcii, iar noi i-am urmat îndeaproape. Când ne-am apropiat de margine, am văzut că în acea zonă pământul era reavăn, ca și cum ar fi fost proaspăt săpat. Când am ajuns la limita de demarcație între pământul bătătorit și cel reavăn, ne-am oprit, iar fata l-a luat de mână pe Cezar, pășind amândoi în mijlocul porțiunii de pământ afânat. Wutak mi-a făcut semn să rămân lângă el.

Mezina și-a retras atunci mâna din cea a lui Cezar și, întorcându-se cu fața spre noi, a făcut un anumit semn cu mâna dreaptă. Atunci, Wutak a scos de sub haina lui un pumnal destul de lung din lemn, care părea foarte vechi, s-a aplecat și l-a pus pe sol. L-am văzut de aproape, era scrijelit cu tot felul de semne și inscripții, iar în zona mânerului era crăpat atât de tare, încât amenința să se rupă în două. Recunosc că am fost puțin decepționat și neplăcut impresionat, zicându-mi că eram martor la o ceremonie șamanică și gândindu-mă ce simplu și ușor am trecut prin tunelul din Bucegi spre interiorul planetei. Însă mai apoi mi-am dat seama că aceea era pur și simplu o altă formă de accesare a civilizațiilor din interiorul planetei, care avea la bază un anumit ritual șamanic pentru a activa energia necesară deschiderii portalului.

Nu am avut prea mult timp să reflectez la asta, pentru că fata a rostit o incantație scurtă pe un ton egal, de fapt mai mult ca un sunet prelungit și mai puțin ca un cuvânt sau șir de cuvinte. Totuși, mi-am dat seama că ea stăpânea exact tonalitatea care era necesară pentru acel sunet, ce activa mai mult ca sigur puterea subtilă latentă a pumnalului magic. Atunci, imediat, în spatele ei și al lui Cezar am văzut aerul „ondulându-se" și devenind semitransparent pe o porțiune ca un ecran pătrat cu latura de aproximativ doi metri. Nu mai vedeam cu claritate ceea ce era în spatele acelei zone. Fata s-a întors cu fața spre distorsiune, l-a luat de mână pe Cezar și au pășit amândoi prin acel ecran, dispărând instantaneu.

Deși eram obișnuit cu astfel de fenomene pentru că le trăisem de mai multe ori eu însumi, totuși mărturisesc că atunci am simțit o oarecare strângere de inimă. Mă simțeam cumva nesigur, nu în ceea ce privește fenomenul în sine, ci în

legătură cu metodologia de acces la acel fenomen. Cred că mă deranja ideea că ceea ce vedeam nu avea niciun suport stabil sau științific. Nu vedeam niciun pasaj, niciun tunel, niciun dispozitiv, decât un simplu pumnal din lemn foarte vechi, care a dispărut o dată cu trecerea celor doi prin portal. Eram cumva inconfortabil la gândul că mă confrunt cu elemente pe care le consideram magice și pe care nu le puteam înțelege. Totuși, la fel puteam să gândesc și despre ceea ce văzusem și trăisem în Sala Proiecțiilor și în călătoriile prin cele două tuneluri, din care nu înțelesesem aproape nimic, atâta doar că experiențele acolo au avut la bază tehnologii incredibil de avansate, iar aceasta mă făcea oarecum mai „încrezător”.

Stăteam lângă Wutak fără să scot o vorbă, destul de stânjenit și în același timp puțin îngrijorat. Indianul rămăsese nemișcat ca o stână de piatră, privind fix către ecranul care se ondula lent, într-o culoare oarecum sidefie. Nu am îndrăznit să întreb nimic, deoarece bănuiam că, într-un fel, el era cuplat mental și poate și emoțional la întregul proces. De fapt, tot ceea ce se petrecea acolo nu avea nicio legătură cu realitatea zilelor noastre, cu știința sau legile fizice. Reflectam la faptul că niște ființe absolut simple și fără pretenții sau mari năzuințe, dar pline de modestie și de demnitate, au avut totuși acces de sute de ani la o lume extraordinară din interiorul planetei noastre, s-au bucurat de binefacerile ei, iar acum ne permit și nouă, care ne considerăm „evoluați”, să pătrundem în acel tărâm. Încă o dată realizam că, pentru a avea cunoaștere nu e neapărat necesar să ai bani și nici tehnologie. Și că, dimpotrivă, dacă acestea nu sunt utilizate corect, te pot îndepărta sau ține la distanță de adevărata cunoaștere.

Cred că cel mai mult, totuși, mă inhiba simplitatea fenomenală a procesului. Te uiți, aproape că nu îți vine a crede ceea ce vezi și te întrebi dacă nu e o farsă sau n-ai înnebunit. Este o așa mare diferență între ceea ce suntem obișnuiți să vedem și să credem, și ceea ce se întâmplă efectiv, încât tendința minții este să refuze și să respingă totul, chiar și ceea ce este evident, sub ochii tăi. Suntem tentați să-i considerăm primitivi și înapoiați exact pe cei care de fapt ne pot da adevărate lecții de inițiere și cunoaștere. Facem asta numai din aroganță și infatuare, pentru că nu putem să recunoaștem că alții au metode uneori mai eficiente și mai

ușoare decât noi înșine, pentru a cunoaște realitatea. Ne-am obișnuit să credem că am descoperit cam tot ce se putea descoperi, că deținem „mari secrete” ale naturii și că ceea ce noi nu știm sau nu înțelegem, nu poate fi adevărat, ci este demn de dispreț și zeflemea. Dar, de fapt, știința modernă e corigentă la majoritatea capitolelor, cel puțin în mod oficial.

În timp ce aveam aceste gânduri, Mezina a ieșit brusc prin pelicula ondulată a ecranului sidefiu din fața mea, iar pumnalul se materializă și el la fel de brusc în poziția în care fusese pus pe sol de către Wutak. După aprecierea mea, fata nu lipsise mai mult de un minut. A venit până la linia de demarcație, m-a prins de mână și am pășit împreună cu ea pe acel pământ reavăn. Totul se petrecea fără niciun cuvânt, precis, ca în niște etape bine stabilite. Am ajuns în dreptul ecranului și atunci am avut o slabă reținere, pe care fata a perceput-o imediat, căci s-a oprit și s-a uitat întrebătoare la mine.

— Ești de acord să treci dincolo? m-a întrebat, uitându-se profund în ochii mei.

Am înclinat capul în sens afirmativ și mi-am îndreptat privirea spre ecran. Am închis ochii și, ținând-o de mână, am pășit prin acea „peliculă”. Am simțit imediat cum sunt „absorbit” cu o mare viteză și am retrăit senzația de „călătorie cu liftul”, pe care o avusesem atunci când am fost în Tomassis, însă acum viteza era chiar mai mare. Am văzut straturile succesive cum se derulau cu o viteză amețitoare prin fața mea: roci, lavă, goluri, apă, cristale... eram puțin amețit, totuși într-un mod plăcut, fără să am senzație de greață sau alt disconfort.

Apoi, brusc, am deschis ochii și am văzut că Mezina era deja la câțiva metri distanță de mine, privind în față. M-am uitat în jos și am văzut că stăteam într-o zonă delimitată de un cerc cu raza de vreo trei metri, precis conturat în roca muntelui. Spre marea mea uimire, în stânga mea am văzut pumnalul așezat cu vârful tangent la suprafața interioară a cercului, deși înainte de trecere prin portal el era așezat la limita de demarcație cu pământul reavăn. Mi-am dat seama atunci că acel pumnal reprezenta, fără îndoială, „cheia” întregului fenomen de activare energetică a portalului, fiind un element magic al procesului.

Mi-am orientat apoi atenția spre locul în care mă aflam și am avut certa senzație că am ajuns într-un loc paradisiac, care îmi dădea o stare intensă de bine și de bucurie în întreg corpul. Ceva asemănător simțisem și în Tomassis, dar aici senzația era mai rafinată și apăruse imediat ce am devenit conștient de acel loc.

Mă aflam de fapt într-un hol mare, ca o terasă semicirculară, care se deschidea în față într-o priveliște extraordinară. Pe margini, săpate în piatra muntelui, vedeam patru guri mari, de asemenea de formă circulară, ale unor tuneluri, fiecare dintre ele având diametrul de aproximativ patru metri.

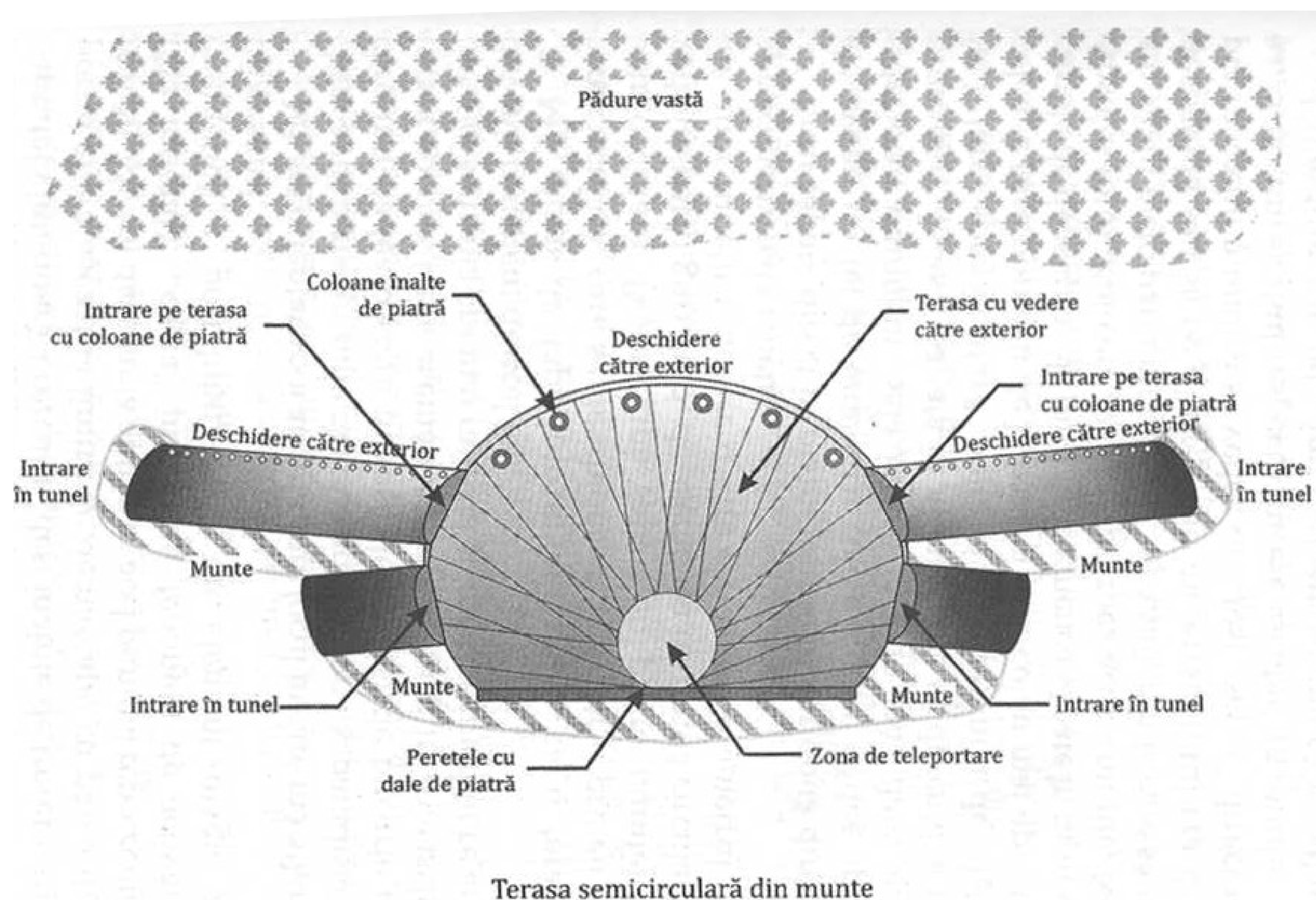
Erau săpate direct în piatra muntelui, iar două dintre ele aveau un fel de terasă cu coloane, care dădea spre exteriorul muntelui. Sala însăși, în care mă aflam, era precum o „terasă” săpată în munte, care se deschidea în față, larg, spre în afară. Bolta ei era sprijinită de niște coloane care porneau de la bază și se arcuiau mai apoi în cupola de deasupra, ele fiind de asemenea săpate în munte. Absolut totul acolo era realizat din roca acelui munte. Nu am văzut nicio parte mobilă sau separată, nimic care să se desprindă sau să fie dintr-un alt material. Totul era din piatra acelui munte și se vedea că a fost „săpat” direct în ea, ca și cum spațiul respectiv fusese „scobit” în munte.

Uitându-mă în față, îmi dădeam seama că ne aflam undeva la o oarecare înălțime, pentru că vedeam o vastă întindere de vegetație verde dedesubtul terasei, o pădure bogată, înaintând spre alți munți ce se vedeau la o oarecare depărtare, spre orizont.

În pardoseala sălii erau gravate niște dale mari din piatră, care formau un model în formă de evantai.

Modelul se continua și pe verticală, pe peretele din spate al muntelui. Deși se putea observa că acele dale erau șlefuite și se deosebeau prin finisare de restul suprafețelor de rocă, totuși unele dintre ele erau cumva tocite sau deteriorate pe la margini, semn că trebuie să fi fost acolo de foarte mult timp. Povara timpului se putea vedea și la nivelul coloanelor, care probabil au arătat splendid atunci când au fost create, dar acum purtau și ele amprenta miilor sau zecilor de mii de ani care trecuseră și care atenuaseră din strălucirea și finisarea lor inițială. Unele prezentau crăpături,

în timp ce simbolurile de pe altele parcă erau tocite, mai ales acolo unde am văzut urme de umezeală. Totuși, ele păstrau o prestanță și o noblețe impunătoare, care îmi crea un sentiment de sacru.

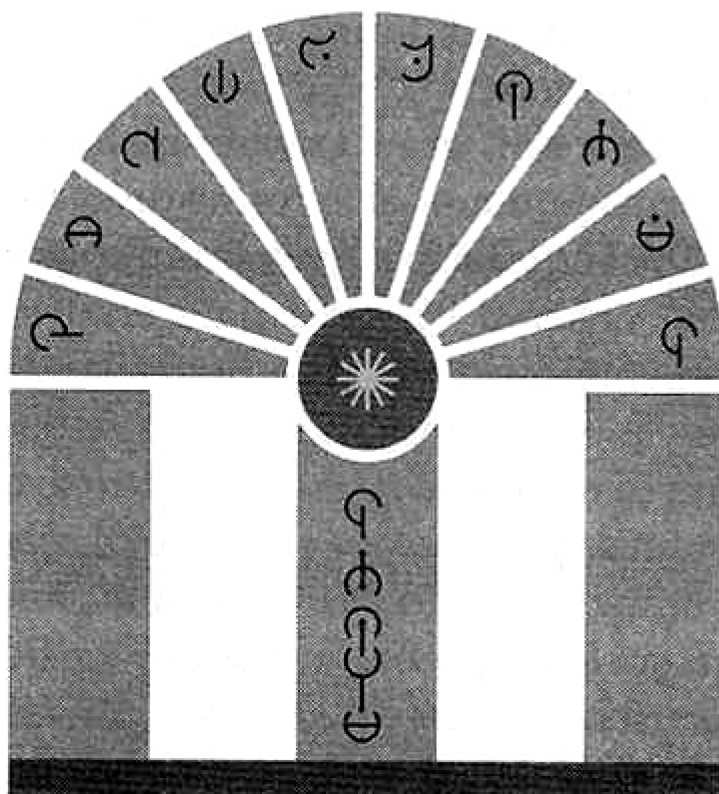

Terasa semicirculară din munte

Dalele fuseseră săpate și delimitate între ele direct în roca muntelui, având o particularitate în partea de sus, acolo unde se îmbinau: fiecare dală prezenta câte un model format doar din linii și puncte. Pe dalele care se continuau vertical în peretele muntelui, la capetele lor am văzut simboluri formate din aceste combinații din linii și puncte săpate în roca muntelui, iar simpla lor vedere mi-a dat niște fiori nebănuiți în corp. O emoție vie m-a cuprins atunci, deși nu înțelegeam nimic din ceea ce reprezentau acele semne. Totuși, impactul lor asupra subconștientului meu a fost foarte puternic.

În fața mea, lângă coloanele impunătoare de la marginea sălii, Cezar privea peisajul. Am remarcat că Mezina se uita la

mine și mi-a făcut un semn discret să merg și eu în față, lângă el. M-am îndreptat spre coloanele din față, călcând cu atenție pe acele dale de piatră foarte vechi. Aproape de circumferința sălii, spre exterior, am văzut cele două culoare mari cu terasă, la stânga și la dreapta, care mai apoi se continuau ca tuneluri în munte. Pereții lor nu erau finisați pe interior, totuși cioplirea nu era grosolană. Pe jos, culoarele erau sculptate ca un mozaic în piatră, însă chiar pe centru ele aveau o linie perfect dreaptă din dale de piatră. Cele două tuneluri înaintau primii douăzeci de metri având acea terasă cu coloane spre exterior, apoi intrau complet în munte și devenea întunecate. Am ajuns lângă Cezar, care privea visător tabloul natural ce se desfășura sub noi. De surpriză și uimire, am tresărit ușor. Era o priveliște vastă, de o frumusețe arhaică și totodată de o mare bogăție, care umplea sufletul cu o molcomă bucurie. Sub noi, cam la 50-60 de metri se întindea în zare o depresiune printre două masive muntoase, plină de o vegetație verde luxuriantă, care semăna foarte mult cu o oază sahariană. Peisajul era răpitor, pentru că oferea nu doar o priveliște superbă, ci și o stare de calm a spiritului, o reconfortantă senzație de mulțumire și de încântare.

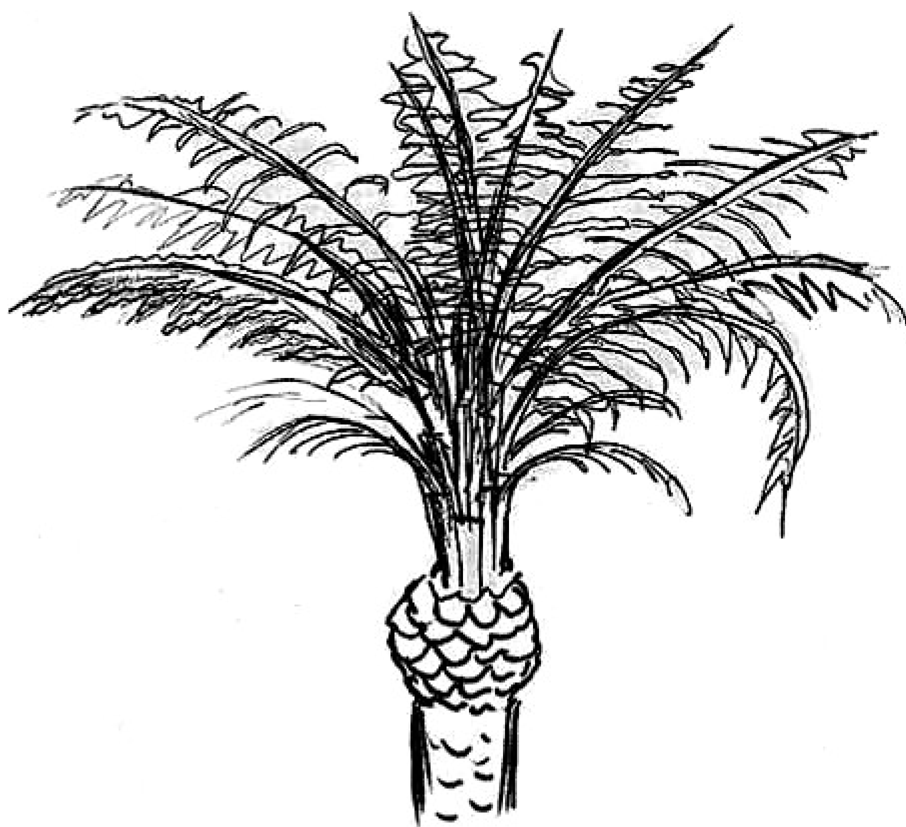
Modelul și simbolurile de pe dalele verticale din piatră

Era o vegetație luxuriantă, dar cu toate acestea nu era monotonă și nici foarte deasă; cumva, îmi crea senzația unor ere demult apuse. Arborii erau precum un fel de palmieri hibridizați cu ferigi. Frunzele lor erau mari și se răsfirau precum ferigile, având la capete flori foarte frumoase. Această structură dădea un aer aparte întregului peisaj, îl făcea viu și încântător.

Peisajul luxuriant ce se intindea sub terasă

Prin mijlocul acelei păduri vaste am văzut un drum nu prea larg, care înainta spre munți, pierzându-se în vegetația bogată. De o parte și de alta am văzut alte poteci mai înguste, dar acela părea să fie drumul principal de acces prin pădurea de palmieri.

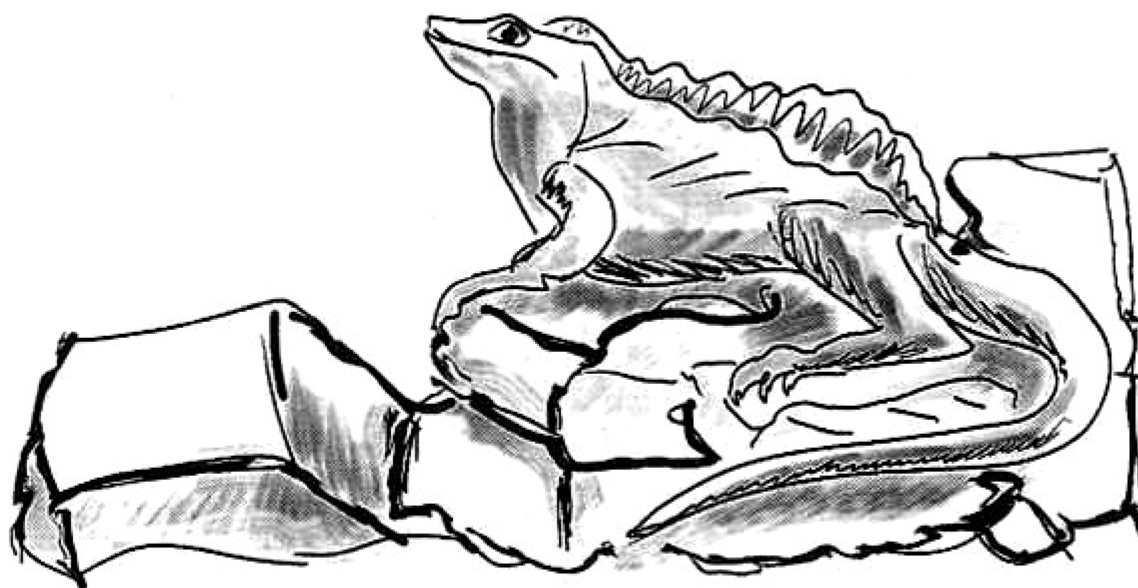

Tipul de arbori care predomina în pădure

În acel loc am văzut pentru prima dată animale în interiorul Pământului: specia era un fel de șopârlă, cumva asemănătoare cu varanul, însă mai vioaie în mișcări decât acesta. Pe lungimea spatelui avea un început de creastă, precum iguanele. Am văzut de asemenea insecte, gâze și păsări. Viața părea să fie foarte bogată acolo și totul părea să exprime o senzație de adâncă pace și de siguranță. Asta mă liniștea foarte mult și în minte mi-a apărut din nou gândul că, dacă mi s-ar oferi posibilitatea, aș rămâne într-un astfel de loc pentru un timp mai îndelungat.

Undeva în fața noastră, puțin spre dreapta, pe una dintre stâncile ce apăreau din loc în loc în junglă, am văzut un fel de foișor, care părea făcut din lemn, ca o casă mică; de la el coborau șerpuind scări din piatră până la sol, iar de acolo am văzut o potecă îngustă, pietruită, care se pierdea în pădure. Foișorul era complet alb și pe el se încolăcea minunat vegetația verde, conferind un aer de relaxare și de meditație întregului ansamblu. Cred că, de fapt, acela era și rostul

frumoaselor construcții, care apăreau și pe alte stânci în depărtare: odihna trupului și a sufletului, un loc de meditație, într-o ambianță plină de pace și de echilibru, așa după cum o percepeam eu atunci.

Specia de șopârle, asemănătoare cu varanul

Am privit apoi cerul senin și pentru prima dată am văzut „soarele” din interiorul Pământului. Avea o mărime un pic mai mică față de ceea ce vedem noi ca fiind soarele nostru pe cer, doar că aici el avea o culoare alb-albăstruie. Cerul era senin, însă albastrul lui nu era la fel de intens ca în lumea de la suprafață, ci puțin mai șters. Am văzut și câțiva nori albi, însă ei nu erau la fel de preciși ca formă precum în atmosfera supraterestră, ci mai difuzi, ca o „ceață orientată”. Soarele dădea o lumină blândă, foarte plăcută, poate 60-70% din intensitatea luminii cu care suntem noi obișnuiți la suprafață.

În timp ce priveam acel soare și cerul, am simțit deodată în spatele nostru o altă prezență. Ne-am întors și, într-adevăr, în fața tunelului stâng din interiorul muntelui am văzut-o pe Mezină înclinându-se cu mult respect în fața unui bărbat înalt și am auzit-o vorbind ceva cu el, dar nu am înțeles ce anume.

Apoi acel bărbat s-a îndreptat către noi. Avea cam doi metri în înălțime, părul lung și negru, ochii negri și pielea

ușor măslinie. Era îmbrăcat foarte asemănător cu Dryn, cu un fel de sutană albă, elegant prinsă la mijloc cu o curea aurie. Trebuie să recunosc că apariția lui era impresionantă, atât prin carisma extraordinară pe care o răspândea, cât și prin noblețea mersului său. Era un fel maiestuos de a se purta, iar gesturile sale arătau un echilibru și un control perfect al ființei.

Casă pe vârf de stâncă

A ajuns lângă noi și ne-a salutat cu o ușoară înclinare a capului. Apoi ne-a vorbit și, precum în cazul Gardianului, îi auzeam vocea în minte, în limba română, limpede și foarte plăcută. Din când în când, pentru a-și întări spusele, în minte îmi apăreau și imagini transmise de asemenea telepatic de acel bărbat.

— Portalul este foarte vechi, cu mult mai vechi decât ultimul mare cataclism de la suprafața Pământului. O parte dintre înțelepți au venit aici și au construit această cale de comunicare.

Simultan, el ne-a transmis și anumite imagini cu ființe umane care au pătruns în acea vale și secvențe prin care ele au realizat terasa de sosire, cu cele patru tuneluri. Atunci am știut totodată că este vorba despre ființe din vechea Atlantida, însă cu mult înainte de dispariția totală a miticului continent.

— Noi am aranjat venirea voastră aici pentru că ea face parte într-un anumit fel dintr-o succesiune necesară de evenimente.

Parcă auzeam cuvintele repetate ale Gardianului. În minte am văzut cu claritate un anumit loc din Argentina de sud și o persoană despre care am avut cunoașterea că este un șaman. Bărbatul înalt ne-a transmis:

— El vă așteaptă în acel loc exact peste două săptămâni de acum înainte. Este o întâlnire importantă și o nouă călătorie spre centrul planetei.

Eram puțin derutat, pentru că nu înțelegeam cu adevărat rostul acestor deplasări și experiențe. Bărbatul m-a privit atunci direct și mi-a transmis telepatic că aceste experiențe și modalități diferite de pătrundere în interiorul Pământului, la care noi avem acces, își vor găsi explicația mai târziu. Ele nu aveau însă un scop individual, ci colectiv. Mi-a arătat că, în viitor, această cunoaștere a noastră va fi precum o sămânță pentru schimbarea mentalității celorlalți oameni despre interiorul planetei.

Apoi bărbatul ne-a spus că trebuia să ne întoarcem, deoarece pentru aceasta există o fereastră de timp care trebuie respectată. M-a încercat o ușoară dezamăgire, deoarece speram să explorăm măcar unele dintre acele tuneluri și să mergem către orașele populate, dincolo de pădure. La orizont, de pildă, la foarte mare depărtare, puteam să văd printre munți o anumită strălucire, o aparență a unor clădiri albe, însă era atât de departe și cumva imaginea se combina cu culoarea cerului și a ceții alburii, încât nu sunt sigur că era vorba chiar despre un oraș.

Am respectat însă ceea ce am fost rugați și ne-am îndreptat spre cercul de transfer. Când am ajuns la el, Mezina mi-a făcut semn să intru în acel cerc, a ridicat pumnalul de

jos, l-a orientat într-un anumit fel și a intonat același sunet ca la venire. Aproape imediat după aceea am simțit ca un vârtej care m-a aspirat cu putere și am parcurs drumul de întoarcere la fel ca la venire. Apoi brusc am devenit conștient de faptul că eram pe porțiunea cu pământ reavăn, iar Wutak se uita la mine. Mi-a făcut semn să vin lângă el, în timp ce Mezina s-a reîntors prin portal și, la puțin timp, a revenit împreună cu Cezar.

Fata a înmânat lui Wutak obiectul magic din lemn, care l-a învelit în bucata de piele pe care o avea și l-a pus într-un buzunar interior al hainei lui. Ne-am îndreptat cu toții spre ieșire, unde ne așteptau ceilalți. Ne-am despărțit amiabil de indienii din acea rezervație și pe drumul de întoarcere i-am povestit maiorului aventura noastră. I-am vorbit și despre indicația bărbatului cu privire la șamanul din Argentina, dar nu am precizat locația, iar maiorul Cross a fost diplomat și nu a întrebat mai mult. La un anumit nivel de pregătire și de înțelegere a ofițerilor superiori în funcție și grad, astfel de lucruri sunt percepute în mod corect și cu eleganță. Ulterior, într-o discuție privată pe care Cezar a avut-o cu maiorul, cred că ei au schimbat informații și de altă natură sau cel puțin așa am putut să deduc din cele ce mi s-a spus.

La trei zile de la acele evenimente mă aflam din nou în camera mea din baza Alpha, reflectând mulțumit la minunatele experiențe pe care le trăisem. Simțeam că ceva în ființa mea se maturizase și o înțelegere intuitivă profundă dădea un sens mai adânc lucrurilor.

Așteptam cu nerăbdare plecarea în Argentina și întâlnirea cu misteriosul șaman.

Cap. 7 – CENTRUL PLANETEI ȘI LUMEA SUBLIMĂ A SHAMBALEI

Experiența din Yosemite m-a impresionat în special prin simplitatea ei aparentă, dar totodată prin forțele angrenate într-un mod neconvențional, ce sunt interpretate în mod obișnuit prin termenul de „magie”. Pentru mine ele constituiau un mister și cred că nici indienii nativi nu înțelegeau foarte mult din semnificațiile reale ale fenomenului care avea loc acolo. În mod evident era un proces inițiatic, care era accesibil doar șamanilor din comunitatea lor, dar de asemenea el era și o metodă practică și foarte eficientă, care reprezenta o adevărată provocare pentru știință. Aș încerca totuși o explicație corelată, care să îmbine anumite elemente evident magice, cu unele aspecte care au sens științific, cum ar fi emiterea de către fată, cu o știință precisă, a acelui sunet pe o frecvență unică și foarte bine stabilită. Probabil că în ansamblul acțiunii pumnalul magic a avut rolul unui intermediar, iar sunetul emis de fată a jucat rolul unui declanșator prin crearea rezonanței energetice specifice.

Ceea ce este cu adevărat bulversant pentru o ființă rațională care trăiește o astfel de experiență e că, deși ea nu înțelege nimic, lucrurile totuși se întâmplă și sunt năucitoare pentru cunoștințele și percepția obișnuită. Chiar și Cezar era preocupat de aventura din Yosemite, însă după câte mi-a spus, el era interesat în mod deosebit de prezența acelui bărbat înțelept care a venit și ne-a transmis acea informație, ca o sugestie foarte puternică. După ce am ajuns în țară, noi am identificat imediat locul din Argentina care ne-a fost arătat și acum așteptam cu nerăbdare ziua plecării, căci toate celelalte aranjamente ale călătoriei fuseseră deja făcute.

Drumul până la Buenos Aires a decurs normal, deși a fost cam lung și obositor. Am rămas o noapte în capitală, după care am luat avionul către El Calafate în provincia Santa Cruz. Din aeroport am închiriat un jeep, deoarece știam că trebuia să ajungem în locuri pustii, muntoase. Neam gândit că o mașină puternică ar putea fi de mai mare folos. La prima

firmă pe care am solicitat-o nu aveau jeepuri disponibile; la cea de a două aveau, însă fără GPS. Nu a fost totuși o problemă, deoarece ne-am ghidat după GPS-ul de pe telefonul mobil.

La douăzeci de minute după ce ne-am ridicat bagajele din aeroport ne aflam deja în drum spre punctul indicat de înțeleptul din interiorul Pământului, într-o regiune pe care noi am localizat-o în munții Cerro Pinaculo. Aș putea să dau aici coordonatele precise, deoarece consider că prin asta nu dezvăluim mari secrete, cu atât mai mult cu cât punctul nu reprezintă exact „poarta” de intrare în interior. Aceasta se găsește la o mică depărtare de acel punct și tocmai pentru localizarea ei precisă a fost nevoie să ne întâlnim cu acel șaman, despre care ne-a vorbit înțeleptul. Totuși, Cezar a spus că furnizarea coordonatelor nu ar aduce nicio lumină în plus căutătorilor entuziaști, chiar dacă punctul este aproape de zona portalului, ci ar putea fi chiar un motiv de frustrare pentru aceștia. În plus, eventualii temerari nu ar vedea în acea zonă pustie decât un platou aproape sterp, un drum prăfuit cu o stație părăsită, iar mai încolo niște culturi verzi în formă de cerc.

Deși am insistat, Cezar a rămas totuși inflexibil vizavi de revelarea coordonatelor. Acum înclin să-i dau dreptate, pentru ca identificarea portalului este practic imposibilă fără ghidare, mai ales că acesta se află plasat într-un intrând din munte, precum o cavernă îngustă. Acela a fost motivul pentru care înțeleptul ne-a furnizat datele de contact cu șamanul din Argentina.

La un moment dat a trebuit să ieșim de pe drumul principal, iar peisajul a devenit și mai arid. Parcă străbăteam văi și dealuri marțiene: roci, sol roșiatic, munți la mică depărtare, un pustiu desăvârșit. Eram în plină Patagonie și remarcam vibrația specială a acelor locuri, precum și o misterioasă chemare, ca o forță ce nu este deloc interesată de agitația și tribulațiile lumii, ci de puritate și de evoluție.

Eram singurii prin acele locuri și în cele din urmă GPS-ul indica să ieșim chiar și de pe acel drum secundar, care era mai mult un fel de potecă foarte puțin umblată, pentru a urca o pantă relativ lină, dar plină de roci și pietre. Ici-colo vedeam crescând licheni și niște mici arbuști stingheri printre bolovanii tăioși; în rest, niciun semn de viață. Nici nu voiam

să mă gândesc ce-ar fi însemnat ca jeepul să aibă o pană de motor acolo, ori să pierdem semnalul GPS. În această privință eram totuși avantajați, deoarece prerogativele de serviciu impuneau să avem telefon mobil prin satelit cu acoperire globală și asta ne-a facilitat găsirea directă a punctului exact unde ar fi trebuit să ne întâlnim cu șamanul.

Nu l-am văzut decât în ultima clipă, după ce am cotit pe după coasta unuia dintre dealurile mai stâncoase, ce prefațau masivul înalt al munților. Stătea pur și simplu nemișcat, drept, așteptând ai fața spre direcția din care ne apropiam, de altfel singura posibilă în acea configurație a terenului. Nu știu cum sau cu ce a putut să ajungă în pustietatea aceea. Era exact așa după cum l-am văzut în imaginea mentală ce mi-a fost proiectată de înțeleptul din interiorul Pământului, chiar până la amănunt. Purta în spate un rucsac ce nu era prea plin, peste o geacă de fâș descheiată în față într-un mod oarecum neglijent. Pe dedesubt avea o cămașă în carouri, iar în jos purta o pereche de pantaloni de culoare verde, cam ponosiți. În picioare avea niște bocanci scrijeliți, însă în timp ce ne apropiam cu mașina de el am remarcat intuitiv dezinteresul șamanului pentru aceste aspecte. Era înalt, slab, avea cam 60 de ani, iar părul lung până la jumătatea spatelui îi flutura în șuvițe albe și mai închise la culoare. În ele avea prinse diverse mici obiecte: mai multe inele, o pană și am văzut chiar și un vultur minuscul cioplit în lemn. Pe degetele de la mâini am văzut trasate niște dungi roșii și albe, iar pe frunte avea o dungă lungă și lată, dintr-o parte în alta a capului, de culoare indigo.

Părea că ne așteaptă, dar privirea era cumva distrasă, ca și atenția lui. Am oprit la câțiva metri depărtare, ne-am dat jos și ne-am apropiat de el. Omul nu făcea nimic, nu s-a mișcat și nu a schițat niciun gest. Doar ne privea foarte serios, cu ochi negri pătrunzători ce făceau și mai sever chipul deja brăzdat de cute adânci, cu pielea arsă de soare. Cezar i-a adresat câteva cuvinte de bun venit în limba engleză și l-a întrebat ce anume trebuie să facem în continuare. Șamanul nu spunea nimic, ci doar ne privea. Nu era ostil, dar nici nu deborda de amabilitate. Au fost câteva clipe stânjenitoare, până când m-am adresat în limba spaniolă și i-am explicat încă o dată ceea ce, de fapt, era evident pentru fiecare dintre noi și anume, că suntem cei pe care el îi aștepta. M-a ascultat cu

atenție, a făcut un gest scurt de încuviințare, apoi fără niciun cuvânt ne-a făcut semn să-l urmăm.

Am început să urcăm panta aceea stearpă printre bolovani și stânci cu pas egal, fără să ne grăbim. Nu era cazul să ne facem griji pentru mașină, deoarece pustietatea părea să fie desăvârșită. În timp ce mergeam astfel în tăcere, m-am întrebat din nou cum ajunsese șamanul la punctul de întâlnire. Pentru aceasta, noi am parcurs cam 50 de kilometri de la aeroport și o bună bucată de drum a fost străbătută prin deșert arid, pe un drum secundar, după care și acela a fost părăsit. Nu am văzut, de asemenea, nicio altă mașină, presupunând că șamanul a condus până acolo. Am presupus așadar că poate el a fost adus de cineva, care mai apoi a plecat.

Întreaga experiență mi se părea destul de stranie, dar în același timp incitantă. Pornind de la modul în care ne-a fost sugerată și felul în care informația ne-a fost adusă la cunoștință, până la întâlnirea efectivă cu acel personaj straniu, ca din altă lume, totul părea rupt dintr-un film al lui Tim Burton, cu deosebirea că era foarte real.

Am mers în acel fel printre stânci și pietre, coborând și urcând două dealuri, până când panta a devenit destul de abruptă și formată doar din roci. Într-o anumită măsură, acea preumblare prin pustietatea stearpă și stâncoasă de acolo îmi aducea aminte de experiența din Tibet, trăită în prezența lui Repa Sundhi, până când să ajungem la intrarea în peștera unde am întâlnit-o pe zeița Machandi. Doar că aici întregul peisaj era mai roșiatic, iar munții mai puțin înalți.

După ce am ocolit o stâncă mai mare, brusc în fața noastră am văzut un bărbat și o femeie, stând în picioare și părând că ne așteaptă. Erau în fața noastră la o distanță de vreo zece metri, în dreptul unei deschizături în stânca muntelui. Dacă priveai acea intrare din unghiul în care mă aflam eu, urcând panta, ai fi zis că acolo nu este nimic; dar, pe măsură ce poziția se schimba, am văzut că deschizătura în munte apărea mai largă, dar nu atrăgea totuși atenția în mod deosebit. În imaginile pe care le-am văzut mental atunci când înțeleptul ni le-a transmis, nu am recunoscut acea zonă, nici deschizătura în munte și nici cele două persoane care stăteau în dreptul ei, însă bănuiam că informația ne-a fost transmisă

doar pentru ceea ce era necesar în călătoria noastră de început, pentru a fi ghidați.

Bărbatul și femeia erau mai puțin înalți decât șamanul, dar păreau să aibă o descendență mai veche decât acesta. Hainele pe care ei le purtau erau calitative și îmi evocau întrucâtva portul oamenilor din Peru sau Bolivia, cu acele șaluri lungi, însă nu purtau pălăriile specifice. După cum am apreciat, femeia avea cam patruzeci de ani, iar bărbatul patruzeci și cinci. Chipurile lor erau senine și ușor zâmbitoare. Ne-am oprit la câtiva metri distanță de ei și i-am salutat de asemenea în spaniolă. Au înclinat capul și, spre deosebire de șaman, bărbatul ne-a spus simplu că ne așteptau. Vorbea tot în spaniolă, deși cu un anumit accent. Apoi ne-au făcut un semn ca o invitație să-i urmăm. Șamanul a rămas pe loc. Speram să ne aștepte, deși la întoarcere ne-am fi putut descurca și singuri, pentru că aveam coordonatele în care am lăsat mașina și ne puteam ghida după GPS-ul telefonului, ca și până atunci.

Am ajuns în spatele celor doi și am intrat după ei în mica peșteră din acel versant muntos. Era evident că nu era o cale umblată de oameni, dar chiar și dacă ar fi fost, dispunerea ei în munte și felul în care era oarecum ascunsă privirii de colțurile și liniile celorlalte stânci din jur făceau să fie greu identificată.

În momentul în care am pătruns înăuntru, deși solul înainta drept în peșteră, totuși am avut certa impresie că am coborât ca pe un plan înclinat, iar acea stranie senzație mi-a provocat o ușoară amețeală. Coridorul respectiv nu era prea lung, cam 5-6 metri, iar după aceea el se deschidea într-o peșteră normală. Când am intrat în sala destul de mică a acelei peșteri, senzația de amețeală și de coborâre a dispărut. Sala peșterii era destul de îngustă, nu prea înaltă și prelungindu-se în interiorul muntelui, totuși pe o distanță nu prea mare.

Am trăit atunci una dintre cele mai interesante experiențe până în acel moment, căci după ce am pătruns în acea cavernă din interiorul muntelui și am înaintat câțiva pași, părea că străbăteam împreună cu Cezar secțiuni diferite ale spațiului și timpului. La început am crezut că doar mi se pare, dar destul de repede m-am convins de realitate. Chiar după primii pași am văzut cum pe pereți apare umezeală și chiar

mici firișoare de apă scurgându-se de-a lungul lor. Mă aflam aparent în aceeași cavitate din munte, dar cu toate acestea ceva părea că se schimbase și aceasta s-a petrecut fără să-mi dau prea bine seama cum; doar vedeam „efectele”.

Mergând mai departe am văzut cum sala are deodată cristale în interior, care apăreau din toate părțile și erau de dimensiuni mari, chiar și de un metru înălțime. Erau orientate în toate direcțiile și unele formau mănunchiuri, ca o floare. Aveam senzația că în aceeași cavitate erau mai multe Săli în care ajungeam pe rând, iar peisajul se schimba cumva în mod neașteptat. Mi-am dat seama că în realitate noi parcurgeam acolo distanțe foarte mari datorită distorsiunii spațiale prin care treceam, ceea ce determina de asemenea și alterarea conștiinței noastre. Era clar că acea mică peșteră reprezenta un punct de trecere, un portal de acces în dimensiunile subtile ale Pământului spre interiorul lui, iar modul în care acest lucru se petrecea trecând din planul fizic spre cel subtil era cu adevărat uluitor. Cu fiecare pas pe care îl făceam, aveam senzația că parcurgeam distanțe enorme și astfel realitatea înconjurătoare se modifica în funcție de „zona” prin care treceam.

Am înaintat astfel și mai mult spre ceea ce credeam a fi fundul peșterii, mergând în spatele celor doi ghizi și am simțit deodată o căldură puternică, ceea ce mi-a indicat faptul că probabil treceam printr-o zonă cu magmă topită. Mă simțeam ca într-un fel de transă, dar în același timp eram perfect lucid și conștient de ceea ce se petrece. După acea senzație de căldură am văzut din nou o zonă cu cristale, apoi iarăși umezeala, chiar mai accentuată decât prima dată și, deodată, am avut certa impresie că am trecut printr-o ușă, deși nu am văzut nimic de acest gen. Brusc, sala în care ne aflam era perfect uscată, iar noi eram la capătul ei. Acolo am văzut săpat în stâncă un dreptunghi cu o mică arcada deasupra lui, prin care bărbatul și femeia au trecut, dispărând din fața noastră. Fără să-mi mai fac probleme am trecut eu prima dată, urmat imediat de Cezar.

M-am pomenit brusc în interiorul unei case. Era ca și cum aș fi ieșit dintr-o cămară în una din camerele acesteia. L-am văzut în spatele meu pe bărbat, care a închis ușa după noi și am remarcat, cumva straniu, apăsarea mâinii lui pe clanța ușii și felul în care a închis-o, modul lent, încetinit, în care s-

a petrecut acel lucru. Dar în momentul în care ușa s-a închis complet, parcă am tresărit, ieșind din acea stare de transă și revenind la condiția normală. Impresia mea era că atunci am fost integrat complet în realitatea planului subtil în care deja mă aflam, fără să mai am legătură cu planul fizic. Era ca o delimitare clară și o cunoaștere precisă a realității din jurul meu. Mai târziu, discutând cu Cezar despre experiența noastră și analizând diferitele ei etape, am înțeles că până în momentul în care ușa s-a închis spatele meu, în acea casă, eu apreciam și judecam ceea ce vedeam asociind totul cu planul fizic, cu ceea ce știam din lumea noastră. Trena lungă de concepții și idei pe care le aveam întipărite în minte, legate de legile și specificul materiei fizice, crea un fel de încetinire a percepției atunci când pătrundeam în planul eteric și se accentua pe măsură ce înaintam spre frecvențele superioare ale acestuia, către planul astral. Închiderea ușii în spatele nostru a însemnat „ruperea” clară a legăturii cu planul fizic.

Mi-am orientat apoi atenția spre locul în care mă aflam. Era o cameră spațioasă, cu multe ferestre și scaune foarte frumos sculptate în lemn. Mi-am dat seama atunci că felul în care percepeam ceea ce mă înconjura acolo era diferit de experiențele anterioare, în care lucrurile apăreau într-o singură ipostază. Aici, ele erau cumva nuanțate. De exemplu, la o primă vedere acele scaune aveau poate un aspect de vechi, chiar dacă erau elegant realizate, însă atunci când te uitai mai atent perspectiva lor se schimba într-un mod fin, făcându-te să le percepi ca niște obiecte modeme, realizate cu mult gust și foarte rafinate. Părea să fie mai mult o chestiune de detalii: cu cât priveai mai atent, cu atât obiectul devenea într-un anumit fel „mai avansat”, „perfecționat”.

Ansamblul camerei era armonios și foarte plăcut. În mijloc se afla o masă care părea să fie din sticlă, deoarece era transparentă, iar pe ea am văzut un vas cu niște fructe și o vază cu flori. Modul ciudat în care percepeam unele lucruri s-a extins, pentru că pe un perete al camerei eu știam că este o bibliotecă, dar de fapt nu o vedeam acolo. În termeni fizici aș fi spus că este invizibilă, însă Cezar mi-a explicat mai apoi că unele dintre elemente nu le pot vedea deoarece conștiința și simțurile nu îmi sunt încă acordate foarte bine cu frecvențele specifice ale planului în care ne aflam, ceea

ce provoca anumite „neconcordanțe” între ceea ce vedeam și ceea ce știam. Totuși, chiar dându-mi seama de toate acele relative „ciudățenii”, nu eram deloc deranjat de ele, ci le consideräm cumva normale.

Începeam să-mi dau seama că în acea realitate avansată din interiorul Pământului cunoașterea se manifesta într-un mod superior. De pildă, în partea dreaptă a camerei erau două geamuri mari, elegant realizate în perete, care nu aveau sticlă, dar cu toate acestea acolo exista „ceva” despre care eu știam că nu lasă să pătrundă nimic de afară. Eu puteam să văd ce este în exterior, dar în același timp știam că de afară nu se poate vedea înăuntru.

În fața mea era ușa prin care se ieșea din acea casă, iar în stânga am văzut o altă ușă care dădea în ceea ce am putea numi „bucătărie”. Totuși, nu am văzut acolo nimic din ustensilele cu care suntem noi obișnuiți, gen aragaz, cuptor sau altele, însă în câmpul conștiinței mele am înțeles că acela era spațiul în care ființele din acea casă își preparau hrana. Puteam să văd prin deschizătura ușii multe fructe și un fel de aparat, despre care am știut tot atunci, într-un mod în care nu mi-l pot explica, că era folosit pentru a extrage direct energia subtilă pură din fiecare fruct, la fel cum noi extragem sucul cu aparate speciale. Atunci am auzit vocea bărbatului în mintea mea, clară, vorbind o limbă pe care nu o cunoșteam, dar cu toate acestea înțelegeam foarte bine ceea ce el voia să-mi spună:

— Într-adevăr, noi am ajuns la o fază superioară, în care extragem esența energetică din fruct, pe care mai apoi o consumăm.

A intrat în acea cameră pe care eu am asociat-o cu o bucătărie și a venit înapoi cu acel aparat, ce semăna destul de bine cu storcătoarele noastre de fructe. Avea un corp vertical mai înalt și apoi un fel de sferă în care probabil se extrăgea acea esență. A luat un fruct de pe masă, ce mie îmi părea a fi un măr, deși era mai mare și cu o coajă mai groasă și l-a introdus în aparat. Apoi a făcut o mișcare cu mâna deasupra sferei și atunci am auzit un zgomot slab, ca un țiuit și am simțit un miros pătrunzător, ca atunci când facem un ceai de esență tare, un amestec de scorțișoară cu măr. Bărbatul a detașat mai apoi un mic recipient, ca un vas, din acel

dispozitiv și mi-a arătat conținutul lui, care era o cantitate mică dintr-o substanță ce părea semilichidă.

— Aceasta este ceea ce noi consumăm din fructe, ne-a spus bărbatul. Este o hrană foarte pură și energizantă.

Apoi ne-a arătat cum păstrează ei alimentele, într-un fel de aparat pe care l-am văzut într-o nișă, în spatele camerei, însă chiar dacă știam că acolo este un fel de dispozitiv, totuși nu-l puteam vedea cu claritate, ci îmi apărea ca într-o bulă estompată, fără să înțeleg nimic. Se pare că bărbatul știa bine ce anume puteam să văd și ce nu, pentru că mi-a explicat:

— Nu îl poți distinge deocamdată pentru că mintea ta nu are cu ce să-l asocieze în cunoașterea ei. Însă el are funcția de a păstra alimentele într-o condiție optimă. Nu consumăm decât alimente vegetale, însă ele nu sunt nici deshidratate, nici uscate, nici puse la o temperatură scăzută.

Zicând aceasta, el a luat un alt fruct, asemănător cu un avocado, apoi a luat de pe un raft ceea ce inițial mi s-a părut a fi o ață și a trecut acea ață peste fruct. S-a dovedit atunci că „ața” era de fapt gura unei „pungi energetice”, care ținea produsul în condiția lui prezentă, fără ca energia sa specifică să fie în vreun fel pierdută sau alterată din punct de vedere calitativ. Abia după ce fructul a intrat în acea „pungă”, am putut să văd conturul ei în jurul alimentului, ca un fel de câmp energetic foarte fin. Apoi bărbatul a pus alimentul în acel aparat, care după explicațiile ce mi-au fost oferite, îmi apărea sub o formă ceva mai clară.

În partea din stânga a acelei camere mari existau niște scări spre un etaj, unde am simțit că era o zonă în care cei care locuiesc acolo au camerele în care se odihnesc și dorm. Camera de jos mai avea o ușă spre un culoar care ducea la mai multe camere mici, ca niște boxe de depozitare, în care se puneau diferite obiecte. În mare, funcționalitatea casei era aproximativ aceeași cu ceea ce știm și noi în lumea noastră, cu mici deosebiri care țin de specificul planului subtil în care ea există și, bineînțeles, cu o tehnologie mai avansată. De pildă, la geamuri aveau și ei un gen de „storuri” care se puteau lăsa în jos, diminuând lumina, însă atunci când se făcea asta, storurile se „lipeau” parcă de suprafața ferestrei, chiar dacă acolo aparent nu era nimic. Bărbatul ne-a explicat că ei au lumină tot timpul și, pentru perioadele în care se odihnesc

trebuie să recurgă la această metodă, care permite crearea unei anumite obscurități în casă.

Am ieșit apoi cu toții afară prin ceea ce noi am putea numi „ușă”, dar în realitate în acel loc nu era nimic. Spațiul era delimitat ca pentru o ușă, cu specificul că în latura de sus nu era dreaptă și nu forma un dreptunghi, ci era puțin curbată, ca o mică arcada. Din interiorul casei eu vedeam tot ceea ce era afară, pe stradă, însă după ce am ieșit și am privit în urma mea, am văzut că spațiul respectiv destinat ușii era opac și avea o culoare indigo închis. M-am oprit și am introdus doar capul prin acea „ușă” și imediat am văzut interiorul livingului din casă; am scos capul afară și aveam în față suprafața opacă ce nu îmi permitea să văd înăuntru. M-am mai jucat așa de vreo două ori, intrând și ieșind în și din casă chiar cu tot trupul. Cel mai probabil acela era un ecran energetic protector, programat să aibă acel specific. Ecranul juca rol de protecție nu doar vizuală, ci și al temperaturii, deoarece remarcam faptul că atunci când intram în casă, acolo era mai cald, iar când ieșeam în stradă temperatura era mai scăzută. Cu alte cuvinte, tehnologia ecranului energetic protector, pe care ei o foloseau în cazul geamurilor și al ușilor, asigura cadrul personal al familiei.

După ce m-am lămurit în acea privință am revenit lângă ceilalți, care mă așteptau cu răbdare și oarecum amuzați. Am început să mergem pe acea stradă care era într-o ușoară pantă, însă atunci am văzut doar puțini oameni. Ni s-a explicat faptul că la ei era „dimineață” devreme; cei mai mulți dintre locuitorii orașului se aflau în ciclul de odihnă și dormeau.

Străzile erau pavate cu piatră șlefuită, cam la fel cum am văzut și în Tomassis. Am mers pe acea stradă până la capătul ei și apoi pe alte două străzi mai mici, până când am ajuns într-o piață largă, care avea în centru o fântână arteziană foarte frumoasă. Apa țâșnea vertical în diferite forme, însă interesant era faptul că ea apărea abia de la jumătatea distanței în sus, ca și cum până acolo ar fi fost invizibilă. Era ca și cum abia în acel punct ea reușea să se materializeze, luând apoi formele frumoase pe care le făcea.

Oamenii pe care îi vedeam pe stradă nu erau înalți și nici nu emanau o forță fizică deosebită, în schimb puteam să observ la ei rafinamentul și bunătatea sufletului din felul în

care priveau și de pe chipurile lor mulțumite. Trăsăturile lor aveau specificul amerindian, însă într-o formă foarte rafinată.

— Faptul că noi trăim în lumina acestui soare a adus de-a lungul timpului anumite modificări structurii noastre, la toate nivelurile, ne-a explicat bărbatul. Este un alt tip de influență, prin comparație cu soarele de la suprafață.

Cezar l-a întrebat atunci care era originea lor.

— Suntem aici de mii de ani, chiar înainte de ceea ce voi cunoașteți ca fiind civilizația Maya. Înaintașii noștri sunt cei care au pus bazele civilizațiilor olmecă și toltecă de la suprafață. O parte au rămas acolo, alta a venit aici.

Bărbatul ne-a explicat că acela nu era singurul oraș în care descendenți pe această linie, mergând până la cei mai apropiați de timpurile noastre, maiașii și incașii, le-au format și locuit în interiorul planetei, dar în zone diferite.

— Orașul nostru este însă foarte vechi și, în timp, el a evoluat spre centrul planetei, unde suntem acum. Aici este inima care susține totul și aici este lumea foarte înaltă despre care unii dintre cei de la suprafață au auzit. Tu știi foarte bine despre ce este vorba, a mai spus bărbatul, întorcându-se spre Cezar. Noi am primit însărcinarea să vă arătăm această cale de acces. În viitor asta va avea o anumită importanță pentru omenire.

Am înțeles că bărbatul se referea la lumea Shambalei. Am simțit o emoție profundă, deoarece mi-am adus fulgerător aminte de ceea ce trăisem în prezența Gardianului și ceea ce văzusem atunci când el ne-a condus în acel loc. Strălucirea extraordinară a Shambalei și sentimentul de înălțare sufletească pe care l-am avut atunci... mi-am dorit cu putere să revăd acea lume mirifică, iar acum primeam confirmarea că sunt în locul în care trebuia. Într-o sincronicitate perfectă, chiar atunci am ieșit din acea piață spre o stradă principală, care se deschidea în față, către orizont și atunci am putut să văd și să recunosc splendoarea lumii Shambalei: în depărtare, dincolo de un golf pe care eu atunci l-am asociat cu un lac, am văzut zidurile mărețe și construcțiile impunătoare, de o albeață scânteietoare, ale acelui tărâm feeric. Doar simplul fapt că le priveam mă făcea să simt demnitatea și forța extraordinară pe care ele o infuzau în mod subtil în ființa mea, creând o stare de sacru și de nostalgie către infinit. O simțeam ca pe o forță foarte profundă a cunoașterii, greutatea de

neclintit a autorității spirituale care oprește orice derapaj sau dezechilibru. Am înclinat încet capul, într-un act sincer de smerenie și recunoștință față de înțelepciunea adâncă ce este răspândită de ființele din acest tărâm minunat.

Uitându-mă apoi și mai departe, puteam de asemenea să văd, chiar la orizont, curbura ușoară spre în sus a Pământului, însă era foarte departe și aveam mai curând o viziune încețoșată, care se pierdea în albastrul lăptos al cerului. Intuiția în privința orașului din depărtare mi-a fost confirmată atunci de ghidul nostru, care a făcut un gest larg cu mâna, arătând spre acele ziduri și a spus:

— Acolo este una dintre intrările în Shambala. Vom reveni puțin mai târziu, pe țărm, pentru a admira priveliștea.

Am fost contrariat să constat că bărbatul folosea aceeași denumire pe care o știam și noi pentru lumea superioară din interiorul Pământului, însă el mi-a explicat că tradiția spirituală a omenirii este cea care a preluat această denumire ca o memorie din timpuri ancestrale, când lucrurile la suprafața pământului erau altfel și a transmis-o peste eoni până în zilele noastre.

Vedere generală asupra Shambalei din orașul Utklaha

Am rămas un timp admirând cu toții acel splendid tablou ce ni se înfățișa în fața ochilor, după care bărbatul ne-a invitat să mergem mai departe, pe alte străzi ale orașului. Simțeam un vânt foarte plăcut, cald, care îmi atingea pielea și îmi crea o senzație de extraordinar bine în ființă.

Orașul crea impresia de vechi, însă după cum am spus aceea era doar o primă impresie „exterioară”, pentru că atunci când atenția devenea focalizată, lucrurile parcă se schimbau, căpătând un aspect modern și chiar avansat tehnologic. Niciuna dintre construcții nu depășea un etaj înălțime, iar casele erau una lângă cealaltă, fără curte. În spatele caselor și a pieței principale se întindeau păduri luxuriante, căci acolo Natura părea să se îmbine foarte bine cu activitatea și prezența oamenilor.

După un ocol am ajuns din nou în piața centrală, unde am văzut de data aceasta câțiva oameni. Portul lor era simplu, dar rafinat. Am văzut că cei mai mulți bărbați purtau un fel de robă lungă până la călcâie, despicată pe părți și cu pantaloni pe dedesubt. Femeile purtau de asemenea o rochie lungă până jos, însă croită pe specificul feminin, strânsă puțin la talie cu o curea elegantă și având niște pliuri foarte frumoase pe părți. În picioare purtau un fel de ghetuțe care semănau cu șoșonii, dar erau mult mai elegante, cu o clapetă în lateral. Deși părea moale, am observat că atunci când dădea de pietrele dalelor, talpa se întărea, în schimb atunci când materia pe care călca era biologică, cum ar fi pământ sau iarbă, aceasta se mula după forma respectivă.

Admiram rafinamentul îmbrăcăminții lor, care deși simplă, era foarte elegantă și cu bun gust realizată. Un timp am studiat aceasta chiar pe cei doi care ne serveau drept ghizi în acel loc, mai ales că reprezentau un cuplu foarte reușit. Femeia impunea prin armonia formelor și prestanță, dublată însă de o mare bunătate interioară ce emana mai ales din ochii ei mari, având o culoare neobișnuită, un amestec între gri și căprui. Părul ei șaten închis era lung și ondulat, iar la gât purta un medalion fără fir, de formă rotundă. Văzând că sunt interesat de simbolul ce era gravat pe el, ea mi-a explicat că acela reprezenta un fel de vechi blazon al descendenței familiei ei. Ea mi-a explicat că medalionul rămânea lipit de piele, fără să fie susținut de nimic, datorită rezonanței care era creată între vibrația lui specifică și sentimentele din inima ei. Având în

vedere că mă aflam în planul eteric superior, astfel de fenomene îmi păreau a fi perfect explicabile, căci ele aveau o natură preponderent energetică și mai puțin materială.

Costumația lor nu reprezenta însă un port generalizat. Atunci când am ajuns în piața orașului, la fântâna arteziană, am văzut persoane purtând și alte costumații, de pildă haine mulate pe corp. Mi-am dat seama că acele persoane erau preocupate de o anumită latură a activității, ceea ce la noi fac sportivii. De altfel, unul dintre bărbați se îndrepta destul de repede spre apa mării, care era în fața noastră la o mică distanță, probabil pentru a înota, ori altă activitate de acest gen.

Am privit atunci cu atenție mai mare în jur și am observat că noi ne aflam de fapt într-o margine a acelui oraș, care se întindea mult în dreapta noastră. În locul în care ne găseam, localitatea părea să se întindă pe o peninsulă ce înainta adânc în apa mării, iar spre orizont vedeam tărâmul cu zidurile Shambalei și alte construcții dincolo de el. Privind în dreapta, spre oraș, am observat mai multe clădiri înalte ce aveau o linie arhitectonică deosebită, deși nu neapărat futuristă. Mi-am dat seama atunci că, cu cât se apropiau mai mult de centrul orașului, cu atât acele clădiri erau mai înalte.

Mi-am îndreptat atunci privirea către cer și l-am privit cu mai multă atenție. Soarele lor se afla exact la zenit, deasupra capului și nu își schimba poziția. Puteam să mă uit la el fără să mă orbească, chiar dacă cu o anumită greutate, pentru că intensitatea luminii lui era cam două treimi din cea a soarelui nostru. De asemenea, dimensiunea lui era mai mică, aproximativ jumătate din diametrul discului solar ce îl vedem pe cerul nostru. Lumina era blândă, iar aerul cald, dar o căldură plăcută, ca în luna mai sau iunie. Încă de când am sosit în acel loc am remarcat că aerul are în compoziția lui mai puțin oxigen decât la suprafața pământului, dar lipsa lui era compensată pe deplin de energia subtilă pe care o conținea. Ghidul nostru ne-a explicat că aceasta se datora radiației speciale a soarelui lor interior, care de fapt era manifestarea eterică a găurii negre din centrul Pământului.

Cerul nu era albastru, așa cum îl vedem noi la suprafață, ci mai degrabă o combinație între albastru, alb și gri, ceea ce îl făcea să apară oarecum difuz. Lumina însăși părea să fie „lăptoasă”, astfel încât ea parcă „mângâia” și îmbrăca fiecare

formă într-o haină protectoare. Am văzut și nori pe cer, care aici apăreau cu forme mai clare decât cei de pe cerul din Tomassis.

Bărbatul ne-a spus că noi ne aflam pe o peninsulă care intra în ocean. Am fost mirat auzind acest termen, dar el ne-a reconfirmat că este vorba despre un ocean imens și că în alte zone ale interiorului planetei mai există de asemenea întinderi mari de apă, lacuri și chiar mări. Eu aveam deja experiența din Tomassis, unde am văzut acea mare sau, în orice caz, un lac de mari dimensiuni. În plus, știam despre bănuielile oamenilor de știință și unele dintre măsurătorile lor, care atestă existența unui ocean interior, deci puteam să înțeleg bine acest lucru, însă chiar și așa termenul de „ocean" mi s-a părut atunci uluitor, în special pentru că valurile, așa cum le vedeam, erau foarte mici. Bărbatul ne-a explicat atunci că asta se datorează configurației speciale a uscatului în acea zonă, care este precum o peninsulă și formează un golf, protejând astfel țărmurile de valuri mai mari.

Înclin să cred că apa oceanului era dulce, deși nu pot spune asta cu certitudine. În general vorbind, mi-am dat seama că acolo tu întrebi cam ceea ce ei vor ca tu să afli și chiar dacă mai apoi vrei să pui și alte întrebări, ceva parcă te oprește. Cumva, situația era asemănătoare cu aceea în care un grup vizitează un muzeu și ascultă explicațiile ghidului: poți pune două-trei întrebări, dar până la urmă tot după indicațiile ghidului te ții, urmând firul pe care el îl imprimă. Astfel încât nici eu n-am mai întrebat nimic despre apa oceanului, dar simțeam și totodată aveam un fel de cunoaștere interioară, specifică acelui plan în care ne aflam și unde lucrurile se petrec altfel decât la suprafață: cumva, știam că apa totuși era deosebită de apa unui ocean de la suprafață, de parcă ar fi fost și dulce și sărată în același timp. Știam de asemenea că acea calitate specială a apei era dată prin acțiunea soarelui de pe cerul lor, așa cum încărcarea energetică specială a aerului era și ea tot un efect al său remarcabil.

Între timp, am coborât pe acea stradă și am ajuns pe plaja oceanului, acoperită cu nisip alb, curat. Câteva stânci mici și răzlețe contrastau plăcut cu strălucirea slabă a nisipului. La capătul drumului pavat cu pietre, dincolo de care era nisipul plajei, creșteau câțiva arbuști ce delimitau acea zonă.

Am privit cu nesaț dincolo de golf la splendoarea acelor construcții și ziduri albe ce semnificau zona de intrare în tărâmul Shambalei. Fiind acum puțin mai aproape de acel pământ și având o perspectivă complet liberă și clară, neobturată de alte clădiri, am putut să văd mai bine unele din caracteristicile acelui sublim tărâm. Construcțiile erau înalte, strălucitoare și transparente, părând că sunt făcute din diamant. Erau impunătoare și cu forme îndrăznețe, în care predomina spirala. De data asta, însă, am văzut cu mai multă claritate că în spatele acelor clădiri maiestuoase erau alte construcții, doar că acestea erau parcă ascunse într-un fel de halou, prin care nu puteam să disting prea bine. L-am întrebat pe ghid ce reprezintă acel halou și ce ascunde el.

— Haloul există doar pentru percepția ta, mi-a răspuns bărbatul. El reprezintă limita până la care conștiința ta poate să înțeleagă ceea ce vede. Dincolo de această limită, ea nu mai poate percepe frecvența de vibrație a ceea ce se află acolo și de aceea ție îți apare ca fiind ocultat. Însă eu văd cu claritate acea realitate și la fel și prietenul tău.

Știam că Cezar fusese de mai multe ori în Shambala, însă el nu a deschis niciodată acest subiect, iar eu am simțit că în acest caz era o barieră care trebuie respectată și nu am insistat. Simțeam o mare bucurie pentru el și în sinea mea speram că acum, când experiența mea devenise mai bogată, să aflu de la el mai multe, aspirând ca eu însumi să ajung să merg în acel tărâm.

Bărbatul a continuat să-mi explice:

— Totuși, chiar și dintre locuitorii orașului nostru sunt puțini cei care au această capacitate, de a vedea „dincolo de halou”. Majoritatea vede așa cum îl percepi tu în momentul de față. Oamenii văd doar partea de intrare, cu aceste clădiri la care te uiți și tu acum și deseori ei traversează golful și merg acolo pentru a primi învățături și a se pregăti spiritual. Aceasta este ca o zonă de ucenicie, pentru că ea semnifică doar intrarea în tărâmul Shambalei. Ca să ajungi efectiv în Shambala trebuie să fii în regiunea pe care tu o vezi în depărtare, învelită într-un „halou”.

Deși înțelegeam în mare parte principiul acelei situații, așa cum mi-a fost el explicat, totuși în unele aspecte rămâneam parcă „atașat” de concepțiile și tendințele inoculate în existența din planul fizic. De pildă, aș fi vrut să știu ce

anume se întâmpla dacă cineva mergea în zona periferică a Shambalei, iar de acolo își continua drumul spre halou, pentru a intra în Shambala. Bărbatul m-a privit ușor amuzat, dar a apreciat inocența cu care am pus acea întrebare și mi-a răspuns:

— Chiar de ar face asta, s-ar trezi pe munte sau în pădure, de exemplu. Nu poți cunoaște ceva dacă nu ești încă pregătit să o faci. Acesta este motivul pentru care mulți dintre semenii noștri merg în această zonă de intrare în Shambala, ca la un fel de școală spirituală, prin care ei evoluează și își rafinează suficient de mult conștiința. Mai târziu ei devin capabili să acceseze planul de conștiință al Shambalei și atunci pot intra pe teritoriul ei.

Totuși, nu îmi era prea clar dacă acolo veneau ființe și din alte zone și orașe din interiorul Pământului. Mi se părea puțin cam complicat cu „naveta" pe care trebuiau să o facă.

Am întrebat:

— Poate că pentru cei de aici este ușor să aveți acest acces, dar pentru alți oameni din interior sau chiar de la suprafață mi se pare dificil să acceseze aceste „cursuri". Îmi imaginez că nu se organizează „excursii" colective.

— Judeci lucrurile în spiritul legilor fizice, dar aici ele sunt cu totul altfel, mai ales în ceea ce privește acest tărâm, pe care mulți dintre voi, cei de la suprafață, îl considerați ca fiind „legendar" sau „mitic". Îl vezi ai ochii tăi, el este cât se poate de real, chiar dacă acum tu nu ai acces decât doar la o mică parte din el. Ceea ce mulți oameni nu pot să înțeleagă este faptul că Shambala nu e localizată undeva anume; ea este într-adevăr o lume de sine stătătoare, însă are ramificații în diverse părți, așa încât cei care sunt pregătiți pot intra în acest tărâm fie că sunt de aici, fie că sunt din cealaltă parte a cavității interioare a Pământului, din alte orașe sau lumi, ori chiar de la suprafața planetei.

— Și cum fac ei asta? am întrebat foarte interesat.

— Prin anumite „porți" dimensionale, de felul celei prin care ați venit și voi aici, în Utklaha.

Am rămas puțin pe gânduri, zicându-mi că oricine ar fi putut să nimerească o astfel de „poartă" interdimensională. Bărbatul a intuit imediat natura inferenței mele mentale și m-a corijat:

— Aparent, ai putea spune asta, dar în realitate lucrurile stau cu totul altfel. Accesul este foarte strict controlat și nu este

un proces mecanic sau automat, așa cum te-ai putea gândi tu. De exemplu, nu este de ajuns să știi că într-un loc anume există o astfel de deschidere spre lumea Shambalei, pentru a avea acces acolo. Chiar și dacă ai ajunge în acel loc în care știi că există „poarta”, tot nu ai trece, deoarece nu cunoști anumite reguli ale ciclicității ei, ori a poziției ei specifice. Și mai sunt gardienii unor astfel de locuri speciale.

M-au năpădit atunci brusc amintirile recentei călătorii și a întâlnirii cu Gardianul.

— Ești tu un astfel de gardian? l-am întrebat franc pe ghidul nostru.

— Am primit această însărcinare de la înțelepți. Supraveghez trecerea de la suprafață spre lumea Shambalei prin acea „poartă” prin care ați venit și voi. Ei mă anunță cine trebuie să vină aici și cine nu. E o sarcină pe care mi-am asumat-o împreună cu familia mea.

— A fost impusă? E ca un serviciu sau altceva de acest gen? am întrebat în continuare, curios să știu cum sunt lucrurile în acel loc.

— Nu este un serviciu, nici un sport sau alt obicei ocazional. Este o atitudine firească, ceva care decurge în mod natural după gradul de înțelegere al fiecăruia. Nimeni nu impune nimic altcuiva aici.

M-am gândit atunci la condiția noastră, în lumea de la suprafață, la manipularea, minciuna și opresiunea care există aproape peste tot, manifestate în felurite forme și am comparat asta cu liniștea, calmul și înțelepciunea ce domneau aici, în interiorul Pământului, aproape de Shambala. Cine s-ar mai întoarce în „închisoare”? Și totuși, lucrurile au un rost al lor și o anumită succesiune, care trebuie respectată.

Înainte să avansez mai mult cu „filosofia” mea, bărbatul ne-a făcut un semn cu mâna, ca o invitație, pentru a ne continua drumul înapoi spre oraș. Am mers astfel câteva minute pe străzile lui, încă relativ pustii, cu ghidul nostru puțin în față și soția lui mereu în stânga mea, dar puțin în spate. Îi percepeam prezența minunată, suavă și demnă în același timp, o delicatețe ce sublinia totuși personalitatea ei puternică. Ea aducea duioșia, feminitatea, armonia în grupul nostru și asta puteam să simt cu claritate.

Ne-am apropiat de partea muntoasă a orașului și, având în partea stângă plaja și golful, bărbatul ne-a indicat zona din

depărtare, spre orizont. Privind cu atenție am putut să observ, chiar dacă destul de încețoșat, ampla curbură interioară a Pământului, însă doar pe un arc de cerc relativ redus. Chiar și așa, sentimentul era copleșitor... vedeam totul ca o structură gigantică în nuanțe de albastru, chiar dacă parcă aerată, datorită depărtării foarte mari până acolo.

— Doar din acest unghi puteți vedea curbura interioară a Pământului și numai dacă e senin și fără nori. Nu se poate observa din alte zone, datorită luminii și razei foarte mari pe care o are, însă dacă priviți exact de aici, lumina cade într-un anumit fel și puteți înțelege că sunteți în interiorul planetei.

Eu văzusem foarte vag tendința de curbură la orizont atunci când am privit spre tărâmul Shambalei, când eram aproape de plajă, însă aici se vedea mult mai bine și pe o înălțime mai mare, chiar dacă de asemenea la mare depărtare. Teoretic, curbura ar fi trebuit să se vadă din orice punct sau oraș din interiorul giganticei cavități din centrul planetei, însă acolo practic nu există nicio deosebire față de felul în care vedem noi la suprafață: linia orizontului se închide înainte ca ochiul să perceapă cu claritate curbura. La suprafață ea este în jos și nu o putem vedea; în interior ea este în sus, dar natura luminii și distanța o estompează aproape total.

Atunci când ești acolo, în interiorul Pământului, în cavitatea subtilă sau eterică, imensă, din centrul lui, în ființă apare un sentiment foarte special, o anumită trăire ce nu poate fi confundată. Cea mai adecvată descriere a acelei emoții este că te simți protejat. Aparent, cineva de la suprafața pământului ar putea să aibă senzația că o dată ce a pătruns în interiorul planetei, devine „constrâns” și „limitat”, „închis”, pentru că nu vede stelele pe cer și nu are senzația de „spațiu deschis”. Cu toate acestea, la locuitorii din centrul Pământului nu există această problemă, pentru că, așa după cum mi-a explicat ghidul nostru, nivelul lor spiritual le permite să înțeleagă și să simtă într-o anumită măsură că Universul se află în ei înșiși. Cel puțin din acest punct de vedere ei nu trebuie să vadă stelele pe cer pentru ca să știe sau să simtă că ele există în imensul spațiu cosmic, într-un fel, este precum în cazul fericirii: pe cea adevărată nu o găsești în exterior oricât ai căuta, ci doar atunci când te îndrepți spre interiorul ființei tale, ajungi la izvoarele ei. Un sihastru nu suferă niciodată că rămâne ani de zile

nemişcat în peştera lui, înconjurat de roca muntelui şi nu vede stelele pe cer; nici nu suferă de „claustrofobie”, ori de ideea că nu are spaţiu. Însăşi experienţa lui spirituală interioară foarte bogată îi aduce cu mult mai multe cunoştinţe şi senzaţii decât toate stelele de pe cer.

Fiind acolo, în cavitatea din centrul Pământului, simţeam acea senzaţie de protecţie, de bine şi de siguranţă. Nu îmi era frică şi atunci am înţeles mai bine şi psihologia locuitorilor din interiorul planetei, care se simt foarte liberi şi mulţumiţi. Ei trăiesc într-o deplină simbioză cu natura, fără să intervină asupra ei în modul în care noi o facem la suprafaţă şi, din câte mi-am dat seama, violenţa nu există.

Bărbatul s-a întors spre noi şi ne-a făcut un gest ca o invitaţie de a merge mai departe. De fapt, ne-am întors spre piaţă şi atunci am văzut pe străzi mai mulţi oameni, precum şi primele vehicule, care erau antigravitaţionale. Semănau cu nişte mici capsule descoperite, care se deplasau prin aer la o înălţime de aproximativ un metru, fără alt zgomot, decât foşnetul trecerii lor prin aer. Aparent, puteam să spun că persoana care stătea aşezată în interior conducea vehiculul, dar practic vorbind, nu am văzut niciun volan sau alte manşe. Mai degrabă, ceea ce am putut să surprind fugitiv era ca un fel de bord computerizat, însă despre acest detaliu nu pot fi sigur, deoarece nu m-am apropiat de un astfel de vehicul.

Ghidul ne-a arătat atunci pe cer şi alte vehicule, care erau mult mai mari şi zburau la o înălţime mare. Aveau o formă tubulară, de cilindru şi erau folosite probabil la transport de mărfuri sau persoane. O dată cu intensificarea activităţii aeriene, atmosfera în oraş a căpătat parcă un aer mult mai tehnic şi în acelaşi timp inducea o stare de exaltare sufletească. Marile vehicule cilindrice de pe cer aveau diferite rute la diferite înălţimi, iar unele dintre ele se îndreptau chiar spre Shambala. Printre ele am văzut de asemenea şi alte vehicule zburătoare mai mici, de forme diferite şi toate acele nave zburau rectiliniu, dar la niveluri diferite de înălţime. Această intensificare a activităţii aeriene, combinată cu vederea clădirilor strălucitoare şi maiestuoase din Shambala creau în mine un sentiment „de viitor” foarte pregnant. Totuşi, aproape singurele sunete pe care le auzeam erau cele naturale şi doar uneori sunetele vocilor noastre, atunci când vorbeam, deoarece majoritatea conversaţiei se purta telepatic. În

schimb, flora și fauna asigurau „fondul sonor” general: auzeam și vedeam insecte în zbor, apa oceanului clipocind, foșnetul copacilor și țipătul ascuțit al unor păsări ce semănau cu pterodactilii din epocile trecute ale planetei, dar de dimensiuni mai mici.

În timp ce priveam la acea activitate aeriană destul de intensă, din zona cerului situat deasupra pădurii de la marginea orașului am văzut cum începe să apară și să se formeze un vortex vertical uriaș, asemănător în anumite privințe cu vortexul unei tornade, însă piciorul „pâlniei” era drept. În jurul pâlniei, pe lungimea ei, erau mai multe alte inele. Vortexul era imens și avea o culoare gri mai închis decât restul norilor, creând senzația de misterios, dar și de forță teribilă.

Am văzut cum piciorul pâlniei a ajuns până aproape de sol, dar nu l-a atins; atunci, aproape imediat, venind de sus prin deschizătura pâlniei și apoi ieșind în atmosfera orașului am văzut trei nave, una foarte mare și alte două mai mici, care o însoțeau. Aveau formă de lentilă, iar cea mare era ca o dublă lentilă. Navele s-au îndreptat spre partea dreaptă, unde era centrul orașului, la o mare distanță de unde ne aflam noi.

Mă uitam uluit la acele fenomene și l-am auzit pe ghidul nostru vorbind, în timp ce indica spre vortex:

— Acolo este ceea ce voi, la suprafața pământului, spuneți că este Polul Sud geografic. Vortexul reprezintă zona de trecere și se deschide în momente precise, atunci când se aliniază anumite câmpuri magnetice. Noi cunoaștem cu precizie aceste momente importante.

La început am fost surprins să-i aud vocea, care era blândă, caldă, dar puternică. Eu înțelegeam perfect ce îmi spune, dar auzeam sunetele unei limbi pe care nu o cunoșteam. Știam însă despre ea că este limba mayașă, probabil o derivație sau o variantă evoluată a acesteia. Mi-am revenit din surpriza inițială și m-am focalizat din nou asupra problemei vortexului. M-am gândit că numeroasele mistere și ciudățenii care s-au petrecut de-a lungul timpului în Antarctica, printre care și memorabila experiență a amiralului Byrd, nu sunt deloc întâmplătoare și că acum își primesc confirmarea.

— Cu alte cuvinte, noi suntem acum aproximativ sub Polul Sud? am întrebat aproape nevenindu-mi să cred.

— Da, pe o linie aproximativă la verticală.

— Asta înseamnă că oricine trece pe acolo, ajunge aici prin vortex?

Cezar a intervenit:

— Doar dacă ei permit asta. Știi, că am mai discutat.

— Așa este, vortexul se deschide doar la anumite momente și doar in anumite condiții, nu este un fenomen constant, a precizat ghidul nostru.

Într-adevăr, discutasem problema cu Cezar și ea se putea aplica în acest caz. La suprafață, pe verticală, atunci când cineva trece în planul fizic prin acel punct, nu simte nimic deosebit dacă nu este făcută conexiunea subtilă. Dar, dacă te afli într-o stare mai rafinată de conștiință și dacă înțelepții Shambalei permit accesul tău, atunci încetul cu încetul intri, deși la început nici măcar nu realizezi asta. După un timp, însă, vezi cum peisajul începe să se schimbe, zăpada dispare gradat și în locul ei apare vegetație sau poți vedea chiar animale. Atunci deja te afli în interiorul Pământului.

Bărbatul mi-a mai spus:

— Există două posibilități: fie noi suntem cei care permitem accesul sau îl solicităm, așa cum a fost în cazul vostru; fie cel sau cea în discuție este deja o ființă destul de evoluată spiritual, astfel încât poate să „prindă" starea necesară pentru a intra în lumea noastră. Este în același timp dreptul și meritul ei.

— Asta e valabil și pentru intrarea direct în tărâmul Shambalei? am întrebat eu.

— Desigur, numai că și aici sunt niște trepte sau etape succesive. Lumea Shambalei este ea însăși „ierarhizată pe mai multe niveluri, ca niște inele. Are o structură inelară și ajungi doar până la inelul ce corespunde conștiinței tale din acel moment.

Eram uluit și în același timp puțin descurajat. Mie nu mi se permitea accesul nici măcar dincolo de primul zid, care reprezintă intrarea în Shambala până la primul inel, darmite să pretind accesul mai departe, spre centrul ei, unde – din câte am înțeles de la ghidul nostru – se afla înțelepciunea Supremă.

— Trebuie să înțelegi aceste inele ca fiind de fapt niște „bariere" energetice, pe care nu le poți depăși dacă nu ai pregătirea necesară, a precizat bărbatul, sesizând probabil că înțelegerea mea nu era tocmai corectă, ci predispusă la același

tip de interpretare fizică ca în lumea de la suprafață, ceea ce m-a făcut să mă gândesc la niște inele ca niște ziduri concentrice.

— Pătrunzi mai adânc în funcție de nivelul tău de conștiință, mi-a mai precizat bărbatul. În lumea voastră au existat totuși unele civilizații care au aplicat același sistem de structură inelară, ca o construcție în plan fizic, dar semnificația ei profundă este de natură subtilă și se referă la „bariera” nivelului de conștiință.

De aici, discuția s-a extins asupra nivelului de cunoaștere și tehnologie pe care îl aveau feluritele comunități din interiorul Pământului, precum și planul de conștiință la care ele aveau acces.

Era totuși o problemă care mă frământa de ceva vreme și pe care am găsit potrivit să o evoc atunci. Știam din discuțiile cu doctorul Xien și cu Cezar că, mergând spre centrul planetei frecvența de vibrație crește, iar planurile de manifestare culminează cu planul cauzal în centrul planetei. Logic, tărâmul Shambalei este un exponent al frecvențelor cele mai înalte și tocmai de aceea eu îl vedeam chiar în centrul Pământului. Totuși, nu reușeam să-mi explic cum este posibil acest lucru, din moment ce Utklaha era doar în planul eteric, chiar dacă în frecvențele lui înalte. În viziunea mea, nu exista suficient „spațiu” pentru a păstra o anumită proporționalitate de manifestare, pentru a explica saltul de la eteric la cauzal. Noi ne aflam acolo în planul eteric, iar peste golf vedeam Shambala, simbol al vieții și iluminării spirituale. Mi se părea „prea aproape” și de aceea l-am întrebat oarecum în șoaptă pe Cezar, în timp ce ne îndreptam agale spre casa familiei:

— Suntem în centrul planetei și e vorba tot despre planul eteric? Unde se mai „comprimă” planurile astral, mental și cauzal ale planetei?

Cezar păru că face un efort pentru a înțelege ce vreau de fapt să spun. După câteva secunde s-a lămurit și mi-a răspuns, oarecum dojenitor:

— Gândești lucrurile prea mecanic. Pătrunderea în planurile subtile atunci când înaintezi spre centrul Pământului nu poate fi tratată strict dimensional, în kilometri. Tu vezi de aici intrarea în Shambala, unde frecvența este cu mult mai înaltă și totuși aparent te afli la o aruncătură de băț de acest tărâm, în planul eteric. Logica îți spune că Shambala ar trebui

să fie de asemenea în planul eteric sau cel mult într-un plan astral incipient, pentru că este foarte aproape și „nu este spațiu destul, proporțional vorbind, pentru ca să se facă trecerea în planurile superioare: astral, mental și cauzal”. Dar în realitate este o problemă de manifestare a calității, adică a frecvenței de vibrație și nu o problemă de cantitate, adică de dimensiune. Tu gândești cantitativ, când de fapt problema se pune din punct de vedere calitativ. Nu măsori cu metrul distanța dintre eteric și cauzal.

Explicațiile lui m-au lămurit încă o dată cat este de important ca, atunci când reflectăm asupra aspectelor subtile și spirituale, să nu lăsăm mintea să aplice legile și modalitățile ei de gândire, care sunt ajustate aproape numai după legile planului fizic.

Între timp, ne îndreptam spre casa familiei, unde am ajuns în scurtă vreme. Până acolo, bărbatul a avut timp să ne spună că orașele care există la diferite adâncimi și chiar cele din cavitatea centrală au fiecare „personalitatea” lor, cunoașterea, tradiția și nivelul lor de conștiință. Chiar dacă există legătură și comunicare între ele, totuși fiecare își structurează existența după specificul și originea lui.

Am intrat cu toții în casă, în camera mare și atunci am fost atras de zona bibliotecii, lângă unul dintre pereți. În continuare știam că acolo era biblioteca, dar cu toate acestea nu vedeam nimic pe perete în acel loc. Văzând că acest subiect mă preocupă, femeia s-a apropiat de perete, a făcut un gest elegant cu mâna, ca un evantai, și atunci parcă o „peliculă” s-a dat la o parte și mi-a permis să văd acea bibliotecă. Spațiul pe care rafturile îl ocupau nu era mare, iar cărțile aveau un format deosebit. M-am apropiat cu curiozitate și am scos una dintre aceste cărți, care nu semăna cu ceea ce noi suntem obișnuiți. „Foile” erau mult mai groase și, în general vorbind, o carte avea aparența unei borsete cu discuri digitale.

Fiecare „filă” reprezenta un domeniu sau o istorie pe o durată de timp foarte mare. De exemplu, atunci când am luat o astfel de carte, o „foaie” din ea acoperea istoria omenirii pe aproape o mie de ani. Foile erau de fapt „stări de cunoaștere”, ce puteau fi „frunzărite” prin simplă atingere cu mâna. Mi-am spus că ceea ce vedeam acolo era chiar mai avansat tehnologic decât biblioteca din camera.

Ocultă, la care am avut acces în călătoria prin primul tunel, pentru că aveam direct cunoașterea conținutului în câmpul conștiinței mele. Nu mai era vorba despre proiecții holografice, nici despre urmărit imagini; totul era perceput de cel care interacționa cu acea carte direct în conștiință: știai și înțelegeai conținutul informațional din pagina „citită”. Mi-am dat repede seama că asta implică și o interactivitate extraordinar de eficientă: puteam să intru în conținutul informațional și să selectez ce doream să cunosc, puteam să știu la modul general sau în detaliu despre ceea ce mă interesa.

Toate acestea le-am descoperit doar în câteva secunde de manipulare a unei astfel de cărți din bibliotecă. Era o cunoaștere mult avansată, cumva „empatică”, ce permitea asimilarea mult mai ușoară a informației. Am simțit că acolo existau cărți despre medicină, despre istorie, despre cultură, știință, construcții și multe alte domenii.

Prima carte pe care am scos-o din raft era de medicină și doar ținând-o in mână am știut că în acel tratat era vorba cu predominanță de oase și de schelet. Am simțit că aceea era o informare generală; dacă doream să intru în amănunt sau să caut ceva anume, atunci informația devenea mult mai detaliată și astfel se putea începe studiul. Am pus cartea la loc și am luat altă „borsetă”, care era despre cultura și civilizația umană la nivelul întregii planete. Când am deschis-o, am înțeles imediat felul în care era structurată informația, aproape ca într-un proces verbal: dacă alegeam un an, îmi apărea cunoașterea sintetică a ceea ce s-a petrecut atunci în diferite părți ale lumii, în China, în Europa, în America și in alte zone. Era ca o istorie globală, o privire de ansamblu asupra mersului istoric al omenirii.

Am remarcat că acea istorie nu prezenta evenimentele importante care au avut loc doar la suprafața planetei, ci și pe cele din orașele și comunitățile care există în interiorul ei, pentru că acestea își au de asemenea istoria și evoluția lor. Insistând asupra acestui aspect, am fost curios să aflu mai multe despre Utklaha. „Fila” respectivă, care cuprindea o perioadă de sute de ani de istorie, începea cu anul 1100 d.Hr. Și ea mi-a dat informații cu evenimente din Orient, din Spania, din Britania, dar m-am focalizat repede asupra istoriei orașului din centrul planetei și am înțeles că pe

atunci locuitorii din acest oraș experimentau deja tehnologia antigravitației cu navele lor, tehnologie care mai apoi a evoluat în forma pe care am văzut-o eu. În timp ce soldații și cavalerii Evului Mediu timpuriu se ocupau cu războaiele și Cruciadele specifice istoriei noastre, cei din interiorul Pământului aplicau deja levitația, realizaseră primele călătorii mai lungi cu navele lor și luaseră de asemenea legătura cu alte ființe superioare.

Am fost curios să aflu ce a fost mai înainte de asta și am dat o filă înapoi, care documenta o istorie dintr-o perioadă mai veche. Atunci când atingeam fila respectivă, aveam cunoașterea informației, dar în același timp vedeam și imagini corelate. Foile aveau un „scris" pe ele, care de fapt erau niște semne puțin reliefate; atunci când acestea erau atinse de degete, informația părea că se „scurge" spre conștiință și de asemenea ea era „văzută" de aceasta. Eu trăiam efectiv informația pe care o primeam, vedeam imaginile corelate cu ea și în același timp eram perfect conștient de ambianța camerei în care mă aflam, precum și de ceea ce eu făceam atunci. Într-un fel foarte plăcut și interesant, conștiința accesa niveluri multidimensionale și făcea posibilă o cunoaștere deosebită, la care puteam să am acces în acel mod foarte special.

Eram interesat să aflu cum a apărut Utklaha și atunci am înțeles, am știut și totodată am văzut că în urmă cu aproximativ 2300 de ani, în zona în care mă aflam atunci era doar un simplu sat sau cătun, plasat în mijlocul pădurii. Aproape totul în jur era numai pădure. Am înțeles de asemenea că primii care au locuit acolo din rândul olmecilor și toltecilor au fost vracii și înțelepții acestora, care aveau acces la cunoașterea ezoterică și la portalurile ce le-au permis să pătrundă in interior și să întemeieze primele case, practic prima așezare în acea regiune. Apoi, încetul cu încetul au sosit aici și alții din civilizația lor. La un moment dat am văzut o pătrundere masivă de populație, însă orașul era deja evoluat.

Atunci când „citeam în acest mod din carte, nu era ca și când aș fi citit rând cu rând dintr-o lucrare obișnuită. Istoria pe care o aflam în acest mod era destul de dinamică și cred că o parcurgeam de fapt din sută în sută de ani, astfel încât atunci am avut o percepție oarecum globală pe o perioadă extinsă de timp. Mi-am dat seama că era vorba de

fapt de dexteritatea mea subtilă de a „citi”, însă fiind prima dată când făceam așa ceva și neavând timp la dispoziție, nu am putut să investighez în amănunt. Totuși, aș fi putut să fac asta, pentru că de pildă am observat că „scrisul” exista, puțin reliefat, dar dacă mă uitam cu mai mare atenție, atunci vedeam că el devenea din ce în ce mai fin și atunci informația era și ea din ce în ce mai amănunțită.

Am perceput atunci transmisia telepatică din partea bărbatului că se apropia timpul plecării noastre, astfel că am închis cartea, am pus-o la loc în raft, iar femeia a făcut de asemenea un gest cu mâna și acea peliculă a acoperit biblioteca, care a dispărut din vedere. Atunci am văzut coborând pe scările de la etaj o fată, pe care femeia ne-a prezentat-o ca fiind fiica lor. Avea cam 17 ani și era într-adevăr foarte frumoasă, îmbinând totuși parcă mai multe trăsături de la mama, decât de la tatăl ei: același păr lung și ondulat, aceeași culoare a ochilor, același aer demn și delicat pe care îl avea femeia. Trupul era foarte armonios și bine proporționat, radiind energia specifică vârstei. Din câte mi-am putut da seama, moștenise de la tatăl ei structura nasului și a gurii, deoarece aici trăsăturile fizionomice erau asemănătoare.

Am fost prezentați ca venind din „curbura exterioară”, ceea ce pentru mine a sunat interesant, căci era prima dată când auzeam felul în care se referă ei la lumea noastră. Fata ne-a salutat și ne-a privit cu o anumită curiozitate, după care și-a continuat drumul și a ieșit din casă, îndreptându-se spre piață.

Atunci am știut că trebuia să ne întoarcem la suprafață. Bărbatul venise lângă ușa din perete, prin care noi am sosit și a deschis-o, deoarece aceea era singura ușă din casă care era normală, precum ușile din lumea noastră. Dincolo de ea era întuneric beznă și asta mi-a provocat în primul moment o strângere de inimă. Bărbatul ne-a făcut semn și a intrat în acea beznă, apoi Cezar și apoi eu. După mine a venit femeia, pe care am auzit-o închizând ușa.

În clipa în care am pășit in acea beznă, mediul înconjurător s-a luminat: am văzut culoarul lung de câțiva metri, ca un intrând, apoi peștera, apoi am parcurs în sens invers toate etapele ca la venire, traversând diferite zone caracterizate fie de umezeală, fie de căldură, ori de cristale. Atunci când am ajuns în zona cu temperatură ridicată,

întocmai ca și la venire am intrat într-o stare ca de transă, în care îmi păstram luciditatea, dar cu toate acestea totul în jurul meu părea „încetinit”.

După ce la un moment dat am avut falsa senzație că urc, deși mă aflam pe sol drept, am ajuns în fața ieșirii din peșteră. Afară erau Cezar și ghidul nostru, iar puțin mai încolo, cam în aceeași zonă în care îl lăsasem, ne aștepta șamanul. În urma mea a sosit și femeia. Vizita în centrul Pământului nu durase mult, dar fusese plină de informații și momente minunate.

Cei doi ghizi și-au înclinat ușor capetele către noi m semn de rămas bun, după care s-au întors și au intrat m peșteră, dispărând din câmpul nostru vizual. Șamanul ne-a condus la mașină, dar a refuzat să-l ducem noi în oraș, astfel că ne-am întors în El Calafate, la hotelul unde rezervasem cameră. Mă simțeam în continuare ca într-o stare de transă și nu-mi doream decât să dorm, ceea ce am și făcut până a doua zi dimineață.

Am remarcat că după fiecare revenire dintr-o călătorie în interiorul Pământului, un anumit timp mă simțeam oarecum străin de lumea de la suprafață. Vorbeam mai puțin și dormeam mai mult, însă după două-trei zile totul reintra în normal. Cezar mi-a spus că acele senzații vor dispărea după mai multe călătorii, deoarece corpul meu se va acomoda treptat cu vibrația caracteristică interiorului planetei noastre. Totuși, zborul îndelungat spre casă a prelungit starea mea, dar după ce am ajuns la Bază totul a reintrat în normal.

Mi-a trebuit o lună de zile pentru a-mi pune în ordine notițele, însemnările și schițele referitoare la călătoriile pe care le-am făcut în interiorul Pământului și, de asemenea, pentru a stabili cu Cezar ce anume am voie să spun și ce nu. În paralel m-am ocupat de ultimele detalii ale organizării expediției spre Irak, care era foarte importantă.

Călătoriile pe care le-am făcut în interiorul planetei au adus o transformare majoră pentru cunoștințele și înțelegerea mea asupra lumii. Ele au pavat drumul către experiențe și revelații uluitoare, care mi-au oferit răspunsuri îndelung căutate. Tot ceea ce avem de făcut este să renunțăm la gândirea dogmatică și să ne urmăm intuiția din inimă.

Am rămas un timp admirând cu toții acel splendid tablou ce ni se înfățișa în fața ochilor, după care bărbatul ne-a invitat

să mergem mai departe, pe alte străzi ale orașului. Simțeam un vânt foarte plăcut, cald, care îmi atingea pielea și îmi crea o senzație de extraordinar bine în ființă.

Orașul crea impresia de vechi, însă după cum am spus aceea era doar o primă impresie „exterioară”, pentru că atunci când atenția devenea focalizată, lucrurile parcă se schimbau, căpătând un aspect modern și chiar avansat tehnologic. Niciuna dintre construcții nu depășea un etaj înălțime, iar casele erau una lângă cealaltă, fără curte. În spatele caselor și a pieței principale se întindeau păduri luxuriante, căci acolo Natura părea să se îmbine foarte bine cu activitatea și prezența oamenilor.

După un ocol am ajuns din nou în piața centrală, unde am văzut de data aceasta câțiva oameni. Portul lor era simplu, dar rafinat. Am văzut că cei mai mulți bărbați purtau un fel de robă lungă până la călcâie, despicată pe părți și cu pantaloni pe dedesubt. Femeile purtau de asemenea o rochie lungă până jos, însă croită pe specificul feminin, strânsă puțin la talie cu o curea elegantă și având niște pliuri foarte frumoase pe părți. În picioare purtau un fel de ghetuțe care semănau cu șoșonii, dar erau mult mai elegante, cu o clapetă în lateral. Deși părea moale, am observat că atunci când dădea de pietrele dalelor, talpa se întărea, în schimb atunci când materia pe care călca era biologică, cum ar fi pământ sau iarbă, aceasta se mula după forma respectivă.

Admiram rafinamentul îmbrăcăminții lor, care deși simplă, era foarte elegantă și cu bun gust realizată. Un timp am studiat aceasta chiar pe cei doi care ne serveau drept ghizi în acel loc, mai ales că reprezentau un cuplu foarte reușit. Femeia impunea prin armonia formelor și prestanță, dublată însă de o mare bunătate interioară ce emana mai ales din ochii ei mari, având o culoare neobișnuită, un amestec între gri și căprui. Părul ei șaten închis era lung și ondulat, iar la gât purta un medalion fără fir, de formă rotundă. Văzând că sunt interesat de simbolul ce era gravat pe el, ea mi-a explicat că acela reprezenta un fel de vechi blazon al descendenței familiei ei. Ea mi-a explicat că medalionul rămânea lipit de piele, fără să fie susținut de nimic, datorită rezonanței care era creată între vibrația lui specifică și sentimentele din inima ei. Având în vedere că mă aflam în planul eteric superior, astfel de

fenomene îmi păreau a fi perfect explicabile, căci ele aveau o natură preponderent energetică și mai puțin materială.

Costumația lor nu reprezenta însă un port generalizat. Atunci când am ajuns în piața orașului, la fântâna arteziană, am văzut persoane purtând și alte costumații, de pildă haine mulate pe corp. Mi-am dat seama că acele persoane erau preocupate de o anumită latură a activității, ceea ce la noi fac sportivii. De altfel, unul dintre bărbați se îndrepta destul de repede spre apa mării, care era în fața noastră la o mică distanță, probabil pentru a înota, ori altă activitate de acest gen.

Am privit atunci cu atenție mai mare în jur și am observat că noi ne aflam de fapt într-o margine a acelui oraș, care se întindea mult în dreapta noastră. În locul în care ne găseam, localitatea părea să se întindă pe o peninsulă ce înainta adânc în apa mării, iar spre orizont vedeam tărâmul cu zidurile Shambalei și alte construcții dincolo de el. Privind în dreapta, spre oraș, am observat mai multe clădiri înalte ce aveau o linie arhitectonică deosebită, deși nu neapărat futuristă. Mi-am dat seama atunci că, cu cât se apropiau mai mult de centrul orașului, cu atât acele clădiri erau mai înalte.

Mi-am îndreptat atunci privirea către cer și l-am privit cu mai multă atenție. Soarele lor se afla exact la zenit, deasupra capului și nu își schimba poziția. Puteam să mă uit la el fără să mă orbească, chiar dacă cu o anumită greutate, pentru că intensitatea luminii lui era cam două treimi din cea a soarelui nostru. De asemenea, dimensiunea lui era mai mică, aproximativ jumătate din diametrul discului solar ce îl vedem pe cerul nostru. Lumina era blândă, iar aerul cald, dar o căldură plăcută, ca în luna mai sau iunie. Încă de când am sosit în acel loc am remarcat că aerul are în compoziția lui mai puțin oxigen decât la suprafața pământului, dar lipsa lui era compensată pe deplin de energia subtilă pe care o conținea. Ghidul nostru ne-a explicat că aceasta se datora radiației speciale a soarelui lor interior, care de fapt era manifestarea eterică a găurii negre din centrul Pământului.

Cerul nu era albastru, așa cum îl vedem noi la suprafață, ci mai degrabă o combinație între albastru, alb și gri, ceea ce îl făcea să apară oarecum difuz. Lumina însăși părea să fie „lăptoasă”, astfel încât ea parcă „mângâia” și îmbrăca fiecare formă într-o haină protectoare. Am văzut și nori pe cer, care

aici apăreau cu forme mai clare decât cei de pe cerul din Tomassis.

Bărbatul ne-a spus că noi ne aflam pe o peninsulă care intra în ocean. Am fost mirat auzind acest termen, dar el ne-a reconfirmat că este vorba despre un ocean imens și că în alte zone ale interiorului planetei mai există de asemenea întinderi mari de apă, lacuri și chiar mări. Eu aveam deja experiența din Tomassis, unde am văzut acea mare sau, în orice caz, un lac de mari dimensiuni. În plus, știam despre bănuielile oamenilor de știință și unele dintre măsurătorile lor, care atestă existența unui ocean interior, deci puteam să înțeleg bine acest lucru, însă chiar și așa termenul de „ocean" mi s-a părut atunci uluitor, în special pentru că valurile, așa cum le vedeam, erau foarte mici. Bărbatul ne-a explicat atunci că asta se datorează configurației speciale a uscatului în acea zonă, care este precum o peninsulă și formează un golf, protejând astfel țărmurile de valuri mai mari.

Înclin să cred că apa oceanului era dulce, deși nu pot spune asta cu certitudine. În general vorbind, mi-am dat seama că acolo tu întrebi cam ceea ce ei vor ca tu să afli și chiar dacă mai apoi vrei să pui și alte întrebări, ceva parcă te oprește. Cumva, situația era asemănătoare cu aceea în care un grup vizitează un muzeu și ascultă explicațiile ghidului: poți pune două-trei întrebări, dar până la urmă tot după indicațiile ghidului te ții, urmând firul pe care el îl imprimă. Astfel încât nici eu n-am mai întrebat nimic despre apa oceanului, dar simțeam și totodată aveam un fel de cunoaștere interioară, specifică acelui plan în care ne aflam și unde lucrurile se petrec altfel decât la suprafață: cumva, știam că apa totuși era deosebită de apa unui ocean de la suprafață, de parcă ar fi fost și dulce și sărată în același timp. Știam de asemenea că acea calitate specială a apei era dată prin acțiunea soarelui de pe cerul lor, așa cum încărcarea energetică specială a aerului era și ea tot un efect al său remarcabil.

Între timp, am coborât pe acea stradă și am ajuns pe plaja oceanului, acoperită cu nisip alb, curat. Câteva stânci mici și răzlețe contrastau plăcut cu strălucirea slabă a nisipului. La capătul drumului pavat cu pietre, dincolo de care era nisipul plajei, creșteau câțiva arbuști ce delimitau acea zonă.

Am privit cu nesaț dincolo de golf la splendoarea acelor construcții și ziduri albe ce semnificau zona de intrare în

tărâmul Shambalei. Fiind acum puțin mai aproape de acel pământ și având o perspectivă complet liberă și clară, neobturată de alte clădiri, am putut să văd mai bine unele din caracteristicile acelui sublim tărâm. Construcțiile erau înalte, strălucitoare și transparente, părând că sunt făcute din diamant. Erau impunătoare și cu forme îndrăznețe, în care predomina spirala. De data asta, însă, am văzut cu mai multă claritate că în spatele acelor clădiri maiestuoase erau alte construcții, doar că acestea erau parcă ascunse într-un fel de halou, prin care nu puteam să disting prea bine. L-am întrebat pe ghid ce reprezintă acel halou și ce ascunde el.

— Haloul există doar pentru percepția ta, mi-a răspuns bărbatul. El reprezintă limita până la care conștiința ta poate să înțeleagă ceea ce vede. Dincolo de această limită, ea nu mai poate percepe frecvența de vibrație a ceea ce se află acolo și de aceea ție îți apare ca fiind ocultat. Însă eu văd cu claritate acea realitate și la fel și prietenul tău.

Știam că Cezar fusese de mai multe ori în Shambala, însă el nu a deschis niciodată acest subiect, iar eu am simțit că în acest caz era o barieră care trebuie respectată și nu am insistat. Simțeam o mare bucurie pentru el și în sinea mea speram că acum, când experiența mea devenise mai bogată, să aflu de la el mai multe, aspirând ca eu însumi să ajung să merg în acel tărâm.

Bărbatul a continuat să-mi explice:

— Totuși, chiar și dintre locuitorii orașului nostru sunt puțini cei care au această capacitate, de a vedea „dincolo de halou”. Majoritatea vede așa cum îl percepi tu în momentul de față. Oamenii văd doar partea de intrare, cu aceste clădiri la care te uiți și tu acum și deseori ei traversează golful și merg acolo pentru a primi învățături și a se pregăti spiritual. Aceasta este ca o zonă de ucenicie, pentru că ea semnifică doar intrarea în tărâmul Shambalei. Ca să ajungi efectiv în Shambala trebuie să fii în regiunea pe care tu o vezi în depărtare, învelită într-un „halou”.

Deși înțelegeam în mare parte principiul acelei situații, așa cum mi-a fost el explicat, totuși în unele aspecte rămâneam parcă „atașat” de concepțiile și tendințele inoculate în existența din planul fizic. De pildă, aș fi vrut să știu ce anume se întâmpla dacă cineva mergea în zona periferică a Shambalei, iar de acolo își continua drumul spre halou, pentru

a intra în Shambala. Bărbatul m-a privit ușor amuzat, dar a apreciat inocența cu care am pus acea întrebare și mi-a răspuns:

— Chiar de ar face asta, s-ar trezi pe munte sau în pădure, de exemplu. Nu poți cunoaște ceva dacă nu ești încă pregătit să o faci. Acesta este motivul pentru care mulți dintre semenii noștri merg în această zonă de intrare în Shambala, ca la un fel de școală spirituală, prin care ei evoluează și își rafinează suficient de mult conștiința. Mai târziu ei devin capabili să acceseze planul de conștiință al Shambalei și atunci pot intra pe teritoriul ei.

Totuși, nu îmi era prea clar dacă acolo veneau ființe și din alte zone și orașe din interiorul Pământului. Mi se părea puțin cam complicat cu „naveta” pe care trebuiau să o facă.

Am întrebat:

— Poate că pentru cei de aici este ușor să aveți acest acces, dar pentru alți oameni din interior sau chiar de la suprafață mi se pare dificil să acceseze aceste „cursuri”. Îmi imaginez că nu se organizează „excursii” colective.

— Judeci lucrurile în spiritul legilor fizice, dar aici ele sunt cu totul altfel, mai ales în ceea ce privește acest tărâm, pe care mulți dintre voi, cei de la suprafață, îl considerați ca fiind „legendar” sau „mitic”. Îl vezi ai ochii tăi, el este cât se poate de real, chiar dacă acum tu nu ai acces decât doar la o mică parte din el. Ceea ce mulți oameni nu pot să înțeleagă este faptul că Shambala nu e localizată undeva anume; ea este într-adevăr o lume de sine stătătoare, însă are ramificații în diverse părți, așa încât cei care sunt pregătiți pot intra în acest tărâm fie că sunt de aici, fie că sunt din cealaltă parte a cavității interioare a Pământului, din alte orașe sau lumi, ori chiar de la suprafața planetei.

— Și cum fac ei asta? am întrebat foarte interesat.

— Prin anumite „porți” dimensionale, de felul celei prin care ați venit și voi aici, în Utklaha.

Am rămas puțin pe gânduri, zicându-mi că oricine ar fi putut să nimerească o astfel de „poartă” interdimensională. Bărbatul a intuit imediat natura inferenței mele mentale și m-a corijat:

— Aparent, ai putea spune asta, dar în realitate lucrurile stau cu totul altfel. Accesul este foarte strict controlat și nu este un proces mecanic sau automat, așa cum te-ai putea gândi tu. De exemplu, nu este de ajuns să știi că într-un loc anume există

o astfel de deschidere spre lumea Shambalei, pentru a avea acces acolo. Chiar și dacă ai ajunge în acel loc în care știi că există „poarta”, tot nu ai trece, deoarece nu cunoști anumite reguli ale ciclicității ei, ori a poziției ei specifice. Și mai sunt gardienii unor astfel de locuri speciale.

M-au năpădit atunci brusc amintirile recentei călătorii și a întâlnirii cu Gardianul.

— Ești tu un astfel de gardian? l-am întrebat franc pe ghidul nostru.

— Am primit această însărcinare de la înțelepți. Supraveghez trecerea de la suprafață spre lumea Shambalei prin acea „poartă” prin care ați venit și voi. Ei mă anunță cine trebuie să vină aici și cine nu. E o sarcină pe care mi-am asumat-o împreună cu familia mea.

— A fost impusă? E ca un serviciu sau altceva de acest gen? am întrebat în continuare, curios să știu cum sunt lucrurile în acel loc.

— Nu este un serviciu, nici un sport sau alt obicei ocazional. Este o atitudine firească, ceva care decurge în mod natural după gradul de înțelegere al fiecăruia. Nimeni nu impune nimic altcuiva aici.

M-am gândit atunci la condiția noastră, în lumea de la suprafață, la manipularea, minciuna și opresiunea care există aproape peste tot, manifestate în felurite forme și am comparat asta cu liniștea, calmul și înțelepciunea ce domneau aici, în interiorul Pământului, aproape de Shambala. Cine s-ar mai întoarce în „închisoare”? Și totuși, lucrurile au un rost al lor și o anumită succesiune, care trebuie respectată.

Înainte să avansez mai mult cu „filosofia” mea, bărbatul ne-a făcut un semn cu mâna, ca o invitație, pentru a ne continua drumul înapoi spre oraș. Am mers astfel câteva minute pe străzile lui, încă relativ pustii, cu ghidul nostru puțin în față și soția lui mereu în stânga mea, dar puțin în spate. Îi percepeam prezența minunată, suavă și demnă în același timp, o delicatețe ce sublinia totuși personalitatea ei puternică. Ea aducea duioșia, feminitatea, armonia în grupul nostru și asta puteam să simt cu claritate.

Ne-am apropiat de partea muntoasă a orașului și, având în partea stângă plaja și golful, bărbatul ne-a indicat zona din depărtare, spre orizont. Privind cu atenție am putut să observ, chiar dacă destul de încețoșat, ampla curbură interioară a

Pământului, însă doar pe un arc de cerc relativ redus. Chiar și așa, sentimentul era copleșitor... vedeam totul ca o structură gigantică în nuanțe de albastru, chiar dacă parcă aerată, datorită depărtării foarte mari până acolo.

— Doar din acest unghi puteți vedea curbura interioară a Pământului și numai dacă e senin și fără nori. Nu se poate observa din alte zone, datorită luminii și razei foarte mari pe care o are, însă dacă priviți exact de aici, lumina cade într-un anumit fel și puteți înțelege că sunteți în interiorul planetei.

Eu văzusem foarte vag tendința de curbură la orizont atunci când am privit spre tărâmul Shambalei, când eram aproape de plajă, însă aici se vedea mult mai bine și pe o înălțime mai mare, chiar dacă de asemenea la mare depărtare. Teoretic, curbura ar fi trebuit să se vadă din orice punct sau oraș din interiorul giganticei cavități din centrul planetei, însă acolo practic nu există nicio deosebire față de felul în care vedem noi la suprafață: linia orizontului se închide înainte ca ochiul să perceapă cu claritate curbura. La suprafață ea este în jos și nu o putem vedea; în interior ea este în sus, dar natura luminii și distanța o estompează aproape total.

Atunci când ești acolo, în interiorul Pământului, în cavitatea subtilă sau eterică, imensă, din centrul lui, în ființă apare un sentiment foarte special, o anumită trăire ce nu poate fi confundată. Cea mai adecvată descriere a acelei emoții este că te simți protejat. Aparent, cineva de la suprafața pământului ar putea să aibă senzația că o dată ce a pătruns în interiorul planetei, devine „constrâns” și „limitat”, „închis”, pentru că nu vede stelele pe cer și nu are senzația de „spațiu deschis”. Cu toate acestea, la locuitorii din centrul Pământului nu există această problemă, pentru că, așa după cum mi-a explicat ghidul nostru, nivelul lor spiritual le permite să înțeleagă și să simtă într-o anumită măsură că Universul se află în ei înșiși. Cel puțin din acest punct de vedere ei nu trebuie să vadă stelele pe cer pentru ca să știe sau să simtă că ele există în imensul spațiu cosmic, într-un fel, este precum în cazul fericirii: pe cea adevărată nu o găsești în exterior oricât ai căuta, ci doar atunci când te îndrepți spre interiorul ființei tale, ajungi la izvoarele ei. Un sihastru nu suferă niciodată că rămâne ani de zile nemișcat în peștera lui, înconjurat de roca muntelui și nu vede stelele pe cer; nici nu suferă de „claustrofobie”, ori de ideea că

nu are spațiu. Însăși experiența lui spirituală interioară foarte bogată îi aduce cu mult mai multe cunoștințe și senzații decât toate stelele de pe cer.

Fiind acolo, în cavitatea din centrul Pământului, simțeam acea senzație de protecție, de bine și de siguranță. Nu îmi era frică și atunci am înțeles mai bine și psihologia locuitorilor din interiorul planetei, care se simt foarte liberi și mulțumiți. Ei trăiesc într-o deplină simbioză cu natura, fără să intervină asupra ei în modul în care noi o facem la suprafață și, din câte mi-am dat seama, violența nu există.

Bărbatul s-a întors spre noi și ne-a făcut un gest ca o invitație de a merge mai departe. De fapt, ne-am întors spre piață și atunci am văzut pe străzi mai mulți oameni, precum și primele vehicule, care erau antigravitaționale. Semănau cu niște mici capsule descoperite, care se deplasau prin aer la o înălțime de aproximativ un metru, fără alt zgomot, decât foșnetul trecerii lor prin aer. Aparent, puteam să spun că persoana care stătea așezată în interior conducea vehiculul, dar practic vorbind, nu am văzut niciun volan sau alte manșe. Mai degrabă, ceea ce am putut să surprind fugitiv era ca un fel de bord computerizat, însă despre acest detaliu nu pot fi sigur, deoarece nu m-am apropiat de un astfel de vehicul.

Ghidul ne-a arătat atunci pe cer și alte vehicule, care erau mult mai mari și zburau la o înălțime mare. Aveau o formă tubulară, de cilindru și erau folosite probabil la transport de mărfuri sau persoane. O dată cu intensificarea activității aeriene, atmosfera în oraș a căpătat parcă un aer mult mai tehnic și în același timp inducea o stare de exaltare sufletească. Marile vehicule cilindrice de pe cer aveau diferite rute la diferite înălțimi, iar unele dintre ele se îndreptau chiar spre Shambala. Printre ele am văzut de asemenea și alte vehicule zburătoare mai mici, de forme diferite și toate acele nave zburau rectiliniu, dar la niveluri diferite de înălțime. Această intensificare a activității aeriene, combinată cu vederea clădirilor strălucitoare și maiestuoase din Shambala creau în mine un sentiment „de viitor” foarte pregnant. Totuși, aproape singurele sunete pe care le auzeam erau cele naturale și doar uneori sunetele vocilor noastre, atunci când vorbeam, deoarece majoritatea conversației se purta telepatic. În schimb, flora și fauna asigurau „fondul sonor” general: auzeam și vedeam insecte în zbor, apa oceanului clipocind, foșnetul

copacilor și țipătul ascuțit al unor păsări ce semănau cu pterodactilii din epocile trecute ale planetei, dar de dimensiuni mai mici.

În timp ce priveam la acea activitate aeriană destul de intensă, din zona cerului situat deasupra pădurii de la marginea orașului am văzut cum începe să apară și să se formeze un vortex vertical uriaș, asemănător în anumite privințe cu vortexul unei tornade, însă piciorul „pâlniei” era drept. În jurul pâlniei, pe lungimea ei, erau mai multe alte inele. Vortexul era imens și avea o culoare gri mai închis decât restul norilor, creând senzația de misterios, dar și de forță teribilă.

Am văzut cum piciorul pâlniei a ajuns până aproape de sol, dar nu l-a atins; atunci, aproape imediat, venind de sus prin deschizătura pâlniei și apoi ieșind în atmosfera orașului am văzut trei nave, una foarte mare și alte două mai mici, care o însoțeau. Aveau formă de lentilă, iar cea mare era ca o dublă lentilă. Navele s-au îndreptat spre partea dreaptă, unde era centrul orașului, la o mare distanță de unde ne aflam noi.

Mă uitam uluit la acele fenomene și l-am auzit pe ghidul nostru vorbind, în timp ce indica spre vortex:

— Acolo este ceea ce voi, la suprafața pământului, spuneți că este Polul Sud geografic. Vortexul reprezintă zona de trecere și se deschide în momente precise, atunci când se aliniază anumite câmpuri magnetice. Noi cunoaștem cu precizie aceste momente importante.

La început am fost surprins să-i aud vocea, care era blândă, caldă, dar puternică. Eu înțelegeam perfect ce îmi spune, dar auzeam sunetele unei limbi pe care nu o cunoșteam. Știam însă despre ea că este limba mayașă, probabil o derivație sau o variantă evoluată a acesteia. Mi-am revenit din surpriza inițială și m-am focalizat din nou asupra problemei vortexului. M-am gândit că numeroasele mistere și ciudățenii care s-au petrecut de-a lungul timpului în Antarctica, printre care și memorabila experiență a amiralului Byrd, nu sunt deloc întâmplătoare și că acum își primesc confirmarea.

— Cu alte cuvinte, noi suntem acum aproximativ sub Polul Sud? am întrebat aproape nevenindu-mi să cred.

— Da, pe o linie aproximativă la verticală.

— Asta înseamnă că oricine trece pe acolo, ajunge aici prin vortex?

Cezar a intervenit:

— Doar dacă ei permit asta. Știi, că am mai discutat.

— Așa este, vortexul se deschide doar la anumite momente și doar in anumite condiții, nu este un fenomen constant, a precizat ghidul nostru.

Într-adevăr, discutasem problema cu Cezar și ea se putea aplica în acest caz. La suprafață, pe verticală, atunci când cineva trece în planul fizic prin acel punct, nu simte nimic deosebit dacă nu este făcută conexiunea subtilă. Dar, dacă te afli într-o stare mai rafinată de conștiință și dacă înțelepții Shambalei permit accesul tău, atunci încetul cu încetul intri, deși la început nici măcar nu realizezi asta. După un timp, însă, vezi cum peisajul începe să se schimbe, zăpada dispare gradat și în locul ei apare vegetație sau poți vedea chiar animale. Atunci deja te afli în interiorul Pământului.

Bărbatul mi-a mai spus:

— Există două posibilități: fie noi suntem cei care permitem accesul sau îl solicităm, așa cum a fost în cazul vostru; fie cel sau cea în discuție este deja o ființă destul de evoluată spiritual, astfel încât poate să „prindă" starea necesară pentru a intra în lumea noastră. Este în același timp dreptul și meritul ei.

— Asta e valabil și pentru intrarea direct în tărâmul Shambalei? am întrebat eu.

— Desigur, numai că și aici sunt niște trepte sau etape succesive. Lumea Shambalei este ea însăși „ierarhizată pe mai multe niveluri, ca niște inele. Are o structură inelară și ajungi doar până la inelul ce corespunde conștiinței tale din acel moment.

Eram uluit și în același timp puțin descurajat. Mie nu mi se permitea accesul nici măcar dincolo de primul zid, care reprezintă intrarea în Shambala până la primul inel, darmite să pretind accesul mai departe, spre centrul ei, unde – din câte am înțeles de la ghidul nostru – se afla înțelepciunea Supremă.

— Trebuie să înțelegi aceste inele ca fiind de fapt niște „bariere" energetice, pe care nu le poți depăși dacă nu ai pregătirea necesară, a precizat bărbatul, sesizând probabil că înțelegerea mea nu era tocmai corectă, ci predispusă la același tip de interpretare fizică ca în lumea de la suprafață, ceea ce m-a făcut să mă gândesc la niște inele ca niște ziduri concentrice.

— Pătrunzi mai adânc în funcție de nivelul tău de conștiință, mi-a mai precizat bărbatul. În lumea voastră au existat totuși unele civilizații care au aplicat același sistem de structură inelară, ca o construcție în plan fizic, dar semnificația ei profundă este de natură subtilă și se referă la „bariera” nivelului de conștiință.

De aici, discuția s-a extins asupra nivelului de cunoaștere și tehnologie pe care îl aveau feluritele comunități din interiorul Pământului, precum și planul de conștiință la care ele aveau acces.

Era totuși o problemă care mă frământa de ceva vreme și pe care am găsit potrivit să o evoc atunci. Știam din discuțiile cu doctorul Xien și cu Cezar că, mergând spre centrul planetei frecvența de vibrație crește, iar planurile de manifestare culminează cu planul cauzal în centrul planetei. Logic, tărâmul Shambalei este un exponent al frecvențelor cele mai înalte și tocmai de aceea eu îl vedeam chiar în centrul Pământului. Totuși, nu reușeam să-mi explic cum este posibil acest lucru, din moment ce Utklaha era doar în planul eteric, chiar dacă în frecvențele lui înalte. În viziunea mea, nu exista suficient „spațiu” pentru a păstra o anumită proporționalitate de manifestare, pentru a explica saltul de la eteric la cauzal. Noi ne aflam acolo în planul eteric, iar peste golf vedeam Shambala, simbol al vieții și iluminării spirituale. Mi se părea „prea aproape” și de aceea l-am întrebat oarecum în șoaptă pe Cezar, în timp ce ne îndreptam agale spre casa familiei:

— Suntem în centrul planetei și e vorba tot despre planul eteric? Unde se mai „comprimă” planurile astral, mental și cauzal ale planetei?

Cezar păru că face un efort pentru a înțelege ce vreau de fapt să spun. După câteva secunde s-a lămurit și mi-a răspuns, oarecum dojenitor:

— Gândești lucrurile prea mecanic. Pătrunderea în planurile subtile atunci când înaintezi spre centrul Pământului nu poate fi tratată strict dimensional, în kilometri. Tu vezi de aici intrarea în Shambala, unde frecvența este cu mult mai înaltă și totuși aparent te afli la o aruncătură de băț de acest tărâm, în planul eteric. Logica îți spune că Shambala ar trebui să fie de asemenea în planul eteric sau cel mult într-un plan astral incipient, pentru că este foarte aproape și „nu este

spațiu destul, proporțional vorbind, pentru ca să se facă trecerea în planurile superioare: astral, mental și cauzal". Dar în realitate este o problemă de manifestare a calității, adică a frecvenței de vibrație și nu o problemă de cantitate, adică de dimensiune. Tu gândești cantitativ, când de fapt problema se pune din punct de vedere calitativ. Nu măsori cu metrul distanța dintre eteric și cauzal.

Explicațiile lui m-au lămurit încă o dată cat este de important ca, atunci când reflectăm asupra aspectelor subtile și spirituale, să nu lăsăm mintea să aplice legile și modalitățile ei de gândire, care sunt ajustate aproape numai după legile planului fizic.

Între timp, ne îndreptam spre casa familiei, unde am ajuns în scurtă vreme. Până acolo, bărbatul a avut timp să ne spună că orașele care există la diferite adâncimi și chiar cele din cavitatea centrală au fiecare „personalitatea" lor, cunoașterea, tradiția și nivelul lor de conștiință. Chiar dacă există legătură și comunicare între ele, totuși fiecare își structurează existența după specificul și originea lui.

Am intrat cu toții în casă, în camera mare și atunci am fost atras de zona bibliotecii, lângă unul dintre pereți. În continuare știam că acolo era biblioteca, dar cu toate acestea nu vedeam nimic pe perete în acel loc. Văzând că acest subiect mă preocupă, femeia s-a apropiat de perete, a făcut un gest elegant cu mâna, ca un evantai, și atunci parcă o „peliculă" s-a dat la o parte și mi-a permis să văd acea bibliotecă. Spațiul pe care rafturile îl ocupau nu era mare, iar cărțile aveau un format deosebit. M-am apropiat cu curiozitate și am scos una dintre aceste cărți, care nu semăna cu ceea ce noi suntem obișnuiți. „Foile" erau mult mai groase și, în general vorbind, o carte avea aparența unei borsete cu discuri digitale.

Fiecare „filă" reprezenta un domeniu sau o istorie pe o durată de timp foarte mare. De exemplu, atunci când am luat o astfel de carte, o „foaie" din ea acoperea istoria omenirii pe aproape o mie de ani. Foile erau de fapt „stări de cunoaștere", ce puteau fi „frunzărite" prin simplă atingere cu mâna. Mi-am spus că ceea ce vedeam acolo era chiar mai avansat tehnologic decât biblioteca din camera.

Ocultă, la care am avut acces în călătoria prin primul tunel, pentru că aveam direct cunoașterea conținutului în

câmpul conștiinței mele. Nu mai era vorba despre proiecții holografice, nici despre urmărit imagini; totul era perceput de cel care interacționa cu acea carte direct în conștiință: știai și înțelegeai conținutul informațional din pagina „citită”. Mi-am dat repede seama că asta implică și o interactivitate extraordinar de eficientă: puteam să intru în conținutul informațional și să selectez ce doream să cunosc, puteam să știu la modul general sau în detaliu despre ceea ce mă interesa.

Toate acestea le-am descoperit doar în câteva secunde de manipulare a unei astfel de cărți din bibliotecă. Era o cunoaștere mult avansată, cumva „empatică”, ce permitea asimilarea mult mai ușoară a informației. Am simțit că acolo existau cărți despre medicină, despre istorie, despre cultură, știință, construcții și multe alte domenii.

Prima carte pe care am scos-o din raft era de medicină și doar ținând-o in mână am știut că în acel tratat era vorba cu predominanță de oase și de schelet. Am simțit că aceea era o informare generală; dacă doream să intru în amănunt sau să caut ceva anume, atunci informația devenea mult mai detaliată și astfel se putea începe studiul. Am pus cartea la loc și am luat altă „borsetă”, care era despre cultura și civilizația umană la nivelul întregii planete. Când am deschis-o, am înțeles imediat felul în care era structurată informația, aproape ca într-un proces verbal: dacă alegeam un an, îmi apărea cunoașterea sintetică a ceea ce s-a petrecut atunci în diferite părți ale lumii, în China, în Europa, în America și in alte zone. Era ca o istorie globală, o privire de ansamblu asupra mersului istoric al omenirii.

Am remarcat că acea istorie nu prezenta evenimentele importante care au avut loc doar la suprafața planetei, ci și pe cele din orașele și comunitățile care există în interiorul ei, pentru că acestea își au de asemenea istoria și evoluția lor. Insistând asupra acestui aspect, am fost curios să aflu mai multe despre Utklaha. „Fila” respectivă, care cuprindea o perioadă de sute de ani de istorie, începea cu anul 1100 d.Hr. Și ea mi-a dat informații cu evenimente din Orient, din Spania, din Britania, dar m-am focalizat repede asupra istoriei orașului din centrul planetei și am înțeles că pe atunci locuitorii din acest oraș experimentau deja tehnologia antigravitației cu navele lor, tehnologie care mai apoi a

evoluat în forma pe care am văzut-o eu. În timp ce soldații și cavalerii Evului Mediu timpuriu se ocupau cu războaiele și Cruciadele specifice istoriei noastre, cei din interiorul pământului aplicau deja levitația, realizaseră primele călătorii mai lungi cu navele lor și luaseră de asemenea legătura cu alte ființe superioare.

Am fost curios să aflu ce a fost mai înainte de asta și am dat o filă înapoi, care documenta o istorie dintr-o perioadă mai veche. Atunci când atingeam fila respectivă, aveam cunoașterea informației, dar în același timp vedeam și imagini corelate. Foile aveau un „scris” pe ele, care de fapt erau niște semne puțin reliefate; atunci când acestea erau atinse de degete, informația părea că se „scurge” spre conștiință și de asemenea ea era „văzută” de aceasta. Eu trăiam efectiv informația pe care o primeam, vedeam imaginile corelate cu ea și în același timp eram perfect conștient de ambianța camerei în care mă aflam, precum și de ceea ce eu făceam atunci. Într-un fel foarte plăcut și interesant, conștiința accesa niveluri multidimensionale și făcea posibilă o cunoaștere deosebită, la care puteam să am acces în acel mod foarte special.

Eram interesat să aflu cum a apărut Utklaha și atunci am înțeles, am știut și totodată am văzut că în urmă cu aproximativ 2300 de ani, în zona în care mă aflam atunci era doar un simplu sat sau cătun, plasat în mijlocul pădurii. Aproape totul în jur era numai pădure. Am înțeles de asemenea că primii care au locuit acolo din rândul olmecilor și toltecilor au fost vracii și înțelepții acestora, care aveau acces la cunoașterea ezoterică și la portalurile ce le-au permis să pătrundă in interior și să întemeieze primele case, practic prima așezare în acea regiune. Apoi, încetul cu încetul au sosit aici și alții din civilizația lor. La un moment dat am văzut o pătrundere masivă de populație, însă orașul era deja evoluat.

Atunci când „citeam în acest mod din carte, nu era ca și când aș fi citit rând cu rând dintr-o lucrare obișnuită. Istoria pe care o aflam în acest mod era destul de dinamică și cred că o parcurgeam de fapt din sută în sută de ani, astfel încât atunci am avut o percepție oarecum globală pe o perioadă extinsă de timp. Mi-am dat seama că era vorba de fapt de dexteritatea mea subtilă de a „citi”, însă fiind prima dată când făceam așa ceva și neavând timp la dispoziție, nu

am putut să investighez în amănunt. Totuși, aș fi putut să fac asta, pentru că de pildă am observat că „scrisul” exista, puțin reliefat, dar dacă mă uitam cu mai mare atenție, atunci vedeam că el devenea din ce în ce mai fin și atunci informația era și ea din ce în ce mai amănunțită.

Am perceput atunci transmisia telepatică din partea bărbatului că se apropia timpul plecării noastre, astfel că am închis cartea, am pus-o la loc în raft, iar femeia a făcut de asemenea un gest cu mâna și acea peliculă a acoperit biblioteca, care a dispărut din vedere. Atunci am văzut coborând pe scările de la etaj o fată, pe care femeia ne-a prezentat-o ca fiind fiica lor. Avea cam 17 ani și era într-adevăr foarte frumoasă, îmbinând totuși parcă mai multe trăsături de la mama, decât de la tatăl ei: același păr lung și ondulat, aceeași culoare a ochilor, același aer demn și delicat pe care îl avea femeia. Trupul era foarte armonios și bine proporționat, radiind energia specifică vârstei. Din câte mi-am putut da seama, moștenise de la tatăl ei structura nasului și a gurii, deoarece aici trăsăturile fizionomice erau asemănătoare.

Am fost prezentați ca venind din „curbura exterioară”, ceea ce pentru mine a sunat interesant, căci era prima dată când auzeam felul în care se referă ei la lumea noastră. Fata ne-a salutat și ne-a privit cu o anumită curiozitate, după care și-a continuat drumul și a ieșit din casă, îndreptându-se spre piață.

Atunci am știut că trebuia să ne întoarcem la suprafață. Bărbatul venise lângă ușa din perete, prin care noi am sosit și a deschis-o, deoarece aceea era singura ușă din casă care era normală, precum ușile din lumea noastră. Dincolo de ea era întuneric beznă și asta mi-a provocat în primul moment o strângere de inimă. Bărbatul ne-a făcut semn și a intrat în acea beznă, apoi Cezar și apoi eu. După mine a venit femeia, pe care am auzit-o închizând ușa.

În clipa în care am pășit in acea beznă, mediul înconjurător s-a luminat: am văzut culoarul lung de câțiva metri, ca un intrând, apoi peștera, apoi am parcurs în sens invers toate etapele ca la venire, traversând diferite zone caracterizate fie de umezeală, fie de căldură, ori de cristale. Atunci când am ajuns în zona cu temperatură ridicată, întocmai ca și la venire am intrat într-o stare ca de transă, în

care îmi păstram luciditatea, dar cu toate acestea totul în jurul meu părea „încetinit”.

După ce la un moment dat am avut falsa senzație că urc, deși mă aflam pe sol drept, am ajuns în fața ieșirii din peșteră. Afară erau Cezar și ghidul nostru, iar puțin mai încolo, cam în aceeași zonă în care îl lăsasem, ne aștepta șamanul. În urma mea a sosit și femeia. Vizita în centrul Pământului nu durase mult, dar fusese plină de informații și momente minunate.

Cei doi ghizi și-au înclinat ușor capetele către noi m semn de rămas bun, după care s-au întors și au intrat m peșteră, dispărând din câmpul nostru vizual. Șamanul ne-a condus la mașină, dar a refuzat să-l ducem noi în oraș, astfel că ne-am întors în El Calafate, la hotelul unde rezervasem cameră. Mă simțeam în continuare ca într-o stare de transă și nu-mi doream decât să dorm, ceea ce am și făcut până a doua zi dimineață.

Am remarcat că după fiecare revenire dintr-o călătorie în interiorul Pământului, un anumit timp mă simțeam oarecum străin de lumea de la suprafață. Vorbeam mai puțin și dormeam mai mult, însă după două-trei zile totul reintra în normal. Cezar mi-a spus că acele senzații vor dispărea după mai multe călătorii, deoarece corpul meu se va acomoda treptat cu vibrația caracteristică interiorului planetei noastre. Totuși, zborul îndelungat spre casă a prelungit starea mea, dar după ce am ajuns la Bază totul a reintrat în normal.

Mi-a trebuit o lună de zile pentru a-mi pune în ordine notițele, însemnările și schițele referitoare la călătoriile pe care le-am făcut în interiorul Pământului și, de asemenea, pentru a stabili cu Cezar ce anume am voie să spun și ce nu. În paralel m-am ocupat de ultimele detalii ale organizării expediției spre Irak, care era foarte importantă.

Călătoriile pe care le-am făcut în interiorul planetei au adus o transformare majoră pentru cunoștințele și înțelegerea mea asupra lumii. Ele au pavat drumul către experiențe și revelații uluitoare, care mi-au oferit răspunsuri îndelung căutate. Tot ceea ce avem de făcut este să renunțăm la gândirea dogmatică și să ne urmăm intuiția din inimă.Am rămas un timp admirând cu toții acel splendid tablou ce ni se înfățișa în fața ochilor, după care bărbatul ne-a invitat să mergem mai departe, pe alte străzi ale orașului. Simțeam un

vânt foarte plăcut, cald, care îmi atingea pielea și îmi crea o senzație de extraordinar bine în ființă.

Orașul crea impresia de vechi, însă după cum am spus aceea era doar o primă impresie „exterioară”, pentru că atunci când atenția devenea focalizată, lucrurile parcă se schimbau, căpătând un aspect modern și chiar avansat tehnologic. Niciuna dintre construcții nu depășea un etaj înălțime, iar casele erau una lângă cealaltă, fără curte. În spatele caselor și a pieței principale se întindeau păduri luxuriante, căci acolo Natura părea să se îmbine foarte bine cu activitatea și prezența oamenilor.

După un ocol am ajuns din nou în piața centrală, unde am văzut de data aceasta câțiva oameni. Portul lor era simplu, dar rafinat. Am văzut că cei mai mulți bărbați purtau un fel de robă lungă până la călcâie, despicată pe părți și cu pantaloni pe dedesubt. Femeile purtau de asemenea o rochie lungă până jos, însă croită pe specificul feminin, strânsă puțin la talie cu o curea elegantă și având niște pliuri foarte frumoase pe părți. În picioare purtau un fel de ghetuțe care semănau cu șoșonii, dar erau mult mai elegante, cu o clapetă în lateral. Deși părea moale, am observat că atunci când dădea de pietrele dalelor, talpa se întărea, în schimb atunci când materia pe care călca era biologică, cum ar fi pământ sau iarbă, aceasta se mula după forma respectivă.

Admiram rafinamentul îmbrăcăminții lor, care deși simplă, era foarte elegantă și cu bun gust realizată. Un timp am studiat aceasta chiar pe cei doi care ne serveau drept ghizi în acel loc, mai ales că reprezentau un cuplu foarte reușit. Femeia impunea prin armonia formelor și prestanță, dublată însă de o mare bunătate interioară ce emana mai ales din ochii ei mari, având o culoare neobișnuită, un amestec între gri și căprui. Părul ei șaten închis era lung și ondulat, iar la gât purta un medalion fără fir, de formă rotundă. Văzând că sunt interesat de simbolul ce era gravat pe el, ea mi-a explicat că acela reprezenta un fel de vechi blazon al descendenței familiei ei. Ea mi-a explicat că medalionul rămânea lipit de piele, fără să fie susținut de nimic, datorită rezonanței care era creată între vibrația lui specifică și sentimentele din inima ei. Având în vedere că mă aflam în planul eteric superior, astfel de fenomene îmi păreau a fi perfect explicabile, căci ele aveau o natură preponderent energetică și mai puțin materială.

Costumația lor nu reprezenta însă un port generalizat. Atunci când am ajuns în piața orașului, la fântâna arteziană, am văzut persoane purtând și alte costumații, de pildă haine mulate pe corp. Mi-am dat seama că acele persoane erau preocupate de o anumită latură a activității, ceea ce la noi fac sportivii. De altfel, unul dintre bărbați se îndrepta destul de repede spre apa mării, care era în fața noastră la o mică distanță, probabil pentru a înota, ori altă activitate de acest gen.

Am privit atunci cu atenție mai mare în jur și am observat că noi ne aflam de fapt într-o margine a acelui oraș, care se întindea mult în dreapta noastră. În locul în care ne găseam, localitatea părea să se întindă pe o peninsulă ce înainta adânc în apa mării, iar spre orizont vedeam tărâmul cu zidurile Shambalei și alte construcții dincolo de el. Privind în dreapta, spre oraș, am observat mai multe clădiri înalte ce aveau o linie arhitectonică deosebită, deși nu neapărat futuristă. Mi-am dat seama atunci că, cu cât se apropiau mai mult de centrul orașului, cu atât acele clădiri erau mai înalte.

Mi-am îndreptat atunci privirea către cer și l-am privit cu mai multă atenție. Soarele lor se afla exact la zenit, deasupra capului și nu își schimba poziția. Puteam să mă uit la el fără să mă orbească, chiar dacă cu o anumită greutate, pentru că intensitatea luminii lui era cam două treimi din cea a soarelui nostru. De asemenea, dimensiunea lui era mai mică, aproximativ jumătate din diametrul discului solar ce îl vedem pe cerul nostru. Lumina era blândă, iar aerul cald, dar o căldură plăcută, ca în luna mai sau iunie. Încă de când am sosit în acel loc am remarcat că aerul are în compoziția lui mai puțin oxigen decât la suprafața pământului, dar lipsa lui era compensată pe deplin de energia subtilă pe care o conținea. Ghidul nostru ne-a explicat că aceasta se datora radiației speciale a soarelui lor interior, care de fapt era manifestarea eterică a găurii negre din centrul Pământului.

Cerul nu era albastru, așa cum îl vedem noi la suprafață, ci mai degrabă o combinație între albastru, alb și gri, ceea ce îl făcea să apară oarecum difuz. Lumina însăși părea să fie „lăptoasă”, astfel încât ea parcă „mângâia” și îmbrăca fiecare formă într-o haină protectoare. Am văzut și nori pe cer, care aici apăreau cu forme mai clare decât cei de pe cerul din Tomassis.

Bărbatul ne-a spus că noi ne aflam pe o peninsulă care intra în ocean. Am fost mirat auzind acest termen, dar el ne-a reconfirmat că este vorba despre un ocean imens și că în alte zone ale interiorului planetei mai există de asemenea întinderi mari de apă, lacuri și chiar mări. Eu aveam deja experiența din Tomassis, unde am văzut acea mare sau, în orice caz, un lac de mari dimensiuni. În plus, știam despre bănuielile oamenilor de știință și unele dintre măsurătorile lor, care atestă existența unui ocean interior, deci puteam să înțeleg bine acest lucru, însă chiar și așa termenul de „ocean” mi s-a părut atunci uluitor, în special pentru că valurile, așa cum le vedeam, erau foarte mici. Bărbatul ne-a explicat atunci că asta se datorează configurației speciale a uscatului în acea zonă, care este precum o peninsulă și formează un golf, protejând astfel țărmurile de valuri mai mari.

Înclin să cred că apa oceanului era dulce, deși nu pot spune asta cu certitudine. În general vorbind, mi-am dat seama că acolo tu întrebi cam ceea ce ei vor ca tu să afli și chiar dacă mai apoi vrei să pui și alte întrebări, ceva parcă te oprește. Cumva, situația era asemănătoare cu aceea în care un grup vizitează un muzeu și ascultă explicațiile ghidului: poți pune două-trei întrebări, dar până la urmă tot după indicațiile ghidului te ții, urmând firul pe care el îl imprimă. Astfel încât nici eu n-am mai întrebat nimic despre apa oceanului, dar simțeam și totodată aveam un fel de cunoaștere interioară, specifică acelui plan în care ne aflam și unde lucrurile se petrec altfel decât la suprafață: cumva, știam că apa totuși era deosebită de apa unui ocean de la suprafață, de parcă ar fi fost și dulce și sărată în același timp. Știam de asemenea că acea calitate specială a apei era dată prin acțiunea soarelui de pe cerul lor, așa cum încărcarea energetică specială a aerului era și ea tot un efect al său remarcabil.

Între timp, am coborât pe acea stradă și am ajuns pe plaja oceanului, acoperită cu nisip alb, curat. Câteva stânci mici și răzlețe contrastau plăcut cu strălucirea slabă a nisipului. La capătul drumului pavat cu pietre, dincolo de care era nisipul plajei, creșteau câțiva arbuști ce delimitau acea zonă.

Am privit cu nesaț dincolo de golf la splendoarea acelor construcții și ziduri albe ce semnificau zona de intrare în tărâmul Shambalei. Fiind acum puțin mai aproape de acel pământ și având o perspectivă complet liberă și clară,

neobturată de alte clădiri, am putut să văd mai bine unele din caracteristicile acelui sublim tărâm. Construcțiile erau înalte, strălucitoare și transparente, părând că sunt făcute din diamant. Erau impunătoare și cu forme îndrăznețe, în care predomina spirala. De data asta, însă, am văzut cu mai multă claritate că în spatele acelor clădiri maiestuoase erau alte construcții, doar că acestea erau parcă ascunse într-un fel de halou, prin care nu puteam să disting prea bine. L-am întrebat pe ghid ce reprezintă acel halou și ce ascunde el.

— Haloul există doar pentru percepția ta, mi-a răspuns bărbatul. El reprezintă limita până la care conștiința ta poate să înțeleagă ceea ce vede. Dincolo de această limită, ea nu mai poate percepe frecvența de vibrație a ceea ce se află acolo și de aceea ție îți apare ca fiind ocultat. Însă eu văd cu claritate acea realitate și la fel și prietenul tău.

Știam că Cezar fusese de mai multe ori în Shambala, însă el nu a deschis niciodată acest subiect, iar eu am simțit că în acest caz era o barieră care trebuie respectată și nu am insistat. Simțeam o mare bucurie pentru el și în sinea mea speram că acum, când experiența mea devenise mai bogată, să aflu de la el mai multe, aspirând ca eu însumi să ajung să merg în acel tărâm.

Bărbatul a continuat să-mi explice:

— Totuși, chiar și dintre locuitorii orașului nostru sunt puțini cei care au această capacitate, de a vedea „dincolo de halou”. Majoritatea vede așa cum îl percepi tu în momentul de față. Oamenii văd doar partea de intrare, cu aceste clădiri la care te uiți și tu acum și deseori ei traversează golful și merg acolo pentru a primi învățături și a se pregăti spiritual. Aceasta este ca o zonă de ucenicie, pentru că ea semnifică doar intrarea în tărâmul Shambalei. Ca să ajungi efectiv în Shambala trebuie să fii în regiunea pe care tu o vezi în depărtare, învelită într-un „halou”.

Deși înțelegeam în mare parte principiul acelei situații, așa cum mi-a fost el explicat, totuși în unele aspecte rămâneam parcă „atașat” de concepțiile și tendințele inoculate în existența din planul fizic. De pildă, aș fi vrut să știu ce anume se întâmpla dacă cineva mergea în zona periferică a Shambalei, iar de acolo își continua drumul spre halou, pentru a intra în Shambala. Bărbatul m-a privit ușor amuzat, dar a apreciat inocența cu care am pus acea întrebare și mi-a răspuns:

— Chiar de ar face asta, s-ar trezi pe munte sau în pădure, de exemplu. Nu poți cunoaște ceva dacă nu ești încă pregătit să o faci. Acesta este motivul pentru care mulți dintre semenii noștri merg în această zonă de intrare în Shambala, ca la un fel de școală spirituală, prin care ei evoluează și își rafinează suficient de mult conștiința. Mai târziu ei devin capabili să acceseze planul de conștiință al Shambalei și atunci pot intra pe teritoriul ei.

Totuși, nu îmi era prea clar dacă acolo veneau ființe și din alte zone și orașe din interiorul Pământului. Mi se părea puțin cam complicat cu „naveta" pe care trebuiau să o facă.

Am întrebat:

— Poate că pentru cei de aici este ușor să aveți acest acces, dar pentru alți oameni din interior sau chiar de la suprafață mi se pare dificil să acceseze aceste „cursuri". Îmi imaginez că nu se organizează „excursii" colective.

— Judeci lucrurile în spiritul legilor fizice, dar aici ele sunt cu totul altfel, mai ales în ceea ce privește acest tărâm, pe care mulți dintre voi, cei de la suprafață, îl considerați ca fiind „legendar" sau „mitic". Îl vezi ai ochii tăi, el este cât se poate de real, chiar dacă acum tu nu ai acces decât doar la o mică parte din el. Ceea ce mulți oameni nu pot să înțeleagă este faptul că Shambala nu e localizată undeva anume; ea este într-adevăr o lume de sine stătătoare, însă are ramificații în diverse părți, așa încât cei care sunt pregătiți pot intra în acest tărâm fie că sunt de aici, fie că sunt din cealaltă parte a cavității interioare a Pământului, din alte orașe sau lumi, ori chiar de la suprafața planetei.

— Și cum fac ei asta? am întrebat foarte interesat.

— Prin anumite „porți" dimensionale, de felul celei prin care ați venit și voi aici, în Utklaha.

Am rămas puțin pe gânduri, zicându-mi că oricine ar fi putut să nimerească o astfel de „poartă" interdimensională. Bărbatul a intuit imediat natura inferenței mele mentale și m-a corijat:

— Aparent, ai putea spune asta, dar în realitate lucrurile stau cu totul altfel. Accesul este foarte strict controlat și nu este un proces mecanic sau automat, așa cum te-ai putea gândi tu. De exemplu, nu este de ajuns să știi că într-un loc anume există o astfel de deschidere spre lumea Shambalei, pentru a avea acces acolo. Chiar și dacă ai ajunge în acel loc în care știi că

există „poarta”, tot nu ai trece, deoarece nu cunoști anumite reguli ale ciclicității ei, ori a poziției ei specifice. Și mai sunt gardienii unor astfel de locuri speciale.

M-au năpădit atunci brusc amintirile recentei călătorii și a întâlnirii cu Gardianul.

— Ești tu un astfel de gardian? l-am întrebat franc pe ghidul nostru.

— Am primit această însărcinare de la înțelepți. Supraveghez trecerea de la suprafață spre lumea Shambalei prin acea „poartă” prin care ați venit și voi. Ei mă anunță cine trebuie să vină aici și cine nu. E o sarcină pe care mi-am asumat-o împreună cu familia mea.

— A fost impusă? E ca un serviciu sau altceva de acest gen? am întrebat în continuare, curios să știu cum sunt lucrurile în acel loc.

— Nu este un serviciu, nici un sport sau alt obicei ocazional. Este o atitudine firească, ceva care decurge în mod natural după gradul de înțelegere al fiecăruia. Nimeni nu impune nimic altcuiva aici.

M-am gândit atunci la condiția noastră, în lumea de la suprafață, la manipularea, minciuna și opresiunea care există aproape peste tot, manifestate în felurite forme și am comparat asta cu liniștea, calmul și înțelepciunea ce domneau aici, în interiorul Pământului, aproape de Shambala. Cine s-ar mai întoarce în „închisoare”? Și totuși, lucrurile au un rost al lor și o anumită succesiune, care trebuie respectată.

Înainte să avansez mai mult cu „filosofia” mea, bărbatul ne-a făcut un semn cu mâna, ca o invitație, pentru a ne continua drumul înapoi spre oraș. Am mers astfel câteva minute pe străzile lui, încă relativ pustii, cu ghidul nostru puțin în față și soția lui mereu în stânga mea, dar puțin în spate. Îi percepeam prezența minunată, suavă și demnă în același timp, o delicatețe ce sublinia totuși personalitatea ei puternică. Ea aducea duioșia, feminitatea, armonia în grupul nostru și asta puteam să simt cu claritate.

Ne-am apropiat de partea muntoasă a orașului și, având în partea stângă plaja și golful, bărbatul ne-a indicat zona din depărtare, spre orizont. Privind cu atenție am putut să observ, chiar dacă destul de încețoșat, ampla curbură interioară a Pământului, însă doar pe un arc de cerc relativ redus. Chiar și așa, sentimentul era copleșitor... vedeam totul ca o structură

gigantică în nuanțe de albastru, chiar dacă parcă aerată, datorită depărtării foarte mari până acolo.

— Doar din acest unghi puteți vedea curbura interioară a Pământului și numai dacă e senin și fără nori. Nu se poate observa din alte zone, datorită luminii și razei foarte mari pe care o are, însă dacă priviți exact de aici, lumina cade într-un anumit fel și puteți înțelege că sunteți în interiorul planetei.

Eu văzusem foarte vag tendința de curbură la orizont atunci când am privit spre tărâmul Shambalei, când eram aproape de plajă, însă aici se vedea mult mai bine și pe o înălțime mai mare, chiar dacă de asemenea la mare depărtare. Teoretic, curbura ar fi trebuit să se vadă din orice punct sau oraș din interiorul giganticei cavități din centrul planetei, însă acolo practic nu există nicio deosebire față de felul în care vedem noi la suprafață: linia orizontului se închide înainte ca ochiul să perceapă cu claritate curbura. La suprafață ea este în jos și nu o putem vedea; în interior ea este în sus, dar natura luminii și distanța o estompează aproape total.

Atunci când ești acolo, în interiorul Pământului, în cavitatea subtilă sau eterică, imensă, din centrul lui, în ființă apare un sentiment foarte special, o anumită trăire ce nu poate fi confundată. Cea mai adecvată descriere a acelei emoții este că te simți protejat. Aparent, cineva de la suprafața pământului ar putea să aibă senzația că o dată ce a pătruns în interiorul planetei, devine „constrâns” și „limitat”, „închis”, pentru că nu vede stelele pe cer și nu are senzația de „spațiu deschis”. Cu toate acestea, la locuitorii din centrul Pământului nu există această problemă, pentru că, așa după cum mi-a explicat ghidul nostru, nivelul lor spiritual le permite să înțeleagă și să simtă într-o anumită măsură că Universul se află în ei înșiși. Cel puțin din acest punct de vedere ei nu trebuie să vadă stelele pe cer pentru ca să știe sau să simtă că ele există în imensul spațiu cosmic, într-un fel, este precum în cazul fericirii: pe cea adevărată nu o găsești în exterior oricât ai căuta, ci doar atunci când te îndrepți spre interiorul ființei tale, ajungi la izvoarele ei. Un sihastru nu suferă niciodată că rămâne ani de zile nemișcat în peștera lui, înconjurat de roca muntelui și nu vede stelele pe cer; nici nu suferă de „claustrofobie”, ori de ideea că nu are spațiu. Însăși experiența lui spirituală interioară foarte

bogată îi aduce cu mult mai multe cunoștințe și senzații decât toate stelele de pe cer.

Fiind acolo, în cavitatea din centrul Pământului, simțeam acea senzație de protecție, de bine și de siguranță. Nu îmi era frică și atunci am înțeles mai bine și psihologia locuitorilor din interiorul planetei, care se simt foarte liberi și mulțumiți. Ei trăiesc într-o deplină simbioză cu natura, fără să intervină asupra ei în modul în care noi o facem la suprafață și, din câte mi-am dat seama, violența nu există.

Bărbatul s-a întors spre noi și ne-a făcut un gest ca o invitație de a merge mai departe. De fapt, ne-am întors spre piață și atunci am văzut pe străzi mai mulți oameni, precum și primele vehicule, care erau antigravitaționale. Semănau cu niște mici capsule descoperite, care se deplasau prin aer la o înălțime de aproximativ un metru, fără alt zgomot, decât foșnetul trecerii lor prin aer. Aparent, puteam să spun că persoana care stătea așezată în interior conducea vehiculul, dar practic vorbind, nu am văzut niciun volan sau alte manșe. Mai degrabă, ceea ce am putut să surprind fugitiv era ca un fel de bord computerizat, însă despre acest detaliu nu pot fi sigur, deoarece nu m-am apropiat de un astfel de vehicul.

Ghidul ne-a arătat atunci pe cer și alte vehicule, care erau mult mai mari și zburau la o înălțime mare. Aveau o formă tubulară, de cilindru și erau folosite probabil la transport de mărfuri sau persoane. O dată cu intensificarea activității aeriene, atmosfera în oraș a căpătat parcă un aer mult mai tehnic și în același timp inducea o stare de exaltare sufletească. Marile vehicule cilindrice de pe cer aveau diferite rute la diferite înălțimi, iar unele dintre ele se îndreptau chiar spre Shambala. Printre ele am văzut de asemenea și alte vehicule zburătoare mai mici, de forme diferite și toate acele nave zburau rectiliniu, dar la niveluri diferite de înălțime. Această intensificare a activității aeriene, combinată cu vederea clădirilor strălucitoare și maiestuoase din Shambala creau în mine un sentiment „de viitor" foarte pregnant. Totuși, aproape singurele sunete pe care le auzeam erau cele naturale și doar uneori sunetele vocilor noastre, atunci când vorbeam, deoarece majoritatea conversației se purta telepatic. În schimb, flora și fauna asigurau „fondul sonor" general: auzeam și vedeam insecte în zbor, apa oceanului clipocind, foșnetul copacilor și țipătul ascuțit al unor păsări ce semănau cu

pterodactilii din epocile trecute ale planetei, dar de dimensiuni mai mici.

În timp ce priveam la acea activitate aeriană destul de intensă, din zona cerului situat deasupra pădurii de la marginea orașului am văzut cum începe să apară și să se formeze un vortex vertical uriaș, asemănător în anumite privințe cu vortexul unei tornade, însă piciorul „pâlniei" era drept. În jurul pâlniei, pe lungimea ei, erau mai multe alte inele. Vortexul era imens și avea o culoare gri mai închis decât restul norilor, creând senzația de misterios, dar și de forță teribilă.

Am văzut cum piciorul pâlniei a ajuns până aproape de sol, dar nu l-a atins; atunci, aproape imediat, venind de sus prin deschizătura pâlniei și apoi ieșind în atmosfera orașului am văzut trei nave, una foarte mare și alte două mai mici, care o însoțeau. Aveau formă de lentilă, iar cea mare era ca o dublă lentilă. Navele s-au îndreptat spre partea dreaptă, unde era centrul orașului, la o mare distanță de unde ne aflam noi.

Mă uitam uluit la acele fenomene și l-am auzit pe ghidul nostru vorbind, în timp ce indica spre vortex:

— Acolo este ceea ce voi, la suprafața pământului, spuneți că este Polul Sud geografic. Vortexul reprezintă zona de trecere și se deschide în momente precise, atunci când se aliniază anumite câmpuri magnetice. Noi cunoaștem cu precizie aceste momente importante.

La început am fost surprins să-i aud vocea, care era blândă, caldă, dar puternică. Eu înțelegeam perfect ce îmi spune, dar auzeam sunetele unei limbi pe care nu o cunoșteam. Știam însă despre ea că este limba mayașă, probabil o derivație sau o variantă evoluată a acesteia. Mi-am revenit din surpriza inițială și m-am focalizat din nou asupra problemei vortexului. M-am gândit că numeroasele mistere și ciudățenii care s-au petrecut de-a lungul timpului în Antarctica, printre care și memorabila experiență a amiralului Byrd, nu sunt deloc întâmplătoare și că acum își primesc confirmarea.

— Cu alte cuvinte, noi suntem acum aproximativ sub Polul Sud? am întrebat aproape nevenindu-mi să cred.

— Da, pe o linie aproximativă la verticală.

— Asta înseamnă că oricine trece pe acolo, ajunge aici prin vortex?

Cezar a intervenit:

— Doar dacă ei permit asta. Știi, că am mai discutat.

— Așa este, vortexul se deschide doar la anumite momente și doar in anumite condiții, nu este un fenomen constant, a precizat ghidul nostru.

Într-adevăr, discutasem problema cu Cezar și ea se putea aplica în acest caz. La suprafață, pe verticală, atunci când cineva trece în planul fizic prin acel punct, nu simte nimic deosebit dacă nu este făcută conexiunea subtilă. Dar, dacă te afli într-o stare mai rafinată de conștiință și dacă înțelepții Shambalei permit accesul tău, atunci încetul cu încetul intri, deși la început nici măcar nu realizezi asta. După un timp, însă, vezi cum peisajul începe să se schimbe, zăpada dispare gradat și în locul ei apare vegetație sau poți vedea chiar animale. Atunci deja te afli în interiorul Pământului.

Bărbatul mi-a mai spus:

— Există două posibilități: fie noi suntem cei care permitem accesul sau îl solicităm, așa cum a fost în cazul vostru; fie cel sau cea în discuție este deja o ființă destul de evoluată spiritual, astfel încât poate să „prindă” starea necesară pentru a intra în lumea noastră. Este în același timp dreptul și meritul ei.

— Asta e valabil și pentru intrarea direct în tărâmul Shambalei? am întrebat eu.

— Desigur, numai că și aici sunt niște trepte sau etape succesive. Lumea Shambalei este ea însăși „ierarhizată pe mai multe niveluri, ca niște inele. Are o structură inelară și ajungi doar până la inelul ce corespunde conștiinței tale din acel moment.

Eram uluit și în același timp puțin descurajat. Mie nu mi se permitea accesul nici măcar dincolo de primul zid, care reprezintă intrarea în Shambala până la primul inel, darmite să pretind accesul mai departe, spre centrul ei, unde – din câte am înțeles de la ghidul nostru – se afla înțelepciunea Supremă.

— Trebuie să înțelegi aceste inele ca fiind de fapt niște „bariere” energetice, pe care nu le poți depăși dacă nu ai pregătirea necesară, a precizat bărbatul, sesizând probabil că înțelegerea mea nu era tocmai corectă, ci predispusă la același tip de interpretare fizică ca în lumea de la suprafață, ceea ce m-a făcut să mă gândesc la niște inele ca niște ziduri concentrice.

— Pătrunzi mai adânc în funcție de nivelul tău de conștiință, mi-a mai precizat bărbatul. În lumea voastră au existat totuși unele civilizații care au aplicat același sistem de structură inelară, ca o construcție în plan fizic, dar semnificația ei profundă este de natură subtilă și se referă la „bariera” nivelului de conștiință.

De aici, discuția s-a extins asupra nivelului de cunoaștere și tehnologie pe care îl aveau feluritele comunități din interiorul Pământului, precum și planul de conștiință la care ele aveau acces.

Era totuși o problemă care mă frământa de ceva vreme și pe care am găsit potrivit să o evoc atunci. Știam din discuțiile cu doctorul Xien și cu Cezar că, mergând spre centrul planetei frecvența de vibrație crește, iar planurile de manifestare culminează cu planul cauzal în centrul planetei. Logic, tărâmul Shambalei este un exponent al frecvențelor cele mai înalte și tocmai de aceea eu îl vedeam chiar în centrul Pământului. Totuși, nu reușeam să-mi explic cum este posibil acest lucru, din moment ce Utklaha era doar în planul eteric, chiar dacă în frecvențele lui înalte. În viziunea mea, nu exista suficient „spațiu” pentru a păstra o anumită proporționalitate de manifestare, pentru a explica saltul de la eteric la cauzal. Noi ne aflam acolo în planul eteric, iar peste golf vedeam Shambala, simbol al vieții și iluminării spirituale. Mi se părea „prea aproape” și de aceea l-am întrebat oarecum în șoaptă pe Cezar, în timp ce ne îndreptam agale spre casa familiei:

— Suntem în centrul planetei și e vorba tot despre planul eteric? Unde se mai „comprimă” planurile astral, mental și cauzal ale planetei?

Cezar păru că face un efort pentru a înțelege ce vreau de fapt să spun. După câteva secunde s-a lămurit și mi-a răspuns, oarecum dojenitor:

— Gândești lucrurile prea mecanic. Pătrunderea în planurile subtile atunci când înaintezi spre centrul Pământului nu poate fi tratată strict dimensional, în kilometri. Tu vezi de aici intrarea în Shambala, unde frecvența este cu mult mai înaltă și totuși aparent te afli la o aruncătură de băț de acest tărâm, în planul eteric. Logica îți spune că Shambala ar trebui să fie de asemenea în planul eteric sau cel mult într-un plan astral incipient, pentru că este foarte aproape și „nu este

spațiu destul, proporțional vorbind, pentru ca să se facă trecerea în planurile superioare: astral, mental și cauzal". Dar în realitate este o problemă de manifestare a calității, adică a frecvenței de vibrație și nu o problemă de cantitate, adică de dimensiune. Tu gândești cantitativ, când de fapt problema se pune din punct de vedere calitativ. Nu măsori cu metrul distanța dintre eteric și cauzal.

Explicațiile lui m-au lămurit încă o dată cat este de important ca, atunci când reflectăm asupra aspectelor subtile și spirituale, să nu lăsăm mintea să aplice legile și modalitățile ei de gândire, care sunt ajustate aproape numai după legile planului fizic.

Între timp, ne îndreptam spre casa familiei, unde am ajuns în scurtă vreme. Până acolo, bărbatul a avut timp să ne spună că orașele care există la diferite adâncimi și chiar cele din cavitatea centrală au fiecare „personalitatea" lor, cunoașterea, tradiția și nivelul lor de conștiință. Chiar dacă există legătură și comunicare între ele, totuși fiecare își structurează existența după specificul și originea lui.

Am intrat cu toții în casă, în camera mare și atunci am fost atras de zona bibliotecii, lângă unul dintre pereți. În continuare știam că acolo era biblioteca, dar cu toate acestea nu vedeam nimic pe perete în acel loc. Văzând că acest subiect mă preocupă, femeia s-a apropiat de perete, a făcut un gest elegant cu mâna, ca un evantai, și atunci parcă o „peliculă" s-a dat la o parte și mi-a permis să văd acea bibliotecă. Spațiul pe care rafturile îl ocupau nu era mare, iar cărțile aveau un format deosebit. M-am apropiat cu curiozitate și am scos una dintre aceste cărți, care nu semăna cu ceea ce noi suntem obișnuiți. „Foile" erau mult mai groase și, în general vorbind, o carte avea aparența unei borsete cu discuri digitale.

Fiecare „filă" reprezenta un domeniu sau o istorie pe o durată de timp foarte mare. De exemplu, atunci când am luat o astfel de carte, o „foaie" din ea acoperea istoria omenirii pe aproape o mie de ani. Foile erau de fapt „stări de cunoaștere", ce puteau fi „frunzărite" prin simplă atingere cu mâna. Mi-am spus că ceea ce vedeam acolo era chiar mai avansat tehnologic decât biblioteca din camera.

Ocultă, la care am avut acces în călătoria prin primul tunel, pentru că aveam direct cunoașterea conținutului în

câmpul conștiinței mele. Nu mai era vorba despre proiecții holografice, nici despre urmărit imagini; totul era perceput de cel care interacționa cu acea carte direct în conștiință: știai și înțelegeai conținutul informațional din pagina „citită”. Mi-am dat repede seama că asta implică și o interactivitate extraordinar de eficientă: puteam să intru în conținutul informațional și să selectez ce doream să cunosc, puteam să știu la modul general sau în detaliu despre ceea ce mă interesa.

Toate acestea le-am descoperit doar în câteva secunde de manipulare a unei astfel de cărți din bibliotecă. Era o cunoaștere mult avansată, cumva „empatică”, ce permitea asimilarea mult mai ușoară a informației. Am simțit că acolo existau cărți despre medicină, despre istorie, despre cultură, știință, construcții și multe alte domenii.

Prima carte pe care am scos-o din raft era de medicină și doar ținând-o in mână am știut că în acel tratat era vorba cu predominanță de oase și de schelet. Am simțit că aceea era o informare generală; dacă doream să intru în amănunt sau să caut ceva anume, atunci informația devenea mult mai detaliată și astfel se putea începe studiul. Am pus cartea la loc și am luat altă „borsetă”, care era despre cultura și civilizația umană la nivelul întregii planete. Când am deschis-o, am înțeles imediat felul în care era structurată informația, aproape ca într-un proces verbal: dacă alegeam un an, îmi apărea cunoașterea sintetică a ceea ce s-a petrecut atunci în diferite părți ale lumii, în China, în Europa, în America și in alte zone. Era ca o istorie globală, o privire de ansamblu asupra mersului istoric al omenirii.

Am remarcat că acea istorie nu prezenta evenimentele importante care au avut loc doar la suprafața planetei, ci și pe cele din orașele și comunitățile care există în interiorul ei, pentru că acestea își au de asemenea istoria și evoluția lor. Insistând asupra acestui aspect, am fost curios să aflu mai multe despre Utklaha. „Fila” respectivă, care cuprindea o perioadă de sute de ani de istorie, începea cu anul 1100 d.Hr. Și ea mi-a dat informații cu evenimente din Orient, din Spania, din Britania, dar m-am focalizat repede asupra istoriei orașului din centrul planetei și am înțeles că pe atunci locuitorii din acest oraș experimentau deja tehnologia antigravitației cu navele lor, tehnologie care mai apoi a

evoluat în forma pe care am văzut-o eu. În timp ce soldații și cavalerii Evului Mediu timpuriu se ocupau cu războaiele și Cruciadele specifice istoriei noastre, cei din interiorul Pământului aplicau deja levitația, realizaseră primele călătorii mai lungi cu navele lor și luaseră de asemenea legătura cu alte ființe superioare.

Am fost curios să aflu ce a fost mai înainte de asta și am dat o filă înapoi, care documenta o istorie dintr-o perioadă mai veche. Atunci când atingeam fila respectivă, aveam cunoașterea informației, dar în același timp vedeam și imagini corelate. Foile aveau un „scris” pe ele, care de fapt erau niște semne puțin reliefate; atunci când acestea erau atinse de degete, informația părea că se „scurge” spre conștiință și de asemenea ea era „văzută” de aceasta. Eu trăiam efectiv informația pe care o primeam, vedeam imaginile corelate cu ea și în același timp eram perfect conștient de ambianța camerei în care mă aflam, precum și de ceea ce eu făceam atunci. Într-un fel foarte plăcut și interesant, conștiința accesa niveluri multidimensionale și făcea posibilă o cunoaștere deosebită, la care puteam să am acces în acel mod foarte special.

Eram interesat să aflu cum a apărut Utklaha și atunci am înțeles, am știut și totodată am văzut că în urmă cu aproximativ 2300 de ani, în zona în care mă aflam atunci era doar un simplu sat sau cătun, plasat în mijlocul pădurii. Aproape totul în jur era numai pădure. Am înțeles de asemenea că primii care au locuit acolo din rândul olmecilor și toltecilor au fost vracii și înțelepții acestora, care aveau acces la cunoașterea ezoterică și la portalurile ce le-au permis să pătrundă in interior și să întemeieze primele case, practic prima așezare în acea regiune. Apoi, încetul cu încetul au sosit aici și alții din civilizația lor. La un moment dat am văzut o pătrundere masivă de populație, însă orașul era deja evoluat.

Atunci când „citeam în acest mod din carte, nu era ca și când aș fi citit rând cu rând dintr-o lucrare obișnuită. Istoria pe care o aflam în acest mod era destul de dinamică și cred că o parcurgeam de fapt din sută în sută de ani, astfel încât atunci am avut o percepție oarecum globală pe o perioadă extinsă de timp. Mi-am dat seama că era vorba de fapt de dexteritatea mea subtilă de a „citi”, însă fiind prima dată când făceam așa ceva și neavând timp la dispoziție, nu

am putut să investighez în amănunt. Totuși, aș fi putut să fac asta, pentru că de pildă am observat că „scrisul” exista, puțin reliefat, dar dacă mă uitam cu mai mare atenție, atunci vedeam că el devenea din ce în ce mai fin și atunci informația era și ea din ce în ce mai amănunțită.

Am perceput atunci transmisia telepatică din partea bărbatului că se apropia timpul plecării noastre, astfel că am închis cartea, am pus-o la loc în raft, iar femeia a făcut de asemenea un gest cu mâna și acea peliculă a acoperit biblioteca, care a dispărut din vedere. Atunci am văzut coborând pe scările de la etaj o fată, pe care femeia ne-a prezentat-o ca fiind fiica lor. Avea cam 17 ani și era într-adevăr foarte frumoasă, îmbinând totuși parcă mai multe trăsături de la mama, decât de la tatăl ei: același păr lung și ondulat, aceeași culoare a ochilor, același aer demn și delicat pe care îl avea femeia. Trupul era foarte armonios și bine proporționat, radiind energia specifică vârstei. Din câte mi-am putut da seama, moștenise de la tatăl ei structura nasului și a gurii, deoarece aici trăsăturile fizionomice erau asemănătoare.

Am fost prezentați ca venind din „curbura exterioară”, ceea ce pentru mine a sunat interesant, căci era prima dată când auzeam felul în care se referă ei la lumea noastră. Fata ne-a salutat și ne-a privit cu o anumită curiozitate, după care și-a continuat drumul și a ieșit din casă, îndreptându-se spre piață.

Atunci am știut că trebuia să ne întoarcem la suprafață. Bărbatul venise lângă ușa din perete, prin care noi am sosit și a deschis-o, deoarece aceea era singura ușă din casă care era normală, precum ușile din lumea noastră. Dincolo de ea era întuneric beznă și asta mi-a provocat în primul moment o strângere de inimă. Bărbatul ne-a făcut semn și a intrat în acea beznă, apoi Cezar și apoi eu. După mine a venit femeia, pe care am auzit-o închizând ușa.

În clipa în care am pășit in acea beznă, mediul înconjurător s-a luminat: am văzut culoarul lung de câțiva metri, ca un intrând, apoi peștera, apoi am parcurs în sens invers toate etapele ca la venire, traversând diferite zone caracterizate fie de umezeală, fie de căldură, ori de cristale. Atunci când am ajuns în zona cu temperatură ridicată, întocmai ca și la venire am intrat într-o stare ca de transă, în

care îmi păstram luciditatea, dar cu toate acestea totul în jurul meu părea „încetinit”.

După ce la un moment dat am avut falsa senzație că urc, deși mă aflam pe sol drept, am ajuns în fața ieșirii din peșteră. Afară erau Cezar și ghidul nostru, iar puțin mai încolo, cam în aceeași zonă în care îl lăsasem, ne aștepta șamanul. În urma mea a sosit și femeia. Vizita în centrul Pământului nu durase mult, dar fusese plină de informații și momente minunate.

Cei doi ghizi și-au înclinat ușor capetele către noi m semn de rămas bun, după care s-au întors și au intrat m peșteră, dispărând din câmpul nostru vizual. Șamanul ne-a condus la mașină, dar a refuzat să-l ducem noi în oraș, astfel că ne-am întors în El Calafate, la hotelul unde rezervasem cameră. Mă simțeam în continuare ca într-o stare de transă și nu-mi doream decât să dorm, ceea ce am și făcut până a doua zi dimineață.

Am remarcat că după fiecare revenire dintr-o călătorie în interiorul Pământului, un anumit timp mă simțeam oarecum străin de lumea de la suprafață. Vorbeam mai puțin și dormeam mai mult, însă după două-trei zile totul reintra în normal. Cezar mi-a spus că acele senzații vor dispărea după mai multe călătorii, deoarece corpul meu se va acomoda treptat cu vibrația caracteristică interiorului planetei noastre. Totuși, zborul îndelungat spre casă a prelungit starea mea, dar după ce am ajuns la Bază totul a reintrat în normal.

Mi-a trebuit o lună de zile pentru a-mi pune în ordine notițele, însemnările și schițele referitoare la călătoriile pe care le-am făcut în interiorul Pământului și, de asemenea, pentru a stabili cu Cezar ce anume am voie să spun și ce nu. În paralel m-am ocupat de ultimele detalii ale organizării expediției spre Irak, care era foarte importantă.

Călătoriile pe care le-am făcut în interiorul planetei au adus o transformare majoră pentru cunoștințele și înțelegerea mea asupra lumii. Ele au pavat drumul către experiențe și revelații uluitoare, care mi-au oferit răspunsuri îndelung căutate. Tot ceea ce avem de făcut este să renunțăm la gândirea dogmatică și să ne urmăm intuiția din inimă.

Am rămas un timp admirând cu toții acel splendid tablou ce ni se înfățișa în fața ochilor, după care bărbatul ne-a invitat să mergem mai departe, pe alte străzi ale orașului. Simțeam

un vânt foarte plăcut, cald, care îmi atingea pielea și îmi crea o senzație de extraordinar bine în ființă.

Orașul crea impresia de vechi, însă după cum am spus aceea era doar o primă impresie „exterioară”, pentru că atunci când atenția devenea focalizată, lucrurile parcă se schimbau, căpătând un aspect modern și chiar avansat tehnologic. Niciuna dintre construcții nu depășea un etaj înălțime, iar casele erau una lângă cealaltă, fără curte. În spatele caselor și a pieței principale se întindeau păduri luxuriante, căci acolo Natura părea să se îmbine foarte bine cu activitatea și prezența oamenilor.

După un ocol am ajuns din nou în piața centrală, unde am văzut de data aceasta câțiva oameni. Portul lor era simplu, dar rafinat. Am văzut că cei mai mulți bărbați purtau un fel de robă lungă până la călcâie, despicată pe părți și cu pantaloni pe dedesubt. Femeile purtau de asemenea o rochie lungă până jos, însă croită pe specificul feminin, strânsă puțin la talie cu o curea elegantă și având niște pliuri foarte frumoase pe părți. În picioare purtau un fel de ghetuțe care semănau cu șoșonii, dar erau mult mai elegante, cu o clapetă în lateral. Deși părea moale, am observat că atunci când dădea de pietrele dalelor, talpa se întărea, în schimb atunci când materia pe care călca era biologică, cum ar fi pământ sau iarbă, aceasta se mula după forma respectivă.

Admiram rafinamentul îmbrăcăminții lor, care deși simplă, era foarte elegantă și cu bun gust realizată. Un timp am studiat aceasta chiar pe cei doi care ne serveau drept ghizi în acel loc, mai ales că reprezentau un cuplu foarte reușit. Femeia impunea prin armonia formelor și prestanță, dublată însă de o mare bunătate interioară ce emana mai ales din ochii ei mari, având o culoare neobișnuită, un amestec între gri și căprui. Părul ei șaten închis era lung și ondulat, iar la gât purta un medalion fără fir, de formă rotundă. Văzând că sunt interesat de simbolul ce era gravat pe el, ea mi-a explicat că acela reprezenta un fel de vechi blazon al descendenței familiei ei. Ea mi-a explicat că medalionul rămânea lipit de piele, fără să fie susținut de nimic, datorită rezonanței care era creată între vibrația lui specifică și sentimentele din inima ei. Având în vedere că mă aflam în planul eteric superior, astfel de fenomene îmi păreau a fi perfect explicabile, căci ele aveau o natură preponderent energetică și mai puțin materială.

Costumația lor nu reprezenta însă un port generalizat. Atunci când am ajuns în piața orașului, la fântâna arteziană, am văzut persoane purtând și alte costumații, de pildă haine mulate pe corp. Mi-am dat seama că acele persoane erau preocupate de o anumită latură a activității, ceea ce la noi fac sportivii. De altfel, unul dintre bărbați se îndrepta destul de repede spre apa mării, care era în fața noastră la o mică distanță, probabil pentru a înota, ori altă activitate de acest gen.

Am privit atunci cu atenție mai mare în jur și am observat că noi ne aflam de fapt într-o margine a acelui oraș, care se întindea mult în dreapta noastră. În locul în care ne găseam, localitatea părea să se întindă pe o peninsulă ce înainta adânc în apa mării, iar spre orizont vedeam tărâmul cu zidurile Shambalei și alte construcții dincolo de el. Privind în dreapta, spre oraș, am observat mai multe clădiri înalte ce aveau o linie arhitectonică deosebită, deși nu neapărat futuristă. Mi-am dat seama atunci că, cu cât se apropiau mai mult de centrul orașului, cu atât acele clădiri erau mai înalte.

Mi-am îndreptat atunci privirea către cer și l-am privit cu mai multă atenție. Soarele lor se afla exact la zenit, deasupra capului și nu își schimba poziția. Puteam să mă uit la el fără să mă orbească, chiar dacă cu o anumită greutate, pentru că intensitatea luminii lui era cam două treimi din cea a soarelui nostru. De asemenea, dimensiunea lui era mai mică, aproximativ jumătate din diametrul discului solar ce îl vedem pe cerul nostru. Lumina era blândă, iar aerul cald, dar o căldură plăcută, ca în luna mai sau iunie. Încă de când am sosit în acel loc am remarcat că aerul are în compoziția lui mai puțin oxigen decât la suprafața pământului, dar lipsa lui era compensată pe deplin de energia subtilă pe care o conținea. Ghidul nostru ne-a explicat că aceasta se datora radiației speciale a soarelui lor interior, care de fapt era manifestarea eterică a găurii negre din centrul Pământului.

Cerul nu era albastru, așa cum îl vedem noi la suprafață, ci mai degrabă o combinație între albastru, alb și gri, ceea ce îl făcea să apară oarecum difuz. Lumina însăși părea să fie „lăptoasă”, astfel încât ea parcă „mângâia” și îmbrăca fiecare formă într-o haină protectoare. Am văzut și nori pe cer, care aici apăreau cu forme mai clare decât cei de pe cerul din Tomassis.

Bărbatul ne-a spus că noi ne aflam pe o peninsulă care intra în ocean. Am fost mirat auzind acest termen, dar el ne-a reconfirmat că este vorba despre un ocean imens și că în alte zone ale interiorului planetei mai există de asemenea întinderi mari de apă, lacuri și chiar mări. Eu aveam deja experiența din Tomassis, unde am văzut acea mare sau, în orice caz, un lac de mari dimensiuni. În plus, știam despre bănuielile oamenilor de știință și unele dintre măsurătorile lor, care atestă existența unui ocean interior, deci puteam să înțeleg bine acest lucru, însă chiar și așa termenul de „ocean” mi s-a părut atunci uluitor, în special pentru că valurile, așa cum le vedeam, erau foarte mici. Bărbatul ne-a explicat atunci că asta se datorează configurației speciale a uscatului în acea zonă, care este precum o peninsulă și formează un golf, protejând astfel țărmurile de valuri mai mari.

Înclin să cred că apa oceanului era dulce, deși nu pot spune asta cu certitudine. În general vorbind, mi-am dat seama că acolo tu întrebi cam ceea ce ei vor ca tu să afli și chiar dacă mai apoi vrei să pui și alte întrebări, ceva parcă te oprește. Cumva, situația era asemănătoare cu aceea în care un grup vizitează un muzeu și ascultă explicațiile ghidului: poți pune două-trei întrebări, dar până la urmă tot după indicațiile ghidului te ții, urmând firul pe care el îl imprimă. Astfel încât nici eu n-am mai întrebat nimic despre apa oceanului, dar simțeam și totodată aveam un fel de cunoaștere interioară, specifică acelui plan în care ne aflam și unde lucrurile se petrec altfel decât la suprafață: cumva, știam că apa totuși era deosebită de apa unui ocean de la suprafață, de parcă ar fi fost și dulce și sărată în același timp. Știam de asemenea că acea calitate specială a apei era dată prin acțiunea soarelui de pe cerul lor, așa cum încărcarea energetică specială a aerului era și ea tot un efect al său remarcabil.

Între timp, am coborât pe acea stradă și am ajuns pe plaja oceanului, acoperită cu nisip alb, curat. Câteva stânci mici și răzlețe contrastau plăcut cu strălucirea slabă a nisipului. La capătul drumului pavat cu pietre, dincolo de care era nisipul plajei, creșteau câțiva arbuști ce delimitau acea zonă.

Am privit cu nesaț dincolo de golf la splendoarea acelor construcții și ziduri albe ce semnificau zona de intrare în tărâmul Shambalei. Fiind acum puțin mai aproape de acel pământ și având o perspectivă complet liberă și clară,

neobturată de alte clădiri, am putut să văd mai bine unele din caracteristicile acelui sublim tărâm. Construcțiile erau înalte, strălucitoare și transparente, părând că sunt făcute din diamant. Erau impunătoare și cu forme îndrăznețe, în care predomina spirala. De data asta, însă, am văzut cu mai multă claritate că în spatele acelor clădiri maiestuoase erau alte construcții, doar că acestea erau parcă ascunse într-un fel de halou, prin care nu puteam să disting prea bine. L-am întrebat pe ghid ce reprezintă acel halou și ce ascunde el.

— Haloul există doar pentru percepția ta, mi-a răspuns bărbatul. El reprezintă limita până la care conștiința ta poate să înțeleagă ceea ce vede. Dincolo de această limită, ea nu mai poate percepe frecvența de vibrație a ceea ce se află acolo și de aceea ție îți apare ca fiind ocultat. Însă eu văd cu claritate acea realitate și la fel și prietenul tău.

Știam că Cezar fusese de mai multe ori în Shambala, însă el nu a deschis niciodată acest subiect, iar eu am simțit că în acest caz era o barieră care trebuie respectată și nu am insistat. Simțeam o mare bucurie pentru el și în sinea mea speram că acum, când experiența mea devenise mai bogată, să aflu de la el mai multe, aspirând ca eu însumi să ajung să merg în acel tărâm.

Bărbatul a continuat să-mi explice:

— Totuși, chiar și dintre locuitorii orașului nostru sunt puțini cei care au această capacitate, de a vedea „dincolo de halou”. Majoritatea vede așa cum îl percepi tu în momentul de față. Oamenii văd doar partea de intrare, cu aceste clădiri la care te uiți și tu acum și deseori ei traversează golful și merg acolo pentru a primi învățături și a se pregăti spiritual. Aceasta este ca o zonă de ucenicie, pentru că ea semnifică doar intrarea în tărâmul Shambalei. Ca să ajungi efectiv în Shambala trebuie să fii în regiunea pe care tu o vezi în depărtare, învelită într-un „halou”.

Deși înțelegeam în mare parte principiul acelei situații, așa cum mi-a fost el explicat, totuși în unele aspecte rămâneam parcă „atașat” de concepțiile și tendințele inoculate în existența din planul fizic. De pildă, aș fi vrut să știu ce anume se întâmpla dacă cineva mergea în zona periferică a Shambalei, iar de acolo își continua drumul spre halou, pentru a intra în Shambala. Bărbatul m-a privit ușor amuzat, dar a apreciat inocența cu care am pus acea întrebare și mi-a răspuns:

— Chiar de ar face asta, s-ar trezi pe munte sau în pădure, de exemplu. Nu poți cunoaște ceva dacă nu ești încă pregătit să o faci. Acesta este motivul pentru care mulți dintre semenii noștri merg în această zonă de intrare în Shambala, ca la un fel de școală spirituală, prin care ei evoluează și își rafinează suficient de mult conștiința. Mai târziu ei devin capabili să acceseze planul de conștiință al Shambalei și atunci pot intra pe teritoriul ei.

Totuși, nu îmi era prea clar dacă acolo veneau ființe și din alte zone și orașe din interiorul Pământului. Mi se părea puțin cam complicat cu „naveta” pe care trebuiau să o facă.

Am întrebat:

— Poate că pentru cei de aici este ușor să aveți acest acces, dar pentru alți oameni din interior sau chiar de la suprafață mi se pare dificil să acceseze aceste „cursuri”. Îmi imaginez că nu se organizează „excursii” colective.

— Judeci lucrurile în spiritul legilor fizice, dar aici ele sunt cu totul altfel, mai ales în ceea ce privește acest tărâm, pe care mulți dintre voi, cei de la suprafață, îl considerați ca fiind „legendar” sau „mitic”. Îl vezi ai ochii tăi, el este cât se poate de real, chiar dacă acum tu nu ai acces decât doar la o mică parte din el. Ceea ce mulți oameni nu pot să înțeleagă este faptul că Shambala nu e localizată undeva anume; ea este într-adevăr o lume de sine stătătoare, însă are ramificații în diverse părți, așa încât cei care sunt pregătiți pot intra în acest tărâm fie că sunt de aici, fie că sunt din cealaltă parte a cavității interioare a Pământului, din alte orașe sau lumi, ori chiar de la suprafața planetei.

— Și cum fac ei asta? am întrebat foarte interesat.

— Prin anumite „porți” dimensionale, de felul celei prin care ați venit și voi aici, în Utklaha.

Am rămas puțin pe gânduri, zicându-mi că oricine ar fi putut să nimerească o astfel de „poartă” interdimensională. Bărbatul a intuit imediat natura inferenței mele mentale și m-a corijat:

— Aparent, ai putea spune asta, dar în realitate lucrurile stau cu totul altfel. Accesul este foarte strict controlat și nu este un proces mecanic sau automat, așa cum te-ai putea gândi tu. De exemplu, nu este de ajuns să știi că într-un loc anume există o astfel de deschidere spre lumea Shambalei, pentru a avea acces acolo. Chiar și dacă ai ajunge în acel loc în care știi că

există „poarta”, tot nu ai trece, deoarece nu cunoști anumite reguli ale ciclicității ei, ori a poziției ei specifice. Și mai sunt gardienii unor astfel de locuri speciale.

M-au năpădit atunci brusc amintirile recentei călătorii și a întâlnirii cu Gardianul.

— Ești tu un astfel de gardian? l-am întrebat franc pe ghidul nostru.

— Am primit această însărcinare de la înțelepți. Supraveghez trecerea de la suprafață spre lumea Shambalei prin acea „poartă” prin care ați venit și voi. Ei mă anunță cine trebuie să vină aici și cine nu. E o sarcină pe care mi-am asumat-o împreună cu familia mea.

— A fost impusă? E ca un serviciu sau altceva de acest gen? am întrebat în continuare, curios să știu cum sunt lucrurile în acel loc.

— Nu este un serviciu, nici un sport sau alt obicei ocazional. Este o atitudine firească, ceva care decurge în mod natural după gradul de înțelegere al fiecăruia. Nimeni nu impune nimic altcuiva aici.

M-am gândit atunci la condiția noastră, în lumea de la suprafață, la manipularea, minciuna și opresiunea care există aproape peste tot, manifestate în felurite forme și am comparat asta cu liniștea, calmul și înțelepciunea ce domneau aici, în interiorul Pământului, aproape de Shambala. Cine s-ar mai întoarce în „închisoare”? Și totuși, lucrurile au un rost al lor și o anumită succesiune, care trebuie respectată.

Înainte să avansez mai mult cu „filosofia” mea, bărbatul ne-a făcut un semn cu mâna, ca o invitație, pentru a ne continua drumul înapoi spre oraș. Am mers astfel câteva minute pe străzile lui, încă relativ pustii, cu ghidul nostru puțin în față și soția lui mereu în stânga mea, dar puțin în spate. Îi percepeam prezența minunată, suavă și demnă în același timp, o delicatețe ce sublinia totuși personalitatea ei puternică. Ea aducea duioșia, feminitatea, armonia în grupul nostru și asta puteam să simt cu claritate.

Ne-am apropiat de partea muntoasă a orașului și, având în partea stângă plaja și golful, bărbatul ne-a indicat zona din depărtare, spre orizont. Privind cu atenție am putut să observ, chiar dacă destul de încețoșat, ampla curbură interioară a Pământului, însă doar pe un arc de cerc relativ redus. Chiar și așa, sentimentul era copleșitor... vedeam totul ca o structură

gigantică în nuanțe de albastru, chiar dacă parcă aerată, datorită depărtării foarte mari până acolo.

— Doar din acest unghi puteți vedea curbura interioară a Pământului și numai dacă e senin și fără nori. Nu se poate observa din alte zone, datorită luminii și razei foarte mari pe care o are, însă dacă priviți exact de aici, lumina cade într-un anumit fel și puteți înțelege că sunteți în interiorul planetei.

Eu văzusem foarte vag tendința de curbură la orizont atunci când am privit spre tărâmul Shambalei, când eram aproape de plajă, însă aici se vedea mult mai bine și pe o înălțime mai mare, chiar dacă de asemenea la mare depărtare. Teoretic, curbura ar fi trebuit să se vadă din orice punct sau oraș din interiorul giganticei cavități din centrul planetei, însă acolo practic nu există nicio deosebire față de felul în care vedem noi la suprafață: linia orizontului se închide înainte ca ochiul să perceapă cu claritate curbura. La suprafață ea este în jos și nu o putem vedea; în interior ea este în sus, dar natura luminii și distanța o estompează aproape total.

Atunci când ești acolo, în interiorul Pământului, în cavitatea subtilă sau eterică, imensă, din centrul lui, în ființă apare un sentiment foarte special, o anumită trăire ce nu poate fi confundată. Cea mai adecvată descriere a acelei emoții este că te simți protejat. Aparent, cineva de la suprafața pământului ar putea să aibă senzația că o dată ce a pătruns în interiorul planetei, devine „constrâns” și „limitat”, „închis”, pentru că nu vede stelele pe cer și nu are senzația de „spațiu deschis”. Cu toate acestea, la locuitorii din centrul Pământului nu există această problemă, pentru că, așa după cum mi-a explicat ghidul nostru, nivelul lor spiritual le permite să înțeleagă și să simtă într-o anumită măsură că Universul se află în ei înșiși. Cel puțin din acest punct de vedere ei nu trebuie să vadă stelele pe cer pentru ca să știe sau să simtă că ele există în imensul spațiu cosmic, într-un fel, este precum în cazul fericirii: pe cea adevărată nu o găsești în exterior oricât ai căuta, ci doar atunci când te îndrepți spre interiorul ființei tale, ajungi la izvoarele ei. Un sihastru nu suferă niciodată că rămâne ani de zile nemișcat în peștera lui, înconjurat de roca muntelui și nu vede stelele pe cer; nici nu suferă de „claustrofobie”, ori de ideea că nu are spațiu. Însăși experiența lui spirituală interioară foarte

bogată îi aduce cu mult mai multe cunoștințe și senzații decât toate stelele de pe cer.

Fiind acolo, în cavitatea din centrul Pământului, simțeam acea senzație de protecție, de bine și de siguranță. Nu îmi era frică și atunci am înțeles mai bine și psihologia locuitorilor din interiorul planetei, care se simt foarte liberi și mulțumiți. Ei trăiesc într-o deplină simbioză cu natura, fără să intervină asupra ei în modul în care noi o facem la suprafață și, din câte mi-am dat seama, violența nu există.

Bărbatul s-a întors spre noi și ne-a făcut un gest ca o invitație de a merge mai departe. De fapt, ne-am întors spre piață și atunci am văzut pe străzi mai mulți oameni, precum și primele vehicule, care erau antigravitaționale. Semănau cu niște mici capsule descoperite, care se deplasau prin aer la o înălțime de aproximativ un metru, fără alt zgomot, decât foșnetul trecerii lor prin aer. Aparent, puteam să spun că persoana care stătea așezată în interior conducea vehiculul, dar practic vorbind, nu am văzut niciun volan sau alte manșe. Mai degrabă, ceea ce am putut să surprind fugitiv era ca un fel de bord computerizat, însă despre acest detaliu nu pot fi sigur, deoarece nu m-am apropiat de un astfel de vehicul.

Ghidul ne-a arătat atunci pe cer și alte vehicule, care erau mult mai mari și zburau la o înălțime mare. Aveau o formă tubulară, de cilindru și erau folosite probabil la transport de mărfuri sau persoane. O dată cu intensificarea activității aeriene, atmosfera în oraș a căpătat parcă un aer mult mai tehnic și în același timp inducea o stare de exaltare sufletească. Marile vehicule cilindrice de pe cer aveau diferite rute la diferite înălțimi, iar unele dintre ele se îndreptau chiar spre Shambala. Printre ele am văzut de asemenea și alte vehicule zburătoare mai mici, de forme diferite și toate acele nave zburau rectiliniu, dar la niveluri diferite de înălțime. Această intensificare a activității aeriene, combinată cu vederea clădirilor strălucitoare și maiestuoase din Shambala creau în mine un sentiment „de viitor” foarte pregnant. Totuși, aproape singurele sunete pe care le auzeam erau cele naturale și doar uneori sunetele vocilor noastre, atunci când vorbeam, deoarece majoritatea conversației se purta telepatic. În schimb, flora și fauna asigurau „fondul sonor” general: auzeam și vedeam insecte în zbor, apa oceanului clipocind, foșnetul copacilor și țipătul ascuțit al unor păsări ce semănau cu

pterodactilii din epocile trecute ale planetei, dar de dimensiuni mai mici.

În timp ce priveam la acea activitate aeriană destul de intensă, din zona cerului situat deasupra pădurii de la marginea orașului am văzut cum începe să apară și să se formeze un vortex vertical uriaș, asemănător în anumite privințe cu vortexul unei tornade, însă piciorul „pâlniei” era drept. În jurul pâlniei, pe lungimea ei, erau mai multe alte inele. Vortexul era imens și avea o culoare gri mai închis decât restul norilor, creând senzația de misterios, dar și de forță teribilă.

Am văzut cum piciorul pâlniei a ajuns până aproape de sol, dar nu l-a atins; atunci, aproape imediat, venind de sus prin deschizătura pâlniei și apoi ieșind în atmosfera orașului am văzut trei nave, una foarte mare și alte două mai mici, care o însoțeau. Aveau formă de lentilă, iar cea mare era ca o dublă lentilă. Navele s-au îndreptat spre partea dreaptă, unde era centrul orașului, la o mare distanță de unde ne aflam noi.

Mă uitam uluit la acele fenomene și l-am auzit pe ghidul nostru vorbind, în timp ce indica spre vortex:

— Acolo este ceea ce voi, la suprafața pământului, spuneți că este Polul Sud geografic. Vortexul reprezintă zona de trecere și se deschide în momente precise, atunci când se aliniază anumite câmpuri magnetice. Noi cunoaștem cu precizie aceste momente importante.

La început am fost surprins să-i aud vocea, care era blândă, caldă, dar puternică. Eu înțelegeam perfect ce îmi spune, dar auzeam sunetele unei limbi pe care nu o cunoșteam. Știam însă despre ea că este limba mayașă, probabil o derivație sau o variantă evoluată a acesteia. Mi-am revenit din surpriza inițială și m-am focalizat din nou asupra problemei vortexului. M-am gândit că numeroasele mistere și ciudățenii care s-au petrecut de-a lungul timpului în Antarctica, printre care și memorabila experiență a amiralului Byrd, nu sunt deloc întâmplătoare și că acum își primesc confirmarea.

— Cu alte cuvinte, noi suntem acum aproximativ sub Polul Sud? am întrebat aproape nevenindu-mi să cred.

— Da, pe o linie aproximativă la verticală.

— Asta înseamnă că oricine trece pe acolo, ajunge aici prin vortex?

Cezar a intervenit:

— Doar dacă ei permit asta. Știi, că am mai discutat.

— Așa este, vortexul se deschide doar la anumite momente și doar in anumite condiții, nu este un fenomen constant, a precizat ghidul nostru.

Într-adevăr, discutasem problema cu Cezar și ea se putea aplica în acest caz. La suprafață, pe verticală, atunci când cineva trece în planul fizic prin acel punct, nu simte nimic deosebit dacă nu este făcută conexiunea subtilă. Dar, dacă te afli într-o stare mai rafinată de conștiință și dacă înțelepții Shambalei permit accesul tău, atunci încetul cu încetul intri, deși la început nici măcar nu realizezi asta. După un timp, însă, vezi cum peisajul începe să se schimbe, zăpada dispare gradat și în locul ei apare vegetație sau poți vedea chiar animale. Atunci deja te afli în interiorul Pământului.

Bărbatul mi-a mai spus:

— Există două posibilități: fie noi suntem cei care permitem accesul sau îl solicităm, așa cum a fost în cazul vostru; fie cel sau cea în discuție este deja o ființă destul de evoluată spiritual, astfel încât poate să „prindă” starea necesară pentru a intra în lumea noastră. Este în același timp dreptul și meritul ei.

— Asta e valabil și pentru intrarea direct în tărâmul Shambalei? am întrebat eu.

— Desigur, numai că și aici sunt niște trepte sau etape succesive. Lumea Shambalei este ea însăși „ierarhizată pe mai multe niveluri, ca niște inele. Are o structură inelară și ajungi doar până la inelul ce corespunde conștiinței tale din acel moment.

Eram uluit și în același timp puțin descurajat. Mie nu mi se permitea accesul nici măcar dincolo de primul zid, care reprezintă intrarea în Shambala până la primul inel, darmite să pretind accesul mai departe, spre centrul ei, unde – din câte am înțeles de la ghidul nostru – se afla înțelepciunea Supremă.

— Trebuie să înțelegi aceste inele ca fiind de fapt niște „bariere” energetice, pe care nu le poți depăși dacă nu ai pregătirea necesară, a precizat bărbatul, sesizând probabil că înțelegerea mea nu era tocmai corectă, ci predispusă la același tip de interpretare fizică ca în lumea de la suprafață, ceea ce m-a făcut să mă gândesc la niște inele ca niște ziduri concentrice.

— Pătrunzi mai adânc în funcție de nivelul tău de conștiință, mi-a mai precizat bărbatul. În lumea voastră au existat totuși unele civilizații care au aplicat același sistem de structură inelară, ca o construcție în plan fizic, dar semnificația ei profundă este de natură subtilă și se referă la „bariera" nivelului de conștiință.

De aici, discuția s-a extins asupra nivelului de cunoaștere și tehnologie pe care îl aveau feluritele comunități din interiorul Pământului, precum și planul de conștiință la care ele aveau acces.

Era totuși o problemă care mă frământa de ceva vreme și pe care am găsit potrivit să o evoc atunci. Știam din discuțiile cu doctorul Xien și cu Cezar că, mergând spre centrul planetei frecvența de vibrație crește, iar planurile de manifestare culminează cu planul cauzal în centrul planetei. Logic, tărâmul Shambalei este un exponent al frecvențelor cele mai înalte și tocmai de aceea eu îl vedeam chiar în centrul Pământului. Totuși, nu reușeam să-mi explic cum este posibil acest lucru, din moment ce Utklaha era doar în planul eteric, chiar dacă în frecvențele lui înalte. În viziunea mea, nu exista suficient „spațiu" pentru a păstra o anumită proporționalitate de manifestare, pentru a explica saltul de la eteric la cauzal. Noi ne aflam acolo în planul eteric, iar peste golf vedeam Shambala, simbol al vieții și iluminării spirituale. Mi se părea „prea aproape" și de aceea l-am întrebat oarecum în șoaptă pe Cezar, în timp ce ne îndreptam agale spre casa familiei:

— Suntem în centrul planetei și e vorba tot despre planul eteric? Unde se mai „comprimă" planurile astral, mental și cauzal ale planetei?

Cezar păru că face un efort pentru a înțelege ce vreau de fapt să spun. După câteva secunde s-a lămurit și mi-a răspuns, oarecum dojenitor:

— Gândești lucrurile prea mecanic. Pătrunderea în planurile subtile atunci când înaintezi spre centrul Pământului nu poate fi tratată strict dimensional, în kilometri. Tu vezi de aici intrarea în Shambala, unde frecvența este cu mult mai înaltă și totuși aparent te afli la o aruncătură de băț de acest tărâm, în planul eteric. Logica îți spune că Shambala ar trebui să fie de asemenea în planul eteric sau cel mult într-un plan astral incipient, pentru că este foarte aproape și „nu este

spațiu destul, proporțional vorbind, pentru ca să se facă trecerea în planurile superioare: astral, mental și cauzal”. Dar în realitate este o problemă de manifestare a calității, adică a frecvenței de vibrație și nu o problemă de cantitate, adică de dimensiune. Tu gândești cantitativ, când de fapt problema se pune din punct de vedere calitativ. Nu măsori cu metrul distanța dintre eteric și cauzal.

Explicațiile lui m-au lămurit încă o dată cat este de important ca, atunci când reflectăm asupra aspectelor subtile și spirituale, să nu lăsăm mintea să aplice legile și modalitățile ei de gândire, care sunt ajustate aproape numai după legile planului fizic.

Între timp, ne îndreptam spre casa familiei, unde am ajuns în scurtă vreme. Până acolo, bărbatul a avut timp să ne spună că orașele care există la diferite adâncimi și chiar cele din cavitatea centrală au fiecare „personalitatea” lor, cunoașterea, tradiția și nivelul lor de conștiință. Chiar dacă există legătură și comunicare între ele, totuși fiecare își structurează existența după specificul și originea lui.

Am intrat cu toții în casă, în camera mare și atunci am fost atras de zona bibliotecii, lângă unul dintre pereți. În continuare știam că acolo era biblioteca, dar cu toate acestea nu vedeam nimic pe perete în acel loc. Văzând că acest subiect mă preocupă, femeia s-a apropiat de perete, a făcut un gest elegant cu mâna, ca un evantai, și atunci parcă o „peliculă” s-a dat la o parte și mi-a permis să văd acea bibliotecă. Spațiul pe care rafturile îl ocupau nu era mare, iar cărțile aveau un format deosebit. M-am apropiat cu curiozitate și am scos una dintre aceste cărți, care nu semăna cu ceea ce noi suntem obișnuiți. „Foile” erau mult mai groase și, în general vorbind, o carte avea aparența unei borsete cu discuri digitale.

Fiecare „filă” reprezenta un domeniu sau o istorie pe o durată de timp foarte mare. De exemplu, atunci când am luat o astfel de carte, o „foaie” din ea acoperea istoria omenirii pe aproape o mie de ani. Foile erau de fapt „stări de cunoaștere”, ce puteau fi „frunzărite” prin simplă atingere cu mâna. Mi-am spus că ceea ce vedeam acolo era chiar mai avansat tehnologic decât biblioteca din camera.

Ocultă, la care am avut acces în călătoria prin primul tunel, pentru că aveam direct cunoașterea conținutului în

câmpul conștiinței mele. Nu mai era vorba despre proiecții holografice, nici despre urmărit imagini; totul era perceput de cel care interacționa cu acea carte direct în conștiință: știai și înțelegeai conținutul informațional din pagina „citită”. Mi-am dat repede seama că asta implică și o interactivitate extraordinar de eficientă: puteam să intru în conținutul informațional și să selectez ce doream să cunosc, puteam să știu la modul general sau în detaliu despre ceea ce mă interesa.

Toate acestea le-am descoperit doar în câteva secunde de manipulare a unei astfel de cărți din bibliotecă. Era o cunoaștere mult avansată, cumva „empatică”, ce permitea asimilarea mult mai ușoară a informației. Am simțit că acolo existau cărți despre medicină, despre istorie, despre cultură, știință, construcții și multe alte domenii.

Prima carte pe care am scos-o din raft era de medicină și doar ținând-o in mână am știut că în acel tratat era vorba cu predominanță de oase și de schelet. Am simțit că aceea era o informare generală; dacă doream să intru în amănunt sau să caut ceva anume, atunci informația devenea mult mai detaliată și astfel se putea începe studiul. Am pus cartea la loc și am luat altă „borsetă”, care era despre cultura și civilizația umană la nivelul întregii planete. Când am deschis-o, am înțeles imediat felul în care era structurată informația, aproape ca într-un proces verbal: dacă alegeam un an, îmi apărea cunoașterea sintetică a ceea ce s-a petrecut atunci în diferite părți ale lumii, în China, în Europa, în America și in alte zone. Era ca o istorie globală, o privire de ansamblu asupra mersului istoric al omenirii.

Am remarcat că acea istorie nu prezenta evenimentele importante care au avut loc doar la suprafața planetei, ci și pe cele din orașele și comunitățile care există în interiorul ei, pentru că acestea își au de asemenea istoria și evoluția lor. Insistând asupra acestui aspect, am fost curios să aflu mai multe despre Utklaha. „Fila” respectivă, care cuprindea o perioadă de sute de ani de istorie, începea cu anul 1100 d.Hr. Și ea mi-a dat informații cu evenimente din Orient, din Spania, din Britania, dar m-am focalizat repede asupra istoriei orașului din centrul planetei și am înțeles că pe atunci locuitorii din acest oraș experimentau deja tehnologia antigravitației cu navele lor, tehnologie care mai apoi a

evoluat în forma pe care am văzut-o eu. În timp ce soldații și cavalerii Evului Mediu timpuriu se ocupau cu războaiele și Cruciadele specifice istoriei noastre, cei din interiorul pământului aplicau deja levitația, realizaseră primele călătorii mai lungi cu navele lor și luaseră de asemenea legătura cu alte ființe superioare.

Am fost curios să aflu ce a fost mai înainte de asta și am dat o filă înapoi, care documenta o istorie dintr-o perioadă mai veche. Atunci când atingeam fila respectivă, aveam cunoașterea informației, dar în același timp vedeam și imagini corelate. Foile aveau un „scris” pe ele, care de fapt erau niște semne puțin reliefate; atunci când acestea erau atinse de degete, informația părea că se „scurge” spre conștiință și de asemenea ea era „văzută” de aceasta. Eu trăiam efectiv informația pe care o primeam, vedeam imaginile corelate cu ea și în același timp eram perfect conștient de ambianța camerei în care mă aflam, precum și de ceea ce eu făceam atunci. Într-un fel foarte plăcut și interesant, conștiința accesa niveluri multidimensionale și făcea posibilă o cunoaștere deosebită, la care puteam să am acces în acel mod foarte special.

Eram interesat să aflu cum a apărut Utklaha și atunci am înțeles, am știut și totodată am văzut că în urmă cu aproximativ 2300 de ani, în zona în care mă aflam atunci era doar un simplu sat sau cătun, plasat în mijlocul pădurii. Aproape totul în jur era numai pădure. Am înțeles de asemenea că primii care au locuit acolo din rândul olmecilor și toltecilor au fost vracii și înțelepții acestora, care aveau acces la cunoașterea ezoterică și la portalurile ce le-au permis să pătrundă in interior și să întemeieze primele case, practic prima așezare în acea regiune. Apoi, încetul cu încetul au sosit aici și alții din civilizația lor. La un moment dat am văzut o pătrundere masivă de populație, însă orașul era deja evoluat.

Atunci când „citeam în acest mod din carte, nu era ca și când aș fi citit rând cu rând dintr-o lucrare obișnuită. Istoria pe care o aflam în acest mod era destul de dinamică și cred că o parcurgeam de fapt din sută în sută de ani, astfel încât atunci am avut o percepție oarecum globală pe o perioadă extinsă de timp. Mi-am dat seama că era vorba de fapt de dexteritatea mea subtilă de a „citi”, însă fiind prima dată când făceam așa ceva și neavând timp la dispoziție, nu

am putut să investighez în amănunt. Totuși, aș fi putut să fac asta, pentru că de pildă am observat că „scrisul” exista, puțin reliefat, dar dacă mă uitam cu mai mare atenție, atunci vedeam că el devenea din ce în ce mai fin și atunci informația era și ea din ce în ce mai amănunțită.

Am perceput atunci transmisia telepatică din partea bărbatului că se apropia timpul plecării noastre, astfel că am închis cartea, am pus-o la loc în raft, iar femeia a făcut de asemenea un gest cu mâna și acea peliculă a acoperit biblioteca, care a dispărut din vedere. Atunci am văzut coborând pe scările de la etaj o fată, pe care femeia ne-a prezentat-o ca fiind fiica lor. Avea cam 17 ani și era într-adevăr foarte frumoasă, îmbinând totuși parcă mai multe trăsături de la mama, decât de la tatăl ei: același păr lung și ondulat, aceeași culoare a ochilor, același aer demn și delicat pe care îl avea femeia. Trupul era foarte armonios și bine proporționat, radiind energia specifică vârstei. Din câte mi-am putut da seama, moștenise de la tatăl ei structura nasului și a gurii, deoarece aici trăsăturile fizionomice erau asemănătoare.

Am fost prezentați ca venind din „curbura exterioară”, ceea ce pentru mine a sunat interesant, căci era prima dată când auzeam felul în care se referă ei la lumea noastră. Fata ne-a salutat și ne-a privit cu o anumită curiozitate, după care și-a continuat drumul și a ieșit din casă, îndreptându-se spre piață.

Atunci am știut că trebuia să ne întoarcem la suprafață. Bărbatul venise lângă ușa din perete, prin care noi am sosit și a deschis-o, deoarece aceea era singura ușă din casă care era normală, precum ușile din lumea noastră. Dincolo de ea era întuneric beznă și asta mi-a provocat în primul moment o strângere de inimă. Bărbatul ne-a făcut semn și a intrat în acea beznă, apoi Cezar și apoi eu. După mine a venit femeia, pe care am auzit-o închizând ușa.

În clipa în care am pășit in acea beznă, mediul înconjurător s-a luminat: am văzut culoarul lung de câțiva metri, ca un intrând, apoi peștera, apoi am parcurs în sens invers toate etapele ca la venire, traversând diferite zone caracterizate fie de umezeală, fie de căldură, ori de cristale. Atunci când am ajuns în zona cu temperatură ridicată, întocmai ca și la venire am intrat într-o stare ca de transă, în

care îmi păstram luciditatea, dar cu toate acestea totul în jurul meu părea „încetinit”.

După ce la un moment dat am avut falsa senzație că urc, deși mă aflam pe sol drept, am ajuns în fața ieșirii din peșteră. Afară erau Cezar și ghidul nostru, iar puțin mai încolo, cam în aceeași zonă în care îl lăsasem, ne aștepta șamanul. În urma mea a sosit și femeia. Vizita în centrul Pământului nu durase mult, dar fusese plină de informații și momente minunate.

Cei doi ghizi și-au înclinat ușor capetele către noi m semn de rămas bun, după care s-au întors și au intrat m peșteră, dispărând din câmpul nostru vizual. Șamanul ne-a condus la mașină, dar a refuzat să-l ducem noi în oraș, astfel că ne-am întors în El Calafate, la hotelul unde rezervasem cameră. Mă simțeam în continuare ca într-o stare de transă și nu-mi doream decât să dorm, ceea ce am și făcut până a doua zi dimineață.

Am remarcat că după fiecare revenire dintr-o călătorie în interiorul Pământului, un anumit timp mă simțeam oarecum străin de lumea de la suprafață. Vorbeam mai puțin și dormeam mai mult, însă după două-trei zile totul reintra în normal. Cezar mi-a spus că acele senzații vor dispărea după mai multe călătorii, deoarece corpul meu se va acomoda treptat cu vibrația caracteristică interiorului planetei noastre. Totuși, zborul îndelungat spre casă a prelungit starea mea, dar după ce am ajuns la Bază totul a reintrat în normal.

Mi-a trebuit o lună de zile pentru a-mi pune în ordine notițele, însemnările și schițele referitoare la călătoriile pe care le-am făcut în interiorul Pământului și, de asemenea, pentru a stabili cu Cezar ce anume am voie să spun și ce nu. În paralel m-am ocupat de ultimele detalii ale organizării expediției spre Irak, care era foarte importantă.

Călătoriile pe care le-am făcut în interiorul planetei au adus o transformare majoră pentru cunoștințele și înțelegerea mea asupra lumii. Ele au pavat drumul către experiențe și revelații uluitoare, care mi-au oferit răspunsuri îndelung căutate. Tot ceea ce avem de făcut este să renunțăm la gândirea dogmatică și să ne urmăm intuiția din inimă.

SFÂRȘIT